YABANCI

Herkes hikâyeyi
farklı anlatır.
Ve biri daima
yalan söyler.

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM

ALICE FEENEY

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Karımı Üç Kelimeyle Anlatabilirim:

GÜZEL.
HIRSLI.
MERHAMETSİZ.

Kocamı Tanımlamak İçin Tek Kelime Yeter:

YALANCI.

Tipik bir İngiliz kasabası olan Blackdown'da bir kadın öldürüldüğünde, BBC spikeri Anna Andrews bu haberi yapmak istemiyordu. Dedektif Jack Harper'sa onun bu vakayla bir alakası olduğundan şüpheleniyordu. Ta ki başında bulunduğu cinayet soruşturmasında kendi de şüpheli durumuna düşene kadar.

Bazı sırlar, uğruna öldürmeye değerdi.

"Hızlı akan bir macera... Hikâye yalnızca katili ortaya çıkaran değil, anlatıcıların güvenilirliğini de sorgulatan bir doruk noktasına doğru ilerliyor." ***—New York Times Book Review***

"Zekice kurgulanmış bir psikolojik gerilim... Nefes kesici finalinin okurları hazırlıksız yakalayacağı kesin." ***—Publishers Weekly*, starred review**

"Muazzam bir kedi fare oyunu." ***—Booklist***

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM

için övgüler

"Bu yılın en heyecanlı kitabını buldunuz."

—Woman & Home

"Kimse bir hikâyeyi Alice Feeney gibi kurgulayamaz. *Ne Yaptığını Biliyorum* insana kime güvenebileceğini sorgulatan, çarpıcı, elinizden bırakamayacağınız bir roman."

—SAMANTHA DOWNING

"*Ne Yaptığını Biliyorum*'da Alice Feeney, okurların sayfaları hızla çevirmesine neden olacak karanlık ve sarsıcı bir hikâyeyi ustalıkla dokuyor. İnsanın tüylerini ürperten bu cinayet romanında gerçek suçluyu tahmin etmeye çalışıp her seferinde yanılacaksınız."

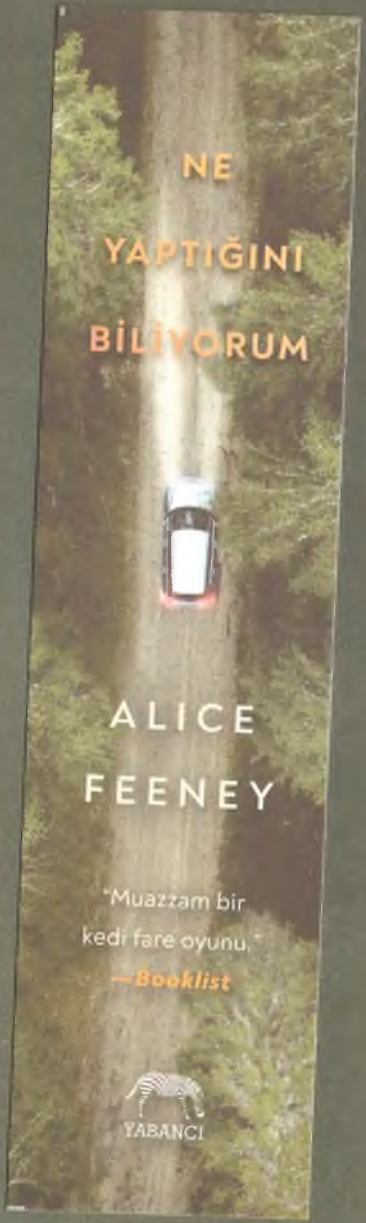
—MARY KUBICA

"Feeney yine yapacağını yapmış! İnsana bundan sonra birine güvenip güvenemeyeceğini sorgulatıyor. Elimden bırakamadım."

—CHRISTINA DALCHER

"*Ne Yaptığını Biliyorum*'u bir çırpıda okudum. Ustaca kurgulanmış anlatıcıları ve karanlık sırların gün yüzüne çıktığı tipik İngiliz kasabasıyla film gibi bir atmosferi olan sürükleyici bir roman."

—HELEN MONKS TAKHAR

NE
YAPTIĞINI
BİLİYORUM
ALICE
FEENEY
"Muazzam bir
kedi fare oyunu."
—Booklist
YABANCI

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM

ALICE FEENEY

Çeviren
Zehra Uzun

Ne Yaptığını Biliyorum
Özgün Adı | *His & Hers*
Alice Feeney

Yabancı Yayınları | 406

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-85-7

Türkçe Çeviri © Zehra Uzun, 2022
© Yabancı Yayınları, 2022
© Diggi Books Ltd, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Curtis Brown aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Onlara.

İlk görüşte aşk değildi.

Artık bunu kabul edebilirim. Ama sonunda onu öyle çok sevdim ki, birinin bir başkasını bu kadar sevebileceğini hayal dahi edemezdim. Ona kendimden çok değer verdim. O yüzden yaptım. Yapmak zorunda kaldım. Yaptığım şeyi öğrendiklerinde, eğer öğrenirlerse, insanların bunu bilmelerini isterim. Belki o zaman onun için yaptığımı anlarlar.

Yalnız olmakla yalnız hissetmek arasında fark vardır ve biriyle beraberken bile o kişiyi özlemek mümkündür. Hayatımda onlarca insan vardı: ailem, dostlarım, iş arkadaşlarım, sevgililerim. Bir insanın sosyal çevresini oluşturan olağan şüpheliler ama benim sosyal çevrem hep biraz bozuktu. Başkalarıyla kurduğum hiçbir ilişki bana samimi gelmemişti. Hatta buna başarısız ilişkiler silsilesi demek daha doğru olurdu.

İnsanlar yüzümü tanıyabilir, hatta adımı da bilebilirler ama gerçek beni asla tanımayacaklar. Hiç kimse tanımıyor. Kafamın içindeki gerçek düşünceler ve hisler konusunda hep bencil olmuşumdur, onları kimseyle paylaşmam. Çünkü paylaşamam. Yalnızca kendi başıma olduğumda ortaya çıkan bir versiyonum var. Bazen başarının sırrının adapte olma yeteneği olduğunu düşünürüm. Hayat asla sabit durmaz. Dolayısıyla, ona ayak uydurmak için kendimi sık sık yeni baştan yaratmam gerekti. Görünüşümü, yaşam tarzımı... hatta sesimi bile değiştirmeyi öğrendim.

Uyum sağlamayı da öğrendim ama sürekli bunu yapmaya çalışmak

artık rahatsız edici olmanın da ötesinde acı vermeye başladı. Çünkü ben sizin gibi değilim. Kusurlarımı gizler, aramızdaki en bariz farklılıkların üstünü kapatırım ama ben sizinle bir değilim. Gezegende yedi milyardan fazla insan varken her nasılsa bütün hayatını yapayalnız hissederek geçirmeyi başarmış biriyim.

Aklımı kaybediyorum, üstelik bu ilk kez de olmuyor ama akıl sağlığı sık sık kaybedilip kazanılır zaten. İnsanlar kayışı kopardığımı, keçileri kaçırdığımı, kafayı yediğimi söyleyeceklerdir. Ama o anda –hiç kuşkusuz– en doğru olanı yaptım. Sonrasında kendimi çok iyi hissettim. Hatta bir daha yapmak istedim.

Her hikâyenin en az iki farklı yüzü vardır:

Seninki ve benimki.

Bizimki ve onlarınki.

Erkeğinki ve kadınınki.

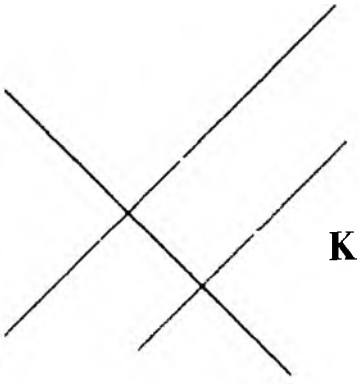
Yani biri hep yalan söyler.

Sık sık söylenen yalanlar bir süre sonra doğru gelmeye başlar. Hepimiz kafamızın içinde bizi hayrete düşüren şeyler söyleyen sesler duyarız, hatta söyledikleri şeyler o kadar dehşet vericidir ki o sesler bize ait değilmiş gibi davranırız. O gece istasyonda onun son kez eve dönmesini beklerken ne duyduğumu gayet iyi hatırlıyorum. Başta trenin uzaktan gelen sesi normal, sıradan bir sesti. Gözlerimi yumup müzik dinler gibi dinledim onu; rayların üzerindeki vagonların ritmik şarkısı gitgide yükseldi:

Kli-klik. Kli-klik. Kli-klik.

Ama sonra sesler değişmeye başladı, kafamın içinde sözcüklere büründü, tekrar edip durdu, ta ki daha fazla duymazdan gelemeyeceğim kadar:

Hepsini öldür. Hepsini öldür. Hepsini öldür.

Kadın

Anna Andrews

Pazartesi 06:00

Pazartesi hep en sevdiğim gün olmuştur.

Yeniden başlama fırsatıdır.

Geçmiş hatalarınızın tamamen silinmediği ama yalnızca tozunun kaldığı yeni bir sayfadır.

Çoğunluğun böyle düşünmediğinin –yani haftanın ilk gününü sevmediğinin– farkındayım ama ben zaten hep çoğunlukla ters düşmüşümdür. Benim dünya görüşüm biraz değişik. Hayatın ucuz koltuklarında büyüyünce, sahnede oynayan kuklaların ardındakileri görmek kolay oluyor. Kuklaların iplerini, o iplerin kimin elinde olduğunu bir kez gördünüz mü de gösteri bütün anlamını yitiriveriyor. Artık istediğim koltukta oturabilecek, sahneyi istediğim yerden izleyebilecek maddi gücüm var ama o lüks localar yalnızca diğer insanlara tepeden bakmaya yarıyorlar. Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Geçmişi hatırlamayı sevmiyorum diye geldiğim yeri unutmuş değilim. Biletim için canımı dişime takarak çalıştım ama hâlâ ucuz koltuklara otururum.

Sabahları hazırlanmak için fazla vakit harcamam –makyaj yapmamın bir mânâsı yok, işe gittiğimde suratımdakini silip yenisini yapacaklar zaten– ve kahvaltı yapmam. Aslında genel olarak çok yemek yemem ama başkalarına yemek yapmaya bayılırım. Sanırım ben yiyiciden çok yediriciyim.

Ekibe yaptığım kapkekleri koyduğum saklama kabını almak için mutfağa uğruyorum. Aslına bakarsanız bu kapkekleri yaptığımı bile hayal meyal hatırlıyorum. Gece geç vakitte, beyaz şarabımın üçüncü kadehinden sonraydı. Normalde kırmızıyı tercih ederim ama dudaklarımda hafif bir renk bırakıyor, o yüzden onu hafta sonlarına saklıyorum. Buzdolabını açtığımda, dün geceki şarabı bitirmediğimi fark edip şişenin kalanını kafama dikiyor ve evden çıkarken şişeyi de yanıma alıyorum. Pazartesi ayrıca çöpümün toplandığı gün. Geri dönüşüm kutum yalnız yaşayan biri için şaşırtıcı biçimde ağzına kadar dolu. Çoğu cam.

İşe yürüyerek gitmeyi seviyorum. Sabahın bu saatinde sokaklar bomboş oluyor ve ben bunu sakinleştirici buluyorum. Waterloo Köprüsü'nden geçip Soho'dan Oxford Circus'a doğru uzanırken *Today* radyo programını dinliyorum. Aslında ruh hâlime bağlı olarak Ludovico ya da Taylor Swift dinlemeyi tercih ederim –içimde birbirinden tamamen farklı iki kişi yaşıyor– ama orta sınıf Britanyalıların bana bilmem gerektiğini düşündükleri şeyleri anlatan tatlı seslerini dinliyorum. Sesleri kendi sesimden farksız olsa bile kulağıma hâlâ yabancı geliyor. Gerçi ben hep böyle konuşmuyordum. Neredeyse iki yıldır BBC *On Üç Bülteni*'ni sunmama rağmen kendimi hâlâ sahtekâr gibi hissediyorum.

Son zamanlarda canımı çok sıkan düzleştirilmiş karton kutunun yanında duruyorum. Üst tarafından bir tutam sarı saç görünüyor, demek ki hâlâ orada. Bu kızın kim olduğunu bilmiyorum ama hayat yüzüme gülmemiş olsaydı şu anda orada ben yatıyor olabilirdim. On altı yaşımdayken evi terk ettim çünkü başka seçeneğim kalmamıştı. Şimdi yapacağım şeyi nezaketten yapmıyorum, vicdanımı rahatlatmak için yapıyorum. Tıpkı geçen Noel aşevinde gönüllü çalışmam gibi. Yaşadığımız hayatları nadiren hak ederiz. Bu hak etmediğimiz hayatların bedelini de parayla, vicdan azabıyla, pişmanlıkla, yani elimizden nasıl geliyorsa öyle ödemeye çalışırız.

Plastik saklama kabının kapağını açıp, özenle dizdiğim kapkeklerden birini alıyor ve yere, karton kutuyla duvarın arasına

koyuyorum ki uyandığında görebilsin. Sonra çikolata kaplamamı beğenmez ya da istemez diye –belki şeker hastasıdır– cüzdanımdan yirmi sterlin çıkarıp kartonun altına sıkıştırıyorum. Paramı alkole harcamasında sıkıntı yok, ben de öyle yapıyorum.

Radyo 4 sinirimi bozmaya devam edince kulağıma yalan söylemekte olan son siyasetçinin yüzüne kapatıyorum. Bunların onlarca kez prova edilmiş sahtekârlıkları, gerçek sorunları olan gerçek insan profiliyle hiç uyuşmuyor. Bu düşüncemi sesli söyleyecek ya da canlı yayında dile getirecek değilim tabii. Bana, hislerim ne olursa olsun tarafsız davranmam için para veriyorlar.

Belki ben de yalancıyımdır. Bu kariyeri doğruları anlatmak istediğim için seçtim. En önemli hikâyeleri, insanların duyması gerektiğini düşündüğüm hikâyeleri anlatmak istedim. Dünyayı değiştirebileceğini, burayı daha güzel bir yer yapabileceğini umduğum hikâyeleri. Ama saflık etmişim. Bugün medya alanında çalışan insanlar siyasetçilerden daha güçlü ama ben daha kendi hikâyemi; kim olduğumu, nereden geldiğimi, ne yaptığımı göğsümü gere gere anlatamazken dünyanın gerçeklerini anlatmaya çalışmanın anlamı ne?

Hep yaptığım gibi bu düşünceleri aklımdan siliyorum. Yakın zamanda yeniden kaçmamalarını umarak zihnimin en ücra köşelerine kapıyor, kapıyı üstlerine kilitliyorum.

Son birkaç sokağı da aşıp Radyoevi'ne varınca elimi çantama atarak sürekli kaybolan geçiş kartımı arıyorum. Ama onun yerine parmaklarım küçük naneli şeker kutularımdan birine değiyor. Kutunun kapağını gıcırdatarak açıp minik beyaz üçgenlerden birini ilaç yutar gibi ağzıma atıyorum. Sabah toplantısından önce ağzımda şarap kokusuyla yakalanmak istemem. Geçiş kartımı bulup cam döner kapıdan içeri giriyorum, girmemle de oradakiler dönüp bana bakıyorlar. Olsun. İnsanların olmamı istediklerini düşündüğüm kişiye bürünmekte gayet iyiyimdir. En azından dış görünüş olarak.

Herkesi ismen tanırım, buna hâlâ yerleri süpüren temizlik görevlileri de dahil. Nezaket dediğimiz şeyin maliyeti yoktur ve o

kadar içmeme rağmen hafızam çok iyidir. Güvenlikten geçtikten sonra –dünyayı getirdiğimiz hâl yüzünden denetimler eskisinden çok daha sıkı– haber merkezine uzun uzun bakıyorum, karşımdaki sanki yuvam. BBC binasının bodrum katında olmasına karşın her kattan görülebilen bu oda, kırmızı-beyaz renklerde aydınlık bir açık plan semte benziyor. Hemen hemen her noktası ekranlarla ve farklı farklı alanları olan gazetecilerin masalarıyla dolu.

Bu insanlar yalnızca iş arkadaşlarım değiller, biz işlevsiz bir vekil aile gibiyiz. Kırkıma merdiven dayadım ama kimsem yok. Çocuğum yok. Kocam yok. Artık yok. Yaklaşık yirmi yıldır burada çalışıyorum ama bir tanıdığını ya da akrabasını araya sokanların aksine ben en aşağıdan başladım. Başka yönlere saptığım da oldu, başarı basamaklarını çıkarken kayıp tökezlediğim de. Ama eninde sonunda istediğim yere ulaştım.

Sabır, hayatta pek çok sorunun cevabıdır.

Programın önceki sunucusu işten ayrılınca şans yüzüme güldü. Aslında daha bir ayı olmasına rağmen öğlen haberlerine beş dakika kala doğumu başladı. Onun suyunun gelmesi benim talihimi döndürdü. O sıralar ben de doğum izninden –planlanandan daha erken olmuştu– yeni dönmüştüm ve haber merkezinde spikerlik deneyimi olan tek muhabir bendim. Deneyimlerimin hepsi de fazla mesailerden geliyordu. Başka kimsenin istemediği görevler. Kariyerime katkısı olacak hiçbir fırsatı geri çevirmemiştim. Haber bülteni sunmak çocukluğumdan beri hayalimdi.

O gün kuaföre gidecek vaktim olmamıştı. Beni hemen stüdyoya alıp bir yandan yüzüme pudra sürmüş bir yandan da mikrofonumu takmışlardı. Ben prompterda yazan başlıkları tekrar ederken kulaklık vasıtasıyla benimle konuşan yönetmen sakin ve kibardı. Sesi beni yatıştırmıştı. O yarım saatlik ilk programın çoğu kısmını hatırlamıyorum bile ama sonrasında aldığım tebrikler daha dün gibi aklımda. Bir saatten kısa bir sürede sıradan bir haber merkezi personelinden haber spikerine terfi etmiştim.

Hafif kambur patronuma arkasından Zayıf Denetçi derler. Kendisi uzun birinin vücuduna hapsolmuş ufak tefek bir adam.

Bir de konuşma bozukluğu var. *R*'leri söylemesini engelleyen bu konuşma bozukluğu yüzünden haber merkezindekiler onu pek ciddiye almazlar. Görev çizelgesindeki boşlukları doldurmada hiç iyi olmadığından, başarılı çıkışım sonucunda o haftanın sonuna kadar göreve devam etmeme karar vermişti. Bir hafta iki hafta oldu. Üç aylık spikerlik –personel değil, spiker– sözleşmem altı aya çıkarıldı, ardından güzel bir zam eşliğinde yıl sonuna kadar uzatıldı. Programı ben sunmaya başladıktan sonra izlenme oranları artınca spikerliğe devam etmeme izin verdiler. Dahası, selefim bir daha işe dönmedi; doğum iznindeyken yeniden hamile kalmıştı, o zamandan beri de bir daha görünmedi. Neredeyse iki yıldır görevimin başındayım ve her an sözleşmemin yenilenmesini bekliyorum.

Editörle baş yapımcının arasındaki yerime oturup antibakteriyel ıslak mendille masamı ve klavyemi siliyorum. Gece mesaisinde burada kim bilir kimler oturdu. Haber merkezi asla uyumaz ama ne yazık ki buradaki herkesin benim kadar hijyenik olduğunu söyleyemeyeceğim. Çalışma dökümünü açınca gülümsüyorum. Adımı en üstte görmek yüreğimi pır pır ettiriyor.

Spiker: Anna Andrews.

Haber tanıtımlarını tek tek yazmaya başlıyorum. Düşünülenin aksine biz spikerler haberleri yalnızca *okumayız*, onları yazarız da. Daha doğrusu *ben* yazarım. Spikerler de tıpkı normal insanlar gibi çeşit çeşittir. Bazılarının kıçları o kadar havada ki prompter okumak şöyle dursun oturabildiklerine bile şaşırıyorum. Halk, kimi sözde ulusal değerlerin kamera arkasında nasıl davrandığını bir bilse şaşakalır. Ama isim vermeyeceğim. Habercilik, merdivenlerden çok yılanların olduğu bir oyundur. En yukarıya çıkmak uzun zaman alır ve tek yanlış hamlenizde kendinizi en aşağıda bulursunuz. Kimse çarktan daha büyük değildir.

Sabah saatleri her zamanki gibi koşarcasına geçiyor: sürekli değişen çalışma dökümü, sahadaki muhabirlerle konuşmalar, yönetmenle grafikler ve ekranlar hakkında görüşmeler. Yanımdaki editörle konuşmak için bekleyen muhabir ve yapımcıların

oluşturduğu kuyruk neredeyse hiç bitmiyor. Herkes kendi haberinin ya da canlı bağlantısının daha uzun süre alması derdinde.

Herkes hep biraz daha fazla zaman istiyor.

O günleri hiç özlemiyorum: Canlı yayına çıkmak için yalvarır yakarır, çıkamadığımda kendi kendimi yerdim. Ne yazık ki bütün hikâyeleri anlatacak zaman yok.

Ekibin geri kalanı alışılmadık biçimde sessiz. Sol tarafıma şöyle bir göz atınca, yapımcının ekranında son görev çizelgesinin açık olduğunu görüyorum. Ama baktığımı fark edince hemen kapatıyor. Görev çizelgeleri, haber merkezinde stres seviyesini artırmada son dakika haberlerinin hemen ardından gelir. Geç yayımlandıkları gibi bir de ortalığı karıştırırlar çünkü en istenmeyen vardiyalar –akşam, hafta sonu, gece– her seferinde anlaşmazlığa yol açar. Ben şimdilerde pazartesiden cumaya çalışıyorum ve altı aydan fazladır izin kullanmadım, o yüzden zavallı iş arkadaşlarımın aksine benim görev çizelgesinden korkmak için sebebim yok.

Programa bir saat kala makyaj odasına gidiyorum. Burası arada kaçıp kafa dinlemek için ideal bir yer, haber merkezinin daimi gürültüsüne kıyasla daha huzurlu, daha sessiz. Kestane rengi küt saçıma fön çekip yüzüme yüksek kalite fondöten sürüyorlar. İşim için düğünümde yaptırdığımdan daha çok makyaj yaptırıyorum. Bu düşünceden sonra bir süre kendi içime çekilerek eski yüzüğümün parmağımda bıraktığı izle oynuyorum.

Program çoğunlukla plana uygun ilerliyor, biz canlı yayındayken yapılan birkaç son dakika değişikliği oluyor sadece: bir iki sıcak gelişme, rötarlı bir haber, stüdyoda kendi kafasına göre hareket eden bir kamera ve Washington'dan riskli bir canlı bağlantı. Downing Sokağı'ndaki aşırı coşkulu siyaset muhabirinin sözünü kesmek zorunda kalıyorum ki bu arkadaş kendisine verilen süreyi hep aşar zaten. Bazı insanlar kendi seslerini biraz fazlaca seviyorlar.

Ben hava durumu diliminin ardından izleyicilere veda etmek için stüdyoda beklerken kısa toplantı başlıyor. Program bittik-

ten sonra kimse burada bir dakika daha durmak istemediğinden hep bensiz başlarlar zaten. Bu kısa toplantıda programda çalışan muhabirler ve yapımcılar bir araya gelir ama diğer departmanların temsilcileri de katılırlar: yurtiçi haberleri, dış haberler, grafik ve Zayıf Denetçi.

Onlara katılmadan önce masama uğrayıp saklama kabımı alıyorum, son aşçılık ürünümü ekiple paylaşmak için sabırsızım. Henüz kimseye bugünün doğum günüm olduğunu söylemedim ama belki söylerim.

Haber merkezinin karşısındaki toplantı odasına doğru ilerlerken tanımadığım bir kadın görünce duraksıyorum. Kadının sırtı bana dönük, yanında da birbirinin aynı kıyafetler giymiş iki küçük çocuk var. Derken iş arkadaşlarımın halihazırda kapkek yediklerini görüyorum. Benimkiler gibi ev yapımı değiller ama hazır ve pahalı görünüyorlar. Dikkatimi yeniden o kapkekleri dağıtan kadına çeviriyorum. Parlak kızıl saçına dalıyor gözlerim, güzel yüzünü çevreleyen küt saçının kesimi o kadar düzgün ki âdeta lazerle kesilmiş. Arkasına dönüp bana gülümseyince tokat yemiş gibi oluyorum.

Biri bana bir kadeh sıcak *prosecco** uzatıyor, o sırada ne zaman kadrodan biri ayrılsa yönetimin sipariş verdiği yiyecek-içecek firmasının arabasını fark ediyorum. Bizim işte vedalar çok sık yaşanır. Zayıf Denetçi fazla uzun tırnağıyla kadehini tıklatarak konuşmaya başlayınca kek kırıntısı kaplı dudaklarından tuhaf sözcükler dökülüyor.

"Seni yeniden aramızda görmek için sabırsızlanıyoruz..."

Kulaklarımın tercüme edebildiği tek cümle bu. Güzeller güzeli kızları ve alametifarikası kızıl saçlarıyla karşımda duran kadına, programın benden önceki sunucusu Cat Jones'a bakakalıyorum. Başım dönüyor.

"...tabii Anna'nın da hakkını vermemiz lazım, sen yokken dümeni o devraldı."

---

* İtalya'ya özgü bir tür beyaz şarap –*yhn*

Bütün gözler bana dönüyor, kadehler bana kalkıyor. Ellerim titremeye başlıyor, umarım yüzüm hislerimi gizlemede ellerimden daha iyidir.

"Görev çizelgesinde yazıyordu, kusura bakma, biliyorsun sandık."

Bunu söyleyen yanımda duran yapımcı ama cevap veremiyorum.

Daha sonra Zayıf Denetçi de benden özür diliyor. Ofisindeyiz, o oturuyor ben ayaktayım, konuşurken ellerine bakıyor, sanki bulmakta zorlandığı kelimeler terli parmaklarında yazıyormuş gibi. Bana teşekkür edip harika bir iş çıkardığımı söylüyor, tamı tamına...

"İki yıldır," diyorum ne zamandır spikerlik yaptığımı bilmediğini anlayınca.

Omzunu silkiyor, sanki önemli değilmiş gibi.

"Üzgünüm ama bu iş *onun*. Sözleşmesi var. Birini sırf bebeği oldu diye işten atamayız, hatta iki bebeği oldu diye bile atamayız!"

Gülüyor.

Ben gülmüyorum.

"Ne zaman dönüyor?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatmasıyla gepgeniş alnı kırışıyor.

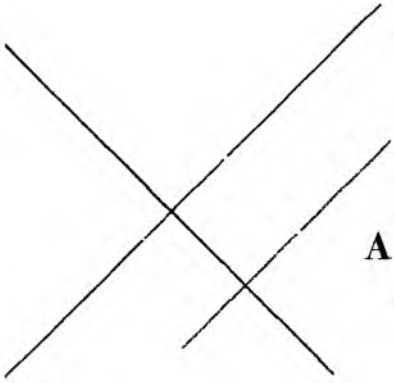
"Yarın. Şeyde yazıyordu..." Görev çizelgesi yerine kullanabileceği, içinde *r* olmayan bir kelime arayıp bulamamasını izliyorum. "...*gövev* çizelgesinde, uzun zamandır yazıyor. Muhabir masasma geri döneceksin ama endişelenme, yine gerektiğinde onun yerine bakacak, okul tatillerinde, Noel ve Paskalya gibi bayramlarda programı sen sunacaksın. Hepimiz müthiş bir iş çıkardığını düşünüyoruz. Buyur, yeni sözleşmen."

Kim olduğunu bilmediğim bir İK çalışanının özenle yazdığı sözcüklerle dolu bembeyaz A4 kâğıtlarına uzun uzun bakıyorum. Ama gözlerim yalnızca tek bir satırı görüyor:

Haber Muhabiri: Anna Andrews.

Zayıf Denetçi'nin odasından çıkarken yine onu görüyorum:

Yerimi alanı. Oysa başından beri onun yerini alan bendim. İçimden bile olsa bunu söylemek çok korkunç ama mükemmel saçları, mükemmel çocuklarıyla Cat Jones'un *benim* ekibimle sohbet edip gülüşmesini izlerken keşke ölseydi diyorum.

Adam

Başmüfettiş Jack Harper

Salı 05:15

Telefonumun titreme sesi beni uyanmak istemeyeceğim türde bir rüyadan uyandırıyor. Rüyamda, enerjisine asla yetişemediğim küçük bir çocuk ve karım olmasa bile dırdırı hiç bitmeyen bir kadınla birlikte kredisini ödeyemediğim bir evde yaşayan kırklı yaşlarda bir adam değilim. Daha sağlam bir adam olsaydım ödünç bir hayatta uyurgezerlik yapmak yerine çoktan kendi hayatımı kurmuş olurdum.

Karanlıkta gözlerimi kısarak telefonuma baktığımda bugünün salı olduğunu görüyorum. Dahası saat sabahın körü ama neyse ki mesaj benden başka kimseyi uyandırmıyor. Uykusuzluk bu evde korkunç sonuçlara yol açabiliyor ama benim açımdan değil – ben oldum olası gece kuşuydum. Ekranda yazanlardan heyecan duymamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Londra'dan buraya taşındığımdan bu yana işim bir rahibenin iç çamaşırı çekmecesi kadar sıkıcı.

Burada Nitelikli Suçlar Ekibi'nin başıyım, kulağa heyecan verici gelebilir ama görev yerim Surrey bölgesinin en izbe yeri, yani heyecan meyecan hak getire. Blackdown, başkente iki saatten az mesafesi olan tipik bir İngiliz kasabası. Burada "nitelikli" dedikleri birkaç basit suç ve ara sıra vuku bulan hırsızlık olayları yaşanıyor sadece. Kasabanın etrafını saran gözcü ağaçlar

kasabayı dış dünyadan tamamen soyutlamış durumda. Kadim orman, Blackdown'ı –ve içinde yaşayanları– âdeta geçmişe ve de daimi bir gölgeye hapsetmiş. Öte yandan, kasabanın klasik güzelliği yadsınamaz. Eski yolların kenarları ve dar sokaklar saz çatılı kulübelerle, beyaz çitlerle ve ortalama altı suç oranından son derece memnun ortalama üstü yaşlı sakinlerle dolu. Burası insanların ölmeye geldiği türden bir yer; bir gün kendimi burada yaşarken bulacağım hiç aklıma gelmezdi.

Telefonumda yazanlara bakakalıyorum, sözcükleri okudukça ağzımın suları akıyor:

Gece Blackdown Ormanı'nda kimliği belirsiz bir kadın cesedi bulundu. NSE bekleniyor. Lütfen şubeyi ara.

Burada bir ceset bulunabileceği düşüncesi bile insana imkânsız geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. On dakika sonra üzerimi giyinip kafeinimi almış hâlde arabamdayım.

Son ikinci el 4x4'ümün yıkanması gerek, tabii –biraz geç de olsa– benim de yıkanmam gerektiğini fark ediyorum. Koltukaltlarımı koklayınca eve geri dönesim geliyor ama vakit kaybetmek de evdekileri uyandırmak da istemiyorum. Bazen bana bakışlarından nefret ediyorum. İkisinin de bakışları aynı, yaşlarla ve hayal kırıklıklarıyla dolu.

Olay yerine herkesten önce varmak için biraz fazla hevesli olabilirim ama elimde değil. Burada yıllardır bu kadar kötü bir olay olmamıştı, o yüzden şimdi kendimi iyi ve umutlu hissediyorum, enerjim yerine geliyor. Benim kadar uzun süre polislik yapınca suçlu gibi görünmeden suçlu gibi düşünmeye başlıyorsunuz.

Motorun çalışması için dua ederek kontağı çeviriyor, bunu yaparken dikiz aynasındaki yansımamı görmezden geliyorum. Şimdilerde siyahtan daha çok beyazları olan saçım karman çorman. Gözlerimin altı mosmor ve hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyorum. Sonra zavallı egomu teselli etmeye çalışıyorum:

Saat daha sabahın körü. Ayrıca görünüşüm umurumda değil, hele elâlemin ne dediği hiç umurumda değil. En azından kendimi öyle kandırıyorum.

Bir elimle direksiyonu tutarken diğeriyle kirli sakalımı sıvazlıyorum. Bari tıraş olsaydım. Kırış kırış gömleğime bakıyorum. Evde ütü masası *olduğundan* eminim ama nerede olduğunu ya da en son ne zaman kullandığımı hiç hatırlamıyorum. Uzun zamandır ilk kez başkalarının beni gördüklerinde ne düşüneceğini merak ediyorum. Eskiden bir havam vardı. Eskiden bir sürü maharetim vardı.

National Trust'ın otoparkına girdiğimde hava hâlâ karanlık, üstelik –doğruca buraya gelmeme rağmen– benden başka herkes burada. İki polis arabası, iki minibüs, birkaç da sivil araç var. Adli tıp da burada, ayrıca Çavuş Priya Patel de gelmiş. Kariyer seçiminden henüz bezmiş değil, hâlâ ışıl ışıl. İşin kendisini yaşlı hissettirmesine izin vermeyecek kadar genç, eninde sonunda onu ne hâle getireceğini bilmeyecek kadar da toy. Hepimize yaptığı gibi. İşe her gün bu kadar hevesli gelmesi beni yoruyor, bitmek tükenmek bilmeyen neşesi de öyle. Onu görür görmez başıma ağrılar girdiğinden elimden geldiğince görmemeye çalışıyorum, her gün yan yana çalıştığınız birini ne kadar görmezseniz artık.

Priya, atkuyruğunu savura savura koşarak yanıma geliyor. Bağa çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kaymış, iri kahverengi gözleri heyecanla parıldıyor. Sanki gecenin bir yarısı uykusundan uyandırılıp buraya çağırılan *o* değil. Dar kesim takım elbisesinin ince vücudunu sıcak tutmasına imkân yok ve yeni boyanmış deri ayakkabıları çamurda hafifçe kayıyor. Ayakkabılarının pislenmesi ilginç bir biçimde hoşuma gidiyor.

Bazen meslektaşımın evden alelacele çıkması gerekirse diye üzeri giyinik yattığını düşünüyorum. Birkaç ay önce benim emrimde çalışmak için özel talepte bulunarak kendini buraya aldırdı ama neden benimle çalışmak istediğine anlam verebilmiş değilim. Hayatım boyunca Priya Patel kadar hevesli olduğum bir zaman olduysa bile ben hatırlamıyorum.

Arabadan iner inmez yağmur başlıyor. Daha doğrusu sağanak. Kıyafetlerim saniyeler içinde sırılsıklam oluyor, damlalar yukarıdan kafama çivi gibi iniyor. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum, artık sabah olmasına rağmen gökyüzü hâlâ gece olduğunu sanıyor. Kapkara bulutlar olmasa ay ve yıldızları görebilirdim. Dış mekân kanıtlarının korunması söz konusu olduğunda şiddetli yağmur en büyük düşmanlarımızdan biridir.

Priya düşüncelerimi bölünce istemeden arabanın kapısını çarpıyorum. Yanıma koşup şemsiyesini üzerime tutuyor ama ben onu kışkışlıyorum.

"Başmüfettiş Harper, ben..."

"Daha kaç kere söyleyeceğim, bana Jack de. Orduda değiliz," diyorum.

İfadesi duraklatılmışçasına donakalıyor. Bu hâliyle sahibinden azar yemiş köpek yavrusuna benziyor, bense kendimi emin adımlarla dönüşmeye başladığım o sefil ihtiyar gibi hissediyorum.

"Bize Hedef Devriye Ekibi haber verdi," diyor.

"HDE hâlâ burada mı?"

"Evet."

"Güzel, gitmeden önce onlarla görüşmek istiyorum."

"Elbette. Ceset şu tarafta. İlk izlenimlere göre..."

"Kendim görmek istiyorum," diye lafını kesiyorum.

"Tabii, amirim."

Adım, telaffuz edemediği bir kelime sanki.

Şöyle böyle tanıdığım personellerin yanından geçiyoruz – isimlerini ya başından beri bilmediğim ya da uzun zamandır görmediğim için unuttuğum insanlar bunlar. Ama önemi yok. Benim küçük ama etkili Nitelikli Suçlar Ekibim bu bölge merkezli olsa bile tüm vilayete bakıyor. Her gün başka başka insanlarla çalışıyoruz. Hem bizim işimizin olayı dost kazanmak değil, düşman kazanmamak. Priya'nın bu konuda öğrenecek çok şeyi var. Sessizce yürümemiz onun için rahatsız edici olabilir ama benim için değil. Sessizlik benim en sevdiğim senfonidir, hayat fazla gürültülüyken sağlıklı düşünemiyorum.

Ölü yaprakların ve kırık dalların oluşturduğu koyu renkli halıyı çatır çutur arşınlarken, Priya –her zamanki sinir bozucu etkinliğiyle– birkaç adım ötemize ışık tutuyor. Sonbahar gelip geçti bile, kendinden fazlaca emin kışa yer açmadan evvel şöyle bir uğrayıp kaçtı. Paltomun en üst düğmesi düştüğünden artık önümü tamamen kapatamıyorum. Ben de çareyi üzerinde baş harflerimin işli olduğu Harry Potter tarzı atkımı takmakta buluyorum. Eski sevgilimin hediyesiydi. Bu atkıdan bir türlü kopamadım, tıpkı onu bana veren kadından kopamadığım gibi. Bu atkıyla aptal gibi görünüyorumdur ama olsun. Bazı şeyler vardır, onlardan sırf onları bize veren kişilerden dolayı kopamayız: isimler, inançlar, atkılar. Hem atkının boynumdaki hissi hoşuma gidiyor: Bana özel sıcacık bir ilmik.

Soluğum ağzımdan buhar çıkarıyor, ellerimi hem yağmurdan korumak hem de sıcak tutmak için montumun ceplerine sokuyorum. Birilerinin cesedin üzerine çadır kurmayı akıl edebilmiş olmasına sevinerek beyaz PVC kapıdan içeri giriyorum. Bakışlarım cesedi bulduğu anda parmaklarım da cebimde bir emzik buluyor. Emziği öyle sıkı tutuyorum ki plastik avucumu kesiyor. Hafif fakat beklenmedik bir acı duyuyorum, kimi zaman duymam gereken türden bir acı bu. İlk kez ölü görüyor değilim ama bu seferki farklı.

Kadının üzeri yapraklarla kaplanmış, anayoldan da epey uzakta. Ekip, çevresine bu parlak ışıkları kurmamış olsa çok kolay gözden kaçabilirdi.

"Cesedi kim bulmuş?" diye soruyorum.

"İsimsiz ihbar," diyor Priya. "Biri yolun sonundaki ankesörlü telefondan karakolu aramış."

Neyse ki cevap, onu veren kişi kadar kısa. Priya konuşmayı seven biri, bense sabırsızın tekiyim.

Bir adım daha yaklaşarak ölü kadının yüzüne eğiliyorum. Otuzlu yaşlarında, ince, güzel –tabii bu tipten hoşlanıyorsanız, ki ben hoşlanıyorum– ve genel görünümü bana üç şeyi çağrıştırıyor: para, kibir ve otokontrol. Yıllarca spor salonları, diyetler

ve pahalı kremlerle bakılarak kazanılan bir vücudu var. Uzun, ustalıkla boyanmış sarı saçlarını âdeta taramış da yere yatmış. Çamurun içinde altın tutamlar. Boğuşma izi yok. Masmavi gözleri hâlâ son gördükleri şeyin etkisindeymişçesine açık, teninin rengine ve genel durumuna bakılacak olursa öleli çok olmamış.

Üzeri tamamen giyinik. Kıyafetlerinin hepsi pahalı görünüyor: yün palto, ipek bluz, siyah deri etek. Tek eksiği ayakkabıları, ayakkabıları yok – ormanda yürüyüş yapmak isteyen biri için ideal değil. Küçük, güzel ayaklarını fark etmemek imkânsız ama benim dikkatimi asıl bluzu çekiyor. Tıpkı altındaki dantel sutyeni gibi önceden beyaz olduğunu anlayabiliyorum. Ama şu anda ikisi de kırmızıya boyanmış, vücudundaki öfkeli desenden ve yırtık kumaştan da anlaşılacağı üzere maktul göğsünden defalarca bıçaklanmış.

Garip bir biçimde içimden ona dokunmak geliyor ama dokunmuyorum.

İşte tam o sırada ölü kadının tırnaklarını fark ediyorum. Dipten kesilmişler ama hepsi bu değil. Başkalarının yanında gözlük takmaktan nefret ederim ama gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor, o yüzden acil durumlar için yanımda bulundurduğum reçetesiz gözlüğümü takıp yakından bakıyorum.

Sağ elinin tırnaklarına kırmızı ojeyle şöyle yazılmış:

İ K İ

Sol eline bakıyorum, o da ojeli, onda da şöyle yazıyor:

Y Ü Z L Ü

Tahrik altında işlenen bir suç değil bu; planlı cinayet.

Buraya ve şimdiye geri dönüyorum, Priya kadının tırnaklarını henüz fark etmemiş, bana notlarını okumakla ve düşüncelerini benimle paylaşmakla meşgul. Özellikle susmasını istemediğiniz sürece susmuyor. Patır patır konuşuyor hatta, sözcükleri birbirini ezerek kulağıma doluşuyor. Onu dinliyormuş gibi görünmeye çalışarak telaşlı cümlelerini kendime tercüme ediyorum.

"...standart altın saat prosedürünü başlattım. Kentin bu kesiminde CCTV yok ama anacaddeden görüntü topluyoruz. Kışın

ortasında buraya yalınayak gelmediğini tahmin ediyorum ama ehliyet ya da ruhsat olmadan –otopark boştu– Otomatik Plaka Tanıma yaptıramam..."

İnsanlar stres altındayken genellikle söylemek istedikleri asıl şeyi söyleyemezler, benim de tek duyduğum Priya'nın bu işin altından kalkabileceğini bana kanıtlama çabası oluyor.

"Daha önce hiç ceset gördün mü?" diye soruyorum lafını keserek.

Huysuz bir çocuk edasıyla sırtını dikleştirip çenesini öne çıkarıyor.

"Evet. Morgda."

"Aynı şey değil," diyorum sessizce.

Ona öğretebileceğim bir sürü şey var, öğrenmesi gerektiğini bilmediği şeyler.

"Katilin göndermek istediği mesajı düşünüyordum," diyor Priya not defterine bakarak, orada sayısız listelerinden birinin başını görüyorum.

Ben, "Bence maktulün ikiyüzlü olduğunun bilinmesini istemiş," deyince şaşırıyor. "Tırnaklarına bak. Bence biri tırnaklarını kesip üzerine mesaj yazmış."

Priya kaşlarını çatıyor, sonra yere çömelip yakından bakıyor. Ardından hayretler içinde bana dönüyor, sanki karşısındaki ben değilim de Hercule Poirot. Galiba benim süper gücüm okumak.

Priya'nın bakışlarını görmezden gelerek, yerde yatan kadına odaklanıyorum yeniden. Daha sonra adli tıptan birine kadının her açıdan fotoğrafını çekmesini söylüyorum. Zaten kadın da fotoğraflanmaktan hoşlanan birine benziyor, kibrini rozet gibi taşıyanlardan. Fotoğraf makinesinin flaşı gözlerimi alınca birden kendimi başka bir zamanda ve mekânda buluyorum: Birkaç yıl önce Londra, bir köşe başını gazetecilerle kameramanlar sarmış, görmek istememeleri gereken bir şeyi görüp fotoğraflayabilmek için birbirlerini eziyorlar. Bu anıyı zihnimin en derinlerine gömüyorum – basından nefret ederim. Derken başka bir şey fark ediyorum.

Ölü kadının dudakları hafif aralık.

"Feneri kadının yüzüne tut."

Priya dediğimi yapıyor, ben de cesede daha yakından bakabilmek için yeniden dizlerimin üzerine çöküyorum. Kadının önceden pembe olan dudakları maviye dönmüş, ama iki dudağın arasındaki karanlıkta saklı kırmızı bir şey görüyorum. Hiç düşünmeden, âdeta büyülenmiş gibi o şeye uzanıyorum.

"Efendim?"

Bu hataya düşmeden Priya beni durduruyor. Rahatsız edici derecede yakınımda, öyle ki parfümünün kokusunu alabiliyorum, nefesinin de: Daha yeni çay içmiş. Başımı çevirdiğimde genç yüzünde eski bir hoşnutsuzluk görüyorum. Bu deneyimin –ilk kez ormanda ceset bulmanın– onu ürküteceğini, hatta biraz da gözünü korkutacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Priya'nın kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalışıyorum; kadınların yaşını tahmin etmek çok zor. Zannımca yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında olmalı. Hâlâ hırslı, kendi potansiyeline güveni tam, hayatın henüz yoluna savurmadığı hayal kırıklıklarından yara almamış.

"Herhangi bir şeye dokunmadan önce patoloğun cesedi incelemesini beklememiz gerekmez mi?" diye soruyor cevabını bile bile.

İyi yalancıların anlattıkları hikâyelere sıkı sıkıya bağlı kalmaları gibi Priya da kurallara sıkı sıkıya bağlı. "Patolog" lafını, okulda yeni bir kelime öğrenmiş de insanların o kelimeyi cümlede kullandığını duyması için sabırsızlanan küçük bir çocuk gibi söylüyor.

"Kesinlikle," diyerek geri çekiliyorum.

Meslektaşımın aksine ben daha önce pek çok kez ceset gördüm ama bu olay şimdiye dek baktığım vakaların hiçbirine benzemiyor. Priya kadının kimliği hakkında tahminler yürütmeye başlayınca yine ilgimi yitiriyorum. Bu olay büyük bir şeyin başlangıcıymış gibi geliyor bana ama buna hazır mıyım bilmiyorum. İki cinayet asla aynı olmaz fakat bunun gibi bir vakaya bak-

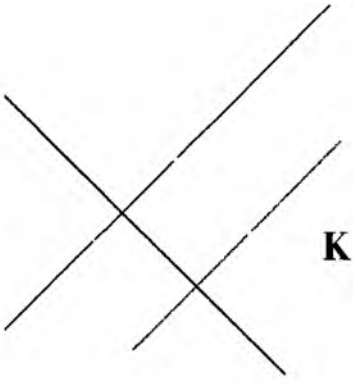
mayalı yıllar oldu, hem o zamandan bu zamana çok şey değişti. İş değişti, ben değiştim ve sadece bu kadar da değil.

Bu vaka farklı.

Tanıdığım birinin cinayetinde daha önce hiç görev almadım.

Oysa bu kadını gayet iyi tanıyordum.

Dün gece onunlaydım.

Kadın

Salı 06:30

Hepimizin sırları vardır, bazılarını kendimize bile söylemeyiz.

Beni neyin uyandırdığını, saatin kaç olduğunu ya da gözümü ilk açtığımda nerede olduğumu bilmiyorum. Etrafım zifiri karanlık. Elimle yoklayarak gece lambasını buluyorum, böylece ortalık biraz aydınlanıyor, kendi yatak odamı görünce seviniyorum. Ne zaman bu vaziyette uyansam evin yolunu bulabilmiş olmam içimi rahatlatır.

Ben kitaplarda okuduğunuz ya da televizyon dizilerinde izlediğiniz, gece sarhoş olup sabah ne yaptığını hatırlamayan kadınlardan değilim. Amatör alkolik de değilim, klişe de değilim. Hepimiz bir şeye bağımlıyızdır: paraya, başarıya, sosyal medyaya, şekere, sekse... Liste uzar gider. Benim bağımlılığım da alkol. Hafızamın yerine gelmesi biraz uzun sürebilir, yaptığım şeylerden her seferinde mutlu olmayabilirim ya da gurur duymayabilirim ama her zaman hatırlarım. *Her zaman.*

Tabii bu, hatırladığım şeyi tüm dünyaya anlatacağım anlamına gelmez.

Bazen kendi hayatımın güvenilmez anlatıcısı olduğumu düşünüyorum.

Bazen hepimizin öyle olduğunu düşünüyorum.

Hatırladığım ilk şey hayallerimin işini kaybettiğim oluyor. En

korkulu rüyamın gerçek olması, fiziksel yara almışçasına canımı yakıyor. Artık önümü görmek istemediğimden ışığı kapatıp yatağa geri yatıyor ve örtüyü üzerime çekiyorum. Kollarımı kendime dolayıp gözlerimi yumarak, Zayıf Denetçi'nin odasından çıkışımı ve akşamüzeri haber merkezini terk edişimi hatırlıyorum. Yürüyecek durumda değildim, o yüzden eve taksiyle döndüm, sonra da olanları anlatmak için annemi aradım. Aptalcaydı ama aklıma arayacak başka kimse gelmemişti.

Son yıllarda annemde unutkanlık ve kafa karışıklığı başladı, ne zaman onu arasam eve daha sık gitmiyorum diye suçluluk duyuyorum. Geldiğim yere dönmek istemememin sebepleri var ama bu sebepleri paylaşmaktansa unutmayı yeğlerim. Bazı ailelerle çocukları arasına giren mesafeler için kilometreleri sorumlu tutmak kolaydır ama gerçeği fazla eğip büktünüz mü kırılıverir. Başta hattın diğer ucundaki ses annemmiş gibi geldi ama aslında o değildi. Ona içimi döktükten sonra uzunca bir süre tek kelime etmedi, sonra okulda geçirdiğim kötü günün ardından akşam yemeğinde yumurtayla patates kızartması yemek moralimi düzeltir mi diye sordu.

Annem, otuz altı yaşında olduğumu ve Londra'da oturduğumu her zaman hatırlayamıyor. Çalıştığımı, eskiden kocamın ve çocuğumun olduğunu sık sık unutuyor. Üstelik dünün doğum günüm olduğunu bile hatırlamadı. Bu yıl kart göndermedi, geçen yıl da göndermemişti ama bu onun suçu değil. Annem zaman kavramını bütünüyle yitirdi. Zaman artık onun için farklı işliyor, ileriden ziyade geriye gidiyor. Demans annemden zamanı çaldı, benden de annemi.

Durumum göz önüne alındığında, içimi rahatlatabilmek adına geçmişe uzanmak istemem normaldi ama çocukluğuma kadar inmemeliyim. Oralar fazla riskli.

Eve geldiğimde, bütün perdeleri kapadıktan sonra kendime bir şişe Malbec açtım. Perdeleri kapamamın sebebi görünmekten korkmam değildi, ben karanlıkta içmeyi severim. Bazen kimse bakmadığında dönüştüğüm kişiyi ben bile görmekten hoşlanmı-

yorum. İkinci kadehin ardından üzerime daha az dikkat çekici giysiler –eski bir kot pantolon ve siyah bir kazak– giyip bir tanıdığımı görmeye gittim.

Birkaç saat sonra eve dönünce koridorda üzerimi çıkardım. Giysilerim çamur içinde kalmıştı ve kendimi acayip suçlu hissediyordum. Bir şişe daha açıp şömineyi yaktığımı hatırlıyorum. Omuzlarıma bir battaniye sarıp ateşin karşısına oturdum ve şaraptan içtim. Saatlerce soğukta kaldıktan sonra ısınmam epey uzun sürdü. Kütükler kendi sırları varmışçasına fısıldaşıp tıslıyorlardı ve ateşin ışığı odada dans eden hayalet gölgeler yaratıyordu. *Onu* aklımdan çıkarmaya çalıştım ama gözlerimi sımsıkı yumsam bile yüzü gözümün önünden gitmedi, hâlâ yüzünü *görebiliyordum*, teninin kokusunu *alabiliyordum*, sesini, hıçkırıklarını *duyabiliyordum*.

Tırnaklarımın içinin toprak dolu olduğunu gördüğümü, yatmadan önce banyoda kendimi uzun uzun keselediğimi hatırlıyorum.

Şimdi telefonum yine titreyince ilk başta da telefon sesine uyandığımı fark ediyorum. Saat daha sabahın körü, dışarısı da içerisi kadar karanlık ve ürkütücü bir biçimde sessiz. Sessizlik, duymaktansa hissetmeyi öğrendiğim bir korku. Zihnimin en gürültülü köşelerinde gizlenerek hiç çaktırmadan üzerime çullanır. Kulak kesiliyorum ama ne trafik sesi var ne kuş cıvıltısı ne de bir hayat belirtisi. Su ısıtıcısı fokurdamıyor, evimi ısıtmaya çalışıp başarılı olamayan eski borular uğuldamıyor.

Telefonuma bakıyorum –gölgelerin arasındaki tek ışık o– ve beni uyandıranın bir sıcak gelişme mesajı olduğunu görüyorum. Ekrandan tuhaf bir ışık yayılıyor. Ormanda bir kadın cesedi bulunduğunu okuyunca *hâlâ rüyada mıyım diye düşünüyorum*. Oda, öncekinden bir ton daha karanlık görünüyor.

Derken telefonum çalmaya başlıyor.

Açıyorum ve Zayıf Denetçi sabahın bu saatinde aradığı için özür dilerken onu dinliyorum. Gelip programı sunabilir miyim diye soruyor.

"Cat Jones'a ne oldu?" diyor benimkine benzer bir ses.

"Bilmiyoruz. Ama işe gelmedi ve kimse ona ulaşamıyor."

Dün kırılan parçalarım birden yeniden bir araya gelmeye, toparlanmaya başlıyor. Bazen kendi düşüncelerim ve korkularım arasında kaybolurum. İçten içe yalnızca aklımda var olduğunu bildiğim bir endişe diyarına hapsolurum. Kaygı çoğunlukla mantıktan daha yüksek sesle bağırır. Sürekli en kötüsünü hayal edip durursanız sonunda gerçeğe dönüşür.

Ben daha ilkinin cevabını verememişken Zayıf Denetçi başka sorular sormaya devam ediyor.

"Acele *ettivdiğim* için *gevçekten* üzgünüm, Anna. Ama hemen cevap almam lazım..."

Konuşma bozukluğu ondan biraz daha az nefret etmeme sebep oluyor. Ne cevap vereceğimi kelimesi kelimesine biliyorum – aklımda bu ânın provasını yapmıştım.

"Elbette. Ekibi asla yüzüstü bırakmam."

Hattın diğer ucundaki duyulur rahatlama nasıl da leziz.

"Cankurtaran gibisin," diyor ve bir anlığına bunun tam tersinin doğru olduğunu unutuyorum.

Hazırlanmam bu kez normalden uzun sürüyor. Hâlâ sarhoşum ama reçeteli göz damlasıyla bir fincan kahvenin halledemeyeceği kadar değil. Kahveyi kaynar kaynar içtiğim için dilim yanıyor; çektiğim ıstırabı dindirmesi için hafif bir acı. Sonra buzdolabındaki şarap şişelerinden birini alıp kendime bir kadeh soğuk beyaz şarap dolduruyorum – ama küçük bir kadeh, sadece dilimin yangınını alsın diye. Koridorun sonundaki odanın kapısını görmezden gelerek banyoya yöneliyorum, o kapıyı hiç açmam. Bazen anılarımız, geçmişimizi daha güzel göstermek için çerçevelerini değiştirirler ki geriye dönüp baktığımızda daha az korkunç şeyler görebilelim. Bazen anılarımızın üstünü boyarız ki altında gizlenenleri hatırlamıyormuş gibi yapabilelim.

Duş aldıktan sonra dolabımdan etiketi hâlâ üzerinde duran kırmızı bir elbise alıyorum. Alışveriş yapmayı sevmem, o yüzden üzerime uyan bir şey buldum mu her renginden alırım. Giysiler kadını kadın yapmaz ama kendi kumaşımızı gizlememize

yardımcı olurlar. Yeni aldığım giysileri hemen giymem; kendim gibi değil de iyi hissetmem gereken bir zamana saklarım. Şimdi, asıl beni örtmek için yeni ve güzel bir şeyler giymenin tam sırası. Dönüştüğüm kişiden mutlu olunca onu en sevdiğim kırmızı paltomla sarmalıyorum. Dikkat çekmek her zaman kötü değildir.

İşe taksiyle gidiyorum –eski beni eski işime bir an evvel götürmek için sabırsızım– ve içeriye girmeden önce ağzıma naneli şeker atıyorum. Daha yirmi dört saat bile olmadı ama haber merkezine bakınca kendimi yuvama dönmüş gibi hissediyorum.

Ekibe doğru yürürken, tıpkı bir grup firavun faresi gibi hep birden bana dönüp bakmaları dikkatimi çekiyor. Yorgun suratlarından bir dizi endişeli ifade geçiyor. Beni gördüklerine sevinirler sanmıştım –her spiker sırf haber bülteni yayına çıkabilsin diye benim kadar özverili davranmaz– ama karşılık bulmayan gülümsememi bozmadan döner merdivenin metal tırabzanına daha sıkı tutunuyorum. Zira her an düşebilirmişim gibi geliyor.

Spiker koltuğuna oturacağım sırada editör buz gibi elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor. Başını sallıyor, sonra mahcup olmuşçasına başını yere eğiyor. Sabah akşam Tanrı'ya şişkin bir hesap cüzdanı ve ince bir vücut için dua eden türden bir kadın ama Tanrı dualarını duymazdan geliyor gibi. Masalarında oturan ekip üyelerinin ortasında durmuş, bakışlarını kızaran yanaklarımda hissederken *benim* bilmediğim neyi *bildiklerini* anlamaya çalışıyorum.

"*Çok* affedersiniz!" diyor bir ses arkamdan. Bu sesi taranmış kadife olarak tarif etmek kulağa çok saçma geliyor ama aynen de öyle. Gösterişli, kadınsı bir mırıltı. Duymayı ne beklediğim ne de istediğim bir ses. "Dadı son anda gelmekten vazgeçti, kayınvalidem gelecekti ama nasıl becerdiyse yolda kaza yapmış –ciddi bir şey değil, arabayı sürtmüş sadece– nihayet kızları bırakacak birini bulup evden çıktığımdaysa trenim rötar yaptı *ve dahası* telefonumu evde unuttuğumu fark ettim! Hâl böyle olunca sizi arayıp gecikeceğimi haber veremedim tabii. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz ama sonunda geldim."

Cat Jones'un tamamen yok olduğuna neden inandım bilmiyorum. Şimdi aptalca geliyor ama herhalde kaza geçirdiğini filan düşünmüş olmalıyım. Onu öğle haberlerini sunmaktan sonsuza dek alıkoyacak bir şey, böylece yeniden onun yerini alıp olmak istediğim kişi olabilecektim. Ama o burada olduğuna göre artık bana lüzum yok. Ezilip büzülmeye, küçük ve görünmez birine dönüşmeye başladığımı şimdiden hissedebiliyorum. Baştan aşağı yenilenmiş bir makinenin istenmeyen ve de gereksiz yedek parçası gibiyim.

Parlak kızıl saçlarını kulaklarının arkasına itince kendisinden daha sahici duran elmas top küpeleri ortaya çıkıyor. Saç renginin doğal olması imkânsız ama muhteşem görünüyor, tıpkı vücudunu saran sarı elbisesi ve bana gülümsediğinde görünen inci dişleri gibi. Kendimi derbeder kılıklı bir sahtekâr gibi hissediyorum.

"Anna!" diyor sanki eski dostlarmışız gibi, oysa yeni düşmanlarız. İstemeye istemeye ben de ona gülümsüyorum. "Ben geri döndüğüme göre özgürlüğünün ilk gününü evde kendi ufaklığınla geçirirsin sanmıştım! Umarım annelik seni çok yormuyordur. Sahi, kızın kaç yaşında oldu?"

İki yaşında, üç aylık, dört günlük olacaktı.

Saymayı hiç bırakmadım.

Sanırım Cat Jones hamile olduğum zamanı hatırlıyor. Belli ki kimse ona Charlotte doğduktan birkaç ay sonra olanları anlatmamış. Herkesin bakışları bizim üzerimizde, haber merkezi birdenbire sessizliğe gömülüyor. Cat Jones'un sorusu ciğerlerimdeki havayı çekip alıyor sanki. Ben de dahil kimsenin bu soruya bir cevabı yok. Kaşlarını –dövme olduklarına adım gibi eminim– dramatik bir biçimde havaya kaldırıyor.

"Tüh, benim yüzümden seni sabahın köründe buraya mı çağırdılar? Tekrardan *çok* özür dilerim, kırk yılın başı güzel bir sabah geçirecek, ailenle evde kalacaktın."

Ayakta durabilmek için spiker koltuğuna tutunuyorum.

"Hiç sorun değil," diyorum gülümsemeyi başararak ama yüzüm acıyor. "Aslına bakarsan muhabirliğe dönmek için sabırsız-

lanıyordum, o yüzden geri dönmene çok sevindim. Stüdyodan çıkıp gerçek hikâyeleri haber yapmayı, gerçek insanlarla tanışmayı özledim."

Yüz ifadesi okunaksız. Sessizliğini benimle aynı fikirde olmadığına ya da bana inanmadığına yoruyorum.

"Madem sahaya dönmeye bu kadar heveslisin, dün gece meydana gelen cinayete bakmaya ne dersin? Hani şu ormanda bulunan cesede?" diyor Cat.

"Fena fikir değil," diyor Zayıf Denetçi, birdenbire Cat'in yanında bitip yeni muz bulmuş maymun gibi sırıtarak.

Küçülmeye başladığımı hissediyorum.

"Henüz o haberi görmedim," diye yalan söylüyorum.

Şimdi hastaymış gibi davranmanın tam sırası. Eve gidip kendimi dış dünyaya kapatabilir ve mutlu olana kadar –hiç değilse daha az mutsuz olana kadar– içebilirim ama Cat Jones konuşmaya devam ediyor, bütün ekip de ağzının içine bakıyor.

"Dün gece Blackdown diye bir yerde bir kadın cesedi bulunmuş, oranın sessiz sakin bir Surrey kasabası olduğunu söylüyorlar. Altından bir şey çıkmayabilir ama yine de gidip bir bak bence. Hatta sana bir de kamera ekibi ayarlayalım. Burada... boş boş takılmak istemediğinden eminim."

Taksi durağı dediğimiz yere bakıyor, orası haber merkezinde genel muhabirlerin oturup herhangi bir haberde görev almayı bekledikleri köşe. Bu muhabirlerin canlı yayına çıkma olasılıkları neredeyse sıfır.

İş, sağlık, eğlence, suç vb. uzmanlık alanları olan gazeteciler üst kattaki ofislerde takılıyor. Onların günleri yoğun ve tatmin edici geçer, işleri sağlamdır. Öte yandan mütevazı genel muhabirler için durum tam tersidir diyebiliriz. Aralarında, zamanında gelecek vadeden kariyerleri olduğu hâlde yanlış kişinin kuyruğuna bastıkları için o zamandan beri yayımlanmayacak haberler yapmaya mahkûm edilenler bile var.

Bu haber merkezinde sayısız çürük elma var ama medya sendikalarından ötürü onlardan kurtulmak neredeyse imkânsız.

Eski bir spiker için haber merkezinde muhabir masasından daha onur kırıcı bir yer yoktur. Ben olduğum yere gelebilmek için yıllarca canımı dişime takarak çalıştım, şimdi bırakmam. Yeniden yayına çıkmanın bir yolunu bulacağım ama şu hayatta yapmak istemediğim tek bir haber varsa o da bu.

"*Başka* bir şey yok mu?" diye soruyorum.

Sesim, sözcükler boğazıma takılmış gibi bir tuhaf çıkıyor.

Zayıf Denetçi omzunu silkip hayır anlamında başını sallıyor. Vücuduna oturmayan takım elbisesinin omuzlarındaki kepekleri fark ediyorum, o da benim baktığımı fark ediyor. Bu seferki rahatsız edici sessizliği bozmak için son bir kez zoraki gülümsüyorum.

"Madem öyle, ben Blackdown'a doğru yola koyulayım."

Hepimizin çatlakları vardır, korku ve kaygıyı arkasına alan hayat hepimizin kalbinde ve de zihninde küçük çöküntüler, izler bırakmıştır, bizler de bu deformasyonlarımızın üzerini kırılgan umutlarımızla sıvamaya çalışırız. Savunmasız taraflarımı her zaman elimden geldiğince gizlemeye gayret ederim. Aslında ben pek çok şeyi gizli tutmayı yeğlerim.

Sadece yalancılar pişmanlık duymazlar.

Gerçeği söylemek gerekirse, şu anda burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederim fakat Blackdown bu hayatta bir daha dönmek istemediğim tek yer. Hele ki dün gece olanlardan sonra. Bazı şeyleri açıklamak fazlasıyla zordur, kendimize bile.

İlkini öldürmek kolay oldu.

Blackdown İstasyonu'nda trenden indiğinde orada olmak istemiyor gibi görünüyordu. Onu anlayabiliyordum. Ben de orada olmak istemiyordum ama hiç değilse ben soğuğa uygun giyinmiştim, üzerimde eski siyah kazağım vardı. Onun aksine. Bu, Waterloo'dan gelen son trendi, yani uzun bir gece geçirmiş olmalıydı ama kırmızı dudaklarına, sarı saçlarına ve siyah deri eteğine bakılacak olursa henüz geceyi noktalamaya hazır değildi. Eteğinin derisi gerçek görünüyordu, onu giyen kadının aksine. Kariyer seçimi –evsizler için yardım derneği işletiyordu– başkalarına son derece fedakâr ve merhametli gelebilirdi ama ben onun göründüğü gibi melek olmadığını iyi biliyordum. Hatta o, kötülüklerinin diyetini ödemeye çalışan bir günahkârdı.

Bazen hepimiz vicdanımızı rahatlatmak için iyilik yaparız.

Blackdown, geceleri o saatlerde hep olduğu gibi yine boştu, dolayısıyla trenden inip ıssız küçük peronda yürüyen tek yolcu oydu. Blackdown sessiz sakin bir kasabadır, oranın insanları orta sınıf âdetlerine ve uymacılığına körü körüne bağlıdır, hafta içi erkenden yatarlar. Orası, eğer kötü bir şey olursa insanların unutmayı şaşılacak derecede hızlı hatırladıkları bir yerdir.

İstasyonun kendisi, çift kanatlı kapının üzerindeki taş oymada gururla belirtildiği gibi 1850'de inşa edilen koruma altındaki bir yapı. Son

derece zarif, tablo gibi bir köy istasyonu, gerçi Blackdown birkaç yıl önce kasabaya dönüştü. Oraya gitmek, âdeta zamanda geri gidip siyah-beyaz bir filme konuk olmak gibi. Kültürel miras özelliğinden dolayı bütün gereksiz modernleşme formlarından uzak tutuluyor. Güvenlik kameraları yok, yalnızca tek girişi ve tek çıkışı var.

Onu oracıkta öldürebilirdim.

Ama telefonu çaldı.

Perondan otoparka kadar onu arayan kişiyle konuştu, dolayısıyla gören olmasa bile duyan olabilirdi.

Onu Audi TT'sine binerken izledim, ücretini derneğin ödeyebileceğine karar verdiği bir şirket arabasıydı; arabanın yanı sıra tasarımcı paltosunu, New York gezisini ve saçındaki röfleyi de derneğe ödetmişti. Muhasebecisinin tuttuğu yıllık beyannameleri görmüştüm. Evindeki çalışma odasında bulmuştum onları – masa çekmecesi kilitli bile değildi. Sürekli dernekten para çalıp kendine harcıyordu, bunu yanına bırakmak suç olurdu.

İstasyondan çıkıp ormana gitti ama aradaki mesafe çok kısa olduğundan onu takip etmem zor olmadı. Ormanda kendi arabasından inip başka bir arabaya binmesini izledim. Sonra o güzel sarı saçını kulaklarının arkasına atıp direksiyonun başındaki kişiye oral seks yaptı. Bu daha aperatifti, iştahını açacak, onu ana yemeğe hazırlayacak bir giriş, nitekim eteğini kaldırıp külotunu indirdi.

Bu işi giysileri üzerindeyken yapmayı sevdiğini fark ettim, adam onu soymak için uzandığında ellerini ittirdi. Ama önemli değildi; vücudunun en güzel yeri açıktaydı zaten: Köprücükkemiği. Benim için kadın vücudunun en erotik yerlerinden biri köprücükkemiğidir ki onunki gözalıcıydı. Omuzlarıyla köprücükkemiğinin arasındaki çukurların şekli –narin kemiklerinin bembeyaz teninden çıkıntı yapması– tek kelimeyle muazzamdı. Onlara bakmak beni azdırıyordu. Ayakkabılarını da beğendim; o kadar ki onları yanıma almaya karar verdim. Benim ayaklarım için fazla küçüklerdi ama hatıra olarak saklardım artık.

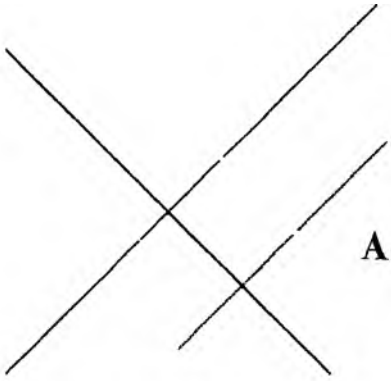
Biri içindeyken yüzünün nasıl değiştiğini gördüm. Daha sonra gözlerimi yumup birbirlerini becermemeleri gerektiğini bilen ama kendilerine engel olamayan iki insanın çıkardığı sesleri dinledim. Orman

hayvanları gibiydiler. Sonuçlarını hiç düşünmeden temel ihtiyaçlarını karşılıyorlardı.

Ama her eylemin bir sonucu vardır.

Bittikten sonra yüzünün aldığı hâli sevdim: Soğuğa rağmen terden parlayan soluk yanaklarına renk gelmiş, daha demin gösteri köpeği misali hızlı hızlı soluduğu dudakları yarı aralık. Tam da ağzının içine küçücük bir şey sokabilecek kadar.

En çok da ben onu öldürmeden hemen önce o güzelim mavi gözlerinde beliren bakışı sevdim. Daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeydi bu –korku– ama yüzüne mükemmel uymuştu. Sanki birazdan çok kötü bir şey olacağını biliyor gibiydi.

Adam

Salı 07:00

Durum fena.

Biri öğrenirse benim yaptığımı düşünür ama aramızdaki ilişkiyi kimsenin bilmediğinden eminim. Maktulün yerde yatan cesedini her görüşümde aklıma dün gece onunla olduğum geliyor.

Bazen bana yaptıklarını, sanki başka birine yaparken onu uzaktan izliyormuş gibi hissederdim. Münasebetimizin gerçek olduğuna inanmakta sık sık güçlük çekiyordum, bu güzeller güzeli kadının benimle ilgileniyor olması âdeta gerçek olamayacak kadar müthişti. Olanlara bakılacak olursa öyleymiş zaten. Arabaya binip tek kelime etmeden fermuarımı indirmiş, sonra da bana oral seks yapmıştı. Sonrasında ona istediğimi yapmama izin vermişti, ben de yapmıştım, o kusursuz ağzından çıkan seslerin tadını çıkara çıkara.

Ona yaptıklarımın hayalini uzun zamandır kuruyordum.

Dengim değildi –içten içe bir gün biteceğini biliyordum– ama bundan birkaç ay önce gece yarısı buluşmalarımız başladığından beri ona *istediğimi* yapmama izin veriyordu. Bu güzelliğiyle bende ne bulduğuna bir türlü anlam veremiyordum ama bir süre sonra uyumsuzluğumuzu sorgulamayı bıraktım. Uyuşturucu gibiydi: İçtikçe içesim geliyor, her seferinde onu daha çok istiyordum.

Onun gibi kadınların dikkatinizi çekmesi kolaydır ama genellikle size karşılık vermezler. O, benim hayatıma medcezir gibi girip çıkıyordu. Bir gün beni kıyıya vuracağını biliyordum ama o güne kadar tadını doyasıya çıkarmak istemiştim.

İkimiz de bu ilişkiden istediğimizi alıyorduk: Koşulsuz seks. Sahici bir ilişki değildi, ki o yüzden bu kadar uzun sürmüştü zaten. Yemeğe gitmiyorduk, randevuya çıkmıyorduk, gereksiz atraksiyonlara girmiyorduk. Onu aldatan eşinden birkaç ay önce boşandığını söylemişti. Adam belli ki aptalın tekiydi ama ben de öyleydim; kendime, onun kendisini daha iyi hissetmek için kullandığı birinden daha fazlası olduğumu söylüyordum. Gerçi öyle olmadığımı bilmek canımı sıkmıyordu. Güzelliğine karşın kötü olmasıyla bilinirdi. Güzel insanların yaptıkları, geri kalanlarımıza nazaran daha sık yanlarına kâr kalır. Ama her zaman değil. Aramızdaki ilişkiyi bilen olmazsa canı yanan da olmaz diye düşünmüştüm. Yanılmışım.

"Adımı söyle." Seks yaparken bana bir tek bunu derdi, ben de söylerdim.

Rachel. Rachel. Rachel.

"İyi misiniz, efendim?"

Priya bana bakıyor, acaba yine kendi kendime mi konuştum? Daha da kötüsü, suratımdaki çiziklere bakıyor gibi görünüyor, Rachel'ın bıraktığı izlere. Kadınlar seks sırasında niçin vahşi kedi misali partnerlerini tırmalarlar hiç anlamam. Onun tırnakları hep aynıydı: uzun ve pembe, uçları da sahte beyaz. Bu izleri kimsenin görmeyeceği sırtıma bıraksa sorun değildi ama Rachel dün gece beni suratımdan yakalamıştı. Yeniden parmaklarına bakıyorum, kabaca kökünden kesilen tırnaklarına, üzerlerinde yazan iki kelimeye: İKİ YÜZLÜ. Sonra Priya'ya bakıyorum. Meslektaşımın suratımdaki soluk pembe çiziklere baktığını görmek kaçmak istememe sebep oluyor ama başımı çevirmekle yetiniyorum.

"İyiyim," diyorum mırıldanarak.

İzin isteyip bir süre arabamda oturuyorum, telefonda konuşuyormuş gibi davranarak arabanın içinde ısınmaya ve sakinleşmeye çalışıyorum. Dönüp arka koltuğa bakıyor ve yeri hızlıca iki kez kontrol ediyorum, Rachel'ın dün gece orada olduğuna dair görünür bir iz yok ama parmak izi her yerde olmalı. Bu arabada kaç kez ve kaç şekilde birlikte olduğumuzun sayısını unuttum. Doğrusu arabanın anasını ağlattık. Daha sonra, uygun bir zaman bulduğumda iç dış yıkatacağım.

Onun gibi bir kadınla ilişki yaşarken aklım neredeydi bilmiyorum. Tehlikeli biri olduğunu *biliyordum* ama sanırım hayır diyemememin sebebi de buydu. Gururum okşanmıştı. Akşamları eve gitmektense Rachel'la buluşmayı tercih ediyordum. Evde, işte geçen uzun bir günün ardından oraya dönmek için can atmama sağlayacak bir şey *yoktu*. Yine de insanlar bu ilişkiyi öğrenirlerse her şeyimi kaybederim.

Hâlâ yağmur yağıyor. Ön cama durmaksızın vuran damlaların sesi kulaklarımda davul çalıyormuş gibi. Ensemden başıma bir ağrı giriyor, yalnızca nikotinin kesebileceği bir ağrı bu. Şimdi bir dal sigara için neler vermezdim ama birkaç yıl önce çocuk için sigarayı bıraktım, kendi kötü seçimlerimi masum bir insana dayatmak istemedim. Bir kadeh kırmızı şarap da ağrımı dindirirdi ama öğle yemeğinden önce içmeyi de bıraktım. Seçeneklerimi gözden geçirip seçeneğim falan olmadığını fark ediyorum – en iyisi plana sadık kalmak.

Priya camımı tıklatıyor. Bir an acaba duymazdan mı gelsem diye düşünsem de arabadan inip soğuk ve ıslak gerçekliğe geri dönüyorum.

"Böldüğüm için kusura bakmayın, efendim. Biriyle mi konuşuyordunuz?"

Kendimle.

"Hayır."

"Büyük patron telefonunuza ulaşamadığını söyledi," diyor.

Bunu bir suçlama gibi söylemek istediyse başarılı oldu. Cep

telefonumu çıkarıp bakınca ekranda emniyet müdüründen sekiz cevapsız arama olduğunu görüyorum.

"Bir şey yok. Ya yanlış numarayı aradı ya da telefonum çekmiyor," diye yalan söyleyip telefonu cebime geri koyuyorum. Yalan söylemekte gayet iyiyimdir. Hem kendime hem de başkalarına sık sık yalan söylerim, antrenmanlıyımdır yani. "Bir daha ararsa her şeyin kontrol altında olduğunu ve onu daha sonra bilgilendireceğimi söyle." Yarı yaşımdaki kıdemli amirimin işimi berbat etmesi şu anda ihtiyacım olan son şey.

"Tamam, söylerim," diyor Priya.

Bunu da zihnindeki görünmez yapılacaklar listesine yazmasını izliyorum. Belli ki bana söylemek istediği bir şey daha var, hatırlayınca yüzü tilt makinesi gibi aydınlanıyor.

"Galiba bir iz bulduk!"

Ne?

"Ne?"

"Galiba bir iz bulduk!" diye tekrarlıyor.

"Parmak izi mi?" diyorum.

"Ayak izi."

"Sahiden mi? Bu çamurda?"

Yağmur şimdiden orman zemininde bir dizi gölcük oluşturdu bile. Priya, yaptığı son resmi annesine ya da babasına göstermek için sabırsızlanan küçük bir çocuğun sevinciyle gözlerimin içine bakıyor.

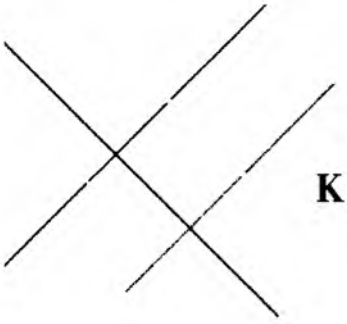
"Sanırım adli tıpçılar nihayet laboratuvardan çıkabildiklerine çok mutlu oldular. Yeni bırakılmış büyük bir çizme izine benziyor, cesedin hemen yanında bulundu, yaprakların altında kalmış. Sahiden de harika bir iş başardılar! Görmek ister misiniz?"

Peşinden gitmeden önce kendi ayakkabılarıma kısa bir bakış atıyorum.

"Ayak izi bulmayı başarmış *olsalar* bile muhtemelen ekipten birine aittir. Buraya gelir gelmez tüm bölgeyi kordon altına almalıydınız," diyorum. "Otopark da dahil. Şimdi bulduğumuz hiçbir araba izi mahkemede işe yaramayacak."

Yüzündeki tebessüm soluyor ve ben biraz daha rahat nefes alıyorum.

Dün gece burada olduğumu kimsenin bildiğini sanmıyorum, maktulle aramda ilişki olduğundan şüphelenmeleri için de bir sebep yok. Dolayısıyla şimdilik güvendeyim. Bundan sonrasında normal davranmam, işime odaklanmam ve Rachel'ı başkasının öldürdüğünü birileri beni suçlamaya kalkmadan önce ispatlamam gerek. Kafamı toparlamaya çalışıyorum ama aklımın içi çok karışık, düşüncelerim çok gürültülü. En gürültülüsüyse sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyor ve haksız da değil: Keşke Blackdown'a hiç dönmeseydim.

Kadın

Salı 07:15

Blackdown'a dönmekten kurtulmaya çalışmanın mânâsı yok. Bu yalnızca bana cevabı olmayan sorular sormalarına sebep olur, o yüzden eve gidip küçük bir bavul hazırlıyorum. Gece orada kalmayı düşünmüyorum ama bu işte ne zaman ne olacağı hiç belli olmuyor. Uzun zamandır muhabirlik yapmamış olsam da yanıma almam gerekenleri hatırlıyorum: temiz iç çamaşırı, ütü gerektirmeyen giysiler, yağmurluk, makyaj malzemeleri, saç bakım ürünleri, bir şişe şarap, birkaç mini şişe viski ve okumaya vaktimin olmayacağını bildiğim bir kitap.

Küçük bavulumu, kocam benden ayrıldığında aldığım kırmızı üstü açık Mini'min bagajına koyduktan sonra direksiyonun başına geçip emniyet kemerimi takıyorum. Dikkatli bir sürücüyümdür. Dün geceden sonra hâlâ alkol sınırının üstünde olabileceğimden endişeleniyorum ama bu gibi durumlar için torpido gözünde kendi alkolmetremi bulundururum. Onu alıp boruya üflüyorum ve ekranın değişmesini bekliyorum. Yeşile dönüyor, yani sıkıntı yok. Navigasyonu açmıyorum, gerek yok çünkü yolu avucumun içi gibi biliyorum.

A3 yolu üzerinden güneye doğru yaptığım yolculuk sancısız geçiyor –trafiğin hâlâ yoğun olduğu saatler ama günün bu vakitlerinde trafik Londra'dan uzağa değil, Londra'ya doğru akıyor–

fakat sürekli aynı manzaraya bakıp bir de yanı başınızda kaygılarınızla yolculuk edince dakikalar geçmek bilmiyor. Radyo bile o kaygıların seslerini susturamıyor, dahası dinlediğim her şarkı bana unutmak istediğim şeyleri hatırlatıyor. Bu haberi almakla yanlış yaptım ama neden istemediğimi kimseye açıklayamayacağım için başka seçeneğim yoktu.

Bildik eski tali yola sapıp Blackdown tabelalarını takip etmeye başladığımda içimdeki huzursuzluk daha da kuvvetleniyor. Her şey bıraktığım gibi. Surrey Tepeleri'nin bu ücra bölgesinde zaman sanki hiç akmıyor. Yıllar önce buraya evim derdim, oysa şimdi geriye dönüp baktığımda o yılları ben değil de bir başkası yaşamış gibi hissediyorum. Ben artık o zamanki ben değilim. Blackdown ve içindekiler oldukları gibi kalsalar bile ben tanınmayacak kadar değiştim.

Burada yaşandığını bildiğim tüm o çirkin şeylere rağmen Blackdown hâlâ çok güzel. Otobandan ayrılır ayrılmaz kendimi daracık kır yollarında ilerlerken buluyorum. Beni tamamen yutar gibi gözüken kadim orman çok geçmeden gökyüzünü de yutarak manzaradan çıkarıyor. Yüzlerce yıllık ağaçlar batık yolların üzerine eğilmiş, sarp yol kenarlarında da kökleri görünüyor. Budaklı dalları tepelerde birbirine öyle bir dolanmış ki en inatçı güneş ışıkları dışında hiçbir şeye geçit vermiyorlar. Önümdeki yola odaklanıp kendimi istenmeyen düşüncelerden ve de kasabaya doğru uzanan karanlık ağaç tünelinden uzak tutmaya çalışıyorum.

Yaprakların oluşturduğu çatının altından çıkınca, Blackdown'ın hâlâ her gün bayramlıklarını giydiğini görüyorum. Güzel, nezih Viktoryen evler bakımlı bahçelerin, yosun kaplı kuru duvarların ve kimi yerlerde beyaz çitlerin arkasında gururla dikiliyor. Komşu evlerin çiçeklikleri yıl boyu birbirleriyle yarış içinde, dahası bu sokaklarda tek bir çöp dahi bulamazsınız. Kasaba çayırının, Beyaz Kalp adlı pubın, köhne Katolik kilisesinin önünden geçiyorum. Hemen sonra da görkemli St. Hilary'nin önünden. O kız ilkokulunu görmemle gazı köklemem bir oluyor.

Bakışlarımı yine yola dikiyorum, eğer binaya doğrudan bakmazsam geçmişimin hayaletleri beni bulamazmış gibime geliyor.

National Trust otoparkına girdiğimde kameramanımın çoktan geldiğini görüyorum. Umarım iyi birini yollamışlardır. Bütün BBC ekip araçları birbirinin aynıyken –bagajları çekim ekipmanıyla dolu steyşın araba filosu– kameramanlar hep farklıdır. Bazıları bu işte düşündüklerinden daha iyidir. Birçoğuysa fazlasıyla kötüdür. Ekranda nasıl göründüğüm esasen beni çeken kişiye bağlı, dolayısıyla kiminle çalışacağım hususunda titiz davranmam şaşırtıcı olmasa gerek. Tıpkı bir marangoz gibi, eserimi kesip biçeceğim, şekil vereceğim en iyi araçları seçme hakkımın olduğunu düşünüyorum.

Ekip arabasının yanına park ediyorum fakat içinde kimin oturduğunu hâlâ görebilmiş değilim. İçerideki her kimse kestirmeye karar vermiş olacak, şoför koltuğunu ardına kadar yatırmış. İşte bu hiç de hayra alamet değil. Sahaya inmeyeli uzun zaman oldu, dahası habercilikte işten ayrılan çok olur, yani arabadaki kişinin daha önce çalışmadığım biri olma ihtimali çok yüksek. Bu kariyerin basamakları dimdik, biraz da sivri, en üst basamaksa daracık, orada çok kişiye yer yok. İyi olanlar, daha yukarı çıkamayacaklarını anladıkları anda başka merdivenlere yönelirler. Kameramanın yeni biri olduğunu düşünüyorum ama kendi arabamdan inip onunkinin içine bakınca öyle olmadığını görüyorum.

Soğuğa ve yağmura rağmen arabanın camı açık, böylece eskiden tanıdığım bir adamın bilindik şeklini görüyorum. Sarma sigara içerken seksenler şarkıları dinliyor. Utandırıcı olması muhtemel selamlaşmayı bir an evvel yapıp aradan çıkarmaya karar veriyorum. Geçmişimin olduğu insanları geçmişte bırakmayı yeğlerim ama o kişilerle beraber çalışıyorsanız bunu yapması o kadar kolay olmuyor.

"Sigara seni öldürür, Richard," diyerek yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapatıyorum. Arabanın içi kahve, sigara ve o kokuyor. Kokusu tanıdık, rahatsız edici de değil. Fakat diğer duyula-

rım için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Gördüğüm bütün çöpleri –gofret paketlerini, eski gazeteleri, karton kahve bardaklarını ve büzüştürülmüş kola kutularını– toplama arzumu bastırarak hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyorum.

Üzerinde alametif arikası Retro tişörtlerinden biriyle yırtık kot pantolon var, geçen yıl kırkına basmasına rağmen hâlâ ergen gibi giyiniyor. Denizden korktuğunu bilsem de zayıf fakat güçlü bir sörfçü gibi görünüyor. Sarı saçı toplayabileceği kadar uzun ama okuldayken "perde" dediğimiz tarzda salık duruyor, delik kulaklarının arkasına gelişigüzel atmış. Anlayacağınız o da yaşlandığını asla kabul etmeyenlerden.

"Hepimiz bir şeyden öleceğiz," deyip bir nefes daha çekiyor. "Seni iyi gördüm."

"Teşekkürler. Ama sen bok gibi görünüyorsun."

Sırıtmasıyla aramızdaki o kapkalın buz tabakası nihayet çatlıyor, hatta tamamen eriyor.

"Her şeyi ağzına geldiği gibi söylemek zorunda değilsin. Hele ki sabahları. Bak o zaman daha çok arkadaşın olur."

"Bana arkadaş değil, iyi kameraman lazım. Var mı tanıdığın biri?"

"Çok tatlı," diyor. Sigarasına parmağıyla vurarak külünü camdan dışarı düşürdükten sonra dönüp bana bakıyor. "Hadi yapalım şunu."

Gözlerinde, onda daha önce gördüğümü hatırlamadığım tehditkâr bir bakış var. Ama sonra arabadan iniyor ve ben de işi kastettiğini anlıyorum. Richard kamerasını kontrol ederken onu izliyorum –söz konusu hijyen olduğunda mükemmeliyetçi olmayabilir ama işini son derece ciddiye alır– ve bugün onunla çalışacağım için pek çok sebepten seviniyor, rahatlıyorum. Bu sebeplerden birincisi, her haberi büyük bir başarıyla çekebilmesi ve kendimi kötü hissettiğimde bile beni iyi gösterebilmesi. İkincisiyse onunlayken kendim olabilmem. Hemen hemen.

Ben muhabirken birkaç kez yattık. Kimse bilmez –saklamak için ikimizin de yüzük şeklinde nedenleri vardı– zaten gurur

duyduğum bir şey de değil. O zamanlar hâlâ evliydim ama evliliğim ipin ucundaydı, ben de kötü durumdaydım. Bazen en büyük acılarımı ancak kendime farklı şekillerde zarar verdiğimde dindirebiliyorum. Dikkatimi beni mahvedebilecek şeylerden, daha doğrusu mahvedeceğini bildiğim şeylerden başka yöne çeviriyorum. İyileşebileyim diye canımı acıtıyorum.

Kesinlikle ihaneti savunacak değilim fakat benim evliliğim yatmamam gereken biriyle yatmamdan çok daha önce bitmişti. Kızımızı kaybettikten sonra kocamla aramda bir şeyler değişti. O öldüğünde bizim de küçük bir parçamız öldü. Ama sonrasında, tıpkı öldüğünün farkında olmayan ruhlar gibi, uzunca bir süre kendi kendimize ve birbirimize musallat olduk.

Bizimkisi en iyi durumda stresli bir iştir, en kötü durumdaysa hepimiz ne şekilde rahatlayabileceksek öyle rahatlamaya çalışırız. Çoğu haber kötü haberdir. İşimden ötürü öyle şeyler gördüm ki hem ben değiştim hem de dünyaya ve içinde yaşayan insanlara karşı bakış açım değişti. Bu gördüklerim, asla görmezden gelemeyeceğim şeylerdi. Biz insanlar, akla hayale sığmayacak derecede korkunç eylemlerde bulunabilen bir türüz ve geçmişimizden ders almaktan aciziz.

İnsanların korkunçluğuna ve acımasızlığına her gün yakından şahit olmak bakış açınızı kökünden değiştiriveriyor. Bazen başka tarafa bakmak gerekiyor ki bizim yaptığımız da buydu: İkimizin de hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Benim mesleğimde alışılmadık bir durum değil açıkçası. Haber merkezinin yarısı birbiriyle yatmıştır. Öyle ki bazen kim kiminle kaçırıyorum.

Richard montunu giyiyor, kollarını montun kollarına sokarken kısa bir anlığına kaslı karnını görüyorum. Daha sonra sigarasının izmaritini yere atıp büyük botunun topuğuyla ezerek söndürüyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor.

Tripodu arabada bırakıyor ve birlikte ormana doğru yürüyoruz, burada çamurun içinde beklemenin âlemi yok. Ayakka-

bılarımı mahvetmemek için su birikintilerinden olabildiğince kaçınmaya çalışıyorum. Ne var ki çok ilerleyemiyoruz. Birkaç fotoğrafçı dışında olay yerindeki tek basın mensubu biziz ama hiçbirimizi istemediklerini anlamamız pek uzun sürmüyor.

"Lütfen emniyet şeridini aşmayın," diyor ince yapılı genç bir kadın.

Giysileri fazlasıyla düzgün, sesli harfleri fazlasıyla vurgulu söylüyor, sınıf başkanı havası var. Bizden yanıt gelmeyince, öğrenci sanılmaya ve kimlik göstermeye alışıkmış gibi –biraz utangaç bir tavırla– rozetini çıkarıp gösteriyor. Yeniden cebine koymadan önce yalnızca "Patel" yazısını okuyabiliyorum, gerisini göremiyorum. Gülümsüyorum ama o gülümsemiyor.

"Birazdan kordon alanını genişleteceğiz. Rica etsem o zamana kadar otoparkta bekleyebilir misiniz? Burası olay yeri."

Kadın başlı başına yürüyen karizma.

Arkasında, olay yerine ışıkların kurulduğunu görüyorum, küçük bir de adli tıpçı ordusu var, birkaçı ileride yerdeki bir şeyin başına çömelmiş. Cesedin üzerine çadır kurulmuş bile; deneyimlerimden biliyorum, bir daha cesede bu kadar yaklaşma fırsatımız olmayacak. Richard'la göz göze gelip konuşmadan anlaşıyoruz. Kamerasını açıp omzunun üzerine yerleştiriyor.

"Elbette," deyip kırık beyaz yalanıma geniş bir gülümseme ekliyorum.

İşim için ne gerekiyorsa yaparım. Polisi kızdırmak hiçbir zaman iyi sonuçlar doğurmaz ama bazen başka çareniz kalmıyor. Köprüleri yakmaktan hoşlanmam fakat burada başka bir tane daha var – hem de çok büyük bir tane.

"Hızlıca birkaç fotoğraf çekip ayak altından çekileceğiz," diyorum.

"Hemen şimdi ayak altından çekilecek ve size söylendiği gibi otoparka geri döneceksiniz."

Kadın dedektifin yanına gelen adama bakıyorum. Günlerdir uyku yüzü görmemiş gibi, ayrıca karanlıkta giyinmişe benziyor, üstelik boynunda Harry Potter tarzı bir atkı var. Tam bir modern

zaman Columbo'su, bir tek cazibesi eksik. Richard çekime devam ediyor, ben de yerimden kıpırdamıyorum. Bu bilindik bir dans ve hepimiz adımlarına hâkimiz. Bütün sıcak gelişmelerde aynı adımlar geçerli: Görüntüyü çek, haberi yap.

"Bu patika kamuya açık alanda bulunuyor. Dolayısıyla istediğimiz gibi çekim yapma hakkımız var," diyorum.

Aklıma gelen en iyi cevap bu. Richard'ın zum yaparak olay *yerini daha yakından* çekmesine olanak sağlayacak bir oyalama taktiği.

Erkek dedektif öne çıkarak eliyle kameranın lensini kapatıyor.

"Hey, dikkat et, arkadaşım," diyor Richard bir adım geri çekilip kamerayı omzundan indirerek.

"Ben senin *arkadaşın* değilim. Şimdi ya siktir olup otoparka gidersiniz ya da sizi tutuklarım."

Bana ters ters baktıktan sonra çadıra geri dönüyor.

"Biz de burada işimizi yapıyoruz, insan gibi davransan ölür müsün?" diyor Richard omzunun üzerinden, otoparka doğru yürürken.

"Görüntü alabildin mi?"

"Aldım tabii. Ama başkalarının kamerama dokunmasından hoşlanmıyorum. Bence şikâyette bulunalım. Adamın adını öğrensene."

"Gerek yok, biliyorum. Başmüfettiş Jack Harper."

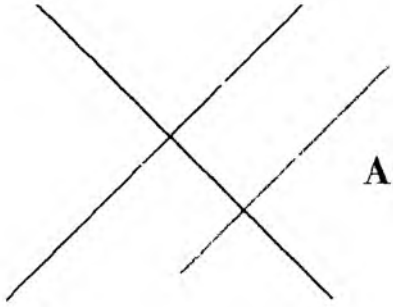
Richard bana bakakalıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Bir süre düşündükten sonra cevap veriyorum.

"Daha önce tanışmıştık."

Bu doğru ama hepsi bu kadar değil.

Adam

Salı 08:45

Anna'yı görmek beni biraz sarstı ama bunu kimseye söyleyecek değilim. Az önce olanları aklımda tekrar tekrar oynatıyorum, ta ki tüm replikleri ezberleyene kadar. Sonra da öfkemi çevremdekilerden çıkarmaya başlıyorum. Keşke o kadar sert çıkışmasaydım ama zaten bok gibi bir gün geçiriyorum, dahası *onun* burada olmaması gerekiyor. Dolabımda hiç giyilmemiş bir gömleğim var, bugün onu göreceğimi bilseydim o gömleği giyerdim. Aylardır askıda asılı duruyor ama paketten çıktığı gibi, kırışıklarıyla. Neye saklıyorsam sanki –buraya geldiğimden beri hiç dışarı çıkmadım– şimdi beni *bu hâlde*, kırış kırış giysilerle ve meslektaşlarımın bazılarından daha yaşlı ceketimle gördü. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışsam da işin aslı öyle değil.

Ortalık canlı yayın araçları, kameramanlar ve muhabirlerle dolu. *O* da dahil, basın elemanları ayrıntılara nasıl bu kadar çabuk ulaştı anlamıyorum. Aklım almıyor. Ormanda ceset bulunduğunu bir şekilde öğrenmiş olsalar bile vadi ve –yarısını bilmediğim– civar tepeler boyunca kilometrelerce uzanan ormanın onlarca girişi, bir o kadar da otoparkı var. O yüzden bu otoparka gelmeleri gerektiğini nereden bildiler sahiden aklım almıyor. Üstelik ilk gelen Anna oldu.

Onu diğer basın elemanlarından uzakta Priya'yla konuşur-

ken görünce yanlarına gidip araya girmemek için kendimi zor tutuyorum. Düşmanını dosta çevirmekte Anna'nın üstüne yoktur. Umarım Çavuş Patel bir gazeteciye güvenecek yahut kayıt esnasında ya da kayıt dışı söylememesi gereken bir şey söyleyecek kadar saf değildir. Anna'ya bir şey veriyor. İki kadın birbirine gülümserken ben de ne verdiğini görmek için boynumu uzatıyorum: Mavi galoş vermiş. Anna bir ağaç gövdesine yaslanarak galoşları topuklu ayakkabılarının üzerine geçiriyor. Bana doğru bakıp beni görünce el sallıyor ama ben onu görmezden gelip başımı çeviriyorum. Cici muhabir ayakkabıları çamur olmasın diye galoşu adli tıp ekibinden istemiş olmalı. İnanılmaz.

"Galiba onu tanıyorum," diyor Priya birden yanımda bitip iç sesimi bölerek.

Umarım içimden konuşmuşumdur.

Son zamanlarda kendi kendime sesli konuşmaya başladığımın farkındayım. Bunu ne zaman yapsam sokakta insanlar bana dik dik bakıyor. Çoğunlukla aşırı yorgun ya da stresli olduğumda sesli konuşuyorum ki sürekli mutsuz bir kadınla ve iki yaşındaki bir çocukla aynı evde yaşayan orta yaşlı bir dedektif olarak genellikle hem aşırı yorgun hem de aşırı stresliyimdir. Ekipte sigara içen biri var mıydı hatırlamaya çalışıyorum; bir dal içsem sakinleşirim belki.

Priya cevabımı bekler gibi yüzüme bakıyor, öyle olunca ne dediğini hatırlamak için aklımı geri sarıyorum.

"Haber spikeri, oradan tanıyorsundur."

Sözcükler ağzımdan âdeta birbirini kovalayarak çıkıyor. Hissettiğimden bile daha aksi konuşuyorum. Ama –ruh hâlimde değişiklikler yaratmaya bayılan– Priya konuyu uzatmakta kararlı.

"Maktulü kastetmiştim, amirim. Anna Andrews'u değil." Başka birinden onun adını duymak beni ikinci kez sarsıyor. Suratımda nasıl bir ifade belirdi bilmiyorum ama Priya kendini savunma ihtiyacı duyuyor. "Haberleri izliyorum," diyor yine o tuhaf çene çıkarma hareketini yaparak.

"Bildiğim iyi oldu."

"Maktule gelince, *onun* adını bilmiyorum, henüz bilmiyorum ama onu kasabada gördüm. Siz hiç görmediniz mi?"

Gördüm, kokladım, becerdim...

Neyse ki Priya cevap vermemi beklemeden konuşmaya devam ediyor.

"Onu fark etmemek zor, öyle değil mi? Daha doğrusu zordu, sarı saçları ve şık kıyafetleri sağ olsun. Onu, anacaddede elinde yoga matıyla yürürken gördüğüme eminim. Yerel ekipten öğrendiğime göre doğma büyüme Blackdownlıymış. Hâlâ burada oturuyormuş ama Londra'da çalışıyormuş. Evsizler için kurulmuş bir yardım derneğinde. Gelgelelim kimse ismini hatırlamıyor."

Rachel.

Dernekte yalnızca çalışmıyordu, orayı işletiyordu da ama Priya'yı düzeltmiyorum, maktul hakkında bilinmesi gereken hemen her şeyi bildiğimi de söylemiyorum. Yoga, kocası onu başkasıyla aldattıktan sonra Rachel'ın yöneldiği şeylerden biriydi. Hatta takıntı hâline getirmiş, haftada dört beş kez gitmeye başlamıştı ama şikâyetçi değildim. Açıkçası o hobisinin ikimize de faydası vardı. Benimle otoparklarda, ara sıra da otellerde buluşmak dışında –birbirimizin evinde ya da ortalık yerlerde asla buluşmazdık– iş harici pek sosyalleşmezdi. Instagram'da endişe verici bir sıklıkta kendi fotoğraflarını paylaşırdı –ben de yalnızken ve onu düşünürken o fotoğraflara bakmaktan büyük zevk alırdım– ama sanal ortamda binlerce sözde arkadaşı olan biri için gerçek hayatta şaşırtıcı derecede az arkadaşı vardı.

Bunun sebebi sürekli işiyle meşgul olması olabilirdi.

Ya da diğerleri onun gözle görülür başarısını kıskanıyordu.

Gerçi güzelliğiyle örtbas ettiği çirkin huylarından ötürü de olabilirdi. Görmezden gelmeyi tercih ettiğim ama görmeden edemediğim o huyları.

Ormanın bu bölgesini boydan boya kordon altına aldık ama daha iyi görüntü alacağım diye ortalıkta vızır vızır dolanan basın görevlilerine bakılacak olursa sinek bandı germiş gibiyiz. Üst kademedeki amirim basın açıklaması yapmamı istedi ve polise

ait bir sosyal medya hesabında yayımlanacak bildiriyi onaylamam için merkezden, adını bile bilmediğim insanlardan onlarca telefon ve e-posta aldım. Ben sosyal medya *kullanmam*, tabii yattığım kadınları dikizlemek dışında ama son zamanlarda baştakiler sosyal medyanın işimizden daha mühim olduğunu düşünür gibiler. Daha maktulün yakınlarına haber verilmedi ama sorsanız önceliklerini gözden geçirmesi gereken benim.

"Badem?" diye soruyor Priya, bir paket kuş yemine benzer şeyi önümde sallayarak.

"Yok, sağ ol. Benim canım domuz pastırmalı sandviç ya da bir..."

"Sigara mı?"

Hiç ummadığım bir biçimde cebinden bir paket sigara çıkarıyor. Priya sıkı vejetaryenlerden –vegan– ve vücudunu bir parça bitter çikolatadan daha tehlikeli bir şeyle kirlettiğini hiç görmedim. Ama şimdi minik elinde eskiden içtiğim sigaranın paketini tutuyor. Onu sigarayla görmek bir rahibeyi Ann Summers kataloğu okurken yakalamak gibi.

"Neden üzerinde sigara var?" diye soruyorum.

Omzunu silkiyor. "Acil durumlar için."

Ona karşı duyduğum hoşnutsuzluk bir nebze azalıyor ve paketten bir tane sigara alıyorum.

Sigaranın ucunu kopardıktan sonra –öyle yaparsam bu küçük kanser dalının beni daha az zehirleyeceğini düşündüren eski bir alışkanlık– Priya'nın yakmasına izin veriyorum. O kadar ufak tefek ki eğilmem gerekiyor, biriyle çakmağı tutan, diğeriyle çakmağın ateşini rüzgârdan koruyan ellerinin titremesini ise görmezden geliyorum. Sigarayı bıraktıktan sonra sigara kokusundan tiksindiğini söyleyen insanlar var. Ama ben onlardan biri değilim. İki yıl sonra dudaklarıma değen ilk sigara ekstazi gibi geliyor. Bu geçici mutlulukla kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

"İyi geldi mi?" diyor Priya.

Onun içmediğini fark ediyorum.

"Evet. Hem de nasıl. Bu arada, basın açıklamasını hazırlayıver. Şu gazeteci bozuntularına istediklerini verelim de ayağımızın altından çekilsinler."

Gülümsemem bulaşıcıymış gibi o da gülümsüyor.

"Emredersiniz, amirim."

"Ben senin amirin... Neyse."

Yirmi dakika sonra, Harry Potter atkım olmadan, otoparkta on, on beş kameranın önünde duruyorum. Uzun zamandır, ta Londra'dan ayrıldığımdan beri, basın açıklaması yapmamıştım. Hamlamışım, formda da değilim, konuşmaya başlamadan önce farkında olmadan karnımı içeri çekiyorum. Kendime, tanıdığım kimsenin bunu izlemeyeceğini söyleyerek kaygılı egomu yatıştırmaya çalışıyorum. Ama kendime yalan söylemekte başkalarına yalan söylemekte olduğum kadar iyi değilim, bu da ister istemez kaygı seviyemi artırıyor. Üzerimdeki kırış kırış giysileri hatırlıyorum; bari sabah tıraş olsaydım.

Boğazımı temizleyip konuşmaya hazırlanırken onu görüyorum, kalabalığı yararak öne doğru geliyor. Diğer gazeteciler buna sinirleniyorlar, ta ki dönüp gelenin kim olduğuna bakana kadar. O zaman kenara çekilerek ona yol veriyorlar, sanki gelen muhabirler kraliçesi. Kariyerim boyunca, çoğu ekran yeteneğine diğer herkes gibi muamele edildiğini bilecek kadar çok basın açıklaması yaptım. Ama Anna dışarıya özgüven yayıyor, gerçi ne kadar yayarsa yaysın, ben içindeki kişinin dünyaya gösterdiğiyle aynı kişi olmadığını biliyorum.

Buradaki herkes –sanki kıyafetlerinin rengini cinayet mahalline uydurmaya çalışmışlar gibi– siyahın, kahverenginin ve grinin sessiz tonlarında giyinmiş, o hariç. Anna'nın üzerinde kıpkırmızı bir palto ve elbise var, yeni olup olmadıklarını merak ediyorum; zira daha önce üzerinde hiç görmedim. Onun bulunduğu tarafa bakmamaya çalışıyorum çünkü dikkatimi dağıtıyor. Birbirimizi tanıdığımız buradaki kimsenin aklına gelmez ve öyle kalması ikimizin de hayrına olur.

Herkes dikkatini bana verene ve sesler kesilene kadar bekle-

dikten sonra önceden hazırlanıp onaylanmış konuşmamı yapıyorum. Dedektifler artık kendi kafalarına göre konuşamıyorlar. En azından ben konuşamıyorum. Son olaydan sonra izin vermiyorlar.

"Bu sabah erken saatlerde polis merkezimize kasabanın hemen dışında, Blackdown Ormanı'nda bir ceset bulunduğuna dair bir ihbar geldi. Memurlarımız olay yerine intikal ettiklerinde ana otoparkın yakınında bir kadın cesedi buldular. Kadının kimliği henüz resmî olarak belirlenebilmiş değil, ölüm sebebi de henüz bilinmiyor. İncelemeler devam ederken bölge kordon altına alındı. Bu bölgeden başka açıklama yapılmayacak ve soru alamayacağım."

Ayrıca fırsattan istifade size buranın Netflix'te izlediğiniz saçma sapan bir dedektif dizisinin seti değil suç mahalli olduğunu hatırlatmak isterim.

Son cümlemi sesli söylemiyorum. Yani umarım söylememişimdir. Dönüp gideceğim sırada –bu aşamada basına ya da halka bilerek fazla bilgi vermiyoruz– *onun* sesini duyuyorum. Başkaları konuşurken, nasıl konuştuklarını dinlemeyi hep sevmişimdir çünkü bu şekilde haklarında pek çok bilgi edinebilirsiniz. Burada bahsettiğim sadece aksanları değil: ses tonları, ses kuvvetleri, konuşma hızları ve de dilleri. Seçtikleri kelimeler ve bu kelimeleri nasıl, ne zaman ve neden söyledikleri. Cümleleri arasındaki sessizlik, ki o sessizlikler de son derece gürültülü olabiliyor. İnsan sesi dalgaya benzer – kimininki öylece üzerinize vurup geri çekilirken kimininki sizi yere yapıştırdığı gibi özgüvensizlik okyanusuna sürükler. Onun sesi bana kendimi boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

Anna belli ki soru alamayacağım dediğim kısmı duymamış. Ya da duymazdan gelmeyi seçmiş ki onu tanıdığım kadarıyla bu daha olası.

"Maktulün buralı olduğu doğru mu?"

Ona dönmüyorum bile.

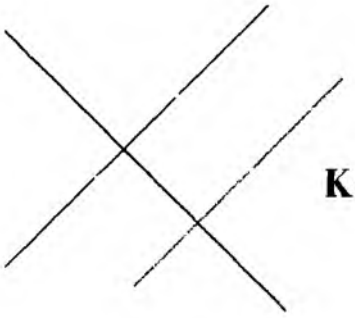
"Yorum yok."

"Ölüm sebebinin henüz bilinmediğini söylediniz ama bunun bir cinayet soruşturması olduğunu doğruluyor musunuz?"

Kameraların hâlâ açık olduğunu bilsem de oradan uzaklaşmaya başlıyorum. Fakat Anna yok sayılmaktan hiç hoşlanmaz. Son sorusu cevap bulmaymca bir tane daha soruyor.

"Maktulün ağzında yabancı bir cisimle bulunduğu doğru mu?"

İşte şimdi duruyorum. Yavaşça ona doğru dönüyorum, gülümser gibi görünen yeşil gözlerine bakarken aklımda yüzlerce soru beliriyor. Maktulün ağzında bir şey bulunduğunu bir tek Çavuş Patel ve ben biliyorduk. Ben bilerek başka kimseye söylemedim –çünkü bu tür bilgiler çok çabuk yayılır– Priya'nın da ağzı sıkıdır, ser verip sır vermez. Hâl böyleyken, aklımda cevabını bilmediğim bir soru daha peyda oluyor: Anna bunu nereden öğrendi?

Kadın

Salı 09:00

Diğer gazetecilerin bakışlarını görmezden gelerek hızlı hızlı arabama gidiyorum. Saatlerce soğukta beklemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum, daha kalın giyinmediğime hayıflanıyorum. Neyse, hiç değilse iyi görünüyorum. En azından Jack Harper'dan iyi göründüğüm kesin. Mini'ye biner binmez motoru çalıştırıyorum ve ısınmak için klimayı açıyorum. Bütün dünyanın duymadığı bir telefon görüşmesi yapmam lazım, o yüzden Richard'dan fazladan birkaç fotoğraf çekmesini istiyorum.

On Üç Bülteni ekibini haber merkezinde bensiz otururken, ben hiç orada olmamışım gibi normal akışlarına devam ederken hayal etmek çok tuhaf. Elimdeki malzemeyle Zayıf Denetçi'yi beni canlı yayına çıkarması için ikna edebilirim bence. O zaman hiç değilse bunca eziyet boşa gitmemiş olur. En iyisi doğruca tepedekine sormak çünkü bugünün program editörü kronik kararsızlıktan mustarip biri.

Telefon, bir haber merkezini aradığınızda çalmaması gereken kadar uzun çaldıktan sonra nihayet birisi telefonu açıyor.

"*On Üç Bülteni*," diye mırlıyor.

Cat Jones'un kadifemsi sesini duymamla benimki arıza yapıyor.

Onu, daha dün bana ait olan koltukta otururken hayal edi-

yorum. Benim telefonuma bakıyor. Benim ekibimle çalışıyor. Gözlerimi yumuyorum ve kızıl saçlarını, beyaz gülüşünü görüyorum. Bu zihinsel görüntü beni öfkelendirmek yerine susatıyor. Parmaklarım hemen yardıma koşup çantamın içindeki mini viski şişesini arıyor. Şişeyi bulup kapağını boş elimle çeviriyor –bu konuda idmanlıyım– ve bir dikişte içiyorum.

"Alo?" diyor Cat, insanların karşı taraftan cevap gelmediğinde telefonu kapatmadan önce kullandıkları o kibar ses tonuyla. Konuşmayı unutmuşum gibi cevabım boğazıma takılıyor.

"Benim, Anna," diyebiliyorum kendi adımı hatırlayabildiğime sevinerek.

"Anna?.."

"Andrews."

"Hay aksi, *çok* affedersin. Sesini alamadım. Şeyle mi konuşmak istedin..."

"Evet. Lütfen."

"Elbette. Hattan ayrılma lütfen, dikkatini çekmeye çalışacağım."

Bir klik sesinden sonra o bildik BBC *News* geri sayım müziği çalmaya başlıyor. Normalde bu müziği çok severim ama şimdi acayip sinirimi bozuyor. Camdan hâlâ burada olan diğer basın mensuplarına bakıyorum. Aralarında tanıdık yüzler de var, ayrıca hepsi beni gördüğüne sahiden sevinmiş gibiydi ki bu epey hoşuma gitti. Derken birkaçının elimi sıktığını hatırlayınca yeniden çantama uzanıyorum ama bu kez antibakteriyel ıslak mendil için. Tam telefonu kapatacakken –beklemekten çok sıkıldım– müziğin yerini haber merkezinin gürültüsü alıyor.

"Yahu şu *telefonlava* benden başkası da *bakabiliv* mi lütfen? O *kadav* zor olmasa *gevek*, hem *süvekli* bakmadığınızdan *tekvav* eden eklem *ağvılavına* sebep olmaz, *kovkmayın*. Alo, kimsiniz?" Zayıf Denetçi kulağıma çemkiriyor.

Unvanına ve kopardığı yaygaraya bakmayın, aslında pek kontrol sahibi biri değildir. Tıpkı konuşma bozukluğunu kontrol edemediği gibi. Haber merkezinin, onun hayali otoritesine

karşı alerjisi olduğundan şüpheleniyorum, arka planda çalmaya devam eden telefonlar da bu teorimi destekliyor.

"Ben Anna," diyorum.

"Anna?.."

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, anlaşılan beni unutmak bulaşıcı.

"Andrews."

"Anna! Affedersin, bu sabah burası ana baba günü gibi. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Güzel soru. Dün programın sunucusu bendim, bugünse bir iki dakikalığına olsun programa bağlanabilmek için telefon sapıklığı yapıyormuş gibi hissediyorum.

"Blackdown'daki cinayet mahallindeyim..."

"Cinayet miymiş? Bir dakika..." Sesi yine değişiyor ve bir başkasıyla konuştuğunu fark ediyorum. "Başbakan *habevi* için daha önce adını hiç duymadığım, *evgenlikten* çıkamamış bir siyaset *muhabivine* hayır dedim, o haber baş haberimiz olacak. O zaman *git* o Westminster editörü olacak kadına beş dakikalığına da olsa kafasını Downing Sokağı'nın kıçından çıkarmasını söyle... Diğer kuruluşlar için ne yaptıkları umurumda değil, ben haber bültenimde *evgin* bir muhabir istiyorum, bana öylesini bul. Sen ne diyordun?"

Yeniden benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman alıyor. Çünkü onu bir altmışlık Westminster editörüyle sözlüden ziyade fiziksel kavga ederken hayal etmekle meşgulüm. Öyle bir şey olsa kadın bizim Zayıf Denetçi'nin canına okur.

"Beni gönderdiğin cinayet..." diye devam ediyorum.

"Aslına bakarsan bu sabah olanlardan sonra burada olmaktansa orada olmayı tercih edersin diye düşündüm. Polisin açıklamasından sonra ajanslara göz attım. Ama okuduğum her şeyde ölüm sebebinin bilinmediği *yazıyovdu*..."

"Polis öyle diyor ama ben işin içinde başka şeyler olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Yanıtlaması zor bir soru.

"Biliyorum işte," diyorum ama cevabım kulağa kendimi hissettiğim kadar güçsüz geliyor.

"Neyse, yayına *hazır* olduğunda yine ara, seni *avaya* alabiliyo' muyuz *bakavım*."

Araya almak mı?

"Bak, bu haber büyük ses getirecek," diyorum peşini bırakmayarak. "Diğer kanallardan önce yayımlarsak bizim yararımıza olur."

"*Kusuva* bakma, Anna. Trump'ın attığı son tweet ortalığı fena *kavıştıvdı* ki bugün gündem fazlasıyla yoğun zaten. Bu ormandaki ceset olayı bana yerel bir habermiş gibi geliyor, hem zaten *pvogvamım* çok dolu. Bir değişiklik olursa ararsın, tamam mı? Şimdi kapatmam lazım."

"Ama bu..."

Cümlemi tamamlamaya çalışmıyorum çünkü telefonu çoktan kapattı. Bir süre kendi karanlık düşüncelerimin arasında kayboluyorum. Bu meslekte her gün Cadılar Bayramı gibi – büyükler korkutucu maskeler takarak olmadıkları kişiler gibi davranıyorlar.

Birinin camımı tıklatmasıyla yerimden sıçrıyorum. Richard'ın geldiğini düşünerek başımı çevirip bakıyorum ama gelen Jack'miş, yüzünde de en iyi huysuz dedektif ifadesi. Bana, birbirimizi son gördüğümüzdeki kadar öfkeli bakıyor. Arabadan iniyorum, o sırada Jack bizi izleyen var mı diye omzunun üzerinden etrafı kolaçan edince gülümsüyorum. Hep biraz paranoyaktı zaten. Birbirimize o kadar yakınız ki nefesindeki ağır sigara kokusunu alabiliyorum. Bu beni şaşırtıyor çünkü bıraktığını sanıyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soruyor.

"İşimi. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"BBC ne zamandır spikerlerini bunun gibi haberlere yolluyor?"

Kendime düzenli olarak bu adamın benim hakkımdaki düşüncelerinin önemli olmadığını hatırlatıyorum ama yine de ona

artık programı sunmadığımı söylemek istemiyorum. Daha doğrusu, kimseye söylemek istemiyorum.

"O durum biraz karışık," diyorum.

"Senin olduğun her konu biraz karışık zaten. Ne biliyorsun ve basın açıklamasından sonra o son soruyu neden sordun?"

"Sen neden cevap vermedin?"

"Benimle oyun oynama, Anna. Hiç havamda değilim."

"Sabahları erken kalkmak hiç senlik olmadı zaten."

"Ben ciddiyim. O soruyu neden sordun?"

"Doğru mu yoksa? Maktulün ağzında bir şey mi vardı?"

"Ne bildiğini sanıyorsan anlat."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Kaynaklarımı her zaman korurum."

Bir adım daha yaklaşıyor; biraz fazla yaklaşıyor.

"Bu soruşturmayı tehlikeye sokacak herhangi bir şey yaparsan sana da diğer herkese davranacağım şekilde davranırım, bilmiş ol. Burası cinayet mahalli, Downing Sokağı ya da kırmızı halılı film galası değil."

"Demek *sahiden* cinayet."

Hatasını fark edince yanakları kızarıyor.

"İkimizin de tanıdığı bir kadın öldü, azıcık saygın olsun," diye fısıldıyor.

"İkimizin de tanıdığı derken?"

Bakışlarından anladığım kadarıyla bildiğimi sanıyordu.

"Kim?" diye soruyorum.

"Bir önemi yok."

"Kim?" diye tekrarlıyorum.

"Bu haberi senin yapmanı doğru bulmuyorum."

"Ama neden? İkimizin de tanıdığı biri dedin, o zaman *sen* de soruşturmayı üstlenmemelisin."

"Gitmem lazım."

"Tabii. Hep yaptığın gibi kaç."

Gidiyor ama sonra geri dönüp o kadar yakınıma giriyor ki neredeyse yüzlerimiz birbirine değecek.

"Baksana, birbirimizi her gördüğümüzde kaltaklık etmek zorunda değilsin. Sana hiç yakışmıyor."

Sözleri canımı yakıyor. Hem de kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar.

Gidiyor, ben de o tamamen gözden kaybolana kadar yüzüme bir gülücük oturtuyorum. Ama sonra tuhaf ve beklenmedik bir şey oluyor: Ağlıyorum. Onun beni hâlâ bu kadar etkileyebilmesinden, buna izin verdiğim için de kendimden nefret ediyorum.

Yanımdaki arabanın kilidinin açılma sesiyle yerimden sıçrıyorum.

"Böldüğüm için kusura bakma."

Richard bagajı açıp kamerasını dikkatle içeri koyuyor. Elimin tersiyle gözlerimin altını siliyorum, parmaklarıma ıslak rimel bulaşıyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyor Richard. Başımla onaylıyorum, o da sessizliğimden konuşmak istemediğimi anlıyor. "Haberi öğle arasına yetiştirmemiz gerekiyor mu? Eğer öyleyse şimdiden..."

"Yok yok, olay netliğe kavuşana kadar bir şey istemiyorlar," diyorum.

"Peki. O zaman Londra'ya mı dönüyoruz?"

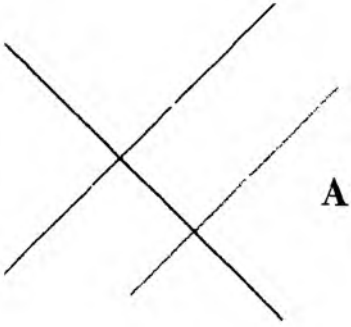
"Henüz değil. Bu olayda başka bir iş var, bundan eminim. Kasabada görüşmek istediğim kişiler var ama onlarla yalnız görüşmem lazım, kamerandan ürkebilirler. Kendi arabamla giderim. Yolun sonunda Beyaz Kalp adında bir pub var, tüm gün verdikleri kahvaltı efsanedir. Seninle daha sonra orada buluşalım mı?"

"Olur," diyor yavaşça, bir sonraki sözcüklerini seçmek için zaman kazanmaya çalışır gibi. "Dedektifle daha önceden tanıştığını söylemiştin ama aranızda bir şey mi oldu?"

"Neden sordun? Kıskandın mı?"

"Oldu mu?"

"Olmadı dersem yalan olur. Jack benim eski kocam."

Adam

Salı 09:30

Eski karım söylediğinden daha fazlasını biliyor.

Nereden biliyor bilmiyorum ama bu kadınla on beş yıl beraber yaşadım, on yıl evli kaldım, yine de doğrularıyla yalanları arasındaki farklı anlamakta hep zorlandım. Bazı insanlar kendini korumak için çevrelerine görünmez duvarlar örerler. Onun duvarları hep uzun, sert ve geçilmezdi. İlişkimizin kötü durumda olduğunu, bu konuda bir şey yapmaya karar vermeden çok önce fark etmiştim. Benim işimde gerçek her şeydir ama özel hayatımda gerçek, başımı çevirmek zorunda kaldığım parlak bir ışık gibiydi.

Buradaki kimse bir zamanlar Anna Andrews'la evli olduğumu bilmez. Tam tahmin ettiğim gibi, onun iş arkadaşları da beni bilmiyorlar. Anna özel hayatı hakkında hep ketum olmuştur, bu huyunu annesinden almış. Tabii bunda yanlış bir şey yok. İş dışı yaşantım söz konusu olduğunda sorma-söyleme politikası bana da uyar.

Uzun süredir beraber olan her çift gibi birbirimize düzenli olarak "seni seviyorum" derdik. Anlamını neden ya da ne zaman yitirmeye başladığını bilmiyorum ama bir noktada bu iki küçük kelime iki küçük yalana dönüştü. Daha çok –eğer birimiz evden çıkıyorsa– "hoşça kal"ın ya da –yatıyorsak– "iyi geceler"in yeri-

ni almaya başladı. Bir süre sonra hepten kısaltıp "seviliyorsun" demeye başladık, aynı boş duyguyu tek kelimeyle de söyleyebilecekken iki kelime ziyan etmenin ne anlamı vardı? Âdeta o kelimelerin anlamını unutmuş gibiydik. Midemin guruldamasıyla ne kadar aç olduğumu hatırlıyorum.

Ben küçükken annem öğünlerin arasında bir şey yememize izin vermezdi ve eve tatlı sokmazdı. Mahallenin dişçisinde danışma görevlisi olarak çalıştığından diş çürümesine acayip dikkat ederdi. Diğer çocukların hepsi okula abur cubur –cips, çikolata, bisküvi– getirirken ben yalnızca elma götürebiliyordum, özel günlerde de küçük, kırmızı bir kutu Sun-Maid kuru üzümü. O kuru üzüm kutusunu beslenme çantamda her gördüğümde ne kadar öfkelendiğimi hatırlıyorum – kutunun üzerinde kuru üzümlerin ta Kaliforniya'dan geldiği yazıyordu, yani kuru meyvelerin bile sekiz yaşındaki benden daha hareketli bir yaşantısı vardı. Beslenme çantamda görebileceğim en lüks şey Golden Delicious'tı* ama bu yanıltıcı bir tanımdı çünkü bana göre o elmalar ne altındı ne de lezzetli.

Çocukluğumda çikolatayı bir tek büyükannem bize geldiğinde yerdim. Bu bizim küçük sırrımızdı ve tadı hep damağımda kalırdı. Çocukluğumdan hatırladığım başka hiçbir şeyden o dilimde eriyen küçük kahverengi sütlü çikolata kareleri kadar katıksız zevk almamıştım.

Artık her gün bir paket çikolata yiyorum. Eğer işte kötü bir gün geçirdiysem iki paket. Ama hangi çikolatayı alırsam alayım ya da ne kadar pahalı olursa olsun, büyükannemin getirdiği o ucuz çikolatanın tadını hiçbirinde bulamıyorum. O çikolatanın tadı bile aynı değil. Sanırım çok istediğimiz bir şeyi nihayet elde ettiğimizde değerini yitiriyor. Bu, kimsenin paylaşmadığı bir sır çünkü eğer paylaşırlarsa herkes denemekten vazgeçer.

Anna ve ben, istediğimizi sandığımız şeye sahiptik.

---

* (İng.) Altın Lezzet –*çn*

Asla bitmeyen bir çikolata zulası ya da güneşli bir ada değildi. Önce daireydi, sonra araba, sonra iş, sonra ev, sonra düğün, sonra da bebek. Bizden önceki nesillerin bizler için açtığı güvenli yollarda ilerledik, zaten bu yolların üzerinden o kadar çok geçilmişti ki izlemesi çok kolaydı. Doğru yolda olduğumuzdan öylesine emindik ki kendi yollarını bulabilsinler diye gelecekteki çiftlere izler bile bıraktık. Ama bu yolun sonundaki gökkuşağının dibinde bir küp altın yoktu. Nihayet olmak istediğimizi sandığımız yere vardığımızda, orada hiçbir şey olmadığını fark ettik.

Bence herkes için böyledir ama mutlu olmamız gerektiğini düşündüğümüzde mutluymuş gibi davranmaya programlanmışız tür olarak. Bizden beklenilen bu.

Hep istediğin arabayı alırsın ama birkaç yıl sonra yenisini istersin. Hayallerindeki evi alırsın ama sonra hayallerinin yeterince büyük olmadığına karar verirsin. Sevdiğin kadınla evlenirsin ama sonra onu neden sevdiğini unutursun. Yapılacaklar listesinde sırada o olduğu için çocuk yaparsın. Böylece, sorunlu değilmiş gibi davrandığın şeyi düzelteceğini umarsın çünkü herkes öyle yapar. Çocuğun bizi mutlu etmesini umarız.

Kızımız da bizi bir süre mutlu etti.

Aile olmuştuk ve bu bize değişik gelmişti. Onu sevmek bize birbirimizi nasıl seveceğimizi yeniden hatırlatmıştı. Birlikte gözlerimin gördüğü en güzel şeyi yapmıştık, öyle ki sık sık kızıma hayretler içinde bakakalır, iki kusurlu insanın bu kadar kusursuz bir çocuğu nasıl yaptığına inanamazdım. Minik bebeğimiz bir süre bizi birbirimizden kurtardı ama sonra öldü.

Biz kızımızı kaybettik, bense karımı kaybettim.

Gerçek şu ki hayat bizi yaraladı ve nihayet birbirimizi nasıl iyileştireceğimizi bilmediğimizi kabul ettiğimizde denemekten vazgeçtik.

"Cesedi kaldırdık, amirim," diyor Priya.

Ne zamandır çadırın önünde dalgın dalgın dikildiğimi bilmiyorum. Dün gece olanları kimse öğrenmese bile Anna'nın bir

şekilde bir şeyler bildiğinden endişeliyim. Yalanlarımı hep şıp diye yakalardı.

İkimiz de o olaydan kaçtık. O işine sığındı, ben buraya geri döndüm –peşimden gelmeyeceğini bildiğim tek yere– ama bunu istediğimden yapmadım, bana bakışlarını daha fazla kaldıramadığım için yaptım. Anna olanlar için beni hiç suçlamadı, daha doğrusu sözlü olarak suçlamadı. Ama bakışları, dilinin söylemediği her şeyi söylüyordu. Bakışlarından acı ve nefret dolup taşıyordu.

"Amirim?" diyor Priya.

"Güzel, aferin."

Ekipten cesedi olay yerinden ben basın toplantısı yaparken kaldırmalarını özellikle istemiştim. Asla kameraya alınmaması gereken şeyler vardır.

Priya hâlâ yanımda duruyor ama neden bilmiyorum. Ben konuşmayınca o konuşmaya başlıyor ve kendimi onu dinlemekten ziyade izlerken buluyorum. Bana kalırsa hep aynı görünüyor: atkuyruğu, açıkta kalan tutamları yüzünden çeken eski moda tokalar, gözlük, bağcıklı parlak ayakkabılar ve ütülü bir bluz, daha doğrusu kadınların giydiği gömleğe ne deniyorsa o. Yürüyen bir Marks & Spencer kataloğu gibi; üzerinde hep yaşlı işi kıyafetler. Daima şık giyinen eski karımın tam tersi. Anna şimdi birlikte olduğumuz zamankinden bile daha iyi görünüyor, benim aksime.

Yalnızlık ona yaramış. Biraz kilo verdiğini fark ettim ama benim için kilosunun hiç önemi yoktu. Zaten hiçbir zaman *kilolu* olmamıştı, kendisi öyle olduğunu düşündüğü zaman bile. Hep otuz dokuz beden olduğunu söylerdi; otuz sekizle kırk arası bir yerde. Kim bilir şimdi kaç beden... Belki otuz altı. Yalnızlık insanı pek çok bakımdan küçültebiliyor. Gerçi yalnız olmayabilir.

Anna'nın birlikte iş gezilerine gittiği kameramanı hep merak ederdim. Bazen günlerce gelmediği olurdu, bu süreçte otellerde kalır, muhabir olarak atandığı haberi yapardı. İşi her zaman her şeyden önce gelirdi. Sonra o olay oldu. Anna bunalıma girdi, ikimiz de girdik. Derken Anna'nın şansı dönüp spikerlik yapmaya

başladığında aramız bir süreliğine düzeldi. Çalışma saatlerinin daha düzenli bir hâl almasıyla biz de birlikte eskisinden daha fazla vakit geçirir olduk. Ama bir şey eksikti. Biri. Ne yazık ki bir daha asla eskisi gibi olamadık.

Boşanmak isteyen Anna'ydı. Açıkçası ben de kendimde karşı çıkma hakkı görmedim. Kızımızın ölümü için hâlâ beni suçladığını biliyordum, sonsuza dek de suçlayacaktı.

"Nereden bildiğini anlamıyorum."

"Efendim, amirim?" diyor Priya, anlaşılan yine farkında olmadan sesli konuştum.

"Maktulün ağzındaki nesneyi diyorum. Anna onu nasıl bildi, anlamış değilim."

Çavuş Patel'in iri gözleri bağa çerçeveli gözlüğünün arkasında daha da irileşiyor, derken onu basın toplantısından önce Anna'yla konuşurken gördüğümü hatırlıyorum.

"Sakın bana bir gazeteciye özellikle söylememeni istediğim bir şeyi söylediğini söyleme."

"Çok özür dilerim, efendim," diyor çocuksu bir sesle. "Aslında söylemeyecektim. Ama birden ağzımdan kaçtı. Zaten biliyor gibiydi."

Priya'yı suçlamıyorum. Doğru cevapları alabilmek için doğru soruları bulup sormak Anna'nın en iyi yaptığı şeydir. Yine de bu, neden burada olduğunu açıklamıyor.

Otoparka doğru yürümeye başlıyorum. Priya da bana yetişmeye çalışarak yanımda koşturuyor. Hâlâ özür diliyor ama ben yine başka âlemlerdeyim. Anna'nın kameramanıyla konuşmasını izlemekle meşgulüm, adamın Anna'ya bakışları hiç hoşuma gitmiyor. Onun gibi erkekleri iyi tanırım, eskiden ben de onlardandım. Anna, boşandıktan sonra –muhtemelen benim beğenmeyeceğimi bildiği için– aldığı kırmızı üstü açık Mini'sine biniyor, gidecekmiş gibi hareketlendiğini görünce şaşırıyorum. Çünkü Anna ne yapacağı haberden ne de başka bir şeyden bu kadar kolay vazgeçer. Dolayısıyla nereye gittiğini merak ediyorum.

Kendi arabama doğru hızlanıyorum.

"İyi misiniz?" diye soruyor Çavuş Patel hâlâ arkamdan koşarak.

"İnsanlar işlerini doğru yaparlarsa daha iyi olacağım."

"Affedersiniz, amirim."

"Tanrı aşkına, ben senin amirin *değilim*."

Anna otoparkın çıkışına doğru gözden kaybolurken ceplerimde anahtarımı arıyorum. Priya, bu kez sessizce, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir meydan okumayla bana bakıyor. Bir an acaba o da mı bilmesi gerekenden fazlasını biliyor diye endişeleniyorum.

"Peki, efendim," diyor beni aynı anda hem yaşlı hem de kötü hissettiren o ses tonuyla.

"Affedersin, sana patlamak istemedim. Çok yorgunum. Çocuk gece hiç uyutmadı," diye yalan söylüyorum.

Şimdi farklı bir kadın ve çocukla yaşıyorum ama benim aksime çocuğun uyku problemi yok. Priya başıyla onaylasa da ikna olmuşa benzemiyor. Nereye gittiğimi sormasına fırsat vermeden arabama atlayıp lanet şeyin çalışmasını umarak kontağı çeviriyorum. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum. İçgüdü diyelim. Daha sonra kendimi kendime bu şekilde haklı çıkarmaya çalışacağım. Eski karımı takip etmek gibi bir huyum yok ama içimden bir ses bu seferlik takip etmem gerektiğini söylüyor. Hatta ve hatta bunu yapmak zorundaymış gibi hissediyorum.

Söz konusu Anna olduğunda hep cevapsız sorular vardır.

Burada olmasının asıl sebebi ne? Maktulün kim olduğunu biliyor mu? Biz daha basına haber vermeden cinayet mahallinin tam yerini nereden biliyordu? Beni özledi mi? Beni gerçekten hiç sevdi mi?

Ama en gürültülüsü kızımız hakkında olan:

Neden ölmek zorundaydı?

Geceleri beni uyutmayan o kadar çok soru var ki. Uykusuzluk, kurtulamadığım bir alışkanlık hâline geldi. Sanki her günü tersten yaşıyorum – yorgun uyanıyor, uykusuz gözlerle yatağa giriyorum. Rachel'ı öldürdüğüm için vicdan azabından uyuyamıyor değilim; uykusuzluk problemim ondan çok önce başladı ve ne yaptımsa çare bulamadım. Doktorun yazdığı uyku ilaçları bile fayda etmedi, üstelik ilaçları alkolle beraber aldığımda başım acayip ağrıyor ki ben alkolsüz yapamam. Şarap, ne zaman düşecek olsam tutunduğum en güvenilir dalımdır.

Elimden geldiğince doktorlardan uzak durmaya çalışırım. Hastaneler pis yerler, öyle ki ne zaman bir hastaneye gitsem, ne kadar dezenfektan ya da sabun kullanırsam kullanayım temime sinen hastalık ve ölüm kokusundan kurtulamıyormuşum gibime geliyor. Sağlık kurumları mikrop ve eleştiri dolu yerlerdir. Oralarda çalışan insanlar hep aynı soruları sorarlar, ben de hep aynı cevapları veririm: Hayır, hiç sigara içmedim, evet, içki içerim ama kararında.

Sonuçta doktorunuza doğruları anlatmak zorunda olduğunuzu söyleyen bir yasa yok.

Dahası, sık sık tekrarlanan yalanlar bir süre sonra doğru gelmeye başlar.

En çok araba kullanırken hayallere dalarım ama bu yeni bir şey değil, ben oldum olası dalgındım. Fakat bu dalgınlığımın kendime ya da

başkalarına zararı yok. Çok dikkatli bir sürücüyümdür, yalnızca bazen otomatiğe bağlarım, o kadar. Hem buranın yolları genellikle boş olur. Acaba bundan sonrasında bu durum değişir mi? Polisti, basın ordusuydu derken ilk başta değişeceğine şüphe yok ama ben asıl sonrasında ne olacağını merak ediyorum. Gösteri bitip bütün... pislik ortadan kalktıktan sonra ne olacak? Yerel halkın çoğu için hayat hiç şüphesiz normale dönecektir. Ölenin yakınları için aynı şeyi söyleyemem tabii ama ilk gün duyulan acı en büyük acıdır. Acaba yaz aylarında turistler yine akın akın gelecekler mi? Bana sorarsanız gelmeseler daha iyi. Popülerlik, insanları bozduğu gibi bir yeri de bozabiliyor.

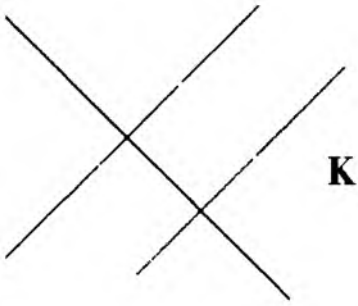
Yaptığım şeyden vicdan azabı duymamam canımı sıkmıyor ama bunun ne anlama geldiğini sorguluyorum. Onu öldürmeden önce olduğum kişiden tamamen farklı biri olup olmadığımı merak ediyorum. Ama insanlar bana hâlâ dün baktıkları gibi bakıyorlar, aynaya baktığımda da bariz bir farklılık görmüyorum.

Gerçi bunun sebebi ilk seferim olmaması olabilir.

Daha önce de birini öldürdüm.

O geceye dair anılarımı zihnimin en kuytu köşesine gömüyorum çünkü şimdi bile canımı delicesine yakıyor. Tek bir yanlış karar iki kişinin hayatını mahvetti ama kimse ne olduğunu bilmiyor. Çünkü kimseye söylemedim. İnsanlar Rachel Hopkins'le ilgili gerçeği bilseler onu neden öldürdüğümü anlarlar –hatta bazıları bana teşekkür bile eder– ama hiç kimse o kadar sevdiğim birini neden öldürdüğümü asla anlayamaz.

Anlayamayacaklar da çünkü asla söylemeyeceğim.

Kadın

Salı 10:00

Hakkımda kimselere anlatmadığım çok şey var.

Çok fazla şey var.

Ama bunun için sebeplerim de var.

Yağmur yine başladı, o kadar şiddetli yağıyor ki önümü göremiyorum. Öfkeli, iri damlalar durmaksızın ön cama vuruyor, ardından gözyaşı misali aşağıya süzülüyorlar. Yine de cinayet mahalliyle ve dahası eski kocamla arama yeterince mesafe koyana kadar sürmeye devam ediyorum, sonra arabayı kenara çekip bir süre öylece oturuyorum, sileceklerin görüntüsü ve sesi beni olduğum yere çiviliyor.

Garç gırç. Garç gırç. Garç gırç.

Kaç git. Kaç git. Kaç git.

Önümü, dikiz aynasından da arkamı kontrol ediyorum. Yolun boş olduğuna emin olduktan sonra bir mini şişe viski daha içiyorum. Boğazım yanıyor, yanması hoşuma gidiyor. Hem viskinin hem de acının tadını elimden geldiğince çıkardıktan sonra boş şişeyi çantama atıyorum. Diğer şişelere çarpmasıyla çıkan ses bana kızımın odasının girişine astığımız rüzgâr çanını hatırlatıyor. Alkolün bana kendimi iyi hissettirdiğini söyleyemem, yalnızca daha kötü hissetmemi engelliyor. Ağzıma naneli şeker

atıp alkolmetreme üflüyorum, böylece kendimden nefret etme ve kendimi koruma rutinimi tamamlayarak yeniden yola koyuluyorum.

Kasabaya dönerken eski okulumun önünden geçiyorum. Bahçede birkaç kız var, eskiden delicesine nefret ettiğim o St. Hilary formasını giyiyorlar: Sarı çizgili kraliyet mavisi. Kızlar olsa olsa on beş yaşındadırlar, gencecikler, oysa onların yaşındayken kendimi ne kadar büyük *hissettiğimi* hatırlıyorum. Hayatın hep tersine işlemesi ne tuhaf. Yetişkin kılığına bürünen çocuklardık, şimdiyse çocuk gibi davranan büyükleriz.

Evin önünde durduğumda gönlüm bulanıyor ama sebebi içki değil. Kimselere görünmemek için Mini'yi sokağın aşağısına park ediyorum ama boşuna. Eninde sonunda burada olduğumu öğrenecek. Uzun zamandır buraya gelmememin verdiği vicdan azabı beni âdeta arabaya çiviliyor. Birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzü hatırlamaya çalışıyorum... Bu kez altı aydan fazla olmuştur.

Geçen Noel'de bile gelmedim. Başka planlarım olduğundan değil –Jack'le çoktan boşanmıştık, hatta o başkasıyla yaşamaya başlamıştı– ama gelemedim işte. Yalnız kalmak istiyordum. Noel arifesinde bütün öğleden sonramı aşevinde gönüllü çalışarak geçirdikten sonra, sonraki üç günü dairemde şarap şişelerim ve uyku haplarımla harcamıştım.

28 Aralık'ta uyandığımda kendimi daha iyi hissetmiyordum ama yaşamaya devam edebilecek durumdaydım. Kaldı ki bu hem iyi bir şeydi hem de en iyi ihtimaldi. Gelecekle ilgili düşüncelerim değişmezse diye kendime bir B planı yapmıştım ama o plana başvurmak zorunda kalmadığım için mutluyum. Eskiden Noel yılın en sevdiğim zamanıydı, oysa artık benim için kutlanacak değil, atlatılacak bir şey. Ve bunu ancak yalnız başıma yapabilirim.

Bazen, ben yüzeyin altında yaşarken diğer herkes üstünde yaşıyormuş gibi hissediyorum. Uzun süre onlar gibi olmaya, on-

lar gibi konuşmaya ya da davranmaya çalıştığımda nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Sanki ciğerlerim bile herkesinkinden farklı, tanıştığım insanlarla aynı havayı solumaya ne gücüm var ne de hakkım.

Arabayı kilitleyip bu çok iyi bildiğim eski sokağı baştan ayağa süzüyorum. Pek bir şey değişmemiş. Bungalovlardan biri ev olmuş, yolun aşağısındaki bir bahçe garaj yoluna dönüşmüş ama bunların dışında her şey olduğu gibi duruyor. Hep olduğu gibi. Sanki son yirmi yıl yalanmış, benim yorgun hayal gücümün bir ürünüymüş gibi. Aslına bakarsanız bir süredir kendimi deliliğin kıyılarında geziyormuş gibi hissediyorum, sınırı aşmam an meselesi.

Yol üzerindeki son evin önüne gelince ayaklarım daha fazla gitmiyor, dahası, göz teması kurmaktan korkar gibi başımı kaldırıp bakamıyorum bile. Nihayet baktığımdaysa, Viktoryen eski evin hiç değişmediğini görüyorum. Pencerelerin dökülen boyası ve eskiyen ön kapı dışında. Evin eski görünmesi benim için yeni. Ama en çok bahçeye şaşırıyorum: Biçilmemiş çimler ve fundalar yüzünden balta girmemiş ormana dönmüş. Yolun iki yanındaki lavanta çalıları da bakımsız kalmış; eğri büğrü odunsu dallar, çarpık, romatizmalı parmaklar misali uzamış aralarında, kimseleri içeri almamak istercesine.

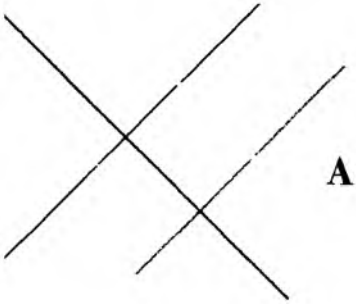
Ya da dışarı çıkarmamak.

Bahçe kapısına bakıyorum, kırılmış, menteşelerinden sarkıyor. Kapıyı kenara çekip evin önüne gidiyor ve zile basmadan önce duraksıyorum. Gerçi gerek yokmuş. Zil çalışmıyor, dolayısıyla kapıyı tıklatıyorum. Gelenin ben olduğumu anlayabilsin diye tıpkı bundan yıllar önce bana öğrettiği gibi, üç kez. Zira uzunca bir süre başka kimseyi eve almamıştı.

Kapıyı açan olmayınca, üzerinde hoş geldiniz yazan rengi atmış paspasa bakıyor ve ters olduğunu görüyorum. Sanki misafirler için değil de, olur da bir gün dışarı çıkıp insanların arasına yeniden karışmak isterse onu gerçek dünyaya adım atarken kar-

şılamak için orada. İçimden kendimi azarlayıp bu kaba düşünceleri yatağa yatırıyor ve üzerlerini sıkıca örtüyorum. Sonra aradığım şeyi buluyorum: Basamağın üzerindeki çatlak toprak saksı. Saksıyı kaldırdığımda, anahtarı hâlâ orada sakladığını görmek beni biraz şaşırtıyor.

Sonra içeriye giriyorum.

Adam

Salı 10:05

Onu ikinci dönel kavşakta kaybediyorum –arabayı sürmesi gerekenden hep daha hızlı sürer– ama olsun. Nereye gittiğini anladım zaten. Dürüst olmak gerekirse bunca zaman sonra oraya gitmesine şaşırdım. Arabasını düşündüğüm sokakta görünce biraz ileriye park edip motoru kapatıyor ve beklemeye koyuluyorum.

Beklemekte iyiyimdir.

Anna sabahkinden farklı görünüyor. Parlak kahverengi saçları, iri yeşil gözleri ve kırmızı paltosuyla hâlâ çok güzel ama daha küçük. Sanki bu yerin, onu küçültebilecek fiziksel gücü varmış gibi. Daha narin görünüyor, daha kırılgan.

Eski karım buraya gelmeyi hiç sevmezdi, kızımız ölmeden önce de böyleydi bu ama nedenini hiç söylemedi. Kızımızın ölümünden sonra haber merkezi dışında hiçbir yere gitmez oldu. Öyle ki alışverişi bile internetten yaparak iş haricinde kendini tamamen eve kapattı.

Küçük kızımızın adını söylemeye bile tahammül edemiyordu, ben söyleyince de öfkeden deliye dönüyor, duymaya katlanamıyormuş gibi kulaklarını kapatıyordu. Hayatımda yaşadığım bazı olaylar –üzdüğüm insanlar, yaptığım hatalar– var ki bunları aklımdan tamamen silmiş gibiyim. Sanki bu anıları hatırlaması müthiş acı vericiymiş, belleğimden silinmeleri gerekirmiş

gibi. Ama çektiğim vicdan azabına rağmen, kızım onlardan biri değil. Anna'nın aksine ben unutmak istemiyorum. Unutmayı hak etmiyorum.

Charlotte. Charlotte. Charlotte.

Minicikti, mükemmeldi. Sonra öldü.

Bir şeye alerjiniz olduğunu öğrendiğinizde mantıklı olan, o şeyden uzak durmanızdır. Anna da yasına karşı öyle yaptı. Dış yaşantısında kendini işine verdi, iç yaşantısında ise başkalarını görmenin sebep olduğu korku kaşıntılarından eve kapanarak korunmaya çalıştı. Anksiyetesini insanlardan gizlemeyi öğrendi ama ben onun dünyasını asıl döndürenin kaygı olduğunu biliyorum.

Karnım guruldayınca bu saate kadar bir şey yemediğimi hatırlıyorum. Arabamda genellikle şekerli atıştırmalıklar bulundururum. Merhum annem bunu bilse elinde ruhani diş fırçasıyla beni kovalardı kesin. Torpido gözünü açıyorum ama elime çikolata ya da bisküvi yerine siyah bir dantelli kadın külotu geliyor. Rachel'ın olmalı –kadınların arabamda soyunması pek sık yaşadığım bir durum değil– ama oraya nasıl girdiğini hiç bilmiyorum.

Torpido gözünü yeniden yokladığımda bu kez bir kutu Tic Tac buluyorum. Bana Anna'yı hatırlatıyor; yanında hep şeker bulundururdu. Açlığımı yatıştırmaz ama hiç yoktan iyidir. Küçük plastik kutuyu salladıktan sonra kapağını açıp avucuma birkaç tane döküyorum. Ama bu beyaz şekiller şeker *değil*. Avucumdaki kalın tırnak kesiklerine baktıkça kusacak gibi oluyorum.

Sokağın aşağısında bir araba kapısı çarpıyor. Külotla Tik Tac kutusunu torpido gözüne tıkıştırıp kapağını kapatıyorum, çıkan ses az önceki sesin yankısı âdeta. Göremiyorsam aslında yokturlar, değil mi?

Birisi dün gece Rachel'la olduğumu biliyor ve benimle oyun oynuyor.

Bunun başka açıklaması yok, ama kim?

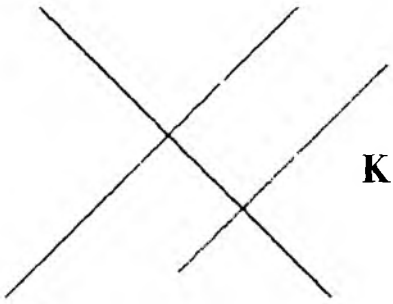
Camdan Anna'nın her hareketini izliyorum. Buraya gelirken

o kadar acele etmesine karşın şimdi arabada oyalanıyor. Kapalı kapılar ardında bulacağı şeyden korkuyor olmalı. Onu anlıyorum çünkü korkmakta haklı.

O evde onu neyin beklediğini biliyorum çünkü ben de oraya sık sık gidiyorum.

Hatta kendi anahtarımı bile yaptırdım.

Ama bunu ikisi de bilmiyor.

Kadın

Salı 10:10

Böyle olacağını bilmeliydim.

Kapının arkası açılmamış postalarla dolu, öyle ki itmekte zorlanıyorum. Açtığım aralıktan güçbela geçtikten sonra kapıyı arkamdan hemen kapatıyorum ama içerisi de dışarısı kadar soğuk. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyor –önümü zar zor seçebiliyorum– ama dikkatimi ilk çeken şey koku oluyor, yoğun bir koku. İçerisi sanki bir şey ölmüş gibi kokuyor.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyorum ama cevap yok.

Evin arka tarafından televizyon sesleri geliyor ama buna sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Stor perdelerin hepsi kapalı, bir parça kış güneşi perdelerin eskimiş pamuklu kenarlarından sızmaya çalışıyor. Hatırlıyorum da, her biri yirmi yıldan uzun bir süre önce elde yapılmıştı. Işık düğmesine basıyorum ama yanmıyor, gözlerimi kısarak tavana baktığımda ampul olmadığını görüyorum.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyorum tekrar.

Yine cevap gelmeyince ipini çekerek perdeyi kaldırıyorum, kaldırmamla etraf toza bulanıyor, milyonlarca toz zerreciği odaya dolan ışıkta dans ediyor. Arkama döndüğümde, bir zamanlar sıcacık bir oturma odası olan yerin şimdi bomboş olduğunu görüyorum, karton kutular dışında. Odada bir sürü karton kutu

var. Birkaç tanesi gelişigüzel üst üste dizilmiş, hafif yana yatık, öyle ki her an devrilecekmiş gibi duruyor. Her biri siyah keçeli kalemle isimlendirilmiş, dikkatimi direkt odanın öbür ucundaki, üzerinde ANNA'NIN EŞYALARI yazan kutu çekiyor.

Buraya her gelişimde yanlış bir şey yapıyor gibi hissediyorum, öte yandan bu gördüklerimin hiçbiri doğru gelmiyor.

Annemin bu evden ayrılmaktansa burada ölmeyi yeğlemesini bir türlü anlamıyorum. Eskiden, hâlâ birbirimizle konuşurken, bu yüzden sık sık kavga ederdik. Burada yaşarken olduğu gibi ellerim titremeye başlıyor. Gerçi *annemin* suçu yoktu, bilmiyordu bile. O zamanlar farklı biriydim, öyle ki insanlar o hâlimi bilseler, bu hâlimi ne sevebilir ne de tanıyabilirler. Ev, herkes için güvenli liman değildir. Benim gibiler için ev, bizi biz yapan acıların yaşandığı yerdir.

Annem kutuları hep severdi ama bütün kutuları gerçek değildi. Ben küçükken bana aklımın içinde kutular yapmayı ve en kötü anılarımı o kutulara saklamayı öğretmişti. Ben de o kutuları unutmayı en çok istediğim şeylerle doldurup zihnimin en kuytu köşelerine, ben de dahil kimsenin bakmayacağı yerlere kaldırdım.

Buraya her geldiğimde kendime söylediğim şeyi tekrarlıyorum:

Yaptığın en kötü şeyden daha fazlasısın.

Ensemde bildik bir ağrı hissediyorum. Başım, kalp atışlarımla aynı ritimde zonklamaya başlıyor. Yalnızca alkolün dindirebileceği, hızlı yayılan türden bir ağrı bu ve alkol alma arzusu her şeyi bastırıyor. Çantamda yarım paket ağrı kesici buluyorum. İki tanesini ağzıma atıp rahatça yutabilmek için bir mini alkol şişesi arıyorum.

Onları –yani mini alkol şişelerini– bulmak eskisi kadar zor değil, bu sayede artık uçaklardan ya da otellerden araklamak zorunda kalmıyorum. Bazı favorilerim var: Smirnoff votka, Bombay Sapphire cin, Bacardi ve tatlı bir kaçamak olarak Baileys Irish Cream. Ama hepsinin arasında en sevdiklerim kaliteli

viskiler. Neyse ki artık binbir çeşit alkolü minicik şişelerde bulmak mümkün – hatta internette ertesi gün teslimatla satılıyorlar. Hepsi de cebinizde veya çantanızda saklayabileceğiniz kadar küçük. Çantamda bulduğum bir tanesinin kapağını açıp ilaç içer gibi kafama dikiyorum. Bu seferki votkaymış. Sonrasında naneli şeker yeme gereği duymuyorum. Ebeveynler çocuklarını tanır, kötü olanlar bile.

"Anne!" Ona seslenirken sesim tıpkı çocukluğumdaki gibi çıkıyor.

Ama hâlâ cevap yok.

"İkimize yetecek kadar büyük..." Ben hâlâ burada yaşarken bu küçük kulübe için böyle derdi. Sanki eskiden bu evde üç kişi yaşadığımızı unutmuş gibi. Bunu söyleyişini hâlâ kafamın içinde duyabiliyorum; gitmemek için uydurduğu diğer bütün yalanları da öyle.

Burası, giriş katta da üst katta da iki odası olan Viktoryen tarzda tuğla bir ev, arka tarafta ise yirminci yüzyıl dokunuşu bir uzatma var. Eskiden, içinde yaşadığımız hayat berbatken bile evimiz hep güzeldi. Ama artık değil. Kutuların arasından kıvrıla kıvrıla geçerek, evin arka tarafına açılan kapıya gidiyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve buranın kokusu çok daha beter, genzime kaçıyor, dahası bu kokuya nelerin sebebiyet verebileceğini düşünürken öğürüyorum.

Karanlıkta takılıp düşmemek için dikkatlice yürüyerek merdiveni çıkıp –masanın üzerindeki kutulara rağmen– hâlâ yemek odasına benzeyen yere giriyorum. Annemin eski gramofonu köşedeki büfenin üstünde, tozdan görünmüyor. Zamanında kaset ve CD'lerle tanışması için ne kadar ısrar ettiysem de plaklardan vazgeçmedi. Bazen onu odada, görünmez bir adamla vals yapar gibi kollarını açarak dans ederken yakalardım.

Mutfağa geçip ışığı açıyorum, açar açmaz elim ağzıma gidiyor. Tezgâhın üstü yenmemiş yemek tabakları ve yarısı dolu çay bardaklarıyla kaplı. Birkaç tane tembel görünüşlü sinek, bir zamanlar mikrodalga fırında ısıtılabilir lazanyaya benzeyen şeyin

çevresinde uçuşuyor. Annem öyle hazır yiyecekler yiyen biri değildi, hatta bahçemizde yetişmeyen hiçbir şeyi ağzına sürmezdi. Hatta ve hatta fastfood yemektense aç kalmayı tercih ederdi.

Koku burada daha yoğun. Mutfaktaki pislikten ve dağınıklıktan kafamı kaldırabildiğimde, evin arka tarafında kalan kış bahçesindeki televizyonun ışığını görüyorum. Annem, biricik bahçesini en iyi gören yer orası olduğu için en çok orada oturmayı severdi.

Derken onu da görüyorum, televizyonun önünde en sevdiği koltukta oturuyor, ayağının dibinde de bir örgü sepeti. Annem her şeyi kendisi yapmayı severdi: yiyecekleri, giysileri, beni. Yıllar önce Jack'e Harry Potter atkısı yapmama yardım etmişti. Bugün Jack'in o atkıyı hâlâ taktığını görmek hem çok tuhaf hem de gerçeküstüydü.

Bir adım daha yaklaştığımda annemin hatırladığımdan daha ufak tefek olduğunu görüyorum, hayat onu küçültmüş sanki. Gri saçları seyrelmiş, al al yanaklarının yerini boş çukurlar almış. Üzerindeki giysiler hem pis hem de çok büyük, hırkasının düğmelerini de yanlış iliklemiş, beyaz ponponlu kumaşın bir yanı öbür yanından uzun duruyor. Üzerinde rengi atmış arı işlemeleri olan o hırkayı ona yıllar önce ben almıştım – bir son dakika doğum günü hediyesiydi. Hâlâ giymesi beni şaşırtıyor. Televizyona şöyle bir göz attığımda BBC haber kanalını izlediğini görüyorum, sanki arka planda beni görmeyi umuyormuş gibi. Bunu yaptığını biliyordum ama kendi gözlerimle *görmek* eskisinden daha kötü hissetmeme sebep oluyor.

Şu anda televizyon izlemiyor.

Gözleri kapalı, ağzıysa yarı aralık.

Bir adım daha yaklaşıyorum, yaklaşır yaklaşmaz yıllar önce kilit vurduğum anılarım depreşmeye başlıyor. Sesleri fazla yükselmeden onları susturmaya çalışır gibi başımı sallıyorum. Tek kokan mutfağın pisliği değil, annem de kokuyor. Ter, sidik ve adını tam olarak koyamadığım bir şey daha kokuyor. Ya da o adı söylemek istemiyorum.

"Anne?" diye fısıldıyorum.

Yanıt vermiyor.

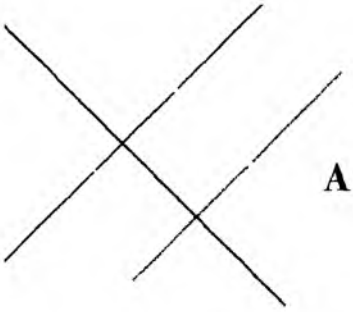
Anılarımız biçimden biçime girer. Kimisi eğilir, kimisi bükülür, kimisi de zamanla buruşup ölür. Ama en kötüleri bizi asla bırakmaz.

"Anne?" Bu kez daha yüksek sesle sesleniyorum ama hâlâ yanıt yok, gözünü bile açmıyor.

Annemin ölümünü yıllardır aklımda prova ederim. Ölmesini istediğimden değil; yalnızca ara ara zihnimde canlanır. Diğer evlatlar da bunu yapıyor mu bilmiyorum –insanların oturup muhabbetini döndürdüğü konulardan biri değil sonuçta– ama şimdi iş ciddiye binmişken buna hazır olmadığımı fark ediyorum.

Eline dokunmak için uzanıyorum ama tereddüt ediyorum. Nihayet dokunduğumda, parmakları buz gibi. Eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırarak nefes alıyor mu diye bakıyorum. İlaç almama rağmen başımdaki ağrı öylesine şiddetleniyor ki bir anlığına gözlerimi yumuyorum ve zamanda geriye düşmüş gibi hissediyorum.

Derken birinin çığlık attığını duyuyorum ve o çığlığı atanın ben olduğumu ancak birkaç saniye sonra fark ediyorum.

Adam

Salı 10:10

Bu eve ait anılarım şimdimi işgal ediyor.

Büyüdüğü evin kapısında duran Anna'yı izlerken âdeta yıllar eksiliyor ve ben karşımda küçük bir kız çocuğu buluveriyorum. Şimdi arabadan inip onu durdurabilirim ama yapmıyorum. Bazen olayları akışına bırakmak gerekir, bu akış ne kadar acı verici olursa olsun. İçeride onu neyin beklediğini biliyorum, o yüzden yüreğim burkuluyor. Kendi anahtarının olduğunu da biliyorum ama eğilip saksının altındaki yedek anahtarı alıyor ve boyası dökülen kapıdan içeri girerek gözden kayboluyor.

Bu ev eskiden çok güzeldi ama tıpkı içindeki kadın gibi o da yıllara direnemedi. Anna'nın annesi evini nasıl yuva yapacağını bilen bir kadındı, öyle ki bu ev hep mahallenin açık ara en güzel evi olmuştu. Kusursuzdu. En azından dışarıdan öyleydi. Küçük bahçesi, çiçeklikleri ve beyaz çitleriyle tıpkı oyuncak evlere benzediğinden insanlar önünde durup fotoğraf çekilirlerdi. Artık kimse çekilmiyor.

Anna'nın annesi o zamanlar bir yeri derleme, toplama ve sıcak bir yuva hâline getirme konusunda o kadar iyiydi ki bunu iş olarak yapardı. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca kasabadaki evlerin yarısının –aralarında benim şu anda oturduğum ev de vardı– temizliğini yapmıştı ama yalnızca temizlemekle kalmazdı. Ko-

kulu mumlar ve çiçekler getirirdi. Ara ara brownie yapıp mutfak tezgâhına bırakırdı. Hatta kız kardeşime bakıcılık yaptığı zamanlar bile olmuştu. Bir eve Bayan Andrews'un elinin değdiği bazen yatağın yapılışından, bazen de yastığın kabartılışından anlaşılırdı ama hep anlaşılırdı. İşsiz ya da referanssız kaldığı hiç olmamıştı.

Arabada bekliyorum. Herhangi bir hareketlilik olmayınca biraz daha bekliyorum ama sonra sıkıntıdan ve gerginlikten dikkatim dağılmaya başlıyor, ben de bacaklarımı açmak için arabadan iniyorum. Gözüm evin üstünde, sokağın aşağısına doğru yürüyorum, sonra durup Anna'nın Mini'sini inceliyorum. Cırtlak kırmızı rengi dışında dikkat çekici bir yanı yok. Çiziksiz, göçüksüz, etiketsiz. Gerçi bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Ama benim mesleğimde –ve hayatın genelinde– bazen bir şeyi aradığını ancak onu bulduktan sonra fark ediyorsun.

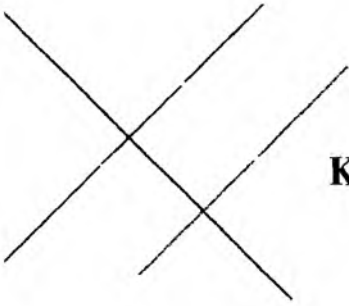
Ve ben de buluyorum.

Gözüme, yolcu koltuğunun ayak boşluğunda, üzerinde National Trust logosu olan bir otopark bileti çarpıyor. Hafifçe buruşturularak yere atılmış bu küçük kare beyaz kâğıt aslında pek önem arz etmiyor. Anna'nın bu sabah ormanın girişindeki otoparka park ettiğini biliyorum – oradaydım, onu gördüm. Ama sabahki gibi bir olay söz konusuyken, medyadan birinin parkmetreye dikkat etmesi beni şaşırtıyor. Keza National Trust'ın da birkaç kişinin otopark ücretini ödemeyi unutmasındansa mülkünde ceset bulunmasını daha çok dert ettiğine eminim.

Nedenini bilmeden bilete bir süre daha bakıyorum. Sanki gözlerim, gördükleri şeyi zihnimin de algılamasını sabırla bekliyor. Saatime şöyle göz atıp bilete son bir kez daha bakıyorum. Üzerindeki tarih. Bugünün tarihi değil. Yüzümü cama dayayıp gördüğüm şeyden emin olana kadar dikkatle, uzun uzun bakıyorum. O küçük kare siyah-beyaz kâğıdın üzerinde yazanlara göre Anna cesedin bulunduğu yerdeki otoparka *dün* gelmiş.

Bu bilgiyi başka biriyle paylaşmak, doğruluğunu onaylatmak istercesine etrafıma bakınıyorum.

Derken bir kadının çığlık attığını duyuyorum.

Kadın

Salı 10:15

Annem gözlerini açınca susuyorum.

Başta o da benim kadar korkmuş görünüyor ama sonra karşısındakinin ben olduğumu anlayınca yüzü aydınlanıyor, dudaklarının kenarlarındaki çizgiler geriliyor ve gülümsemeye başlıyor.

"Anna? Ödümü kopardın!"

Sesi hiç değişmemiş; sanki şu anda karşımda oturan ihtiyar kadın değil de hâlâ benim hatırladığım orta yaşlı annem. Gördüğümle duyduğumun birbirine hiç uymaması kafamı karıştırıyor. Annem daha yetmiş yaşında ama bazı insanlar diğerlerinden hızlı yaşlanır ki benim annem içki ve hiç kabul etmediğim, belki de hiç anlamadığım kronik depresyonun pençesinde hayatını çok hızlı yaşadı. Çocukların ebeveynlerinde görmezden gelmeyi seçtiği şeyler vardır, bazen bir aynanın önünden geçerken durup yansımamıza bakmamak en iyisidir.

Annem hâlâ gülümsüyor ama ben gülmüyorum. Kendimi yine çocuk gibi hissediyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun bu hâli, evin bu hâli beni şok etti, içimden arkamı dönüp gitmek ve bir daha asla dönmemek geliyor. Ki bu ilk değil.

"Öldüğümü mü sandın?"

Gülümseyerek doğruluyor ve koltuktan kalkıyor. Ama bunun için çok fazla efor sarf ediyor.

Beni kucaklamasına izin veriyorum. Duygusal yakınlık konusunda bayağı paslanmışım –en son ne zaman birine sarıldığımı hatırlamıyorum bile– ama ağlamamak için kendimi tutup sonunda ben de ona sarılıyorum. Uzunca bir süre birbirimizi bırakmıyoruz. Genel dağınıklığa karşın evin her yerinde hâlâ çocukluk fotoğraflarım var. Duvarlardan ve tozlu raflardan bize bakıyorlarmış gibime geliyor, dahası, o eski hâllerimin, şimdiki hâlimi beğenmeyeceklerinden adım gibi eminim. Annemin çerçevelettiği bütün fotoğraflarımda ya on beşimdeyim ya da daha küçük yaştayım. Annemin kafasında o yaştan sonra büyümeyi bırakmışım sanki.

"Dur sana bir bakayım," diyor ama buğulu gözlerinin beni eskisi kadar net görebileceğinden şüpheliyim. Birbirimizi son görüşümüzden bu yana kaç ay geçtiği hakkında sözsüz bir konuşma yapıyoruz. Bütün ailelerin kendi normalleri vardır, bizimki de açıklama yapmadan uzun süre ortalıktan kaybolmak. Nedenini ikimiz de biliyoruz.

"Anne, evin hâli... bunca pislik... bu kutular. Neler oluyor?"

"Taşınıyorum. Artık vakti gelmişti. Çay içer misin?"

Ayaklarını sürüyerek yanımdan geçip kış bahçesinden çıkıyor, mutfağa giriyor ve onca kirli tabak çanağın arasından demliği buluyor. Demliği suyla doldurmak için musluğu açtığında eski borular hayıflanarak tangırdıyor. Suyu akıtırken, şu anda annemin göründüğü kadar yorgun ve yılgınmışçasına zorlanıyorlar. Annem demliği ocağa koyuyor çünkü kendisi gazın elektrikten daha ucuz olduğunu düşünüyor.

"Küçük israflardan kaçınacaksın ki büyük birikimler yapabilesin," diyor gülümseyerek, aklımı okumuşçasına.

Hemen kendimi, karşı konulamamış bir küçük israf olarak düşünüyorum. Acaba o da aynını düşünmüş müdür? Demliğin kaynamasını beklerken sessizlik can sıkıcı bir biçimde uzayıp gidiyor.

Annem her zaman temizlikçi değildi ama hem kendi hayatı hem de evimiz hep derli topluydu, pırıl pırıldı, *tertemizdi*. Öyle

ki toza alerjisi var sanırdınız. Galiba ben de temizlik hastalığımı ondan almışım. Gerçi etrafın şu hâline bakılacak olursa annem hastalığını yenmişe benziyor.

Annemle babam bu evi iyi okulların hizmet alanında olalım diye almışlardı. Ben yine de düzgün bir devlet okuluna yerleşemeyince, maddi gücümüz yeterli olmamasına rağmen beni özelde okutmaya karar verdiler. Babam her zamankinden daha çok çalışmaya başladı ama ikisi de tek bir şey istiyordu: Bana hayata iyi bir başlangıç yapma şansını vermek, ki ikisinin de böyle bir şansı olmamıştı. Oysa ben asla uyum sağlayamayacağım bir hayata adım atmıştım.

Babam bizi terk ettiğinde on beş yaşındaydım. Okuldan eve yalnız başıma dönebilecek kadar büyüktüm ama o gün annem beni almakta ısrar etmişti. Gelmediğinde küplere bindim. Beni unuttu sandım. Başkalarının anne babaları unutmuyorlardı. Başkalarının anne babaları lüks evlerinden çıkıp evlatlarını lüks yemekler yemeye götürmek için lüks giysilerinin içinde, lüks arabalarıyla erkenden gelip bekliyorlardı. Okulumdaki diğer çocuklarla hiç ortak noktam yoktu.

O gün okul çantam, beden eğitimi malzemelerim ve resim çantamla yağmurun altında eve yürüdüm. Eşyalarım o kadar ağırdı ki sürekli el değiştirip duruyordum. Montumun kapüşonu yoktu, dahası bu kadar eşyanın yanında bir de şemsiye taşımam mümkün değildi, dolayısıyla daha yolu yarılayamadan sırılsıklam olmuştum. Hem ensemden sırtıma süzülen damlaları hem de gözlerimden akan yaşları çok net hatırlıyorum. Ağlamamın sebebi eşyalarımın ağırlığı ya da yağmur değildi. Sarah Healey o sabah bütün sınıfın içinde bana Yahudi burunlu demişti. Bunun ne demek olduğunu ya da neden kötü bir şey olduğunu bilmiyordum ama herkes bana gülmüştü. Eve gider gitmez anneme sebebini soracaktım.

Gençken tek istediğim diğer herkes gibi olmaktı. Ama şimdi şimdi anlıyorum, öyle olsaydım hayatım çok sıkıcı olurdu.

İliklerime kadar ıslanmış, nefes nefese kalmış bir hâlde tepenin başına vardığımda bütün eşyalarımı yere bırakıp soluklandım. Buz gibi parmaklarımdaki çirkin kırmızı çizgilerin –çantaların bıraktığı geçici izlerin– desenine bakarken hem bu çizgilerden kurtulmak hem de bir nebze olsun ısınmak için ellerimi ovuşturdum. Ardından bizim evin yoluna, yani Blackdown'ın en tepesindeki yola döndüm. O zamanlar, tepeye henüz o koca koca lüks evler dikilmemişken, oradan baktığınızda kilometrelerce ötesini görürdünüz. Eğer hava açıksa, aşağıdaki kasaba, kasabayı çevreleyen orman ve uzaktaki denize kadar uzanan, yama işini andıran kırsal ayaklarınızın altında olurdu. Orası, normalde bize tepeden bakan insanlara yukarıdan bakabildiğimiz mükemmel bir yerdi.

Bizim evimiz belki en küçüğüydü ama en güzeliydi, gözlerden ırak, çıkmaz yolun en sonundaydı. Bugün bile en saf İngiliz kasabası olarak anılan bu bölge yazları turist akınına uğrardı. Turistler kasabanın geniş manzarasını görmek için tepeye çıkarlardı ama bazen evimizin fotoğraflarını çektikleri de olurdu. Gerçi annem hiç söylenmezdi. Ön bahçede saatlerce ekim ve budama yapar, evin kapısını her baharda boyardı. Bizim ev yüz yaşından büyüktü ama annem sayesinde hep yepyeni görünürdü.

Anahtarımı aramakla uğraşmadım, verandadaki şirin saksının altında yedeği vardı. O gün anahtarı daha deliğe sokmadan televizyonun sesini duydum, demek ki annem televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. İçeri girince kapıyı bilerek çarparak kapattım.

"Anne!"

Adını suçlar gibi haykırdıktan sonra üzerlerinden damla damla su akan ıslak montumla çantalarımı yere attım. Aslında ayakkabılarımı da çıkarmayacaktım –işte bu onu ciddi anlamda delirtirdi– ama uysalca bağcıklarımı çözüp ayakkabılarımı kapının yanına koydum. Çoraplarım bile ıslanmıştı, onları da çıkardım.

"Anne!"

İlk seferde bana cevap vermemesine, eve gelmemi umursa-

mamasına sinirlenerek bir kez daha seslendim. Bir hışımla oturma odasına girdiğimde Noel ağacını kurduğunu gördüm. Süs ışıkları gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyorlardı ama onlara uzun süre bakamadım. Ağacın altında hediyeler yoktu; yalnızca annem vardı, kanlar içinde yerde yüzüstü yatıyordu.

Annemin arkasında, halıda, sanki bahçeden buraya sürünerek gelmiş gibi çamur izleri vardı. Yine ona seslenmeye çalıştım ama boğazım düğümlendi, konuşamadım. Gözlerimin gördüğünü beynim de algılayınca annemin harap olmuş bedeninin yanına diz çöküp onu çevirmeye çalıştım. Saçı kandan kıpkırmızı olmuş, yara bere içindeki suratına yapışmıştı. Gözleri kapalıydı, giysileri yırtılmıştı, kollarıyla bacakları kesik ve çizik içindeydi.

"Anneciğim?" diye fısıldadım ona dokunmaya korkarak.

"Anna?"

Başını çevirip sağ gözüyle bana baktı, sol gözü tamamen kapanmıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Hırıltılı sesi kulaklarımı acıttı, öyle ki oradan kaçıp gitmek istedim. Derken annem omzumun üzerinden sehpanın üzerindeki krem rengi eski çevirmeli telefona baktı. Ayağa fırladığım gibi telefona koştum.

"Polis çağıracağım..."

"Olmaz," dedi.

Konuşmanın –tek bir kelime dahi söylemenin– canını ne kadar yaktığı yüzünden belliydi.

"Neden?"

"Polis olmaz."

"O zaman ambulans çağırayım," dedim ilk dokuzu çevirerek.

"Olmaz."

Bana doğru sürünmeye başladı, bir korku filmi sahnesi gibiydi.

"Anne, n'olur. Birini aramam lazım. Yardıma ihtiyacın var. Babamı arayayım. O ne yapacağını bilir, eve gelir ve..."

Kanlar içinde kalmış olan titrek eliyle bana doğru uzandı. Sonra telefonu tutup çekti, kablosunu duvardan söktü ve olduğu yere yığıldı.

Ağlamaya başladım, bir yandan da gidip komşuları mı çağırsam diye düşünüyordum.

"Komşu da olmaz," dedi boğuk bir sesle, yine sık sık yaptığı gibi aklımı okumuşçasına. "Polis çağırmak yok, kimseyi çağırmak yok. Söz ver bana."

Ben başımla onaylayana kadar sağlam gözüyle bana baktı, sonra başını yeniden yere koydu.

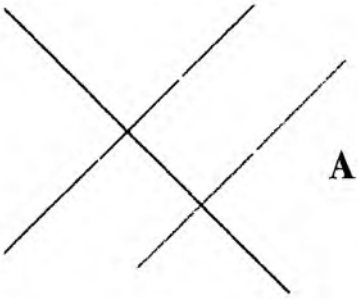
"İyi olacağım. Sadece biraz dinlenmem gerek," dedi ama sesi o kadar kısıktı ki güçlükle duydum.

Benim yerime karar vermekte ısrarcıydı ama ben hâlâ doğru kararı verdiğine ikna olmamıştım.

"Neden hiç değilse babamı aramama izin vermiyorsun?"

Derin bir soluk verdi, sanki sessizlik yıllarca çıkmaya zorlandığı yüksek notaymış gibi.

"Çünkü beni bu hâle baban getirdi."

Adam

Salı 10:15

Bizim mesleğin tek olayı karar vermektir. Yıllar içinde öğrendim ki asıl önemli olan verilen kararın doğru ya da yanlış olması değil, o kararı verebilmekmiş. Hem zaten "doğru" ve "yanlış" son derece öznel şeyler.

Burada olmamalıyım, bu konuda haklı olduğumu biliyorum. Haklı sebeplerim olsa bile eski karımın büyüdüğü evin çevresinde dolaşmam hoş karşılanmayabilir ama hayatta asla unutamadığımız insanlar vardır. Ya da ölümde. Unutmuşuz gibi davransak bile. Her zaman aklımızdadırlar; en ıssız düşüncelerimizde saklanır, gerçekleşmesi artık mümkün olmayan hayallerle zihnimize saldırırlar.

Ben Kazanova değilim, aksine seri tek eşliyim... daha doğrusu, Rachel'a kadar öyleydim. Birlikte olduğum kadınların sayısı bir elin parmağını geçmez. Ama ne kadar kadın tanımış olursam olayım, yalnızca birini gerçekten sevdim. Londra'dan ayrıldım çünkü böylesi Anna için çok daha iyiydi. İnsanoğlu gerçek aşkın ne olduğunu ancak kaybedince anlıyor. Çoğumuz gerçek aşkı bulamıyoruz bile ama bulduğumuzda o insan için *ne gerekiyorsa* yapıyoruz.

Biliyorum çünkü ben yaptım.

Anna'nın iyiliği için gerekliydi ama hayatımın en büyük hatasını yapmış olabilirim.

Burada olmam doğrudur, yanlıştır bilemem ama sonuçta buradayım ve birinin çığlık attığına eminim. Gidip bakmamak ne erkekliğime *ne de* dedektifliğime sığar.

Telefonumla Anna'nın arabasındaki düne ait biletin fotoğrafını çekip annesinin evine doğru ilerliyorum. Kırık bahçe kapısını kaldırdıktan sonra, beni izleyen kimse var mı diye omzumun üzerinden arkamı kolaçan ediyorum. Olmadığından emin olunca evin önündeki engebeli, ot kaplı yolu yürüyorum. Ön kapıyı es geçip evin etrafından dolaşarak arka tarafa geçiyorum, büyük ihtimalle oradalar.

İçeriden sesler geldiğini duyunca duraksıyorum.

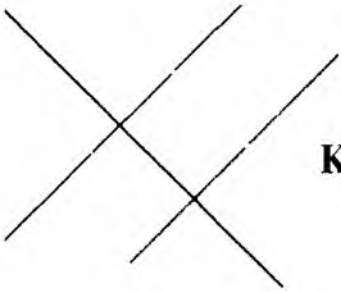
Ne konuştuklarını tam duyamasam da görülme riskine girmek istemiyorum. Duvara yaslanmış beklerken geri dönmenin en doğrusu olacağını düşünüyorum. Yapılacak en mantıklı şey arabama binip merkeze dönmek ve işimi yapmak olur. Derken çığlığa benzer bir ses daha duyuyorum.

Korkudan tereddüt mereddüt kalmıyor, mutfak camından içeriye bakıyorum. Anna'yla annesi orada, annesinin demliği ocaktan aldığını görünce duyduğum sesin çaydanlık sesi olduğunu anlıyorum. Suyu bu şekilde kaynatmanın eski kayınvalidemin sayısız tuhaf alışkanlığından biri olduğunu unutmuşum. Eski karım, annesine inanmak istemeyeceği kadar çok benziyor.

Deneyimlerime göre iki çeşit kadın var: bütün hayatını annesine benzememeye çalışarak geçirenler ile tek arzusu annesi gibi olmak olanlar. Fakat genellikle iki taraf da umduğunu bulamaz – bir taraf dönüşmek istemediği kadının birebir kopyası olurken diğer taraf ne kadar uğraşırsa uğraşsın olmak istediği kadın gibi olamaz.

Beni görmelerini istemediğimden arabama geri dönüyorum.

O evdeki kadınlar tarafından pek çok kez aptal yerine kondum zaten. Hem Anna korunmak istemediği konusunda da korunmaya ihtiyacı olmadığı konusunda da hep netti. Çaydanlık sesini yardım çığlığı sanmam muhtemelen benim hüsnükuruntumdu. Kaybolduğunu kabul etmeyen birinin yolunu bulmasına yardım edemezsiniz.

Kadın

Salı 10:18

Sanırım annem aklını oynatmaya başlamış ama bir şey demiyorum. Çaydanlık ötmeye başlayınca ocaktan indiriyor. Derken mutfak camının önünde bir karaltı görüyorum. Ama bana öyle gelmiş olmalı çünkü gidip baktığımda hiçbir şey yok. Geri döndüğümde etrafın hâline yeniden şaşakalıyorum. Benim tanıdığım annem bu pisliğe hayatta katlanamazdı. Genç kızken annemin başkalarının evine temizliğe gitmesinden utanırdım. Şimdi elâlemin ne düşündüğüne önem verdiğim için kendimden utanıyorum. Çünkü annem o işi benim için yapıyordu.

Son aylarda Jack bana birçok kez e-posta göndererek annemin durumunun eskisinden çok daha kötü olduğunu söyledi. Ama sırf benimle iletişim kurabilmek adına öyle dediğini düşünerek ona inanmadım. Şimdi annemin şu hâlini gördükçe kendimden nefret ediyorum. Gün gelir ebeveynle evlat yer değiştirir ama ben rolümü iyi oynayamadım. Sorun repliklerimi unutmam değildi, ben repliklerimi hiç ezberlemedim.

Ben hâlâ burada yaşarken annem evi sürekli temizlerdi, hatta bunu takıntılı bir biçimde yapardı –bu huyumu ondan aldığımı kabul ediyorum– dolayısıyla ne evi ne de onu hiç böyle görmemiştim. Sunum onun için her şeydi. Maddi durumumuz hiçbir zaman iyi olmamıştı ama annem hep güzel giyinirdi –hayır ku-

rumu mağazalarında hem kendine hem de bana en güzel giysileri bulurdu– ve her zaman, *her zaman*, saçı ve makyajı yapılı olurdu. Öyle ki, onu makyajsız gördüğümü hatırlamıyorum. Annem çok güzel kadındı ama şimdi günlerdir banyo yapmamış gibi görünüyor. Görünmekle de kalmıyor, kokuyor.

"Görüşmeyeli nasılsın, anne?"

"Ben mi? İyiyim."

Mutfak dolaplarını açıp kapamaya başlıyor, bu sırada neredeyse hepsinin boş olduğunu görüyorum. Jack e-postalarında annemin yemek yemeyi unuttuğunu ve kilo verdiğini söylemişti. Pek çok şeyi unutmaya başladığını söylemişti.

"Buralarda bir yerde kurabiye olacaktı..."

"Önemli değil, anne. Aç değilim."

"Peki o zaman. Çay içelim."

Çayı kendisi harmanlamayı sevdiğinden iki teneke kutu açıp eski demliği dolaptan indiriyor, o demliği görünce aklıma bu mutfakta beraber yaptığımız çaylar geliyor. Şu anda bir şeyler içmeye ihtiyacım var ama bu çay değil. Buraya daha erken gelmeliydim, daha erken gelip ona bakmalıydım, tıpkı çocukken onun bana baktığı gibi. Buradan uzak durmak için sebeplerim vardı. Kendini koruma bu sebeplerden sadece biri. Şimdi bile hâlâ yapabiliyorken kaçıp gitmek istiyorum ama annem beni kolumdan tutuyor.

"Al, iç."

Önce bana uzattığı kristal viski bardağına, sonra ona bakıyorum. Annem gülümsüyor ve o zaman –en kötü hâlimi bile olsa– beni tanıdığını ve yine de sevdiğini bilmek tuhaf bir biçimde içimi rahatlatıyor.

Babam gittikten sonra annem içkiye başladı. Yıllardır bıraktığını söylese de aslında hiç bırakmadığını biliyorum. Eskiden ara ara baş gösteren hafıza kayıplarını, yaşadıklarını içkiyle unutmaya çalışmasına bağlardım. Annem hiç sosyal bir kadın olmadı. En iyi iki dostu şarapla viskiydi ve onlar da ne zaman ihtiyacı olsa yanında olurlardı. Benden başka kimse annemin ne kadar içtiğini bilmezdi. Bu bağımlılığını çok iyi gizlerdi, böylece ben de

ondan sır tutmanın en iyi yolunun kimseye söylememek olduğunu öğrendim. Nihayetinde armut dibine düşer.

Jack, yıllar içinde demans hastalığını birkaç kez dillendirdi ama annemi ondan daha iyi tanıdığıma eminim ya, ona hiç kulak asmadım. Annemin gittikçe kötüleşen semptomlarını anlattığında abarttığını düşündüm.

Galiba yanılmışım.

Annemin bazı ufak tefek unutkanlıklarını anımsıyorum. Bazen süt almayı ya da anahtarlarını nereye koyduğunu unuturdu, bazen de yanlış vakitte yanlış evi temizlemeye giderdi. Ama bunlar açıklanamayacak şeyler değildi, bu tür unutkanlıkları hepimiz yapıyorduk. Birkaç sefer doğum günümü de unutmuştu ama üzerinde durmamıştım, öbür unutkanlıkları gibi normal gelmişti. Hem zaten doğum günüm benim bile hafızamdan silmek istediğim bir gün.

Bundan birkaç ay önce Jack nerede oturduğunu unuttuğunu söylemişti.

Abarttığını sanmıştım ama şimdi neye inanacağımı bilmiyorum. Eğer demans annemin anılarını götürüyorsa bazen de geri getiriyormuş gibi görünüyor. Ortalığın hâli bir yana, bugün en azından aklı yerinde. Bardağı kafama diktikten sonra bir tek daha atsam çok mu fena olur diye düşünüyorum.

"Bunlar ne?" diye soruyorum pencere pervazında yan yana dizili reçeteli ilaçları görünce.

Yüzündeki ifadeyi yorumlamak güç, onda görmeye hiç alışık olmadığım bir korku ve utanç karışımı.

"Endişelenecek bir şey değil," diyor boş bir çekmece açıp kahverengi şişeleri oraya doldurarak.

Annem hayatta ilaç içmezdi, ağrı kesici bile almazdı. Hep insanlığın sonunu ilaç firmalarının getireceğine inanırdı. Bu, dünya hakkında ürettiği fazlaca uçuk teorilerinden sadece biriydi ama annem buna körü körüne inanırdı.

"Anne, bana söyleyebilirsin. Ne olursa olsun bana anlatabilirsin."

Seçeneklerini tartar gibi bana uzun uzun baktıktan sonra gerçeğin fazla ağır gelebileceğine karar veriyor.

"Ben iyiyim, merak etme."

Pislik içindeki mutfağa bakarak elimden geldiğince kibarca konuşuyorum.

"Bence ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Dağınıklığın kusuruna bakma, bir tanem. Ne zamandır gelen giden olmamıştı. Eğer geleceğini bilseydim... Günlerdir eşyaları kolilemekle meşgulüm –bu evde koca bir hayat yatıyor– ilaçlar da beni *aşırı* yorgun düşürüyor..."

"Ne ilacı onlar?"

Cevap vermeden önce başını yere eğiyor.

"İnsanlar unutmaya başladığımı söylüyorlar."

Mutfak camından içeriye dolan güneş ışığı yüzüne vurunca sıcaklığını o da hissediyor. Yanakları kızarıyor ve dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Kimmiş bu insanlar?" diye soruyorum.

Güneşin önüne bulut geçmiş olmalı çünkü içeriye vuran ışık sönüyor, onunla beraber annemin dudaklarındaki gülücük de yok oluyor. Annem başını sallıyor.

"Jack. Birkaç hafta önce markette yaptığım alışverişin parasını ödemeyi unuttum. O kadar utandım ki sana anlatamam. Orada ne aradığımı bile bilmiyorum –marketlerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin– ama bana kamera kayıtlarını gösterdiler, kendimi bir alışveriş arabası dolusu ihtiyacım olmayan şeyle kasadan geçip otoparka giderken izledim. Alışveriş arabasında neler vardı biliyor musun? Sevmediğim yazarların kitapları, on yıllardır et yemememe rağmen paket paket bonfileler ve çocuk bezleri!"

Ben başımı çevirirken annem de son söylediğinden pişman olmuşçasına duraksıyor.

"Sonra ne oldu?" diye soruyorum hâlâ gözlerine bakmakta zorlanarak.

"Sağ olsunlar, market çalışanları çok anlayışlı davrandılar. Ama polisi aramakta ısrar ettiler. Ben bilekliğimin içine Jack'in nu-

marasını yazmıştım. Jack'i aradılar, Jack de onlara hem *polis* hem de oğlum olduğunu söyleyince gelip beni almasına izin verdiler."

Bileğindeki gümüş rengi ikaz bilekliğine bakıyorum. O bilekliği ona geçen yıl kendi vicdanımı rahatlatmak için ben hediye etmiştim –küçük bir araba kazası geçirmiş, hastanedekiler kime haber vereceklerini bilememişlerdi– ama her nasılsa şimdi bilekliğin içinde *onun* adı, *onun* numarası yazıyor.

"Jack'in oğlun olmadığını biliyorsun, değil mi? Eskiden damadındı ama biz boşandık, yani artık damadın bile değil. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Biraz unutkan olabilirim ama bunak değilim! Gerçi yazık oldu, siz tam birbirinize göreydiniz. Hem bana karşı da iyiydi, hâlâ öyle. Doktora görünmemde ısrar etti."

"Peki sonuç?"

"*Seni endişelendirmek* istemiyorum, bir tanem. Artık demansı yavaşlatacak onlarca şey var ama maalesef beni de yavaşlatıyorlar. Çok yorgunum. O yüzden ev bu hâlde zaten. Jack buradan taşınmamın, yardım almamın daha iyi olacağını düşünüyor ki hakkı var. Çoğu zaman kendimi iyi hissediyorum ama bazı günler oluyor ki... nasıl tarif etsem *bilemiyorum*. Sanki kayboluveriyorum. Bu yakınlarda bir bakım köyü varmış. Görsen, harika bir yer. Yine kendi evimde oturacağım ama ihtiyaç ânında yardım çağırabileceğim aletlerim ve cihazlarım olacak. Kendimi kaybettiğimde benimle ilgilenecek birileri olacak."

İçten içe minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama benim tek hissettiğim gittikçe büyüyen bir öfke.

"Jack'in bana bunları söylemesi gerekirdi. *Sen* neden söylemedin? Ben sana yardım ederdim."

"Jack *buradaydı*, hayatım. Hepsi bu." Benim olmadığımı eklemesine gerek yok. "Her neyse, hazır *gelmişken* eski odana gidip atılmasını istemediğin bir şey var mı bir baksana. O odayı toplamaya başlamadan evvel ziyarete gelmeni umuyordum. Hadi sen git bak, ben de çayı yapayım. Eskiden sevdiğin gibi içine taze bal da koyarım."

"Zahmet etme, anne."

"Bırak da senin için bu kadarcığını yapayım bari. Başka bir şey yapamıyorum zaten."

İstemeye istemeye eski odama çıkıyorum. Daracık merdiven bile darmadağınık, basamakların üzeri tozlu kitaplarla ve eski ayakkabılarla dolu. Annem bir zamanlar sevdiği şeyleri atmakta hep zorlanırdı zaten. Derken bu dağınıklığın içinde yıllar boyu ona gönderdiğim Noel hediyelerinden bazılarını da görüyorum, belli ki hiç kullanmamış, hâlâ kutularında duruyorlar; aralarında cep telefonu, elektrikli battaniye ve de su ısıtıcısı var. Tahmin etmeliydim zaten. Sahanlık da aynı: Evin arka tarafındaki yatak odasına giden yolu kapatan karton kutudan yapılma bir engel parkuru âdeta. O oda eskiden benim odamdı.

Ne bulacağımı bilmediğimden kapının koluna korku içinde uzanıyorum ama kapıyı açtığımda odam tıpkı bıraktığım gibi. Evden ayrıldığımda on altı yaşındaydım, o günden bugüne hiçbir şey değişmemiş, bu odada zaman durmuş sanki. Koyu renk ahşap mobilyalara, el yapımı çiçekli perdelere ve onlarla uyumlu yastıklara, kitaplığa ve köşede duran, üzerinde ödevlerimi yaptığım masaya tek tek bakıyorum. Masa oynamasın diye bir bacağının altına koyduğum katlı karton parçası bile hâlâ yerinde duruyor.

Evin kalın bir toz tabakasıyla kaplı genelinin aksine burası tertemiz. Uzun zamandır buraya uğramamış olmama rağmen çarşaflar yeni yıkanmış gibi kokuyor, dahası mobilyalar lekesiz olmanın yanı sıra yeni cilalanmışlar. Öyle ki, havada hâlâ Mr. Sheen kokusu var. Makyaj masasının üstünde genç kızken en sevdiğim parfümümün –Coty L'Aimant– şişesi gözüme çarpıyor, alıp bileğime sıkıyorum. Kokuyu duymamla kendimi geçmişte buluyorum, şişe parmaklarımın arasından kayacak gibi oluyor ama sonra kendimi toplayıp unutmak istediğim bu anıların kırıntılarını aklımdan siliyorum.

Dışarıda yine gözüme bir karaltı ilişince annemin biricik bahçesini gören arka camdan dışarıya bakıyorum. Ben kendimi bildim bileli bu bahçe dört bölümden oluşuyor: okuma çayırı (ya-

tak büyüklüğünde dikdörtgen bir otluk olmasına karşın oraya hep böyle derdi), meyvelik (hepi topu bir tane elma ağacı vardı, o kadar), bostan (onun da görüntüsü pek nahoştu) ve bahçe deposu. Ön bahçe çok güzel olabilir ama evin arkasındaki bahçe her zaman daha kullanışlıydı.

Organik dediniz mi annem için akan sular durur, zaten babam gittikten sonra bütün yiyeceklerini kendisi yetiştirmeye başladı. Toplayıcılığa da aşırı meraklıdır, eskiden sık sık ormana gidip yenilebilir mantar, böğürtlen, tohum ve ısırgan otu toplardı, hatta yerlerini eliyle koymuş gibi bulurdu. Kendi balını da yapardı.

Onu ayaklarını sürüye sürüye bahçenin öbür ucuna giderken izliyorum, oraya varınca eski arı kovanının kapağını açıyor. Bunu yaparken maske ya da eldiven takmıyor, eskiden de takmazdı, aksine, çıplak elini doğruca kovana daldırıyor. Çocukken arılardan çok korkardım ama annem bana arılara güvenirsem arıların da bana güveneceğini öğretti. Doğruluk payı ne kadardır bilmem ama annemi hiç arı sokmadı. Göz göze geliyoruz ve bana el sallıyor. Bence gayet iyi görünüyor. Belki de doktorun yazdığı, eski kocamın alması için ısrar ettiği o ilaçlara ihtiyacı yoktur. Belki de asıl sorun o ilaçlardır.

Annem eve girince ben de dikkatimi yeniden eski odama çeviriyorum. Buranın hatırlattığı anıların hepsi güzel değil. Zamanında babamın hediye ettiği ahşap mücevher kutusuna gidiyor elim, bu bana son hediyesiydi. Kapağında ismim yazılı, bitmek bilmeyen iş gezilerinden birinden gelirken getirmişti.

Bana koyduğu ismi oluşturan dört simetrik harfe tek tek dokunduktan sonra parmaklarımı sert ahşap şekillere bastırıyorum, böylece parmak uçlarımda izleri çıkıyor. Daha sonra, merakıma daha fazla engel olamayarak kapağı açıyorum. Kutunun içinde bir tane kırmızı-beyaz dostluk bilekliği, bir de on beşinde beş kızın fotoğrafı var, kızlardan biri de benim. Fotoğrafı cebime koyup bilekliği de bileğime bağladıktan sonra diğer her şeyi olduğu gibi bırakıyorum.

Aklıma bir şey geliyor, gelmesiyle o kadar üzülüyorum ki keşke bunu hiç düşünmeseydim diyorum: Annem her an çıkagelirim umuduyla bu odayı hep temiz tutmuş olmalı. Hâlâ beni bekliyor ve aramıza koyduğum mesafenin onu ne kadar üzdüğünü bilmek yüreğimi eziyor.

Derken gözüm eski Viktoryen şömineye takılıyor. Ben küçükken evimiz hep buz gibiydi –hava dondurucu soğuk olmadığı sürece annem kaloriferleri yaktırmazdı– dolayısıyla ancak şömineleri yakarak ısınırdık. Kendi şöminemi en son kullandığım zamanı hatırlıyorum ama ısınmak için değildi. Kimsenin okumaması gereken bir mektubu yakmıştım.

Odamın kapısı pat diye açılınca yerimden sıçrıyorum, annem kapıda, elinde iki fincan ballı çay, en içten gülümsemesiyle dikiliyor. Ama beni görür görmez yüzü değişiyor ve iki fincanı birden elinden düşürüyor, ahşap zemin porselen parçalarına, sıcak su birikintisine batıyor. Annem önce şömineye bakıyor, sonra bileğimdeki dostluk bilekliğine, sonra sahiden korkmuş gibi bir adım geri çekiliyor. Fısıldayarak söylediği sözcükleri güçlükle duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey, anne. Söylediğin gibi eski odama bakıyordum..."

"Ben senin annen değilim! Kimsin sen?"

Ben ona doğru gidince o da geri çekiliyor.

"Benim, anne. Anna. Az önce aşağıda konuşuyorduk, unuttun mu?"

Korkusu birden öfkeye dönüşüyor.

"Saçma sapan konuşma! Anna daha on beş yaşında! Evime girip onun gibi davranmaya nasıl cüret edersin! Kimsin sen?"

Annem şu anda tıpkı Jack'in bahsettiği gibi davranıyor ama ben ona inanmadım. Annemin gözleri korku ve nefret dolu, onu tanıyamıyorum bile.

"Anneciğim, benim, Anna. Her şey yolunda..."

Eline uzanıyorum ama annem elini geri çekip bana vurmaya hazırlanır gibi havaya kaldırıyor.

"Dokunma bana! Hemen evimden defol yoksa polis çağırırım. Çağıramam sanma."

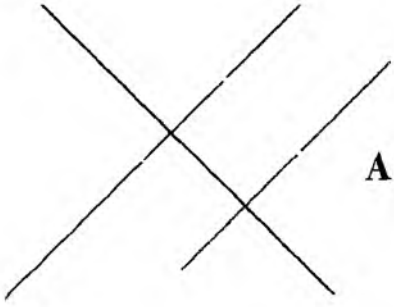
Ağlıyorum. Elimde değil. Eskiden tanıdığım kadının bu hâli, gerçek ona dair anılarımı yerle bir ediyor.

"Anne, yapma."

"Evimden defol dedim sana!"

Aynı lafı tekrar tekrar bağırıyor.

"Defol, defol, defol!"

Adam

Salı 10:35

Arabama binip bekliyorum ama ne beklediğimden emin değilim, tek bildiğim sonunun iyi bitmeyeceği. Eski kayınvalidemin evine dair anılarım karışık ve buraya ne zaman gelsem kendimi kötü hissediyorum. Anna buraya gelmeyi hiç sevmezdi. Eskiden acaba babası yüzünden mi diye merak ederdim. Ebeveyn kaybetmek insanın hayatında kapanması mümkün olmayan yaralar açar ama evlat kaybetmek insanın ciğerini söker. Bu ev, kızımızı canlı gördüğümüz son yerdi. Tabii o zamanlar bunu bilemezdik. Çocuğunuzu büyükannesine yatıya bırakmanızda herhangi bir sıkıntı olmamalıydı.

Bir yaştan sonra –ki bu yaş kişiden kişiye değişir– önemli gördüğünüz şeylerin aslında hiç de önemli olmadığını fark ediyorsunuz. Genellikle gerçekten sevdiğiniz bir şeyi kaybettikten sonra dank ediyor bu ama o zaman da iş işten geçmiş oluyor. Kızımız öldüğünde üç ay üç günlüktü. Bazen böylesine kusurlu bir dünyada var olamayacak kadar kusursuz ve kıymetli olduğunu düşünüyorum.

Telefonum titriyor, mesajda yazanları okuduğumda duymaktan utandığım bir heyecanla karışık midem bulanıyor. Derken birinin arabamın kirli camını yumruklamasıyla yerimden sıçrıyorum, az kalsın son derece erkeksi bir çığlık koyuverecektim.

Keşke sonra içmek için Priya'dan yedek sigara alsaydım. Sonra derken şimdiden bahsediyorum. Bugün sahiden de berbat bir gün oluyor.

Camı elimle açıyorum –arabam o kadar eski– ve öfkeli görünen eski karımla karşı karşıya geliyorum.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" diye soruyor.

Yüzü şişmiş, ağlamış. Hava buz gibi olmasına rağmen montunu koluna asmış, sanki alelacele çıkarken giyecek vakit bulamamış gibi.

"Hayır dersem inanır mısın?"

"Sen ne hakla *benim annemin* sağlık durumuna, nerede yaşayacağına karışıyorsun!"

"Bir dakika, bir dakika. Sana ne söyledi ya da onu ne hâlde gördün bilmiyorum ama durumu son altı aydır gittikçe kötüleşiyor. Gelip kadına baksaydın kendin de bilirdin."

"O *benim* annem ve bu olanlar *seni* hiç ilgilendirmez."

"Yine yanlış. Onun temsil yetkisi bende."

"Ne?"

Anna bir adım geri atıyor.

"Bir süre önce küçük bir kaza geçirdi. Sana söylemeye çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedin. Annen de benden yardım istedi, yani onun fikriydi."

Anna'nın suratı tokat yemişçesine kızarıyor.

"Senin asıl derdin ne? Annemin evini satmaya mı çalışıyorsun? Bu mu? Baktın tek maaşla geçinmek zor, annemi kandırıp ondan para koparmaya mı karar verdin?"

Kendini koruma içgüdüsüyle ettiği hakaretler canımı yakmadı desem yalan olur.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diyorum.

"Değil mi gerçekten?"

"Biz birlikte olalım ya da olmayalım annen benim için hâlâ önemli biri. Bana karşı, bize karşı hep iyi oldu. Charlotte'un başına gelenler onun suçu değildi."

"Doğru, senin suçundu."

Göğsüme yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Ben bu sözleri duyduğuma ne kadar pişmansam Anna da söylediğine o kadar pişman görünüyor. Ama pişman olması doğru olmadıkları anlamına gelmez. Derin bir nefes alıp devam ediyorum.

"Bak, annen iyi değil ve birinin ona göz kulak olması gerek."

"O biri de sensin, öyle mi?"

"Başkası olmadığına göre, evet, benim. Kadını gecenin bir yarısı üzerinde incecik geceliğiyle sokaklarda dolaşırken görmüşler!"

"Ne? Sana inanmıyorum."

"Tamam, ben uydurdum. Dün de Blackdown'da değildin zaten, öyle değil mi?"

Onu böyle pat diye suçlamak istememiştim ama yüzünde beliren ifade vereceği cevaptan çok daha açıklayıcı.

"Sonunda kalan aklını da mı yitirdin? Hayır, dün burada değildim," diyor.

"O zaman neden arabanda dün burada olduğunu söyleyen bir otopark bileti var?"

Kısacık bir an duraksıyor ama gözümden kaçacak kadar kısa değil. Dahası, gözümden kaçmadığını o da fark ediyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bundan sonra benden de arabamdan da annemden de uzak duracaksın. Anladın mı? Yaşananları düşününce senin için en hayırlısı kendi ailenle ilgilenmen, kendi işini yapman olur."

O anda Anna'nın yüzünde, onun gözlerinde kızımı görüyorum. İnsanlar hep çocukların anne babalarına benzediklerini söylerler ama bazen tam tersidir. Bütün yaşananlar gözümde canlanıyor. Anna'nın canını daha fazla yakamam.

"Güzel tavsiye," diyorum.

"Senin bu yaptığına taciz derler. Burada olmamalısın."

"Doğru, olmamalıyım."

Bilmediği bir dilde konuşmaya başlamışım gibi duraksıyor.

"Bana hak mı veriyorsun?" diye soruyor.

"Evet, öyle görünüyor."

Yıllardır sevdiğim yüze uzun uzun bakıp şaşkınlığının tadını çıkarıyorum. Zira Anna kolay kolay şaşırmaz. Ne kadar yanlış olduğunu bilsem bile, söylememem gereken bir şeye nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

"Cesedi bulunan kadın Rachel Hopkins'ti."

Adını yüksek sesle söylememle üzerimden bir yük kalkıyor sanki.

Öte yandan, Anna'nın yüzü beni duymamış gibi hiç değişmiyor.

"Rachel'ı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Tabii ki hatırlıyorum. Bana neden söylüyorsun?"

Omzumu silkiyorum. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

Ondan duygusal bir tepki bekliyordum ama gelmemesini neye yoracağımı bilmiyorum.

Anna'yla Rachel bundan yıllar önce arkadaşlardı. Belki de duygusal davranmaması normaldir. Bizim yaşımızdaki insanların arasında okul arkadaşlarıyla hâlâ görüşenlerin sayısı yok denecek kadar azdır. O zamanlar sosyal medyaydı, e-postaydı yoktu. İnternet ya da cep telefonu bile yoktu. Şimdi onlarsız bir yaşamı hayal etmesi bile zor – herhalde çok daha sakin olurdu. İkimiz de miadını doldurmuş dostluklara tutunmaktansa hayatına devam etmekte daha iyi olan bir neslin çocuklarıyız.

Ona söylediğime neredeyse hemen pişman oluyorum.

Elime bir şey geçmediği gibi bir de amatörce davrandım. Daha akrabalarına bile haber verilmedi. Hem Anna'nın Rachel Hopkins'ten ne kadar nefret ettiğini itiraf etmesine gerek yok. Zaten biliyorum.

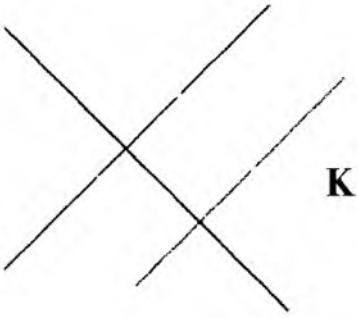
Telefonum yine titreyerek aramızda uzayan sessizliği bölüyor.

"Bu küçük buluşmayı burada bitirmemiz lazım. Benim gitmem gerek," diyorum penceremi kapatmaya başlayarak.

"N'oldu? Bütün kasaba eski karını takip ettiğini öğrenir diye mi korktun?"

Daha fazlasını söylemeyeyim diyorum ama yakında öğrenecek zaten.

"Katilin kimliğini tespit etmemize yarayacak bir şey bulmuşlar," dedikten sonra motoru çalıştırıp arkama bakmadan oradan uzaklaşıyorum.

Kadın

Salı 11:00

Jack'in ardından bakarken, cesedin Rachel Hopkins'e ait olduğunu söylediğinde yüzümde nasıl bir ifadenin belirdiğini merak ediyorum. Asıl temennim hiç tepki vermemiş olmam ama bilemiyorum, hem Jack beni herkesten iyi tanır. Ne zaman bir şey gizlemeye çalışsam hemen anlar.

Annemin evinden çıkar çıkmaz onun o berbat arabasını gördüm. İkinci el bir külüstür. Gerçi şimdilerde çalışmaya alerjisi olan bir kadınla yaşadığından parası ancak ona yetmiştir muhtemelen. Jack benden ayrıldıktan sonra kendine yeni bir yuva, yuvayla birlikte ödenecek yeni bir ev kredisi ve bakılacak yeni bir çocuk buldu. Üstelik hepsini tek maaşla yapması gerek. Biz on beş yıldan fazla birlikteydik, öyle ki onsuz bir yaşamı hayal dahi edemezdim. Ama şimdi anlıyorum. Ben âdeta tek bir ömrün içinde onlarca farklı hayat yaşadım ve onunla paylaştığım hayat da bir gün bitmeye mahkûmmuş. Bazen en olmayacak insanlara sımsıkı tutunuruz, ta ki acıya daha fazla katlanamayıp bırakana kadar.

Arabası gözden kaybolana kadar bekledikten sonra cebimdeki fotoğrafı çıkarıyorum. Onu eski odamdaki mücevher kutusunun içinde bulduğumda tüylerim diken diken olmuştu, Jack'in az önce söylediği şeyle tüylerim yine dikiliyor. Okul yıllarımızın

üzerinden çok uzun zaman geçmiş olabilir ama fotoğraftaki tüm yüzleri hâlâ tanıyorum. Hatta bu fotoğrafı çekildiğimiz geceyi bile hatırlıyorum. Bizi olduğumuzdan daha büyük gösteren kıyafetler giyerek yapmamamız gereken bir şeyi yapmaya hazırlanmıştık. O geceden sonra içimizden biri çok yaşamamıştı.

Rachel Hopkins'e, ormanda cesedi bulunan kadının gençliğinin bana bakan yüzüne bakıyorum. Fotoğrafta yan yana duruyoruz. Kolunu çıplak omzuma dolamış, sanki arkadaşmışız gibi ama değildik. Gülümsüyor, ben de gülümsüyorum ama benim gülücüğüm içten değil. O zamanlar dürüst olabilseydim belki şimdi yalanların arkasına gizlenmek zorunda kalmazdım. Keşke o iğrenç okula geçmek zorunda kalmasaydım. O zaman hiç tanışmazdık, o olay da hiç yaşanmazdı.

Babam gittikten birkaç ay sonra, blok edebiyat dersindeyken bir şeylerin ters gittiğini öğrendim. Okul sekreteri –anormal derecede beyaz yüzü ve rengârenk kıyafetiyle– kapıyı bir kez tıklattıktan sonra minnacık kafasını içeriye uzattı.

"Anna Andrews?"

Cevap vermedim. Vermeme gerek yoktu. Bütün sınıf dönüp bana bakmıştı.

"Müdire Hamm seni görmek istiyor."

Bir an dediğini algılayamadım çünkü daha önce hiç müdür karşısına çıkmamıştım, çıkmamı gerektirecek bir durum olmamıştı. Sekreterin peşi sıra sessizce yürüdüm, sonra ne yaptığımı ya da neden orada olduğumu hiç bilmeden Müdire Hanım'ın odasının önünde bekledim. Müdire Hanım beni çok bekletmedi, beni reçel gibi koktuğunu hatırladığım odasına çağırdığında raflar dolusu kitaplarını gördüm, o zaman içim biraz rahatladı. Kütüphaneye benziyordu ve kütüphanelerde kötü şeylerin olmayacağını düşünürdüm. Yanılmışım.

"Seni neden çağırdığımı biliyor musun?"

Kadının beyaz saçları kısaydı, modeli de sanki bigudi takmış da çıkarmayı unutmuş gibiydi. Hep hırka-bluz ikilisi giyer, inci

kolye takar, pembe ruj sürerdi ve yanağında bakışlarımın sürekli kaydığı kocaman, kahverengi bir beni vardı. O zamanlar kadının tarih öncesinden kalma olduğunu düşünürdüm, oysa muhtemelen şimdi olduğum yaşlardaydı. O zamanlar benim yaşımdaki insanlar antika gibi gelirdi.

Odasına neden çağrıldığıma dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden başımı iki yana salladım. O anda yüzünde beliren gülümsemeye benzer çarpık ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Nazik bir gülümseme miydi yoksa zalimce bir gülümseme miydi anlayamamıştım.

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu.

Olmadığından şüphelendiği için sorduğunu biliyordum.

Babam annemi dövdüğü günden sonra bir daha eve gelmedi. Daha önce de kavga ettiklerini duymuştum ve dahası babamın anneme birçok kez vurduğunu biliyordum. Söylemeye utanıyorum ama o zamanlar –bütün hayatım boyunca onları öyle gördüğümden– bunun normal olduğunu düşünürdüm. İnsanoğlu sevdiklerinin canını yakmak için elinden geleni ardına koymaz, nefret ettiklerinin canının yakmak için uğraşmadığı kadar uğraşır.

Babam kayıplara karıştıktan sonraki günlerde annem ya rehincide mücevherlerini bozduruyordu ya yeni ve günbegün büyüyen bostanında sebze yetiştiriyordu –çünkü artık süpermarketten alışveriş yapacak paramız yoktu– ya da kalan üç beş kuruşumuzu da şaraba yatırıyordu. Artakalan zamanlardaysa oturma odasında şöminenin önünde uyuyordu, sanki ön kapıyı koruyormuş gibi. Artık üst katta, babamla yattığı yatakta yatmak istemiyordu ama yenisini alacak paramız da yoktu. Babama ait olup da satamadığı her şeyi ısınabilelim diye yakmıştı. Yani Müdire Hanım'ın sorusunun cevabı kesinlikle hayırdı.

"Evet, evde her şey yolunda," dedim.

"Anlatmak istediğin hiçbir şey yok mu?"

"Yok. Teşekkürler."

"Şöyle ki, geçen döneme ait okul taksitin yatmadı ve ebeveynlerine defalarca mektup yollamamıza, telefon etmemize

rağmen ikisine de ulaşamadık. Annen ya da baban geçen haftaki veli toplantısına gelir diye umuyordum. Neden gelemediklerini biliyor musun?"

Çünkü annem körkütük sarhoştu, babam da artık babam olmamakla meşguldü.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Anlıyorum. Evde bir sıkıntı olmadığından emin misin?"

Cevap vermeden önce bir süre bekledim. Ama ona doğruyu söylemeyi düşündüğümden değildi, sorusunun açıp durduğu boşlukları dolduracak yalanlar uydurmak için vakit yaratıyordum.

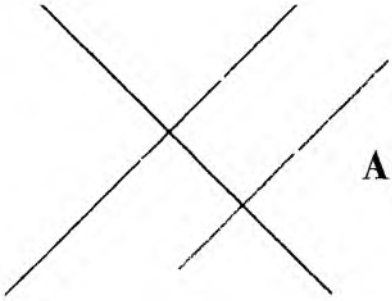
Sınıfa döndüğümde herkes bana baktı. Hakkımda bilemeyecekleri, bilmedikleri ve asla bilmemeleri gereken şeyleri biliyor gibiydiler. O gün bugündür insanların bana bakmasından nefret ederim. Bu durum size yanlış kariyer seçimi yaptığımı düşündürebilir. Ama stüdyoda bir ben bir de robotik kameralar var. Yani insanların bana baktığını görmediğim sürece sorun yok. Tıpkı bir çocuğun, elleriyle gözlerini kapattığında insanların da onu göremediğini düşünmesi gibi.

Fotoğrafı cebime geri koyarken gözüm bileğimdeki kırmızı-beyaz dostluk bilekliğine takılıyor. Yıllar önce bununla beraber dört tanesini daha yaptığım günü hatırlıyorum. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti ama sonraları sık sık başıma dert oldu. Bilekliğin ipini çekerek sıkılaştırıyorum. Bu acıyı duymayı hak ettim, o yüzden hoşuma gitmesi canımı sıkıyor.

Gözüm çığırtkan bir kuşa takılınca başımı kaldırıp annemin evine bakıyorum. Bu yerden bir an evvel uzaklaşmam lazımmış gibi hissediyorum. Pek çok bakımdan benim için kötü bir yer burası. Mini'ye binip ellerimi direksiyona koyuyorum. Sonra bakışlarım yine bilekliğe kayıyor, canımı acıtacak kadar sıkı. Biraz bollaştırıyorum, bollaşınca tenimde bıraktığı kıpkırmızı izi görüyorum.

Birbirimizde, özellikle de sevdiklerimizde bıraktığımız yara

izlerini görmezden geliriz. Kendi kendimize verdiğimiz zararları görmezden gelmek hep daha zordur ama imkânsız değildir. Bileğimdeki izi parmaklarımla silmeye çalışırcasına, kendime verdiğim zararı geri almaya çalışırcasına ovuşturuyorum. Bileğimdeki iz geçecek ama bu bilekliği ilk taktığımda olanların vicdanımda bıraktığı yara izi asla geçmeyecek.

Adam

Salı 11:25

Ona cesedin Rachel Hopkins'e ait olduğunu söylediğimde Anna'nın yüzünde hiçbir ifade belirmedi. Ne beklediğimi bilmiyorum ama *normal* bir insan mutlaka bir tepki verirdi. Gerçi benim eski karım asla normal biri olmadı. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Priya'yla buluşmaya giderken yolda sigara almak için benzinliğe uğruyorum. Mesajında yazdıklarına bakılırsa sigaraya ihtiyacım olacak gibi. Yollar boş, dolayısıyla gideceğim yere varmam uzun sürmüyor, ben de arabadan inmeden bir dal sigara içmeye karar veriyorum. Belki ellerimin titremesine engel olur.

Daha önce yüzlerce kez morga gittim –Londra'dayken işimin değişmez bir parçasıydı– ama son gidişimin üzerinden epey zaman geçti, üstelik bu kez durum farklı. Dün geceyi ve Rachel'ı nasıl bıraktığımı düşünmeden edemiyorum. Başına gelenler benim suçum değildi ama gerçeği bilseler diğerlerinin benimle aynı fikirde olacağından şüpheliyim.

İstemeye istemeye de olsa binaya girince koku yüzünden öğürmemeye çalışıyorum ama burnuma dolan koku aklımda yarattığım kadar kötü değil. Rachel'ın bedenini metal masanın üzerinde görür görmez elimi ağzıma ve burnuma kapatıyorum. Odada başkaları olmasa gözlerimi de kapatırdım ama Priya her

zamanki dikkatli bakışlarıyla beni izliyor. Beni amiri olarak görüyor ve bazen aramızdaki ilişkinin bundan ibaret olduğunu düşünüyorum ama bazen de, tıpkı şimdi olduğu gibi, acaba daha fazlası mı var diye düşünmeden edemiyorum. Bir şey olacağından değil tabii. Priya'yı çekici bulmuyor değilim ama ne zaman işle eğlenceyi karıştırsam sonu kötü bitti.

Priya'nın bakışlarını görmezden gelerek dikkatimi Rachel'a çeviriyorum. Ormandayken bu kadar kötü görünmüyordu. Orada, Uyuyan Güzel misali, üstü başı giyinik hâlde yaprakların arasında yatıyordu. Ama bu– gümüş tezgâh üzerinde çırılçıplak ve hayvan gibi kesilip biçilmiş– hâli acayip kötü. Onu böyle hatırlamak istemezdim ama sanırım bu hâlini asla unutamayacağım. Kokusunu da. Neyse ki şimdi gözleri kapalı.

"Kova ister misin?" diye soruyor tanımadığım bir adam.

Bulunduğum yer ve adamın kılığı göz önünde bulundurulunca adli patolog olduğunu düşünmem yanlış olmasa gerek. Ama konuştuğunuz kişinin kim olduğundan emin olmak her zaman en iyisidir.

"Başmüfettiş Jack Harper," diyorum. "Teşekkür ederim ama gerek yok."

Uzattığım elime uzun uzun bakıyor ama sıkmıyor. Ne kaba adam diye düşünürken eldivenlerinin kan içinde olduğunu görüyorum.

Tel askı kılıklı bir adam. İnce ve eğilip bükülmüşçesine iki büklüm, öte yandan yanlış bir hareketinizde sivri uçlarını gösterebilecek birine benziyor. Dağınık kır kaşları kırış kırış alnında gerilebilmek için ekstra çaba harcıyorlar ve nihayet ortada buluştuklarında, tek yaptıkları kavga etmek olan birbirinden ayrı düşmüş iki eski dost gibiler. Başındaki saçlar, yüzündeki kıllarla aynı anda yaşlanmayı unutmuşçasına hâlâ siyah. Dudaklarıyla değil gözleriyle gülümsüyor ve bana kalırsa yapacak bir şey bulduğu için pek bir heyecanlanmış. Önlüğündeki lekelerin Rachel'ın kanı olduğunu anlayınca başımı çeviriyorum.

"Dr. Jim Levell, tanıştığımıza memnun oldum." Dili öyle dese de sesi öyle demiyor. "Ölüm nedeni kesici alet yaraları."

Beni ta buraya kadar bunu söylemek için mi çağırdı yani?

Adamın lakayt ses tonu –bana bile– hafiften amatörce geliyor ama bu ücra kasabaya geldiğimden beri vuku bulan ilk cinayet bu, dolayısıyla paslanmış olabilir. Ne olursa olsun, bu adamı sevmemeye karar veriyorum. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da beni pek beğenmiyor.

"Sizce hangi kesici alet olabilir?" diye soruyorum.

"Nispeten küçük bir bıçak olduğunu düşünüyorum, muhtemelen mutfak bıçağı. Bir iki darbe ölümcül olmazdı ama göğsünde neredeyse aynı derinlikte kırktan fazla bıçak darbesi var, yani..."

"Yani hemen ölmedi," diye tamamlıyorum onun tamamlayamadığı cümleyi.

"Evet, öyle görünüyor. Bıçak darbelerinden değil, kan kaybından ölmüş. Dolayısıyla... ölümünün yavaş olduğunu söylemek mümkün."

Priya başını yere eğiyor ama adam ya fark etmeyerek ya da umursamayarak bulgularını anlatmaya devam ediyor.

"Katilin, maktulün tırnaklarını olay yerinde kestiğini düşünüyorum, muhtemelen de yanında götürdü. Hatıra olarak almış olabilir. Veyahut kadın onu tırmaladıysa, tırnaklarının altında deri kalıntılarını bulmamızdan korkmuş olabilir. Örnek aldım ama adamın eldiven taktığını düşünüyorum. Zira cinayeti planlı işlediğinden şüphem yok."

Gözümün önüne sabah arabamda bulduğum içi tırnak dolu Tic Tac kutusu geliyor.

Onu ortadan kaldırmam lazım.

"Adam diyorsunuz ama erkek olduğunu nereden..." diyecekken sözümü kesiyor.

"Sperm bulduk."

Tabii ki buldunuz ve tabii ki bana ait.

Priya'ya dönüp, "Maktulün arabasıyla ilgili bir gelişme var mı?" diye soruyorum.

Patologun anlattıklarına kısa bir mola vermem lazım.

"Hayır, efendim," diyor Priya.

Rachel'ın Audi TT'sinin dün gece ormanın girişindeki otoparkta olduğunu biliyorum, yanı başıma park etmişti. Ama bunu benden başka bilen yok ve Rachel'ın arabası şu anda kesinlikle orada değil. Priya'ya bakmaya devam ediyorum.

"Peki, işe yarar lastik izi bulabildik mi bari?"

"Maalesef, efendim. Yağmur neredeyse bütün izleri silmiş. Bulabildiklerimiz de ya basın görevlilerinin minibüslerine ya da... bize aitti."

"Bize derken?"

"Sizin arabanızın izlerini bulduk."

"Otoparkı kordon altına almamakla hata ettiğinizi söylemiştim. Neyse, kendine yüklenme. Kimse her şeyi bilemez, biliyor gibi davrananlarsa hepimizden az bilenlerdir."

Priya beklediğim kadar utanmış görünmüyor.

"Cesedin yanında bulduğumuz ayak izinden bir şeyler çıkabilir ama. Laboratuvardakiler kalıp alçısı kullanarak kırk üç numara Timberland bot olduğunu tespit ettiler," diyor.

"Amma da detaylılar."

"Numarası ve markası tabanında yazıyordu efendim. Ağaçlar ayak izini yağmurdan korumuşlar, ayrıca ekipten kimse o tarife uygun ayakkabı giymiyordu, dolayısıyla ayak izinin katile ait olduğunu düşünüyoruz."

Patolog hâlâ yanımızda olduğunu hatırlatmak ister gibi boğazını temizliyor. Kendi kırk üç numara ayakkabılarıma bakıyorum, şükür ki bugün bot yerine ayakkabı tercih ettim.

"Buraya gelmeden önce aile irtibat görevlisiyle beraber maktulün ailesine haber vermeye gittim," diye ekliyor Priya.

"Eminim zor olmuştur. Annesiyle babası epey yaşlı olmalılar, değil mi?" diyorum öyle olduklarını bile bile. Rachel bazen onlardan bahsederdi.

Priya kaşlarını çatıyor.

"Haber vermeye gittiğimiz kişi kocasıydı, efendim."

Göğsümde tuhaf bir his beliriyor, sanki kalbim teklemiş gibi.

"Boşandığını sanıyordum."

Priya yine kaşlarını çatıyor ama bu kez ek olarak başını sallıyor.

"Hayır, efendim. Ama adam babası yaşında. O yüzden karıştırmış olabilirsiniz. Söylenenlere göre adamla parası için evlenmiş, sonra da parasını yemiş."

"Olabilir," diyorum. Ama Rachel bana boşandığını söylemişti. Hatta parmağındaki yüzük izini bile göstermişti. Oysa şimdi cesedine baktığımda sol elindeki altın yüzüğü görebiliyorum, floresan ışığının altında göz kırparcasına parıldıyor. Kim bilir bana başka ne yalanlar söyledi? "Cinayet saatinde kocası neredeymiş? Başka yerde olduğuna dair tanığı var mı? Onu..."

Priya, "Katil o değil, efendim," diye lafımı kesiyor.

"Yaş ayrımcılığı yapmanı hiç beklemezdim, Priya. Birinin altmış yaşın üzerinde olması şüpheli olamayacağı anlamına gelmez. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki katil hemen hemen her zaman kocadır."

"Adam seksen iki yaşında, yatağa bağlı ve yirmi dört saat başında bekleyen yatılı yardımcısı var. Destek almadan tuvalete bile gidemiyor, hâliyle ormanda kadın kovalaması bana pek olası gelmedi. Efendim."

Patolog bir kez daha boğazını temizleyince ona dönüyorum.

"Bana bir şey bulduğunuzu söylediler."

"Evet, ağzının içinde," diyor hızlıca, sanki zaten yeterince vaktini almışız gibi. "Ben testlere başlamadan önce görmek istersiniz diye düşündüm."

Adam odanın köşesine doğru giderken önlüğünden *şişt* benzeri bir ses çıkıyor. Kulak tırmalayıcı bir *şak* sesi eşliğinde kirli eldivenlerini çıkarıp rahatsız edici derecede uzun bir süre ellerini yıkıyor, havluyla kuruluyor, sonra yeni bir çift eldiven takıp parmaklarını defalarca oynatıyor. Bu adama tuhaf demek az ka-

lır. Eline küçük, dikdörtgen bir metal tepsi alıp âdeta tatsız bir aperatif servis eden meymenetsiz bir garson gibi masanın benim olduğum tarafına geliyor.

Tepsideki kırmızı-beyaz nesneye bakıyorum.

"Bu ne?"

Yalandan soruyorum çünkü cevabını zaten biliyorum.

"Dostluk bilekliği," diyor Priya daha yakından bakmak için yanıma gelerek. "Kızlar bunları renkli iplerden birbirlerine yaparlar."

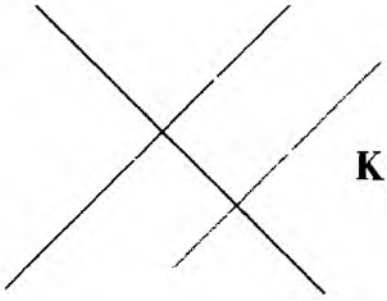
"Maktulün ağzının içinde miydi bu?" diye soruyorum bu kez Priya'yı duymazdan gelip patoloğa dönerek.

Patolog gülümsüyor, gülümsemesiyle dişlerinin anormal derecede beyaz olduğunu ve yüzüne fazla büyük geldiğini görüyorum. Bir kez daha işinden ziyadesiyle zevk alıyormuş gibi görünüyor.

"Yalnızca ağzının içinde değildi."

"Nasıl yani?"

"Dostluk bilekliği maktulün diline bağlanmıştı."

Kadın

Salı 11:30

Üşümeye başlayınca motoru çalıştırmadan önce montumu omuzlarıma sarıyorum. Tam gidecekken beyaz bir minibüs arkama park ediyor. İçinden ufak tefek, zayıf bir kadın iniyor, başında beyzbol şapkası, üzerinde de ince vücuduna fazla büyük gelen siyah giysiler var. Genç ama endişeli ifadesi yüzüne bir dizi vakitsiz çizgi çekmiş.

Büyük bir kutu alıp annemin kapısına bırakmasını izliyorum. Yalnız kapıyı çalmıyor, hatta çıkarken bahçe kapısını kapatmaya bile uğraşmıyor.

Yanımdan geçerken camımı indiriyorum.

"Merhaba, ben..."

Sözcükler ağzımdan âdeta kazara çıkıyor, kadın da bana cevap vermek yerine tuhaf tuhaf bakıp yanımdan uzaklaşıyor. Ben kutunun içinde ne olduğunu soramadan basıp gidiyor. Bir keresinde okuldan eve döndüğümde, hiç tanımadığım insanları bahçe kapımızdan girip çıkarken görmüştüm, bu olay bana o günü hatırlatıyor.

Müdire Hanım'ın okul taksitimim yatmadığını söylediği gün öğle yemeği arasında okuldan çıktım. Öylece, kimseye tek kelime etmeden. Sanki bütün okulun gözü üstümdeymiş gibi gel-

mişti ve buna daha fazla katlanamamıştım. Biz zengin değildik –aksine, rutubetli odaları, hava sızdıran pencereleri ve el yapımı *her şeyiyle* küçük, eski bir evimiz vardı– ama annemle babam eğitimin *her şeyden* üstün olduğuna inanırlardı. On bir yaşımdan bu yana özel okula gidiyordum ve tam da Ortaöğretim Genel Sertifikası sınavına gireceğim yıl bırakamazdım. O yüzden, annemin bir yerlerde birikimi olmasını dileyerek hemen eve koştum.

Ama yokmuş.

Olması gerekenden çok daha erken bir saatte eve geldiğimde tuhaf tuhaf adamlar ellerinde kolilerle bizim evden çıkıyorlardı. Onlar geçerken yol vermek için kenara çekilip çimenlikte bekledim ama içeriden ellerinde televizyonumuzla iki adam çıkınca paniklemeye başladım. O günlerde, çoğu evin aksine, bizim evde yalnızca bir tane televizyon vardı. İçeriye koştuğumda annemi bomboş bir odanın ortasında buldum.

Beni görünce, "Sen neden geldin?" diye sordu. "Hasta mısın?"

"Neden eşyalarımızı götürüyorlar?"

Soruya soruyla yanıt vermekte hep çok iyiydim. Çocukken öğrenip de meslek hayatımda faydalandığım pek çok yeteneğimden biriydi.

"Baban bizi... terk ettiğinden beri maddi olarak sıkıntıdayız. Çoğu şeyimizi kredi kartlarıyla almıştık ama artık tek başıma ödeyemiyorum."

"Temizlikçi olduğun için mi?"

O anda yalnızca bu sözleri söylediğim için değil, söyleme şeklimden ötürü de kendimden nefret ettim.

"Şey, evet. Benim işim babanınki kadar para kazandırmıyor."

Sırf paraya ihtiyacımız olduğu için temizlikçilik yapmaya başladığını biliyordum. Gerçi yapabileceği başka bir iş yoktu – o yüzden okulu bitirmemi istiyordu, kendisi bitirmemişti.

"Babamı arayıp bize para göndermesini isteyemez miyiz?"

"Olmaz."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Babamın gittiğini ve bir daha dönmeyeceğini söyledin, ben bir tek bunu biliyorum. Bak, şimdi televizyonumuz bile kalmadı."

"Biraz para biriktireyim yenisini alacağız, söz. Temizlik yaptığım yayılmaya başladı, gün geçtikçe daha çok iş alıyorum. Bu gidişle uzun sürmez."

"Okul taksitlerim ne olacak peki? Bugün beni sınıftan alıp taksitlerimin ödenmediğini söylediler. Herkes bana baktı."

Ağlayacak gibi görünüyordu ama benim görmek istediğim bu değildi. Ben, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum ama onu da duyamadım.

"Çok üzgümüm," diye fısıldadı bana doğru bir adım atarak. Geri çekildim. "Aklıma gelen her yolu denedim ama maalesef sana yeni bir okul bulmamız gerekecek."

"Ama bütün arkadaşlarım orada..."

Cevap vermedi, muhtemelen hiç arkadaşım olmadığını biliyordu da ondan vermemişti.

"Ya sınavlarım?" diye ısrar ettim, sınavlarımı yok sayamazdı.

"Üzgünüm ama sana iyi bir okul bulacağız."

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Başka bir şey bildiğin yok!"

Bir hışımla yanından geçerek üst kattaki odama koştum. Evde eşyasına dokunulmamış tek yer orasıydı ama bir şey demedim. Bunun yerine, kapımı çarpmadan önce, duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım.

"Hayatımı mahvediyorsun."

Ne kadar yanıldığımı ancak yıllar sonra anladım. Annem hayatımı mahvetmeye değil, kurtarmaya çalışıyordu.

Az önce annemin kapısına bırakılan kutuya bakıyorum, sonra telefonumu kullanarak yan tarafında yazan ismi Google'da aratıyorum. Ucuz ve pis bir yemek şirketine aitmiş. Annemin –yıllarca yalnızca organik besinleri veya kendi yetiştirdiği ürünleri tüketen kadının– şimdi hazır yemek yemesi ağlamak istememe sebep oluyor. Ama ağlamıyorum.

Telefon elimdeyken aklıma bir fikir geliyor, içten içe kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama bazen kötü fikirler de iyi şeyler doğurabiliyor. Jack'in bana maktulün Rachel Hopkins olduğunu haber yapayım diye söylemediğinin farkındayım ama kariyerimi kurtarmak için canlı yayma geri dönmem lazım. Haber merkezini arıyorum. Sonra kameramanımın numarasını çeviriyorum ve Richard sanki telefonun başında onu aramamı bekliyormuş gibi hemen açıyor.

Birkaç saat sonra bir zamanlar spikerliğini yaptığım programa muhabir olarak bağlanmaya hazırım. Rachel'ın sosyal medya hesapları herkese açık ve beklediğim gibi kendi fotoğraflarıyla dolu. Aralarından birkaç tanesini seçip grafik oluşturması için merkezdeki yapımcıya yolladım. Richard dışarıdan evinin görüntülerini çekti, sonra kasaba halkıyla kısa röportajlar yaptık – hiçbiri Rachel'ı yakından tanımıyordu ama öyleymiş gibi konuşmak pek hoşlarına gitti.

İnsanların benimle konuşmasını sağlamakta hep başarılı olmuşumdur. Yöntemlerim son derece basit ama etkili:

Bir: Herkes övülmekten hoşlanır.

İki: Güven oluştur. Hislerin ne olursa olsun hep dostça davran.

Üç: Karşındakine pek çok ortak noktanızın olduğunu düşündüren konuşmalar yap.

Dört: Söylemelerini istediğin şeyi onlara –ve tabii kendine– fazla düşünme fırsatı vermeden hızlıca söylet.

Her zaman işe yarar.

En son ormana gidip kordona yaklaşabildiğimiz kadar yaklaşarak arkada dalgalanan polis şeridiyle Rachel'ın öldüğü yeri kameraya aldık. Son derece atmosferik bir görüntüydü. Jack'in sabahki basın toplantısında yaptığı konuşmadan da kısa bir kesit ekledikten sonra canlı yayında anlatacağım iki dakikalık haberimiz hazırdı. Sabah sabah hiç fena değil.

Canlı yayın aracı tam zamanında geldi, şu anda ormanın girişine en yakın yerde, en uygun mevkide duruyorum. Uydular-

dan birini görüp canlı yayına bağlanabilmemiz için tepemizin açık olması, gökyüzünü net görmemiz lazım. Dolayısıyla, bizim meslekte ağaçlar ve gökdelenler epey sorun yaratabiliyor. Eski kocalar da öyle.

Bütün ayarlamalar yapılmış yayına çıkmayı beklerken Jack'in 4x4'ünün otoparka girdiğini görüyorum. Yönetmenin sesini kulağımda duymamla bakışlarımı kameranın lensine odaklıyorum, sonra –bir zamanlar bana ait olan spiker koltuğunda oturan– Cat Jones haberin tanıtımını okuyor.

"Sayın seyirciler, Surrey'de bu sabah National Trust'a ait orman arazisinde bir kadın cesedi bulundu. Polisler, cesedin evsizler için kurulan bir yardım derneğinin yöneticisi Rachel Hopkins olduğunu teşhis ettiler..."

Jack karşıma geçiyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi şimdiye ölmüş olurdum.

"...şimdi son gelişmeleri almak üzere muhabirimiz Anna Andrews'a bağlanıyoruz."

Jack'in ters bakışlarını ve el kol sallamasını görmezden gelmeye çalışarak önceden ezberlediğim cümleleri takır takır sıralayıp haberimi sunuyorum. Ben sözü yeniden stüdyoya bırakana kadar Jack kameraya o kadar yaklaşıyor ki istese kapatabilir ya da devirebilir. Neyse ki Richard orada. O bana işaret edene kadar bekledikten sonra kulaklığımı çıkarıyorum.

Jack, "Bu şey kapalı mı?" diye soruyor.

"Şimdi kapalı," diyor Richard, kamerayı tripodun üzerinden alıp minibüsteki diğer teknisyenlerin yanına gidiyor.

Bizi yalnız bırakmasını istememize gerek yok.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyor Jack.

"İşimi."

"Ya daha ailesine haber vermemiş olsaydık?"

"Sen bana maktulün adını söyledin, ben de haberini yaptım."

"O yüzden söylemediğimi çok iyi biliyorsun."

"*Neden* söyledin o zaman?" diye soruyorum ama cevap vermiyor.

Omzunun üzerinden canlı yayın aracına bakıyor, sonra kulağıma eğiliyor, sesi fısıltıdan biraz yüksek.

"Dün neden buradaydın?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Üzerinde dünün tarihi olan otopark biletini diyorum. Hâlâ açıklamadın..."

"Of, yine mi o konu? Sahiden bu olayla *alakam* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Var mı?"

Biz evliyken de evli değilken de Jack'in beni suçladığı şeyler olmuştu ama cinayet bunlardan biri değildi. Hâl böyle olunca, beni başından beri, hatta birlikte olduğumuz zamanlarda bile kötü biri olarak görüp görmediğini merak ediyorum. Belki de o zamanlar saklamakta daha iyiydi.

"Dün milyonlarca insana haber sunuyordum, yani burada olmadığımı kanıtlayabileceğim bir sürü görgü tanığım var."

"O bilet *ne* o zaman?"

"Ne bileyim ben? Belki makine bozuktur."

"Tabii. Neden olmasın. Gayet makul."

Jack bilet makinesinin önüne gidiyor ve ceplerini yoklayarak bozuk para arıyor. Meğer nefesimi tutmuşum, bulamayınca fark ediyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki benden bozuk para vermemi bekliyormuş gibi. Ben vermeyince yeniden parkmetreye dönüyor. Aşina olduğum bir biçimde çenesindeki kılları sıvazlamasını izliyorum; ilk birlikte olduğumuz zamanlar hiç takılmadığım, son zamanlarımızdaysa beni acayip uyuz eden alışkanlık.

Tek kelime etmeden gideceğini düşünüyorum ama Jack olduğu yerde durup derin düşüncelere dalmışçasına yere bakıyor. Derken birdenbire eğilip yerdeki ölü yaprakları elinin tersiyle itiyor ve yerden gümüş renkli bir madeni para alıyor. Parayı bana gösterdikten sonra makinedeki deliğe atıyor. O parmağıyla yeşil tuşa basarken kalbim göğüs kafesimi zorluyor. İçimden arkama bakmadan kaçmak geliyor ama yerimden kıpırdamıyorum.

Makineden çıkan bileti alıp uzun uzun bakıyor.

Arkasına dönmesini ya da bir şey söylemesini beklerken âdeta zaman duruyor ama Jack hiçbir şey demiyor. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.

"Ee?" diyorum sonunda.

"Dünün tarihi yazıyor; makine bozulmuş."

"Böyle mi özür diliyorsun?"

Bana doğru dönüyor.

"Hayır. Senin aksine benim özür dileyecek bir şeyim yok. Burada olmamalıydın. Gerçi uzun zaman önce kariyerinin senin için insanlardan daha önemli olduğunu anladım ben. Annenden daha önemli, benden daha önemli, kı–"

"Siktir git!"

Gözyaşlarım birdenbire gözlerimin kıyılarından taşarak akmaya başlıyor, engel olamıyorum. Şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi düşününce çok saçma ama bana sarılmasını istiyorum. *Birinin* bana sarılıp geçeceğini söylemesini istiyorum. Gerçek olmak zorunda değil. Sadece buna inanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum.

"Maktule yakındın. Dolayısıyla bu cinayeti senin haber yapmanın doğru olup olmadığından emin değilim."

"Ben de senin çözmeye çalışman doğru mu emin değilim," diyorum, elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek.

"İkimize de bir iyilik yap ve Londra'ya geri dön. Hep hayalini kurduğun o stüdyoda otur."

"Spikerlik işimi kaybettim."

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum, öyle bir planım yoktu. Sanırım başıma geleni tek bir kişiye de olsa anlatmak istedim. Yine de hemen pişman oluyorum. Başından beri takındığım cesaret maskesi düşüyor ve bana bakışlarından nefret ediyorum. Şaşkınlığı acımaya tercih ederim. En çok da gerçek beni tanıyan insanlardan saklanmayı öğrenmem gerekiyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. O işin senin için ne kadar

önemli olduğunu biliyorum," diyor ve bunu samimiyetle söylüyor.

"Zoe nasıl?" diye soruyorum sesimin kindar çıkmasına engel olamayarak.

Jack'in yüzü değişiyor. Eski kocamın şimdi beraber yaşadığı kadın da tıpkı Rachel Hopkins gibi eski okul arkadaşım. Zoe'yle Jack'in sosyal medyada mutlu aile tablosu çizdikleri fotoğraflarını gördüm, keşke görmeseydim ama gördüm. Ama fotoğrafları hep Zoe paylaşıyor, Jack değil. Ortalarında poz veren minik kızsa eskiden olduğumuz ve hayat bize oyunlar oynamasaydı şimdi olacağımız ailenin daimi bir anımsatıcısı.

"Umarım birlikte çok mutlusunuzdur."

Bu sözleri içtenlikle söylediysem de kulağa samimiyetsiz geliyor.

"Neden hep böyle yapıyorsun? Neden hep Zoe'den seni aldattığım bir kadınmış gibi bahsediyorsun. O benim kız kardeşim, Anna."

"O, evliliğimizden önce, evliliğimiz boyunca ve sonrasında sorun yaratmaktan başka bir halta yaramamış bencil, tembel ve çıkarcı kaltağın teki."

Bu ani çıkışım onu olduğu kadar beni de şaşırtıyor.

"Başımıza gelen onca şeye rağmen hiç değişmedin, değil mi?" diyor. "*Bize* olanlar yüzünden başkalarını suçlayıp duramazsın. Başkalarının ne düşündüğünü, işini ve tüm *bunları* dert ettiğin kadar bizi de dert etmiş olsaydın belki..."

Kızımızın adını söylemeden kulaklarımı tıkamak istercesine ellerimi kaldırıyorum ama Jack bileğimi tutup dik dik bakıyor.

"Bu ne?"

Kırmızı-beyaz örgüye bakıyorum. Bugün başım o kadar kalabalıktı ki sabahleyin bulduğum dostluk bilekliğini taktığımı unutmuşum. Jack'in elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bileğimi daha sıkı tutuyor.

"Nereden buldun bunu?" diye soruyor, sesi artık fısıltılı değil.

"Sana ne?"

Bileğimi bırakıp bir adım geri çekiliyor ve bu kez başka bir soru soruyor.

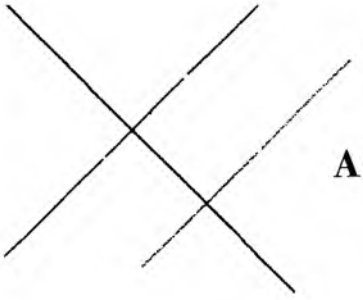
"Rachel'ı en son ne zaman gördün?"

"Niye? Yine mi şüpheliyim?"

Cevap vermiyor ve şu anki bakışlarına öncekinden daha çok sinir oluyorum.

"Okuldan ayrıldığımdan beri görmedim," diyorum.

Ama yalan. Onu çok daha yakın bir zamanda gördüm. Yirmi dört saatten daha az bir süre önce trenden inişini seyrettim.

Adam

Salı 14:30

Anna'nın yalan söylediğini biliyorum.

Bulmacanın birbirine uymayan parçalarını uydurmaya çalışırken merkeze nasıl gittiğimi anlamıyorum. Hâlâ ağzıma lokma koymadım. Tic Tac kutusundaki tırnakların üzerine morga gitmem iştahımı bütünüyle kapattı. Sigara paketimi yarıya indirdim bile, sinirlerimi yatıştırsa da vicdanımı rahatlatmıyor.

Anna'nın bileğindeki dostluk bilekliği, bilekliği ona sorduğumda yüzünde beliren ifade ve nereden bulduğunu söylememekteki ısrarı aklımdan çıkmıyor. O bileklik, Rachel'ın diline bağlananın aynısıydı.

Anna'nın bir şey gizlediğinden eminim. Ama benim de ondan aşağı kalır yanım yok.

Biz doğru düzgün konuşma fırsatı bulamadan kameramanı geri gelmişti. Tam olarak ne bilmiyorum ama o adamda da beni rahatsız eden bir şey var. Anna'ya bakışını sevmiyorum, gerçi bu konuda söz söyleme hakkım yok artık. Kendiniz de öyle olduğunuzda kötü niyetli insanları tanımak kolaydır.

Öğleden sonra işimi yapmak yerine medya soruları ve yanlış ipuçlarıyla uğraşıyorum. Basın, ekipteki hemen hemen herkesi yıldırdı. Bu bana Londra'da geçirdiğim zamanları ve Anna'nın ilk kez suratıma mikrofon tuttuğu günü hatırlatıyor. Onunla

öyle tanışmıştık: Benim vakalarımdan birinin haberini yapıyordu. Birbirimizden ilk görüşte nefret etmiştik ama sonra işler değişti. O beni okul günlerinden hatırlamıyordu ama ben onu hiç unutmamıştım.

Geç saatlere kadar çalışıyorum ve gitmesini söylememe rağmen Priya'nın da kalmasına hem hiç şaşırmıyor hem de sinirlenmiyorum. Ekibin geri kalanı gittikten sonra bize pizza söylüyor. Telefonda *benim* en sevdiğim malzemeleri ve mezeleri sıralarken bunları nereden bildiğini merak ediyorum. Ne zaman benden tarafa baksa yüzümü bilgisayarıma çeviriyorum. Geri kalan zamandaysa onu izliyorum.

Derken ceketini çıkardığını ve gömleğinin ilk üç düğmesini açtığını fark ediyorum; şimdi köprücükkemikleri ve memelerinin üst kısmı açıkta. Gerçi umurumda olduğundan değil. Kalıcı sandığım atkuyruğunu çözmüş, saçı salık. Böyleyken çok farklı görünüyor. Daha az... sinir bozucu.

Sessizlik içinde karnımızı doyuruyoruz. Priya pizzaya neredeyse dokunmuyor bile, öyle olunca da acaba sırf benim için mi söyledi diye düşünmeden edemiyorum. Soğutucudan –isteyip istemediğimi sormadan– ikimize de birer içecek alıyor ve masama koyarken fazla yaklaşıyor. Küçük elini omzuma koyduğunda parfümünün yabancı kokusunu alabiliyorum.

"Sen iyi misin, Jack?" diye soruyor her zamankinin aksine "efendim" ya da "amirim" demeden.

Vücut dili düşündüğüm şeyi söylemeye çalışıyorsa açıkçası gururum okşanıyor ama baba meseleleri olan –ya da bu durum her neyse– bir çalışanımla uzaktan yakından ilgilenmiyorum. Hem şu anda tek düşünebildiğim Anna ve yuvamız dağılmadan önce hayatımızın ne kadar güzel olduğu. Artık burada durmak istemiyorum. Eve de gitmek istemiyorum çünkü cevap vermek istemeyeceğim sorulara maruz kalacağım. Ama saat de gece yarısına yaklaşmışken, şu an paydos etmek için en uygun zaman gibi görünüyor.

"Ben yoruldum, eminim sen de yorulmuşsundur," diyorum, mahcup bir biçimde ayağa kalkarak.

Ergenlik yıllarımda da gençliğimde de karşı cinsle pek şansım olmadı. Kadınlar beni son birkaç yıldır çekici bulmaya başladılar. Oysa artık orta yaşlı, geçmişinin yükü boyunu aşan bir adamım; o yüzden anlam veremiyorum. Bir kadının benimle flört etmesi hoşuma gitse bile –ki kimin gitmez?– hâlâ o utangaç ergen hâlime dönüveriyorum. Kızlarla nasıl konuşacağını bilmeyen hâlime.

"Ben çıkıyorum. Sen de çık. Ayrı ayrı çıkalım," diye ekliyorum yanlış anlaşılma olmasın diye.

Priya kaşlarını çatıyor. Yanakları al al olarak kendi masasına dönüyor.

"Ben biraz daha kalacağım. Size iyi geceler, efendim," diyor kibarca gülümseyerek, bakışları bilgisayar ekranında.

Galiba krizi çözeceğim derken daha beter ettim.

Bazen insanların sırf öylesine yüz ifadelerini değiştirdiklerini düşünürüm. Bir insanın gülümsemesi onun mutlu olduğu anlamına gelmez, tıpkı ağlamasının üzgün olduğu anlamına gelmediği gibi. Yüzlerimiz de dillerimiz kadar çok yalan söyler.

Eve dönüş yolunda St. Hilary'nin ışığının yandığını görüyorum. Orası Rachel'la Anna'nın küçükken gittikleri okul. Orada tanıştılar. Saat epey geç, bu saatte orada kimsenin olmaması gerekir ama belli ki var.

Arabamı otoparka park ediyorum ama içeri girmeden önce bir sigara daha içmeye karar veriyorum. Yarısını içsem yeter, o yüzden ortasından kırıyorum. Çakmağımı birkaç kez çakıyorum ama yanmıyor. Sallayıp yeniden deniyorum ama nafile. Arabayı dip köşe arıyorum. Torpido gözünü bir daha açmak istemiyorum, içinde ne olduğunu unutmadım.

Kolçağın içinde eski bir kibrit kutusu bulunca rahatlıyorum. Sigarayı yakıp derin bir nefes çekiyor, çekmemle yaşadığım hazzın tadını doyasıya çıkarıyorum. Kibritin arkasını çevirdiğimde, Rachel'la ilk kez kaldığımız otelin kibriti olduğunu görüyorum.

O günün üzerinden aylar geçti ama Rachel'ın her detayı hâlâ aklımda: saçının kokusu, yüzündeki ifade, boynunun şekli. Güçsüz gibi davranmaktan zevk alarak kontrolün bende olduğunu düşünmeme izin vermişti. Ama değildi. Kibritin arkasında iki kelime yazıyor: Beni ara. Numarası da var.

Rachel'ın el yazısını görmek beni bütün gün kıyısında dolandığım uçurumdan aşağıya itiveriyor. Bir süre peş peşe sigara yakıyor, bu yandan da keşke içecek bir şeyler olsaydı diye hayıflanıyorum. Artık okulda kimin olduğu bile umurumda değil. Üçüncü tam boy sigaramı dibine kadar içtikten sonra başımı kaldırıp binaya bakıyorum, zifiri karanlık. Belki de sınıflardan birinde yanan ışığı ve birinin pencerenin önünde durduğunu ben hayal ettim.

Dikkatim üzerinde Rachel'ın el yazısı olan kibrit kutusuna kayıyor yeniden. Onun sesini son bir kez duyarsam tuhaf bir biçimde bana iyi geleceğini düşünüyorum. O yüzden numarasını çeviriyorum. Telefonu çalmaya başlıyor ama hattın öbür ucunda değil, benim arabamda.

Arkama öyle hızlı dönüyorum ki beyin sarsıntısı geçirmediğime şaşırıyorum ama arka koltuk bomboş. Telefon hâlâ kulağımdayken 4x4'ten inip arka tarafına geçiyorum. Ve bagaja bakakalıyorum, zira ses oradan geliyor gibi görünüyor.

Etrafa bakınıyorum ama okulun otoparkı gecenin bu saatinde hiç şaşırtıcı olmayan bir biçimde bomboş, o yüzden bagajı açıyorum. Gözlerim hemen telefonu buluyor. Ürkütücü ışığı karanlıkta başka iki objeyi aydınlatıyor. Eğilip baktığımda bunların Rachel'ın kayıp ayakkabıları olduğunu görüyorum: Çamura bulanmış pahalı tasarımcı ayakkabıları.

Gördüklerimi kafam almıyor.

Bayılacak gibiyim, kendimi çok tuhaf hissediyorum.

Kusasım geliyor ama tam da o sırada telefon sesli mesaja düşüyor ve onun sesini duyuyorum.

"Merhaba, ben Rachel. Artık telefona bakan kalmadı, o yüzden mesaj atın."

Telefonu da bagajı da kapatıyorum.

Dün gece ondan gelen cevapsız aramaları ve telefonuma gönderdiği, çoktan sildiğim mesajları hatırlayınca elim ayağım titriyor. O mesajları kimsenin öğrenmemesi gerek. Öğrenirlerse, onunla olduğumu ya da aramızda yaşananları hayatta inkâr edemem. Rachel'ın telefonunun ya da ayakkabılarının benim arabamda ne aradığını sahiden bilmiyorum ama onları oraya benim koymadığım kesin. Ben koymuş olsaydım hatırlardım herhalde.

Yarattığım dramanın ana karakterinin üzerinden gözümü ayırmıyorum. Böylesi son derece bilgilendirici, eğitici ve de eğlendirici. Ki baştakiler unutmadan evvel BBC'nin asıl görevi de buydu. Ama ben hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi unutmam, bilhassa bana yanlış yapanları. Affedememe kusurumu sabrımla kapatırım. Ve küçük şeylere dikkat ederim çünkü o küçük şeyler, bir insanın gerçekte nasıl biri olduğunu ele veren en büyük ipuçlarıdır. İnsanlar kendilerini başkalarının gördüğü gibi göremezler; hepimiz kırık aynalar taşırız.

Bu hikâyede birçok karakter var, hepsinin de bakış açısı farklı. Ben size ancak kendiminkini anlatabilirim, diğerlerininkini olsa olsa tahmin edebilirim. Tüm hikâyeler gibi bunun da sonu gelecek. Artık bir planım var ve bu plana sadık kalmayı düşünüyorum, şimdiye kadar da tıkır tıkır işledi. Kimse benim yaptığımı bilmiyor. Benden şüphelenseler bile asla kanıtlayamazlar.

Tıpkı diğer yalnız çocuklar gibi küçükken benim de hayali bir arkadaşım vardı. Adı Harry'ydi ve onunla sohbet eder gibi yapardım. Hatta onun cevaplarını verirken suratımı şekilden şekle sokardım. Ailem bunu çok komik bulurdu ama benim kafamda Harry gerçekti. Sanki ben oydum, o da bendi. Ne zaman yanlış bir şey yapsam Harry'yi suçlardım. Bazen o kadar uzun süre suçlunun o olduğuna ısrar ederdim ki sonunda kendim bile inanırdım.

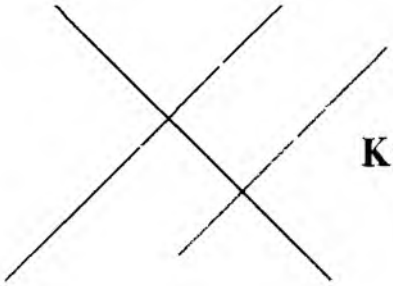
Şimdiye kadar birkaç kez kendimi Rachel'ı öldürmediğime neredeyse ikna ettim, başkası yapmış ya da aslında ölmemiş gibi davrandım. Ama onu ben öldürdüm ve bunu yaptığım için mutluyum. O kadından kimseye hayır gelmezdi, sahteydi bir kere. Koyun postuna bürünmüş yılandı ve yılanı severseniz ısırılırdınız.

Rachel doğruyla yanlışı ayırt edemiyor değildi. Sadece, doğruyla yanlışın anlamını kendi ihtiyaçları doğrultusunda yeniden tanımlardı. Ve çoğunlukla yalnızca yanlış bir şey yaptığında kendini iyi hissederdi.

Bütün bozuk ahlaki pusulalar düzeltilemez değildir. Bazıları, bir başkasının erdemli dokunuşuyla yeniden çalışmaya başlar. Hepimiz kendi zihinlerimizin içinde yalnız başımıza yolculuk ederiz ama bir başkasının niyetini kötülüğün kuzeyinden ya da yanlışın güneyinden uzaklaştırmak mümkündür. İnsanlar değişebilirler ama değişmemeyi seçerler.

Bazı katillerin yakalanmak istediklerini okumuştum ama ben onlardan değilim. Oyun biterse eğlencesi kalmaz, hem pek çok şey kaybetmiş olmama rağmen hâlâ kaybedecek çok şeyim var. Benim tek istediğim, insanların kaderlerini kabullenmeleri. Esasen kendimi katil olarak bile görmüyorum. Ben yalnızca diğerlerinin iyiliği adına amme hizmeti yapmaya karar vermiş bir vatandaşım. Polisin resmî yetkisi maalesef epey kısıtlı ve de heves kırıcı, o yüzden dizginleri ele almak zorundaydım.

Uzun sürdü ama sonunda benim için işlerin nerede, neden ve ne zaman sarpa sarmaya başladığını anladım. Hepsinin kapısı buraya, bu yere ve yapmamaları gereken şeyler yapan insanlara çıkıyor. Fakat artık hayatıma devam etme vaktim geldi. Başladığım işi bitirme vaktim de.

Kadın

Salı 22:30

Jack'ten sonra hayatıma devam edebildiğimi sanmıyorum.

Boşanmayı ben istemiş olabilirim ama o benden çok daha öncesinde ayrılmıştı. Benim için yalnız olmanın faydaları verdiği acılardan daha ağır basıyor. Dahası yalnızlığı hak ettiğimi düşünüyorum. Yalnızlığın acısı tıpkı ısırganınki gibi geçicidir. Issızlığınızı kaşımadığınız sürece çok geçmeden yine normal hissetmeye başlarsınız. Ama ben hâlâ onu, bizi ve kızımızı düşünüyorum. Bazı anılar unutulmayı reddeder.

Bütün öğleden sonram ve gecem Jack'i düşünmekle geçiyor, oysaki başım acayip kalabalık, BBC'nin çeşitli kanallarına peş peşe canlı bağlantılar yapmakla meşgulüm: News Channel, Radyo 4, Five Live, the Six, BBC Londra'dan BBC Dünya'ya kadar bütün kanallara. *On Bülteni* için olan canlı bağlantımı sonlandırdığımda, artık ormandan yayın yapan sadece biz değiliz. Sky, ITN ve CNN de burada, her biri kendi ekibi ve canlı yayın aracıyla geldi. Şu anda herkes bu haberi servis ediyor olabilir ama ilk ben yaptım. Kimse nasıl olduğunu bilmese bile maktulün kimliğini ilk ben öğrendim.

Saat çok geç olduğundan ve yarın BBC *Kahvaltı Haberleri* için sabahın köründe canlı bağlantılara başlamamızı istediklerinden gece editörü, Richard'la bana otelde yer ayırtmayı teklif ediyor.

Teknisyenler Londra'ya geri dönecekler çünkü yarın gündüz ekibi gelecek ama bizim birkaç saat için şehre dönmemizdense geceyi burada geçirmemiz daha mantıklı. Bu şekilde hem daha çok uyuruz hem de yeni bir gelişme olursa burada oluruz. Richard da aynı fikirde.

Bize hangi otelden yer ayırttıklarını sormaya gerek duymuyorum çünkü zaten bir tane otel var ve orayı gayet iyi biliyorum. Beyaz Kalp aslında otelden ziyade pub, üst katında birkaç odası var, o kadar. Kasabadaki diğer konaklama yerleri birkaç şirin pansiyondan ibaret, bir de annemin evindeki eski odam var. Ama oraya gitmeyi hiç istemiyorum.

Yemek için geç kaldık –restoran çoktan kapanmış– ama Richard bar da kapanmadan bir iki tek atalım diyor. Yanlış olduğunu bile bile kabul ediyorum. Bir şişe Malbec ve iki paket tuzlu sirkeli cipsten sonra rahatlamaya başlayınca kendimi mutlu hissediyorum. Meslektaşlarınız, bazen yıllarca görüşmeseniz bile yeniden görüştüğünüzde kaldığınız yerden devam edebildiğiniz dostlarınız gibidir.

"Bir tane daha içelim mi?" deyip cüzdanımı çıkarıyorum.

Richard gülümsüyor. Esprileri ve hoş sohbeti bu gece kendimi yeniden genç hissetmemi sağladı, sanki hâlâ birlikte vakit geçirmesi eğlenceli biriymişim gibi. Retro giysiler giymesi ve saçını bir türlü kestirmemesi ne yazık. Bence o ardına saklandığı oğlan maskesinin altında bir adam gizliyor.

"Cazip bir teklif," diyor. "Ama sabah çok erken kalkacağız, *üstelik* bar kapandı."

Arkama baktığımda doğru söylediğini görüyorum. Işıkların çoğu söndürülmüş, çalışanlar da gitmiş gibi görünüyor.

"Tüh," diyorum masanın öbür ucuna uzanarak, elim neredeyse eline değiyor. "Odamdaki minibara mı baksak?"

Elini çekip havaya kaldırıyor ve parmağındaki yüzüğü işaret ediyor.

"Ben evliyim, unuttun mu?"

Reddedilmek canımı acıtıyor ve o acıyla pişman olacağımı bildiğim bir şey söylüyorum.

"Eskiden umurunda değildi."

Yüzünde beliren kibar ve üzgün gülümseme kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyor.

"O zaman farklıydı. Artık çocuklarımız var, çocuklar durumu değiştirdi. Bizi değiştirdi," diyor.

Hor görülmek geri çevrilmekten daha çok acıtıyor canımı, dahası Richard bana halihazırda bildiğim bir şeyi söylüyor. Çocuk sahibi olmak benim de hayatımı değiştirmişti, ta ki çocuğumu kaybedene kadar. Yaşadıklarımı iştekilere anlatmadım, daha doğrusu hiç kimseye anlatmadım, anlatmam da.

Hamileyken geçici olarak Sanat ve Eğlence biriminde –yani BBC binasının en üst katında yer alan bölümde– çalışıyordum, dolayısıyla haber merkezindekiler beni sık görmezlerdi. Gördüyseler bile açıkçası yalnızca kilo aldığımı düşündüklerini sanıyorum. Hamileliğim sorunlu geçtiği için son aylarını evde yatak istirahatiyle geçirmiştim. Dolayısıyla çoğunun hamile olduğumdan haberi bile yoktu. Kızımın doğduktan üç ay sonra öldüğünden de.

Acaba Richard biliyor mu? Telefonunu alıp iki küçük güzel sarışın kızın sayısız fotoğrafı arasında gezinirken bilmediği sonucuna varıyorum. Kaçırdığımı düşündüğü şeyleri benimle paylaşmak için sabırsız gibi görünüyor.

"Çok güzeller," diyorum ve samimiyim.

Gülümsemesi genişliyor.

"Annelerine çekmişler."

Yine nefesim kesiliyor. Richard'ın daha önce karısından bahsettiğini hiç duymamıştım ama evli olduğunu biliyordum. Bir adamın karısını ve çocuklarını sevmesinde elbette sorun yok. Anlaşılan çocuk sahibi olmak kimi çiftleri birbirinden uzaklaştırmak yerine yakınlaştırabiliyor. Tüm bunlar, tüm bu konuştuklarımız bana yine kaybettiklerimi hatırlatıyor.

"Neyse, sana iyi geceler," diyorum ayağa kalkarak. "Bu arada, teklifim içkiden ibaretti."

Zor da olsa gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Sakın ola meslektaşınızla aranıza soğukluk girmesine izin vermeyin, özellikle de milyonlarca insanın karşısına çıktığınız ekranda iyi mi yoksa kötü mü görüneceğinize karar verecek olan kişiyle.

Odama çıkınca sözde minibarı kendi başıma yağmalıyorum. İçi ne içki dolu ne de olanlar bir şeye benziyor ama yapacak bir şey yok. Daha sonra yatağıma oturup fazlasıyla pahalı çikolata ve mini içkiler eşliğinde buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum. Kırk sekiz saat önce BBC spikeriydim. Özel hayatım mahvolmuştu belki ama en azından kariyerim vardı. Şimdiyse kelimenin tam anlamıyla başladığım yerdeyim, büyüdüğüm kasabada okuldan tanıdığım bir kızın cinayete kurban gitmesini haber yapıyorum. Zamanında bana büyük acılar çektiren kızın. Pamuk ipliğine bağlı dostluğumuzu sonsuza dek bitiren o geceden yıllar sonra bana yine acı çektirmeye çalışmış bir kadına dönüşen kızın.

Rachel geçenlerde durduk yere beni aramıştı, numaramı nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum. Derneğinin zorda olduğunu söyleyip benden yardım gecesi düzenlememi istemişti. Ben hayır deyince –derneğin durumu *sahiden* kötüyse başında o olduğundan dolayıdır diye düşünmüştüm– BBC'ye gelmişti. Bekleme salonunda oturup beni beklemiş, sonrasında da elinde eğer gün yüzüne çıkarsa kariyerimi bitirebilecek bir şey olduğunu ima etmişti.

Yine de hayır demiştim.

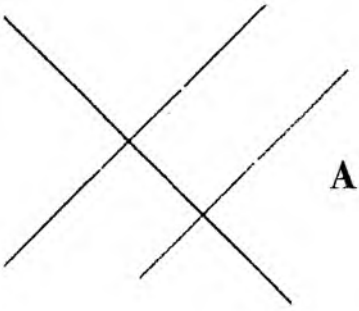
Bir içki daha almak için kalkıyorum ama minibar çoktan boşalmış, ben de yatmaya karar veriyorum. Birkaç saat içinde yeniden canlı yayına bağlanacağım, dolayısıyla biraz uyusam iyi olur.

Duş alıyorum. Bazen bu gibi vakalarda ölümün kokusu tenime ve saçıma sinmiş gibi hissederim. O yüzden yıkanıp bu kokudan kurtulmam lazım, o kadar sıcak suyla yıkanıyorum ki yakıyor. Banyoda ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama çıktığımda boş içki şişeleriyle çikolata paketleri çöpe atılmış, yatağın örtüsü açılmış, beni bekliyor.

Çok tuhaf çünkü bunları yaptığımı hatırlamıyorum ama bu otel de yatak açma hizmeti veren türden bir otel değil.

Herhalde düşündüğümden daha sarhoşum.

Örtünün altına girip ışıkları söndürüyorum ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorum.

Adam

Salı 23:55

Garaj yoluna park ettiğimde ev zifiri karanlık, bunu gördüğüme seviniyorum çünkü böylesi bir günün ardından bir de sorguya çekilmeyi kaldıramayacağım. Kimseyi uyandırmamak için evin kapısını olabildiğince sessiz açıyorum ama uğraşmama gerek yokmuş. Işıklar kapalı olsa bile televizyon açık, oturma odasına girdiğimde Zoe'yi haberlerde eski karımı izlerken buluyorum. Eve gelirken ormanın önünden geçtim, bütün medya çalışanları toplanıp gitmişlerdi, dolayısıyla görüntü canlı değil. Sabahki haberin tekrarı ama yine de Anna'yı evimde görmek çok tuhaf geliyor.

"Neler haltlar oluyor?" diye soruyor Zoe başını çevirmeden.

Sabahtan beri onlarca kez arayıp mesaj attı ama ne cevap verecek zamanım oldu ne de isteğim.

"Haberleri izlediğine göre biliyorsun," diyorum iç çekişime engel olamayarak.

"*En iyi* arkadaşlarımdan biri öldürülüyor ama bana haber vermek aklına bile gelmiyor, öyle mi?"

"Liseyi bitirdiğinden beri Rachel Hopkins'le arkadaş değildin. Onunla konuşmayalı yirmi yıl olmuştur." Zoe'nin yüzü, açıkçası çirkin bir biçimde öfke ve kırgınlıkla düşüyor ama bu gece onun öfke nöbetlerinden birini çekemeyeceğim. "Dünya se-

nin etrafında dönmüyor, Zoe. Çok uzun bir gün geçirdim, dahası işimle ilgili konuşamayacağımı biliyorsun, o yüzden sorma."

Sorunlarımla onun dünyasını kirletmeyi hiçbir zaman istemedim.

"Yanılıyorsun. Rachel'la daha geçenlerde konuştum," diyor televizyonu kapatarak. Sonra beni baştan ayağa süzüyor, sanki resmî bir değerlendirme yapıp olumsuz sonuca varmış gibi. "Neden eski karın *burada* ve son kız arkadaşının cinayetini haber yapıyor?"

İyi bir cevap bulamayacak kadar şaşkınım çünkü Zoe'nin Rachel'la yattığımı bildiğini bilmiyordum. *Kimse* bilmiyor sanıyordum. Belki de kesin olarak bilmiyordur.

"Neden bahsettiğini bil–"

"Boşuna kıvırma, Jack. Son birkaç aydır onunla yattığını biliyorum, gerçi onca insanın arasında neden o anlayabilmiş değilim ya neyse. Dün gece onunla mıydın?"

Cevap vermiyorum.

"Onunlaydın, değil mi?"

"Sen benim karım değilsin, Zoe. Annem de değilsin."

"Hayır, ben senin kardeşinim ve sana dün gece Rachel'la olup olmadığını soruyorum."

"Yani bu olayla alakam olup olmadığını mı soruyorsun?"

Başını sallayarak kanepedeki sahte kürk yastıkları yeniden düzenlemeye başlıyor, ne zaman siniri bozulsa öyle yapar. Yastık kılıfları onun üretimi, kendisi yapıp internette satıyor. Çocukken hayalini kurduğu moda tasarımcılığı işiyle pek alakası yok ama olsun.

Derken saçını yeniden parlak kırmızıya boyadığını fark ediyorum, muhtemelen şu çok sevdiği hazır boyalardan biriyle boyamıştır. Ensesinde bir tutam sarı saç kalmış; o da geçen ayın tonuydu. Pembe pijaması, otuz altı yaşındaki kardeşimden ziyade üst katta uyuyan iki yaşındaki yeğenimin giyeceği türde bir şeye benziyor ama fikrimi kendime saklıyorum.

"Boşandıktan sonra bir süre bizimle kalabilirsin derken birkaç ayı kastetmiştim, birkaç yılı değil..."

"O zaman kredini nasıl ödeyecektin?"

Londra'da Anna'yla oturduğum daireden ayrıldıktan sonra kardeşimin yanına taşındım. Burası annemle babamın hayattayken oturdukları ev, dolayısıyla burada Zoe kadar benim de hakkım var. Birincisi, veraset vergisinden, yani evi elinde tutabilmesi için yeniden ipotek ettirmesi gerektiğinden haberi bile yoktu. İkincisi, annemizle babamız hiç beklenmedik bir anda ölmüşlerdi. Benim korktuğum gibi, Zoe'ninse hiç ummadığı bir biçimde vasiyetleri yoktu. Annemizle babamız normalde son derece planlı insanlardı ama ölümleri hiç planlı olmamıştı. En azından onlarca planlanmamıştı.

Kız kardeşimin ev onunmuş gibi davranmasına izin vermemin tek sebebi çocuğunun olmasıydı. Onların bir yeri kendilerine yuva edinmeye benden daha çok ihtiyaçları vardı, dahası bu kasabaya geri dönmeyi hiç istemiyordum. Eski karım gibi ben de geçmişi geçmişte bırakma taraftarıyım.

Zoe omzuma çarparak odadan çıkıyor. Belli ki bugün ne yıkanmış ne de giyinmiş. Yine. Kardeşimin gerçek bir işi yok. Bulamadığını söylüyor ama bunun sebebi son on yıldır aramaya tenezzül bile etmemesi. Yastık kılıflarına, yardımlara ve merhum ebeveynlerimizin eşyalarını eBay'de satmaya –bunu bilmediğimi sanıyor– bel bağlıyor ve ebeveyn olmanın halihazırda tam zamanlı bir iş olduğunu söyleyip duruyor, oysa kendisi daha çok yarı zamanlı bir anne gibi.

Peşinden mutfağa gidiyorum. Sonra, lavabodaki tek fincanı normalde sürmesi gerekenden çok daha uzun bir sürede yıkamasını seyrediyorum. Derken her şeyin tertemiz olduğunu –Zoe üzgün olsun ya da olmasın nadiren temizlik yapar– ve yerli yerinde durduğunu fark ediyorum, tezgâhın üzerindeki çelik bıçak standındaki tek bıçak hariç. O bıçak sabah da yerinde yoktu.

"Rachel'ı nasıl öğrendin?" diye soruyorum.

Zoe'nin sırtı hâlâ bana dönük, şimdi var gücüyle şarap kadehini yıkıyor. Bardaklıktan temiz bir tanesini alıp tezgâhın üzerindeki açık şişeden kendime bir içki dolduruyorum. Ne yazık ki kardeşimin şarap zevki erkek zevkiyle aynı; fazla ucuz, fazla toy ve baş ağrıtıcı.

"Öldüğünü mü nasıl öğrendim? Yoksa onunla yattığını mı nasıl öğrendim?" diye soruyor nihayet bana dönerek.

Gözlerine bakamıyorum ama kadehimden bir yudum alırken başımla onaylıyorum.

"Ben senin kardeşinim. Seni tanıyorum. Geç vakte kadar çalışacağını söyleyip duruyordun ama Blackdown'da yaşıyoruz, burası suç merkezi değil. Daha doğrusu değildi. Ayrıca, geçen hafta Rachel'la markette karşılaştığımda benimle konuşmuştu. Ama senin de dediğin gibi, neredeyse yirmi yıldır bana selam vermemişti..."

"Sen de hemen abinle yattığım düşündün, öyle mi?"

Kalemle doldurduğu kaşlarından birini kaldırıyor. Zoe her zaman makyaj yapar; duş alsın ya da almasın, giyinsin ya da giyinmesin, evden dışarı çıksın ya da çıkmasın.

"Başta değil ama Rachel çok değişik bir parfüm sürmüştü ve sen de 'geç vakte kadar çalışacağını' söylediğin o gece eve üzerinde o kokuyla gelmiştin..."

Elleriyle tırnak işareti yapıyor ki çocukluğumuzdan beri huyudur. Ama bu huyu yıllar geçtikçe daha sinir bozucu bir hâl almaya başladı.

"Neden bir şey demedin?" diye soruyorum.

"Çünkü beni ilgilendirmezdi. Ben sana kiminle yattığımı söylemiyorum."

Söylemesine gerek yok, evin duvarları incecik.

"*Sen* biriyle mi yatıyorsun?" diyorum ama beni duymazdan geliyor.

Bu, alaycı bir soruydu. Zoe hep birileriyle yatar ve seks konusunda fazlasıyla rahattır. Bana çocuğunun babasının kim olduğunu hiç söylemedi, sanırım kendisi de bilmiyor.

"Hazır olduğunda kendin söylersin diye düşündüm. Hem dün geceye kadar emin değildim," diyor.

"Dün gece nasıl emin oldun?"

"Evi aradı."

Az kalsın kadehimi düşürüyordum.

"Ne dedin?"

"Rachel Hopkins dün gece evi aradı."

Birdenbire kafamın içi uğultularla doluyor, bu kez öncekinden bile daha gürültülü. Rachel'ın evin numarasını bildiğini bile bilmiyordum ama hiç değişmediğinden olmalı. Hâlâ okul arkadaşlarıyken kız kardeşimi aradığı numarayı kullanıyoruz. Alacağım cevaptan ödüm kopuyor ama sormak zorundayım:

"Onunla konuştun mu?"

"Yok. Telefonu duymadım bile. Gece yarısı gibi sesli mesaj bırakmış, sabah makinenin ışığının yanıp söndüğünü görünce dinledim."

Mutfağın öbür başında duran, annemizle babamızdan kalma eski telesekreterin yanına gidiyor. Annemlerin –Zoe'nin henüz satmadığı– çoğu eşyası hâlâ evde, öyle ki bazen öldüklerini unutuveriyorum. Sonra hatırlıyorum ve aynı acıları bir daha yaşıyorum. Acaba bu normal mi?

Onlar öldükten sonra zaman kafamın içinde olağan akışını yitirdi. Sürekli kötü şeyler olup duruyor. Yalnızca kızımın ölümünden ya da boşanmamdan bahsetmiyorum, kendim için hayal ettiğim gelecek senaryoları âdeta bir bir çöpe gidiyordu. Şimdi yine başladı.

Zoe sanki ağır çekimde hareket ediyor. Ona durmasını, telesekreterin oynat tuşuna basmamasını söylemek istiyorum. Rachel'ın sesini bir daha duymak istediğimden emin değilim. Onu bildiğim hâliyle hatırlamak daha iyi olurdu...

Zoe oynat tuşuna basıyor.

"Jack, benim. Evi aradığım için kusura bakma ama cebine bakmıyorsun. Çıkman yakın mı? Saat epey geç oldu, çok da yorgunum. Kendi başıma lastik değiştirebiliyor olmalıyım, biliyo-

rum. Nasıl olduğunu anlamadım ama sanki biri kesmiş gibi. Bir dakika, sanırım otoparka giren araba seninki. Beyaz atlı prensim benim!" Gülerek telefonu kapatıyor.

Makineye hayalet görmüş gibi bakıyorum.

Kız kardeşim bana yabancıymışım gibi bakıyor.

"Bu çizikler ne?" diye soruyor.

Elim istemsizce yanağımdaki küçük kırmızı izlere gidiyor. Priya'nın gün içinde birkaç kez baktığını görmüştüm ama kardeşimin aksine o kibar biri olduğundan sormamıştı.

"Tıraş olurken kestim."

Zoe kaşlarını çatınca şu anda yüzümü gizleyen sakaldan maskemi hatırlıyorum.

"Sen mi yaptın?" diye soruyor sonunda, sesi o kadar kısık ki güçlükle duyuyorum.

Keşke duymasaydım.

Birdenbire kafamın içinde çocukluğumuza dair sessiz bir kolaj oynamaya başlıyor. Kendim el kadarken minik kardeşimi salıncakta sallamamdan arkadaşlarımızla yaptığımız doğum günü partilerine ve ailecek geçirdiğimiz Noellere kadar bütün anılarımız gözümde canlanıyor. Daha geçen hafta kızını, yeğenimi, arka bahçedeki salkım söğüte asılı aynı salıncakta sallıyordum. Eskiden bu ev sevgi doluydu. Onca sevgi ne zaman, nereye gitti hiç anlamadım.

"Bana bunu nasıl sorarsın?"

Ona bakıyorum ama Zoe gözlerini benden kaçırıyor. Kalbim göğüs kafesimin içinde küt küt atıyor ama bu düzensiz atmalarının sebebi öfke değil, acı. Bu hayatta *ne olursa olsun* kardeşimin her zaman yanımda duracağını düşünürdüm. Yanıldığımı fark edince tokat yemiş gibi değil, üzerimden tır geçmiş gibi oluyorum.

"Yukarıda uyuyan küçük bir çocuğum var, o yüzden sormak zorundaydım," diye fısıldıyor.

"Hayır, değildin."

Uzun uzun bakışarak yalnızca birbirine çok yakın kardeşlerin

yapabileceği gibi sessizce konuşuyoruz. Sesli olarak da bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ama sözcükleri doğru sıraya dizmem biraz zaman alıyor.

"Dün gece Rachel'la buluştum."

"Ormanda mı?"

"Evet." Zoe görmezden gelmeyi seçtiğim bir biçimde suratını büzüştürüyor. "Ama sonra oradan ayrıldım. Eve gelip de telefonumdaki cevapsız çağrıları görene kadar bir sorun olduğunu bilmiyordum bile. Yardımcı olmak için geri gittim ama ben gittiğimde ne kendisi ne de arabası oradaydı. Cebini aradım ama açmadı, ben de hallettiğini sandım."

"Orada olduğunu bilen başka kimse var mı?"

"Yok."

"Polis arkadaşlarına söylemedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Söylemedim."

Bana uzun uzun baktıktan sonra şöyle soruyor:

"Neden söylemedin?"

"Çünkü söyleseydim onlar da bana senin baktığın gibi bakarlardı."

"Özür dilerim," diyor sonunda. "Sormak zorundaydım ama sana inanıyorum."

"Mühim değil," diyorum ama içim öyle demiyor.

"Bunu sık sık söylemediğimizin farkındayım ama seni seviyorum."

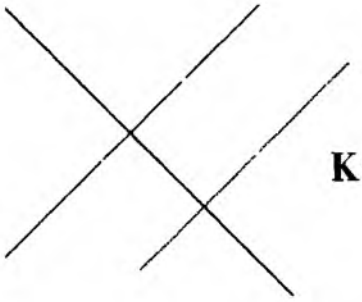
"Ben de seni seviyorum."

Kızım öldüğünden bu yana ilk kez ağlıyorum.

Gerçekten sevdiğiniz birini kaybetmek kendinizden bir parçayı kaybetmek gibidir. Burada Rachel'dan bahsetmiyorum –o sadece gönül eğlendirmeydi– kız kardeşimden bahsediyorum. Belki hep yakın değildik –o benim eş seçimimi hiçbir zaman onaylamadı, ben de onun... eh, hiçbir seçimini hiçbir zaman onaylamadım– ama hep başım derde girerse onun yanımda olacağını düşünürdüm. Sanırım yanılmışım çünkü bu gece Zoe'yle aramızda bir şey koptu. Bir daha asla düzelmeyecek bir şey.

Bir süre loş ışıkta oturup Zoe'nin ihtiyacım olacağını tahmin ederek burada bıraktığını düşündüğüm şarabı bitiriyorum. Şişe bitip de ev yeniden sessizliğe gömüldüğünde yeniden telesekreterin başına gidiyorum. Ve mesajı siliyorum.

Bazen öyle anlar oluyor ki artık kim olduğumu bilmediğimi hissediyorum.

Kadın

Çarşamba 04:30

Nerede, hangi zamanda olduğumu bilmeden kan ter içinde uyanıyorum.

İlk hatırladığım minik kızım oluyor. Her zamanki gibi.

Daha sonra oteli ve içkileri hatırlıyorum –Richard'la yaptığım utanç verici konuşmanın öncesini ve sonrasını– ve gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Sanki yeterince kapalı tutarsam bütün anılarımı silebilirmişim gibi.

Uyanmadan önce kâbus görüyordum.

Beni kovalayan bir şeyden ya da birinden korkarak ormanda koşuyordum. Düştüm, çamurun üzerinde yatarken eli bıçaklı biri gelip tepeme dikildi. Rüyamda imdat diye bağırıyordum ama şimdi boğazım acıyor, sanki gerçekte de bağırmışım gibi.

Muhtemelen susuz kaldım. Şimdi alkolsüz bir içecek olsa ne iyi gelirdi. Işığı yakınca yatağın başında şansıma bir şişe maden suyu buluyorum. Suyu oraya koyduğumu hatırlamıyorum ama düşünceli davrandığım için kendime teşekkür ediyorum. Şişenin kapağını çevirerek açıp soğuk suyu kafama dikiyorum, o kadar soğuk ki buzdolabından yeni çıkmış gibi.

Telefonuma bakınca Jack'ten gelen mesajın sesine uyandığımı fark ediyorum. Onun da uyumakta zorluk çektiğini bilmek

nedense beni rahatlatıyor. Gönderdiği öyle tatlı bir mesaj değil. Kısa, yalnızca en sevdiği iki kelimeyi yazmış:

Konuşmamız lazım.

Sabahın dördünde lazım falan değil.

Yataktan çıkıp yeniden uykuya dalmama yardımcı olacak bir şeyler bulma umuduyla minibara gidiyorum. Bir yanım gece sızmadan önce bütün barı talan ettiğimden korkuyor ama ağzına kadar dolu olduğunu görünce gözlerime inanamıyorum. Masanın altındaki çöp kutusunu çekip bakıyorum, o da boş. Dün gece yalnız başıma yatağa girip abur cubur yediğimden ve içki içtiğimden emindim ama demek ki o da rüyaymış.

Bir mini şişe viski açıp kafama dikiyorum, viskiyi içerken gözüm masanın üzerinde duran, dün annemin evindeki mücevher kutusundan aldığım fotoğrafa takılıyor. Hepimiz o fotoğraftayız. O olaydan önceki gece beş genç arkadaş, kimimiz sonradan olacaklardan tamamen habersiz. Bu kızları unutmak için yıllarca uğraştım ama şimdi yine onlardan başka bir şey düşünemiyorum. İlk tanışmamız dün gibi aklımda.

Üniversiteye hazırlık okulu annemin fikriydi. O zamanlar –alkol henüz beyin hücrelerimi öldürmeden önce– daha akıllıydım, hatta annem fazla akıllı olduğumu söylerdi. Babam olmadan özel okulun taksitlerini ödememize imkân yoktu. Öte yandan eğitimime bir şekilde devam etmem lazımdı, böylece annem benim için en uygun yerin St. Hilary olacağına karar verdi.

Ama değildi.

St. Hilary kız okulu bizim eve yürüyerek yirmi dakika uzaklıktaydı ama okulun ilk günü annem beni arabayla bırakmak için ısrar etti –muhtemelen okula girdiğimden emin olmak istiyordu– ve ta bahçe kapısının önüne kadar geldi. Eski beyaz bir minibüs almış, kenarına da yeni şirketinin adını yazdırmıştı: *Çalışkan Arılar Profesyonel Temizlik Hizmetleri.*

Herkes bize ve minibüse bakıyordu, sanki minibüs yollarda değil, müzede olması gereken bir tarihi esermiş gibi. Arabadan

inmek de okula girmek de istemiyordum ama annemi üzmek de istemiyordum. Dönem ortasında beni okula yazdırabilmek için ne kadar dil döktüğünü biliyordum.

Annem okul müdiresinin temizlikçisiydi –o sıralar kasabanın yarısını o temizliyordu– kadını bana ve bize acıması için ikna etmiş olmalıydı. Annemin küçük küçük iyilikler istemesine alışmaya başlamıştım artık. Nüfuzlu kişilerin ve yerel işletmelerin temizliğini yapmasının birtakım faydaları yok değildi; mesela fırından bedava ekmek, çiçekçiden solmaya yüz tutmuş çiçekler gibi. Annem evimizi kaybetmemek ve faturalarımızı ödeyebilmek için her zaman ne gerekiyorsa yapmıştı, yapmaya da devam ediyordu. O yüzden, bu heybetli tuğla binaya bakarken mutlu ve minnettar görünmeye çalıştım ama giriş kapısının üzerindeki eski tabelası ve taşa oyulmuş ismiyle bana bir okuldan çok Viktoryen akıl hastanelerini anımsatmıştı:

St. Hilary Kız Lisesi.

Ben minibüsten inmeyince annem bana cesaret vermeye çalıştı.

"Yaşın kaç olursa olsun yeni öğrenci olmak kolay değildir. Ama sen kendin ol, yeter."

Ne yalan söyleyeyim, o zaman kulağıma berbat bir nasihat gibi gelmişti, hâlâ öyle. Ben insanların beni sevmesini istiyorum, o yüzden *kendim* olmam söz konusu bile olamaz.

Yine de arabadan inmedim. O okula, bir kere girersem bir daha çıkamayacağım bir hapishane gibi baktığımı hatırlıyorum. Çok da yanlış değildi doğrusu. İnsan bazen kendi kendine müebbet biçer. Hepimiz kafamızın içinde pişmanlık hapishaneleri taşırız, öyle ki sebep oldukları vicdan azabından ve acıdan kurtuluş yoktur.

Camım tıklatıldı, hemen sonra birinin gülümseyerek içeriye baktığını gördüm. Annem üzerimden uzanarak camı indirdi. Kızın üstünde benimkiyle aynı forma vardı ama onunki yeniydi. Benimki bütün giysilerim gibi ikinci eldi. Ayakkabılarım yeniydi ama onlar da bir numara büyüktü. Annem büyüdükçe de giyebi-

leyim diye hep bir numara büyük alır, ayak parmaklarım içinde oynamasın diye uçlarını pamukla doldururdu.

Arabanın yanında duran kız ince yapılı ve çok güzeldi. Aynı yaştaydık ama o on beşten çok daha büyük duruyordu. Saçında ışıltılar vardı; uzun, altın rengi tutamları sabah güneşinin altında parıldıyordu. Gamzeli gülüşüne baktıkça benim de onun kadar mutlu ve kibar olasım geliyordu. Rachel Hopkins hakkındaki ilk düşüncem iyi birine benzediğiydi.

"Merhaba Rachel. Seni görmek ne güzel," dedi annem.

Artık kasabada tanımadığı kimsenin kalmadığını düşünmeye başlıyordum.

"Merhaba Bayan Andrews. Sen de Anna olmalısın," dedi güzel yabancı.

Başımla onayladım.

"Bugün ilk günün, değil mi?"

Yine başımla onayladım, âdeta konuşmayı unutmuş gibiydim.

"Sanırım aynı sınıftayız. Benimle gelmek ister misin? İstersen sana okulu gezdiririm, bizim kızlarla tanıştırırım."

Çok istediğimi hatırlıyorum. Bana karşı o kadar iyiydi ki peşinden ayrılmamıştım. Annem beni öpmek için uzandı ama buna fırsat vermeden minibüsten indim –herkesin içinde yapılan sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmam– ve sonra ikimiz de doğru düzgün veda edemeden gitti. Rachel'a annemi nereden tanıdığını sormama gerek yoktu; annemin onun evini de temizlediğini anlamıştım.

Rachel konuşuyordu. Hem de çok konuşuyordu. Çoğunlukla kendinden bahsediyordu ama sorun etmedim. O binaya kendi başıma girmediğim için mutluydum. Rachel beni öğrencilerle dolu acayip gürültülü bir sınıfa götürdü. Biz sınıfa girince birden sessizlik oldu, bu sessizliğin sebebi o muydu yoksa ben miydim anlamadım ama çok geçmeden uğultular yeniden yükselmeye başladı, bu sırada ben de içime kapanmamaya çalıştım.

Rachel, yalnızca en popülerlere özgü bir çalımla bir grup kı-

zın yanına gitti. Kızlar antika görünüşlü kaloriferin –o okul hep pek çok bakımdan soğuktu– önünde oturuyorlardı, Rachel sınıf arkadaşlarının lafını hiç çekinmeden bölerek beni onlarla tanıştırdı.

"Anna, tanıman gereken herkes burada. Benim adım Rachel Hopkins ve bundan böyle en iyi arkadaşın benim. Bu Helen Wang, kendisi en zekimiz olur, okul gazetesinin editörü. Bu da Zoe Harper, kendi kıyafetlerini dikmeye ve anne babasını sinir etmek için vücudunun farklı farklı yerlerini deldirmeye bayılır."

Zoe doğal görünmeyen kızıl sarı saçlarını delik kulaklarının arkasına itti. Ardından tişörtünü kaldırıp delik göbek deliğini gösterdi, sanki insanlarla tanışma şekli buymuş gibi. Çok geçmeden Zoe'nin dikiş dikmek konusunda ne kadar becerikli olduğunu öğrenecektim; okulun yarısı para karşılığında ona etek boyunu kısalttıracaktı.

"Zekileri olan" Helen'ın Kleopatra tarzı siyah saçları vardı ve elmacıkkemikleri o kadar çıkıktı ki yüzünü acıtıyor gibi görünüyorlardı. Çok geçmeden bana olan ilgisini yitirip elindeki işe döndü: Daha sonra okul gazetesi olduğunu öğreneceğim şeyi yapmak için pembe A4 kâğıtlarını birbirine zımbalıyordu. Zımbaya basmak için bütün ağırlığını kullanıyordu, bense zımbadan art arda çıkan *çat* sesleriyle daha çok geriliyordum. Tıpkı silah sesine benziyordu.

Rachel elini çantasına atıp Kodak marka bir tek kullanımlık fotoğraf makinesi çıkardı. Öylesini daha önce hiç görmemiştim ama çok geçmeden film ve sabır gerektirdiğini öğrendim. O zamanlar dijital fotoğraf makinesi diye bir şey yoktu, hatta cep telefonları bile yoktu. Bizim zamanımızın fotoğraf makineleriyle çekilen tek bir kareyi dahi görebilmeniz için makineyi fotoğrafçıya gönderip banyo ettirmeniz gerekirdi ki bu da günler alırdı.

Rachel benim fotoğrafımı her çekişinde makineden çıkan sesi hiç unutmuyorum.

Kli-klik. Kli-klik. Kli-klik.

Her seferinde filmi ileri sarması gerekiyordu, o bunu yapar-

ken küçük gri plastik çarktan sesler çıkıyor, çark Rachel'ın parmağında izler bırakıyordu.

Rachel, "İlk gününde yeni kızla fotoğrafımı çek," dedi ve o güzel gülümsemesiyle gülümseyerek makineyi Helen'a verdi. Ama Helen zımbalama işi bölündüğü için hafiften sinirlenmişe benziyordu.

Rachel kolunu omzuma atarak poz verdi. Flaş patlayınca gözlerimi kırptım, dolayısıyla fotoğrafı mahvetmiş olabilirim diye iki kez çekildik.

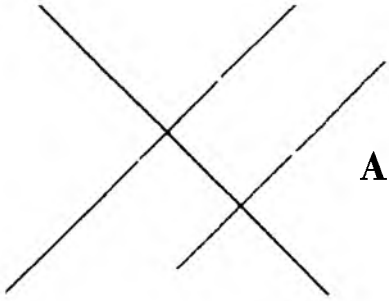
"Böylece elimizde öncesi ve sonrası olacak," dedi Rachel ve makineyi Helen'dan alıp çantasına geri koydu. Neyin öncesi ve sonrası diye sormayı akıl edemedim. Rachel, "Geri kalan herkes ezik, özellikle de *o*," diyerek sınıftaki diğer kızlara göz devirdi. Arkamı dönüp sırasında yalnız başına oturmuş kitap okuyan kıza baktım. "Adı Catherine Kelly, ucubenin tekidir, ondan uzak durman senin hayrına olur. Sen bizimle takıl, o zaman bir sıkıntı olmaz, ufaklık."

Yalnız görünen kıza baktım, saçlarıyla kaşları o kadar sarıydı ki beyaza çalıyordu. Teni de acayip derecede beyazdı, albino olacakmış da son anda olmamış gibiydi. Kahvaltı niyetine gofret yerken dişlerindeki çirkin telleri gördüm. Forması kırış kırış ve kirliydi. Tıpkı onu giyen kız gibi yıkanmaya ihtiyacı vardı. Elindeki gofreti bitirir bitirmez sırasının kapağını kaldırıp içinden bir tane daha aldı ve paketini açlıktan ölüyormuşçasına yırtarak açtı. Abur cubur yemesine rağmen cılızın tekiydi. İri gözleri bana, avcıların onu izlediğinden bihaber çimenlikte otlayan Bambi'yi hatırlattı. Ondan uzak durmaya karar vermem zor olmadı. Asıl faciayla sonuçlanacak olan, uzak *durmamaya* karar vermemdi ama o zamanlar bunu bilmiyordum.

Uzunca bir süre yapmak istediğim tek şey Blackdown'dan gitmek ve bir daha asla geri dönmemekti. Şimdi otel odasında etrafıma bakınırken kendimi nasıl yeniden burada bulduğumu anlamıyorum. O fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra hayatları

tamamen değişen beş kıza son bir kez baktıktan sonra fotoğrafı ters çevirip masanın üzerine geri koyuyorum. Yüzlerini daha fazla görmek istemiyorum.

Banyoya gidip sanki anılar ellerimi kirletmiş gibi ellerimi yıkıyorum, sonra yüzüme soğuk su çalıyorum. Odaya geri döndüğümde gözüm yine fotoğrafa takılıyor. Ters çevirdiğime yemin edebilirim ama şimdi düz duruyor. Dahası, birisi siyah keçeli kalemle Rachel'ın yüzüne çarpı çizmiş.

Adam

Çarşamba 05:55

Uykumdan alarmımın sesiyle değil, çalan telefonumun sesiyle uyanıyorum.

Arayan yine Priya ama ona yavaşlamasını söylüyorum. Ucuz şarap yüzünden başımın çatlaması bir yana, Priya ne dediğini algılayamayacağım kadar hızlı konuşuyor. Çocukken benim olan odada, yatak örtüsünün üzerinde üstüm başımla yatıyorum. O kadar üşümüşüm ki telefonu tutmakta zorlanıyorum. Başta nedenini anlamıyorum ama sonra dün gece önünde sigara içtiğim pencerenin açık olduğunu fark ediyorum. Zoe evin içinde –hele ki yeğenim yan odada uyurken– sigara içtiğimi öğrenirse beni keser.

Ama o sırada ne kadar iyi geldiğini hatırlıyorum; yalnızca nikotinin verdiği hazzı değil, yanlış bir şey yapıp ceza almadan kurtulduğuma inanmanın verdiği doğal heyecanı da iliklerime kadar hissetmiştim. Fakat aşağıdaki sokakta birinin beni izlediğini hissedince bu duyguların kaybolduğunu da hatırlıyorum. Dışarısı o kadar karanlıktı ki biri gölgelerin arasından doğruca yüzüme bakıyor olsa bile göremezdim. Dün geceyi unutmaya çalışıyorum ama yatakta doğrulup oturmamla başım daha beter zonkluyor. Kahve içmem lazım.

Doğru anladığımdan emin olmak için Priya'dan son söylediğini tekrar etmesini istiyorum, o da bir daha söylüyor.

"Blackdown'da bir ceset daha bulundu."

Yanıt vermeye çalışıyorum ama dilim dönmüyor.

Priya, "Amirim, beni duydunuz mu?" diye sorunca hâlâ yanıt vermediğimi fark ediyorum.

"Nerede bulunmuş?"

Nihayet nasıl kullanacağımı hatırladığımda sesim bir tuhaf çıkıyor.

"St. Hilary Kız Lisesi'nde," diyor.

Bir süre düşünüyorum. Sigara içmek istiyorum ama dün geceden sonra tek dal sigaram kaldı ve içimden bir ses onu sonraya saklamam gerektiğini söylüyor.

"Kız lisesi mi dedin?"

"Evet, efendim."

Aklım tepkilerimle yarışıyor. *Burada* iki gün içinde iki ceset bulunması demek, bir seri katille karşı karşıya olabiliriz demek. Üstlerim öğrendiklerinde taze boka üşüşen sinekler gibi buraya üşüşecekler.

"Hemen geliyorum."

Kimseyi uyandırmamaya çalışarak hızlıca ve sessizce duş alıp aşağıya iniyorum. Ama boşa uğraşmışım. Zoe çoktan uyanmış, hayret ki üzerini giyinmiş, mutfakta. BBC *Kahvaltı Haberleri*'ni izliyor.

"İster misin?" diyor, gözünü ekrandan ayırmadan kahve demliğini bana doğru ittirerek.

"Yok, hemen çıkmam lazım."

"Çıkmadan sorayım, tırnak makasını gördün mü? Banyoda yok ama bana lazım," diyor.

Aklıma Tic Tac kutusu geliyor ve cevap vermeden uzunca bir süre Zoe'ye bakıyorum.

"Ne?" diyor.

"Yok bir şey. Hayır, görmedim. Kayıp eşyalardan konu açılmışken, Timberland botlarımı gördün mü?"

"Evet. Dün gece çamura bulanmış hâlde arka kapının önündeydi."

Bir an kanımın donduğunu hissediyorum.

"Eh, artık orada değiller," diyorum.

"Ben de senin annen değilim, kendin bul. Hem bu saatte ne bu acele?"

"İşim var."

"Bir ceset daha bulundu diye mi?"

Yine uzun uzun Zoe'ye bakıyorum. Üzeri tamamen giyinik, yanakları nadiren çıktığı koşulardan döndüğünde olduğu gibi al al ve arabasının anahtarı tezgâhın üzerinde duruyor, sanki az önce bir yerden gelmiş gibi. Saat sabahın altısı, bu saatte Blackdown'da açık bir yer olduğunu hiç sanmıyorum.

"Bir ceset daha bulunduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü katil benim."

Ne o gülüyor ne de ben. Zoe'nin espri anlayışı hep bir tuhaftı ama küçük bir parçam şüpheye düşüyor. Rachel Hopkins'le ya da diğer sınıf arkadaşlarıyla arasının neden bozulduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Nihayet dudağının bir ucu yukarı kıvrılıyor ve başıyla televizyonu işaret ediyor.

"Eski karın söyledi."

Bu cevabı öncekinden daha iyi olmadığı gibi en az onun kadar mantıksız geliyor, ta ki ekranda Anna'yı görene kadar. Ben daha olay yerine varamadan Anna okulun önünde ikinci maktulün haberini yapıyor. Henüz basın açıklaması yapılmadı, bu aşamada ikinci cinayetten haberdar olan kişilerin sayısı bir elin parmağını geçmez.

Bir kez daha, "Benim gitmem lazım," dedikten sonra koridora çıkıp, ceketimi astığım tırabzandan alıyorum. Bu da kız kardeşimi deli eden huylarımdan biri. Harry Potter atkımı da almak için uzanıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"Jack, dur bir dakika." Zoe peşimden geliyor. "Bugün dikkatli ol, tamam mı? Bir zamanlar evli olmanız Anna'ya güvenebileceğin anlamına gelmez."

"Ne demek şimdi bu?"

"Anna her zaman eşten çok gazeteciydi, o yüzden ağzından çıkacaklara dikkat et. Ve... kimseye saldırmamaya çalış."

"Neden saldırayım?"

Omzunu silkiyor, ben de kapıyı açıyorum.

"Bir şey daha," deyince sabırsızlığımı gizleyemeyerek ona dönüyorum.

"Ne?"

"Lütfen bir daha evde sigara içme."

Kendimi, yaptığı birden fazla yaramazlık yüzünden azar yemiş bir çocuk gibi hissederek arabama biniyorum. Dün gece önünde durduğum okula gidiyorum ve bir kez daha bütün Surrey polisinin benden önce olay yerinde olduğunu görüyorum.

Yalnızca bir tane canlı yayın aracı var, o da Anna'nınki. Ama ne Anna ne de ekibi oradalar, minibüs boş. Mola vermiş olmalılar. Dün gece kameramanının GBT'sine baktım. Meslek ahlakına aykırı biliyorum ama ondan şüphelenmekte haklıymışım. Adamın sabıka kaydı ve Anna'nın hiç bilmediğini düşündüğüm bir geçmişi var.

Priya beni okulun resepsiyonunda bekliyor, ben yanına gidince bana kahve ve kruvasan uzatıyor. Saçını yine atkuyruğu yapmış ama yüzünde bir değişiklik var.

"Gözlüğümü takmadım," diyor aklımı okumuşçasına.

"Bir ceset daha görmek istemiyorsan söylemen yeterliydi."

"Gayet iyi görebiliyorum, efendim, teşekkürler. Lens denemek istedim."

Bana deneme yapmak için tuhaf bir zaman gibi geliyor ama kadınları hiçbir zaman çözemedim zaten.

"İyi görünüyor," diyorum, gülümsüyor. Acaba demese miydim? Son zamanlarda kadın meslektaşlarınıza sıradan bir iltifat etmeniz bile tacizden sayılıyor, o yüzden lafımı geri alıyorum. "Kahveyi kastettim," diyerek kahveden bir yudum alıyorum.

Priya'nın gülümsemesi solunca kendimi bok gibi hissediyorum. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Bu saatte burada bu kadar lezzetlisini nereden buldun?" diyorum bardağı kaldırarak.

"Kolombiya'dan getirttim."

Bir an duraksıyorum.

"Bayağı uzaktan gelmiş."

Gülümsemesi geri dönüyor.

"Bu sabah evden çıkmadan önce kahveye ihtiyacınız olur diye sizin için yaptım. Arabada bir termos dolusu var ama –tuhaflığının yanı sıra çevreye zararlı bir huyunuz olsa da– karton bardakta içmeyi sevdiğinizi biliyorum, o yüzden internetten sipariş ettim. Bardakları yani. Kahveyi sıcak sıcak içebilesiniz diye de geldiğinizi görünce termostan bardağa doldurdum."

Biliyordum. Bana âşık. Orta yaşlı olabilirim ama bende hâlâ iş var. Aramızda bir şey olabileceğinden ya da olacağından değil tabii. Zamanı geldiğinde onu kibar bir biçimde geri çevireceğim. Kruvasandan bir ısırık alıyorum, o da çok güzel. Ama onu nereden bulduğunu sormayacağım. Ya kendisi pişirmiştir ya da Fransa'dan getirtmiştir.

Telefonum çalıyor, ekranda amirimin adı beliriyor, birkaç kez çalmasına izin verdikten sonra açıyorum.

"Günaydın efendim."

Kıç yalamak ağzımda hep kötü bir tat bırakır.

Bu aşağılık herif soruşturmada yaptığımı düşündüğü hataları tek tek sıralarken bir şey dememek için kendimi o kadar zor tutuyorum ki çenem ağrıyor. Bütün bunları yüzüme söyleyemez tabii. Bir kere kıçını ofisinden çıkarıp da gelmez. Dahası yüz yüze olsak bana tepeden de bakamaz, ondan daha uzunum. Adam boydan yana kıt olduğu gibi akıldan yana da kıt. Yine de söylemek istediği her şeyi söylemesini bekliyor, sonra ona duymak istediklerini anlatıyorum. Yönetimden kurtulmanın en hızlı yolu bu.

"Evet, efendim. Elbette," diyorum kapatmadan önce onu gelişmelerden haberdar edeceğime söz vererek.

Priya üzgün görünüyor.

"N'oldu?" diye soruyorum.

Omzunu silkiyor ama cevap vermiyor. Beni sözleriyle olmasa bile bakışlarıyla yargılıyor. Sanırım amirin dediğini duydu:

"Bu, *senin* emrindeki Nitelikli Suçlar Ekibi'nin nitelikli beceriksizliğinin sonucu."

Ben ve bütün Nitelik Suçlar Ekibi dün on sekiz saat mesai yaptık. Kimse uyumadı desem yeri. Ama söylediği bir şey pek de yanlış olmayabilir. Nedense bir bakıma bütün bunlar sahiden de benim suçummuş gibi hissediyorum.

"Başlayalım mı?" diyorum Priya'ya.

"Peki, efendim," diyor normal, etkin hâline dönerek. Bu hâlinin yanında çok daha rahatım.

Priya önde, okulun sayısız koridorundan geçiyoruz. Duvarlardaki rengârenk posterlere bakmamaya çalışarak Priya'nın cilalı zeminde gıcırdayan bağcıklı ayakkabılarına odaklanıyorum. Siyah deri ayakkabıları –işin garibi bana okul ayakkabılarını anımsatıyorlar– dün çamurlu ormanda olduklarından çok daha temizler, hatta o kadar ki acaba yeni bir çift mi aldı diye düşünmeden edemiyorum. Atkuyruğu her zamanki gibi sağa sola savruluyor, saç şeklinde bir sarkaçlı saat gibi, o geri saydıkça biz iki numaralı maktule yaklaşıyoruz. Cinayetlerin birbiriyle bağlantılı olduklarına adım gibi eminim.

Yol boyunca Priya'nın birkaç adım gerisinde durarak onu takip ediyormuş gibi yapıyorum ama ben bu binayı biliyorum zaten. Ne zaman kardeşimin gösterisi olsa annemle babam beni zorla buraya getirirdi. Zoe hiçbir zaman sınıf birincisi olmadı –böyle okullarda o pozisyon için rekabet çok olur– ama hep iyi bir oyuncuydu. Hâlâ öyle. Belki de aileden geliyordur. Zira daha fazla dün gece burada değilmişim ya da şu anda gitmekte olduğumuz ofisin penceresinde yanan ışığı görmemişim gibi yapamayacağım. O zaman farklı davransaydım şu an bunları yaşıyor olmazdık.

Odaya girer girmez karşılaştığım manzara beni şaşırtıyor. Dışarısı hâlâ zifiri karanlık ama burası değil. Parlak polis ışıkları odayı bir film seti misali aydınlatıyor, başrol de maktul.

"Basın internette fotoğraf paylaşmaya başlamadan önce pencereleri örtebilir miyiz lütfen?" diyorum ve birçok kişi dönüp bana bakıyor.

Aralarında tanıdığım birkaç üniformalı polis var, birkaçınıysa tanımıyorum. Neyse ki adli tıpçılar da gelmiş. Aşağı yukarı dünkü hedef tepki ekibinin aynısı ve hepsi son derece şaşkın görünüyor. Cinayet mahalline bakınca onlara hak veriyorum.

"Sizi beklememizin daha doğru olacağını düşündüm, efendim," diyor Priya.

"Eh, artık buradayım."

Müdür odası daha çok minyatür kütüphaneye benziyor. Arka duvar boydan boya kitaplıkla kaplıyken diğer duvarda devasa bir dünya haritası asılı. Köşede içi ödüllerle dolu bir cam vitrin var, tam ortada da kahverengi büyük bir masa. Müdire Hanım hâlâ masanın arkasındaki koltuğunda oturuyor ama boğazı kesilmiş ve ağzı çığlık atarcasına açık hâlde.

Kapıdan bile ağzındaki yabancı cismi görebiliyorum. Tıpkı Rachel'da olduğu gibi bu maktulün diline de kırmızı-beyaz bir dostluk bilekliği bağlanmış. Başı yana düşmüş, siyah Kleopatra tarzı saçının altından gri eklemleri görünüyor. Saçı yüzünün yarısını gizliyor ama yine de kim olduğunu anlıyorum. Buradaki herkes tanımış olmalı. Kız lisesinin müdiresi hem herkesçe sayılan hem de biraz korkulan bir kadındı.

Helen Wang da zamanında bu okulun öğrencisiydi. Hatta Zoe, Anna ve Rachel'la aynı sınıfta okumuştu. Öğrencilik yıllarında okul temsilcisiyken daha otuzuna basmadan müdire olmuştu. Yüksek IQ'lu son derece başarılı bir akademisyendi ama kendi dünya görüşünü paylaşmayan insanlara karşı sabrı pek azdı. Rachel'la hâlâ görüşüyorlardı, dolayısıyla Helen ilişkimizi biliyor olabilirdi. Gerçi biliyorduysa bile artık kimseye söyleyemez.

Boğazının bıçakla kesildiğini patologdan duymama gerek yok, o kadarı belli. Ama vücudundaki görünür tek yara o değil. Maktulün bluzunun düğmeleri beline kadar açılmış ve sutyeninin hemen üzerinden göğsüne YALANCI yazılmış. Harfler zım-

ba tabancasıyla yazılmışa benziyor. Beyaz teninde en aşağı yüz tane gümüş rengi zımba olmalı, âdeta metalik dikişler atılmış gibi duruyor.

Bu olay karşısında şimdiden kendimi yetersiz hissediyorum ama ekibin geri kalanının da benden aşağı kalır yanı yok. Blackdown'da bir cinayet fazlasıyla olağandışıyken iki tanesi eşi benzeri olmayan bir olay. Londra'dayken bile yalnızca bir tane aktif seri katil olayında görev almıştım. Etrafıma bakınsam da hepimiz aynı batan gemideyiz, kurtarılmayı bekliyoruz. Ama kimse kurtarmayacak. Batacağız.

Bir adım yaklaşınca maktulün burnunun ucundaki beyaz tozu görüyorum.

"Müdire Hanım'ın keş olduğuna sahiden inanmamızı mı bekliyorlar?"

"Maddeyi teste gönderdik, efendim," diyor Priya.

İlk incelememi tamamladıktan sonra odadan çıkıp, geldiğim koridordan geri dönerek okulun bahçesine açılan kapıyı buluyorum. Son sigaramı bulmak için montumun ceplerini yoklarken ellerim titriyor. Şu anda o sonuncu sigarayı hak ediyorum bence.

Cinayet işlenirken buradaydım.

Öyle olmalıyım.

Yorgunluktan sarhoş gibiyim, son birkaç gündür olanlar gerçek olamayacak kadar korkunç, uyanamadığım bir kâbusun içindeyim sanki. Sigaram bitince içeriye geri giriyorum, girer girmez de Priya'yla çarpışıyoruz. Herhalde cam kapının ardında durmuş beni izliyordu. Nedenini merak ediyorum ama ben soramadan okulun zili çalıyor.

"Bu ses ne?" diye soruyorum susunca.

"Zil, efendim."

"Onu anladım. Ama neden çalıyor?" Bana tehlike teşkil edecek kadar aptalmışım gibi bakıyor, o zaman midemden ağzıma acı su yükseldiğini hissediyorum. "Okul *kapalı*, değil mi?"

"Sanırım, efendim. Haberleri gördükten sonra okula gelmezler herhalde."

"*Sanırım* mı? Velilere bugün çocuklarını okula göndermemelerini söylemediniz mi yani? Ben daha dün olay yerlerini adamakıllı koruma altına alman gerektiğini söylemedim mi?"

Başını yere eğiyor.

Beni etkilemeyi ne kadar çok istediğini, yanlış bir şey yaptığında ne kadar üzüldüğünü görebiliyorum ama her seferinde alttan alamam.

"Neyse. Okul sekreterinin ofisine gidip velilere ve okul personeline ikinci bir bildiriye kadar okuldan uzak durmalarını söylediklerinden emin ol. Herkes haberleri izlemiyor. Girişe de birkaç üniformalı polis dik, ne olur ne olmaz. Ha bir de, BBC ekibini görürsen söyle otoparktan çıksınlar. Bizim iznimizi almadan okul alanına giremezler. Buraya bu kadar hızlı nasıl geldiler bilmiyorum ama madem haber yapmak istiyorlar, diğer herkes gibi sokaktan yapsınlar."

"Efendim, ben aslında..."

"Ben ne diyorsam onu yap, olur mu?"

Başıyla onaylayıp gidiyor. Bense yine dışarı çıkıyorum, o odaya dönmeden önce biraz daha hava almam lazım. Herkes benden ne yapacağımızı bilmemi bekliyor ama böylesi bir olay benim için de yeni. Şu anda körler sağırlar birbirimizi ağırlıyoruz.

Gözlerim aşağıdaki ormana doğru inen okul bahçesine dalıyor. Kargalar uçarken, Rachel'ın öldürüldüğü yerle okulun arasında bir kilometreden daha az mesafe olduğumu fark ediyorum. Arkamda ayak sesleri duyunca yine Priya'nın geldiğini düşünüyorum.

"Hallettin mi?" diye soruyorum.

"Neyi?"

Arkama dönünce Anna'yı görüyorum. "Senin burada ne işin var?"

"Yardımcın gönderdi."

"Priya mı? Neden öyle bir şey yapsın ki? Hem sen buraya

nasıl bu kadar hızlı geldin? Bildiğim kadarıyla basına açıklama yapılmadı ki basına açıklama yapacak kişi *ben* olduğumdan yapılmadığını *biliyorum*."

Anna cevap vermiyor. Yalnız olduğumuzdan ve bizi kimsenin duyamayacağından emin olmak için omzumun üzerinden etrafa bakınıyorum.

"Dün neden bileğinde o ip bileklik vardı?" diye fısıldıyorum.

Sanki gülecekmiş gibi duruyor.

"Neden o bilekliği sorup duruyorsun?"

"Nereden buldun?"

"Seni hiç il–"

"Soruyorum çünkü hâlâ..." *Seni seviyorum*. Az kalsın öyle diyecektim. Yalan değil ama bunu ona söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bazen, sevmek kendi hislerini kendine saklamaktır. "Senin için endişeleniyorum," demekle yetiniyorum. Anna gülümsüyor ama ben tavsiye edilen günlük sinir sınırımı çoktan aştım. "Ben ciddiyim, Anna."

"Sen zaten hep ciddisin. Çok sayıda kusurundan biri de bu."

"Beni dinle. Şimdi söyleyeceklerimi *bir başkasına* söylersen ya da haber yapmaya kalkarsan..."

"Tamam, sakin ol, dinliyorum."

"Güzel, umarım dinlersin. Ölen iki kadının da üzerinde senin taktığının aynısı dostluk bilekliği vardı ama bileklerinde değil, ağızlarının içinde. Dillerine bağlanmıştı."

Anna'nın beti benzi atarken ben de bu habere duygusal tepki vermesine seviniyorum. Vermese fena endişelenirdim. Yıllarca evli kaldığım kadını hiç tanımamışım gibi hissetmek hoş değil.

"O yüzden sende neden var?" diye soruyorum bu kez cevap vermesini umarak.

"Yok, kaybettim." Kulağa yalan gibi geliyor ama gerçeği söylüyor gibi görünüyor. "Gecenin bir yarısı bana benimle konuşmak istediğini söyleyen bir mesaj attın, o yüzden miydi?.."

Sarhoşken ona mesaj attığımı unutmuştum.

"Sabah erken saatteydi, gecenin bir yarısı değildi, ayrıca şu

an bunu konuşmanın ne yeri ne de sırası. Soruma cevap vermedin. Diğerleri..."

"Bana neden mesaj attın, Jack?"

Okula açılan kapıya doğru bakıyor –demek ki önceliği hâlâ yapacağı haber– ama konuyu değiştiriyorum.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama şu anda buna ayıracak vaktim yok. Yalnız şunu söylemeden geçemeyeceğim, yerinde olsam o iş arkadaşına fazla güvenmezdim."

Ağzı bir karış açık bakakalıyor.

"Doğru mu anlıyorum, ortada iki tane cinayet var ama sen benim kameramanımla yatmama takılıyorsun?"

"Kiminle yattığın umurumda bile değil ama adamın sabıka kaydı var ve bilmen gerekir diye düşündüm..."

"Richard'ı soruşturmaya hakkın yoktu. Bu yaptığın hiç etik değil. Hem onunla yatıyor olsaydım bile –ki yatmıyorum– hız cezasını ödememesine ya da o tür önemsiz ne bulduysan artık ona..."

"Önemsiz değildi. Ağır yaralamayla suçlanıp tutuklanmış."

"Ağır yaralama mı? Richard birini mi yaralamış?"

"Evet. Şimdi, benim yapacak işlerim var, sen de geldiğin yere geri dönüp kendini ve ekibini okul alanından çıkarıyorsun, hadi bakayım."

O sırada Priya kapıdan geçip bize doğru gelerek kaçış yolumun önünü kesiyor.

"Okul resmî olarak kapandı," diyor.

"Harika, peki bir basın görevlisini yanıma göndermendeki amaç neydi?"

Priya bir bana bir Anna'ya bakarken şaşkınlık yüzünde oraya ait olmayan kırışıklar ortaya çıkarıyor.

"Şey, onunla konuşmak istersiniz diye düşündüm."

"O niye?"

"Çünkü cesedi bulan Bayan Andrews."

Hayatın pek çok alanında olduğu gibi bir şeyi ne kadar çok yaparsanız o kadar kolaylaşır. Aynı kural insan öldürmede de geçerli, dolayısıyla ikinci cinayet birincisinden çok daha kolay oldu. Yapmam gereken tek şey sabretmekti ki ben de o konuda oldukça iyiyimdir.

Helen Wang, gücü insanlardan daha çok severdi. Sonunu da bu güç sevdası getirdi. Çok zekiydi ama yalnızdı da, mesai bitiminde öğretmenlerin hepsi evlerine giderken o okulda kalıp gece geç saatlere kadar çalışırdı. Odasından çıkacağı ânı kollayıp çıktığı anda içeri girdim ve perdenin arkasına saklanıp bekledim. Alttan ayaklarım çıkıyordu ama o fark etmedi. Bazı insanlar fotoğraflarda olduğu gibi hayatta da filtre kullanırlar, bu da yalnızca görmek istediklerini görmelerini sağlar. Helen geri döndükten sonra masasına oturdu ve sevgilisine bakar gibi ekranına baktı.

Okul meseleleri üzerinde çalıştığını sanıyordum ama meğer roman yazmaya çalışıyormuş, omzunun üzerinden bakınca gördüm, açıkçası komiğime gitti. Boğazını kestikten sonra bir yandan saçını okşarken bir yandan da giriş bölümünü okudum ama sözcükleri bana onu öldürmek kadar tat vermedi. Helen'ın yazım dili ondan beklemeyeceğim kadar kötüydü, ben de hepsini silip yerine kendi cümlelerimi yazdım:

Helen yalan söylememeliydi.

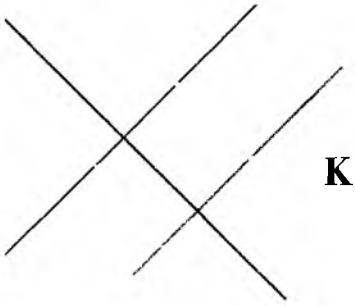
Helen yalan söylememeliydi.

Helen yalan söylememeliydi.

İşim bitince masasının üzerindeki antibakteriyel ıslak mendilden alıp klavyesini sildim. Sonra uyuşturucuyu hem burnuna sürdüm hem de çekmecesine koydum, böylece gözden kaçamayacaktı. Bu iyi müdirenin esasında genç kızlar için kötü bir rol model olduğunu herkesin bilmesini istiyordum. Güce, yasak maddelere ve sırlara bağımlı biriydi o.

Ismarlama takımı pahalı bir şeye benziyordu, o yüzden bluzunu açıp da altında marketlerde satılan ucuz ve adi sutyenlerden birini görünce hayal kırıklığına uğradım. Zımba tabancası aslında planımda yoktu ama masasının üzerinde görünce dayanamadım. Tenine zımbayla yazdığım harfler istediğim kadar simetrik olmadı ama yine de YALANCI kelimesi rahatlıkla okunabiliyordu.

Dostluk bilekliğini diline bağladıktan sonra geri çekilip kendi eserime hayranlıkla baktım; sahiden de etkileyici olmuştu. Sonra masanın üzerindeki kupadan bir kalem alıp elimin arkasına bir not yazdım. Kendime acilen bir arama yapmam gerektiğini hatırlatıyordum.

Kadın

Çarşamba 06:55

"Hemen telefonu bırak," diyor kadın dedektif.

Bana sanki korkunç bir suç işlemişim gibi bakıyor. Yanılmıyorsam Jack ona Patel demişti. Şu anda ilk tanıştığımızdaki nezaketinden eser yok. Dün ormanda dostluğunu kazanmak çok kolay olmuştu. Ondan galoş istemem aslında bahaneydi, onunla konuşabilmek için yapmıştım. Ondan ne kadar bilgi aldığıma inanamazsınız. Hatta bir kısmını yayımlamış bile olabilirim, sanırım o yüzden şu anda bana ters davranıyor.

Masanın üzerindeki telefona uzandığımı bana çıkışmadan önce gördüğüne yemin edebilirim. Kullanma deseydi kullanmazdım zaten ama karşı çıkmadan ahizeyi yerine koyuyorum. Hiçbir zaman yetkili kişilere karşı koyamamışımdır, önemsiz olanlarına bile. İkimiz okul sekreterinin odasında yalnızız ama neden burada baş başa kaldık anlamadım.

"On dakika içinde canlı yayına bağlanacağım. Amirin cep telefonumu aldı ama birilerini arayıp nerede olduğumu haber vermem gerek," diyorum.

"Baş Müfettiş Jack Harper cep telefonunuzu aldı çünkü birinin sizi o telefondan arayıp son cinayeti ihbar ettiğini söylediniz. Dolayısıyla aramayı ve aramanın kimden geldiğini araştırmak istememizin sebeplerini anlıyorsunuzdur."

Jack'e telefonumu verdiğime pişmanım ama işe yaramaz görünmek istemedim.

"Tamam ama haber merkezime nerede olduğumu söylemem gerek."

"Biz o konuyu hallettik."

"Ne demek *o*?"

"Kameramanız gecikeceğinizi biliyor."

"Gecikeceğimi mi yoksa alıkonduğumu mu? Tutuklu muyum?"

"Hayır. Daha önce de söylediğim gibi, istediğiniz zaman gitmekte özgürsünüz. Sizden hem kendi güvenliğiniz hem de soruşturmamıza yardımcı olmanız için burada kalmanızı istedik."

Gözlerinin içine bakıyorum, o da bakışlarını kaçırmıyor. Ufak tefek ve genç olabilir ama şaşırtıcı derecede özgüvenli. Jack'in onu sevmesine şaşmamalı. Bense ondan nefret etmeye başladığımı hissediyorum. Nefret etmek de tıpkı âşık olmak gibi ama âşık olmaktan çok daha güçlü, çok daha hızlı ve genellikle çok daha uzun soluklu.

Kapıyı açık bırakarak odadan çıkıyor. Koridorun sonunda biriyle konuştuğunu duyunca elimi çantama atıp mini şeşelerden birini çıkarıyor ve kafama dikiyorum. Ardından şeker kutumu bulup ağzıma bir tane atıyorum. Başımı kaldırdığımda dedektif kapıda durmuş beni izliyor. Ne zamandır orada olduğunu ya da ne gördüğünü bilmiyorum.

"Şeker?" diye soruyorum kutuyu ona doğru sallayarak.

"Hayır, teşekkürler."

"Jack'in eski karısı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi sahte gibi.

"Evet, Bayan Andrews. Kim olduğunuzu biliyorum."

Hangisinin beni daha rahatsız ettiğini bilemiyorum, sözleri mi yoksa yüzündeki tuhaf ifade mi? Bu sabah telefon geldiğinde ne kadar korktuğumu ikisine de söyledim ama bence bana inanmadılar. Polise haber vermeden önce haber merkezini aramış olmam da pek hoşlarına gitmedi. Ben bir gazeteciyim, yani elbette

ihbarın peşine düşüp okula gelecektim. Geriye dönüp baktığımda kararımın ne kadar aptalca göründüğünün farkındayım, hatta tehlikeli bile ama bazı haberler başarı kadar bağımlılık yapıcıdır. Bireysel cinayetler kariyer yapmanızı ya da kurtarmanızı sağlamaz ama bir seri katil haberi beni haftalarca canlı yayında tutabilir.

Ne var ki, Helen'ın cansız bedenini ilk gördüğüm anı asla unutamayacağım. Beraber okuduğum kız bambaşka bir kadına dönüşmüştü ama elbette onu tanıdım. Aynı saç, aynı elmacık kemikleri, hatta kim bilir belki de masasının üzerindeki zımba tabancası bile okul gazetesini çıkarırken kullandığıydı. Zihninizden asla silemeyeceğiniz türde bir görüntüydü ve sabah ilk iş o kadar kan görmek herkesi içkiye sürüklerdi.

Genç dedektif bana dik dik bakmaya devam ediyor, sanki iri kahverengi gözlerini nasıl kırpacağını unutmuş gibi. Önce ben bakışlarımı kaçırıyorum ve duvardaki resimleri inceliyormuş gibi yapıyorum. Bu resimlere bakmak bana öğrencilik yıllarımda bu odaya çağrıldığım zamanları hatırlatıyor. İlk okulumda hiç yaramazlık yapmamıştım ama St. Hilary'ye geldikten sonra her şey değişti. Gerçi benim hatam yoktu. Hepsi genellikle ya Rachel Hopkins'in ya da Helen Wang'ın başının altından çıkıyordu ki şimdi ikisi de ölüydü.

Okula ilk geldiğimde Rachel'ın bana kol kanat germesine çok mutlu olmuştum. Sınıfımızın en popüler kızı oydu ki bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Rachel hem güzel hem zeki *hem de* iyi biriydi. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum. O zamanlar bile hep yardım işleriyle uğraşırdı – sponsorlu koşular düzenler, kermesler kurar, Yardıma Muhtaç Çocuklar için koleksiyon tasarlardı. Başta aklıma gelmedi ama birkaç hafta sonra acaba beni de o küçük projelerinden biri gibi mi görüyor diye düşünmeye başladım.

Beni evine davet etmiş, giysilerini ödünç vermiş, nasıl makyaj yapacağımı öğretmişti. Daha önce hiç makyaj yapmamıştım.

Birlikte takıldığımızda tırnaklarıma oje sürmeye bayılırdı, her buluşmamızda farklı bir renk sürerdi. Hatta bazen ojeyle tırnaklarıma sözcükler yazardı, her tırnağa bir harf: TATLI, ŞİRİN ve İYİ yazmayı en sevdikleriydi. Bana hep İYİ derdi. Şimdi bile insanlar beni tanımlamak için en çok bu sözcüğü kullanırlar. Ama ben artık nefret etmeye başladım. Bu üç harfin çıkardığı ses kulaklarımda iltifattan hakarete dönüşür oldu. Sanki *iyi* olmak zayıflıkmış gibi. Belki de öyledir. Belki de zayıfımdır.

Rachel bir de bana sürekli küçük hediyeler –dudak parlatıcısı, kumaş kaplı lastik toka, bazen de beni kilo vermeye teşvik etmesi için üzerime dar gelen üstler ve etekler– alırdı, hatta bir keresinde beni saçıma onunki gibi ışıltı attırmam için kendi kuaförüne götürmüştü. Tabii benim bunu karşılayamayacağımı bildiğinden parasını kendisi ödemişti. Bu değirmenin suyunun nereden geldiğini merak etmiyor değildim ama hiç sormadım. Rachel, öğle yemeklerinde onun ve arkadaşlarının yanına oturmama da izin veriyordu ki bunun için de ona minnettardım. Yalnız başlarına oturan öğrenciler vardı ve ben onlar gibi olmak istemiyordum.

Catherine Kelly bana göre gayet iyi bir kızdı. Hep abur cubur yiyordu ve –beyaz-sarı saçları, diş telleri, kırış kırış formasıyla– biraz tuhaf görünüyordu ama kimseyi kıracak bir şey söylediği de yaptığı da yoktu. Aslına bakarsanız hiçbir şey söylemiyordu, sadece oturup kitap okuyordu. Okuduğu kitaplar çoğunlukla korku türündeydi. Evlerinin kasabanın eteklerinde, ormanın ürkünç bir yerinde olduğunu duymuştum. Kimileri o evin perili olduğunu söylerdi ama ben peri, hayalet gibi şeylere inanmazdım. Hiç arkadaşının olmaması bence çok üzücüydü, onun için üzülüyordum.

Bir gün oturmuş aşçı ablaların kendi yorumlarını katarak yaptıkları lazanya ve patates kızartmasını ağır ağır yerken, "Catherine'i de yanımıza çağırsak mı?" dedim.

Kızlar bana sanki onlara hakaret etmişim gibi baktılar.

"Olmaz," dedi tam karşımda oturan Rachel.

"Hepsini yiyecek misin sahiden?" dedi Helen tabağıma ba-

karak. Onun öğle yemeklerini hep atladığını fark etmiştim. Ben cevap vermeyince, "O işlenmiş zırvada kaç kalori olduğundan haberin var mı?" diye devam etti.

Yoktu, merak da etmiyordum.

"Lazanyaya bayılırım," dedim.

Başını sallayıp masanın üzerine küçük bir ilaç şişesi koydu.

"Al, bu senin olsun. Erken doğum günü hediyen say."

"Bu ne?" diye sordum beklenmedik "hediye"ye bakarak.

"Zayıflama hapı. Hepimiz kullanıyoruz. Aç hissetmeden zayıflamanı sağlıyor. Çantana koy, bütün okulun küçük sırlarımızı bilmesine gerek yok."

"Neden *Kokarca Catherine Kelly*'nin bizim gruba katılmasını istiyorsun?" diye sordu Rachel konuyu değiştirerek.

Diğerleri güldü.

"Öğle yemeğimi sizlerle yemenin beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorum, o kızcağız da pek yalnız görünüyor..."

"Sen de *iyilik* etmek istedin, öyle mi?" diye lafımı kesiyor Rachel. Omzumu silkiyorum. "Sana bir şey diyeyim, fazla *iyilik* zayıflık işaretidir."

Birden sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Sonra kutu kolasını alıp kantinden çıktı. Diğer kızlardan kimse konuşmadı, onlarla göz göze gelmeye çalıştığımdaysa bakışlarını tabaklarındaki yenmemiş salatalarına diktiler.

Rachel birkaç dakika sonra gülümsemesini yeniden takınmış hâlde geri döndü. Kolasını masaya bırakıp çatal bıçağını aldı ve tabağından azar azar yemeye devam etti. Diğer kızlar da aynını yaptılar. Hep Rachel'a göre hareket ediyorlardı.

"Peki madem," dedi Rachel lokmalarının arasında. "Çağır kızı."

Bir an tereddüde düştüm ama sonra içimdeki kötü hisse kulak asmayarak Rachel'ın kibarlık ettiğine inanmayı seçtim. Şimdi dönüp bakınca ne kadar safmışım. Ama bazen insan en sevdiği kişiler hakkında yalnızca inanmak istediklerine inanıyor.

Sandalyelerden, masalardan ve de öğrencilerden oluşan en-

gelli parkurunu aşarak Catherine Kelly'nin hep yalnız başına yediği kantinin o ıssız köşesine gittim. Catherine'in uzun sarı saçları aylardır tarak yüzü görmemişe benziyordu. Saçlarını kepçe kulaklarının arkasına atınca diğerlerinin ona Dumbo dediğini duyup utandı. Bayıla bayıla yediği onca abur cubura –cipsler, çikolatalar, sonu gelmez gazlı içecekler– rağmen sıska bir kızdı. Gömleğinin en üstteki düğmesi düşmüştü ve kravatında lekeler vardı. Derken lacivert hırkasının tebeşir tozuna bulanmış olduğunu fark ettim, hırkasıyla tahtayı silmiş gibiydi. Bir de yakından bakınca, kaşlarının parmaklarıyla sürekli yolduğu yerde neredeyse tamamen kelleştiğini gördüm. Sınıfta onu kaşlarını yolarken izlemiştim, sırasının üzerine kendinin küçük yığınlarını yapmış, sonra mum üfler gibi üflemişti.

Onu bize katılmaya davet ettiğimde dalga geçtiğimi düşünür gibi yüzünü buruşturdu. Benim masamda oturan kızlara baktı –kızlar ben kalktıktan sonra Rachel'ın onlara fısıldadığı bir şeye kıkır kıkır gülüyorlardı– ama Catherine'in baktığını görünce hepsi tatlı tatlı gülümseyip ona masaya gelmesi için el ettiler. Doğrusu Catherine tepsisini alıp yanımıza gelince kendimle gurur duydum.

Ta ki tabağımın altına sıkıştırılmış kâğıt parçasını okuyana kadar.

Bir şey dememe ya da yapmama kalmadan Rachel konuşmaya başladı.

"Öncelikle şunu söylemek isterim ki eğer bilmeden duygularını incittiysem özür dilerim, Catherine. Arkadaş mıyız?" dedi masanın üzerinden elini uzatarak.

Sessiz kız da ona uyarak elini uzattı. Tırnaklarını ne biçim yediğini görebiliyordum, etraflarındaki deri soyulmuş, kıpkırmızı olmuştu. Diş tellerinin arasında da lazanya artığı vardı.

Catherine, Rachel'ın elini sıkarken yanakları al al oldu, derken birden kutu kolası dökülüverdi. Ama bizim her daim zeki ve pratik Rachel, sanki kolanın dökülüceğini önceden biliyormuş gibi hemencecik peçete çıkarıp dökülen kolayı sildi.

"Çok özür dilerim," dedi Rachel. "Ne kadar sakarım! Al, benim kolamı iç. Daha ağzımı sürmedim."

"Sorun değil, susamamıştım zaten," dedi Catherine, yüzü öncekinden bile daha kırmızıydı şimdi, kutuyla aynı renkti.

"Lütfen, ısrar ediyorum."

Rachel içeceği Catherine'e doğru iterken masada dönen muhabbet de kaldığı yerden devam etti.

Bense o kâğıt parçasına bakıp duruyor, üzerinde yazan sözcükleri tekrar tekrar okuyarak ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Kutuya işedim. İçmeden önce Catherine'e söylersen yarın öğle yemeğinde yalnız başına oturan sen olursun.

Ne yapmam gerektiğini elbette biliyordum ama yapmadım. Artık yemek istemediğim tabağıma bakarak öylece oturdum.

Catherine bizim masaya oturduktan beş katlanılmaz dakika sonra kutuyu eline aldı. Rachel istifini hiç bozmadı ama Helen'ın gözlerinin içi gülüyordu, Zoe'yse şimdiden kıkırdamaya başlamıştı. Keşke Catherine'in yalnızca bir yudum içtiğini söyleyebilseydim ama kız kutuyu kafasına diktiği gibi lıkır lıkır içti. Ta ki bir tuhaflık olduğunu anlayana kadar.

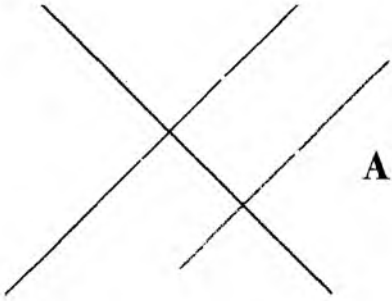
"Çişimi içtin!" dedi Rachel yüzünde yine kocaman bir gülümsemeyle.

Herkes güldü ve olay kısa sürede masadan masaya yayılmaya başladı, öyle ki az sonra bütün okul Catherine Kelly'yi gösteriyor, ona gülüyordu.

Catherine'se tek kelime etmedi.

Sadece bana uzun uzun baktı.

Sonra kalkıp gitti, tepsisini boşaltmadan, arkasına bile bakmadan.

Adam

Çarşamba 07:45

"Benimle gelmen lazım."

Anna da Priya da dönüp bana bakıyorlar ama sözlerimin muhatabı eski karım.

"Lütfen buradaki hiçbir şeye dokunmadığını söyle," diyorum tuhaf bir şekilde süklüm püklüm görünen Priya'ya.

"Sadece telefona dokundu."

Gözlerimi yumuyorum. Sanırım o daha ağzını açmadan bu sözleri söyleyeceğini tahmin ettim. Anna'dan sekreter odasında beklemesini istemek benim fikrimdi, o yüzden kendimden başkasını suçlayamam. Vereceği tepkiyi merak ederek Anna'ya dönüyorum.

"Telefonuna gelen arama –son cinayetle ilgili sözde ihbar– *bu* odadaki telefondan yapılmış."

Anna eski telefona bakakalıyor.

"Yine de üzerine toz dökerek parmak izlerini bulabilirsiniz ama, değil mi? Ya da nasıl yapıyorsanız artık."

"Bundan böyle bulacağımız tek parmak izi seninki olacaktır ve şu durumda sabahtan önce orada parmak izin var mıydı yok muydu bilmemiz imkânsız."

"Tabii ki yoktu, nasıl olabilir?"

Priya bir adım öne çıkıyor.

"Efendim, çok özür dilerim. Ben..."

Anna, Priya'nın lafını kesiyor. "*Kendi kendimi* aradığımı mı ima ediyorsun?"

"Henüz hiçbir şey ima ettiğim yok. Hâlâ kanıt topluyorum. Lütfen benimle gelir misin? Priya, sen burada kalıp ekibi bekle. Bu odayı köşe bucak aradıklarından emin ol. Helen Wang'i öldüren her kimse dün buradaydı."

Anna için kapıyı tutuyorum –öyle de centilmenim– ama Anna yanımdan geçerken bana o umursamaz bakışını atıyor. Evliliğimizin son aylarında bu bakışa iyice alışmıştım. Bir süre sessizce yürüyoruz ama öfkeli olduğunu anlamam için bir şey demesine gerek yok. Karı kocalar kendi aralarında sözsüz ve özgün bir dil geliştirirler. Ayrılsalar bile bu dili unutmaz, birbirlerinin yüz ifadelerini, mimiklerini ve söylenmemiş sözlerini şıp diye anlarlar.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor sonunda.

"Seni okul alanından dışarı çıkarıyorum."

"Yine de bu haberi yapacağım."

"Orası senin bileceğin iş."

"Sence yapmamalı mıyım?"

"Ne zamandır benim fikirlerimi önemser oldun?"

Anna duruyor ve ben de artık bunu yapmak istemiyorum. Bizi bitiren şey dışında, oturup doğru dürüst konuşmamız gereken ama asla konuşmadığımız o şey dışında her konuda tartışmamızdan bıktım usandım artık.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Karşımda duran otuz altı yaşındaki kadın birdenbire yirmi yıl önce tanıdığım utangaç ve korkak kıza dönüşüveriyor. Sebebini hiç anlamasam da kardeşimle Rachel'ın arkadaşlık kurduğu o sessiz kıza. Zira Anna onlar gibi değildi. Şimdi kadınları nasıl anlamıyorsam o zamanlar da kızları hiç anlamıyordum.

"Telefonun bu sabah saat tam beşte geldiğini söyledin."

"Evet."

"Sesi tanımadığını, arayanın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile anlayamadığını söyledin."

"Doğru. Sanırım ses bozucu kullanıyordu."

Tek kaşımı kaldırmama engel olamıyorum.

"İlginç. Peki, *sence* neden biri bu cinayeti *sana* ihbar etsin?" diye soruyorum, omzunu silkiyor.

"İlkinin haberini benim yaptığımı görmüş olabilir mi?"

"Meselenin bundan daha şahsi olabileceğinden hiç endişelenmiyor musun?"

Bana bir şey diyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçiyor. Oyun oynayacak vaktim yok, o yüzden üstelemiyorum.

Otoparka vardığımızda canlı yayın aracının gittiğini görüyorum. Aslında ortalık tıpkı dün gece buraya geldiğimdeki gibi bomboş. Bu gerçekten kimseye bahsetmedim çünkü pazartesi akşamı ormandaki olay yerinde olmam gibi bunun da iyi görünmeyeceğini biliyorum. Polis araçları ve basının geri kalanı okulun önüne park etmiş, ben de Anna'yı oraya doğru götürüyorum.

"Ekibin nerede?"

"Ne kadar süre *alıkonulacağımı* bilmediklerinden kahvaltıya gitmişlerdir."

"Seni arabana kadar götüreyim o zaman," diyorum uzakta katlanamadığım Mini'sini görünce.

"Tanrım, gitmemi sahiden *çok* istiyorsun."

Cevap vermemi bekliyor ama vermiyorum. Yürümeye devam ediyoruz, her adımımız bir öncekinden daha ağır, kendi ısmarlama sessizliğimizi taşımakta zorlanıyorlar. Anna, ben gösterene kadar kırık camı fark etmiyor.

Birisi arabasının camını kırmış.

"Hah, bir bu eksikti," diyor arabaya yaklaşıp içine bakarak.

"Sakın bir şeye dokunma."

Gözümü Anna'nın üzerinden ayırmadan Priya'yı arayıp birilerini göndermesini istiyorum.

"Eksik bir şey var mı?" diye soruyorum telefonu kapatır kapatmaz.

"Var, valizim gitmiş. Arka koltuktaydı."

"Hâlâ bunun seninle alakalı olmadığını mı düşünüyorsun?

Birisi –katil olduğuna iddiasına varım– *seni* arayıp ikinci cinayeti *sana* ihbar ediyor. Şimdi de *senin* arabanın camı kırılıyor ve *senin* valizin çalınıyor. Maktullerin ikisini de tanıyordun. Sence bu bir uyarı olabilir mi?"

"Sence olabilir mi?" diye soruyor başını kaldırıp bana bakarak.

Yüzü öncekinden daha solgun ve sahiden korkmuşa benziyor. Ona sarılsam mı ondan nefret mi etsem bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey var, o da benden bir şey gizlediği.

"Yalan söyledim," diyor.

Kalbim öyle hızlı atmaya başlıyor ki sesini o da duyacak diye korkuyorum.

"Ne demek istiyorsun? Hangi konuda?"

"Benimle alakalı olmasından *endişeleniyorum* ama yemin ederim bu olayla hiçbir ilgim yok. Bunu bilmelisin."

"Tamam," diyorum.

Bana bilmek istediklerimi söylemesini sağlamak için ne duymak istiyorsa söylerim. Bu, ikimizin de aşina olduğu bir numara.

"Dün gece birinin beni izlediğini hissettim," deyince bir süredir ben de aynı şeyi hissediyorum dememek için kendimi zor tutuyorum. "Şimdi söyleyeceğim şeyin kulağa ne kadar saçma geleceğinin farkındayım ama sanırım biri odama girip eşyaların yerini değiştirdi. Başta paranoyaklık yaptığımı sandım çünkü çok yorgundum ve..."

Sarhoştum demesine gerek yok. O kadarını tahmin edebiliyorum. Hatta şimdi bile nefesindeki içki kokusu alabiliyorum.

"Kameramanın seninle aynı otelde mi kalıyordu?"

"Richard değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü neden yapsın? Tüm bu olanlar Blackdown'la bağlantılı görünüyor. Belki beni eskiden tanıyan biridir?"

"Neden öyle düşündün?"

"Rachel'ı ne kadar iyi tanıyordun?" diye soruyor. "Buraya taşındıktan sonra onu görmüş müydün?"

Pek çok kez, farklı farklı yerlerde ve pozisyonlarda.

"Bence herkes onu *görmüştür*. İnsanların *bakmaktan* kendilerini alamadıkları türde bir kadındı."

Ben bunu deyince Anna yine surat asıyor ama surat asmak ona hiç yakışmıyor. Bence sorusuna yalan söylemeden gayet iyi cevap verdim. Zira ne zaman yalan söylesem anlardı.

"Ama *sen* onu ne kadar iyi tanıyordun?" diye bir daha soruyor. Alnımı boncuk boncuk ter kapladığını hayal edebiliyorum ama eski karım cevabımı beklemeden konuşmaya devam ediyor, bu konuda üzerine yoktur. "Biz küçükken herkes onun çok iyi biri olduğunu düşünürdü... oysa Rachel'ın karanlık bir tarafı vardı. O karanlık tarafını iyi gizlerdi ama yine de oradaydı, belki de hâlâ öyleydi."

"Kusura bakma ama ne anlattığını anlamıyorum. Bunun seninle ne alakası var?"

"Rachel bana şantaj yapıyordu."

"Ne?"

"Biz okuldayken olan bir şeyle bana şantaj yapıyordu. Yakın zamanda benimle iletişime geçip benden bir şey istedi, ben hayır deyince de... Ya başkalarına da şantaj yapıyorduysa?"

"Siz okuldayken ne oldu?"

"Orası önemli değil."

"Belli ki önemliymiş yoksa söylemezdin."

"Biriyle evli olman o kişi hakkında her şeyi bildiğin anlamına gelmez, Jack."

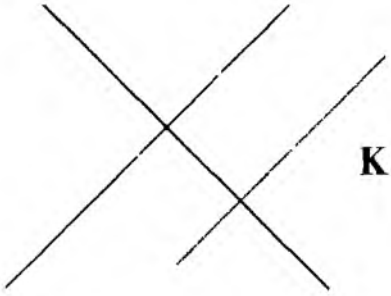
Bakışlarını kaçırıyor. Yüzüm az önce söylediği şeye uygun bir ifade bulmaya çalışıyor ama öyle bir ifadenin var olduğundan emin değilim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Anna, arabasının içine bakarak.

"N'oldu?"

"Dün taktığım dostluk bilekliğinden bahsedip duruyordun. Sahiden kaybettiğimi ya da dün gece birinin odamdan aldığını sanıyordum. Yemin ederim *şu şeyi* arabamda daha önce hiç görmedim."

Başımı eğip kırık camdan içeriye bakınca parlak sarı kartondan yapılma bir gülen yüz araba parfümü görüyorum. Dikiz aynasına asılı hâlde rüzgârda sallanıyor, oraya kırmızı-beyaz bir dostluk bilekliğiyle bağlanmış.

Kadın

Çarşamba 08:00

Bir grup yabancının arabamı incelemesini seyrederken bayılacak gibi oluyorum. İşleri bittikten sonra arabanın içini dip köşe temizlemem saatlerimi alacak. Jack bana doğru geliyor, elinde tuttuğu plastik torbanın içinde buradan göremediğim bir şey var.

"Torpidonda alkolmetre mi bulunduruyorsun?"

Bunu bütün ekibin duyabileceği kadar sesli söylediğinden hepsi dönüp bana bakıyor.

"Yasak değil, değil mi?" diyorum, gülümsüyor.

"Hayır, değil ama... komik."

"Seni eğlendirebildiysem ne mutlu bana. Artık cep telefonumu geri alabilir miyim lütfen?"

Jack bana uzun uzun baktıktan sonra elini cebine sokuyor.

"Elbette ama bir daha aranır ya da mesaj alırsan önce bana haber vermeni istiyorum. O lanet haber merkezinden önce, anlaşıldı mı?"

Ona en çok da benimle çocukmuşum gibi konuştuğunda sinir oluyorum. İlişkimiz sırasında bunu sık sık yapardı, sanki en iyisini o bilirmiş gibi. Oysa o zaman da bilmiyordu, şimdi de bilmiyor. Jack, ona gerçeği söylediğim zamanlarla duymak istediklerini söylediğim zamanlar arasındaki farkı hiçbir zaman ayırt edemedi.

Şu anda *benim* istediğim şey ise içki içmek ama bunun yerine

otoparkın kenarında durup bekliyorum. Zaten kalan içkilerimin hepsi valizimdeydi, bana kala kala boş mini şişeler kaldı.

Jack, dostluk bilekliklerinin maktullerin dillerine nasıl bağlandığını anlatırken yüzünde beliren ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Sanki bir tür beden dışı deneyimi anlatıyor gibiydi. Rachel'dan bahsederkenki ifadesi kesinlikle daha farklıydı. Ona yanık olduğunu bilmediğimi sanıyor, ne aptalca bir hata. Eşler her zaman bilir.

Kola olayından sonra Rachel, Helen ve Zoe'yle günlerce konuşmadım. Okulun her bir köşesini dolduran kahkahalarını duymazdan gelerek hem sınıfta hem de öğle yemeklerinde kendi başıma oturdum. Rachel'ı deli gibi özlesem bile Catherine Kelly'ye yaptığı şeyi affedemiyordum. Zavallı kız eskiye göre daha da sessizleşmişti, gözleri de hep kıpkırmızıydı. Dağınık beyaz saçlarıyla birleşince üzerinde deney yapılmış bir hayvana dönmüştü. Hatta diğer öğrenciler kafese kapatılması gerektiğine dair espriler yapmaya başlamışlardı.

Annem moralimin bozuk olduğunu anladı. Çok geçmeden, okul çıkışı yeni arkadaşlarımla takılmak yerine eskiden olduğu gibi doğruca eve geldiğimi fark etti ve benden Rachel'ı bize davet etmemi isteyip durmaya başladı. Ona olanları anlatamazdım –öğrenirse kötü biri olduğumu düşünür diye korkuyordum– o yüzden ben de bahaneler uydurup durdum.

Dolayısıyla, bir hafta sonra annem Rachelların evini temizlemekten döndüğünde, Rachel'ı minibüste annemin yanında otururken görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Onlar minibüsten inerken ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemeden açık kapının ağzında bekledim.

"Pijama partisi yaparız diye düşündüm, annelerimiz kabul etti!" dedi Rachel, elinde valiziyle bana doğru koşarak.

Kantindeki olay hiç yaşanmamış gibi gülümsedi ve bana sımsıkı sarıldı.

Sanki yeniden arkadaşmışız gibi.

Ne hissedeceğimi bilemedim. Aynı zamanda hem şaşkın hem de mutluydum. Kaybettiğinizi sandığınız bir şeyi bulduğunuzda hissettiğiniz rahatlamaya benziyordu. Kıymetli ve yeri doldurulamaz bir şey.

Onun bizim minicik *evimizde* olması çok tuhaftı. Daha önce bize hiç gelmemişti; hep ben onlara gitmiştim. Babam gittikten sonra annem kimseleri eve almaz olmuştu ki zaten Rachel da buraya ait değil gibi duruyordu. Bana göre onun çevresinde yalnızca güzel insanlar ve mükemmel şeyler olması gerekiyordu. Evimiz sevimli olsa bile birbirine uymayan ikinci el mobilyalarla ve el yapımı perde ve yastıklarla döşeliydi. Kitaplıklarımız, hayır kurumu mağazalarından kurtarılmış altın değerindeki kitaplarla doluydu. Her şey tertemizdi belki ama aynı zamanda eski ve yorgun görünümlüydüler. Öte yandan Rachel hep canlı görünüyordu, bir insan ne kadar neşeli ve hayat dolu olabilirse o kadar neşeli ve hayat doluydu. Yüzü hep gülen bir kızdı.

Muhabbetimiz sanki hiç bozulmamış gibiydi. Rachel öyle iyi bir oyuncuydu ki ben kendi repliklerimi söylemekte zorlandığımda bile oyunu gamsız bir rahatlıkla devam ettirdi. Küstüğümüzden haberi bile yokmuş gibi görünen annem arka bahçede yetiştirdiği sebzelerden sebzeli kiş yaptı. Bu, annemin gurur duyduğu bir şeydi. "Hazır yiyecekler insanlığın sonunu getirecek," derdi, en sevdiği mottolardan biriydi bu ama ben onun gibi koruyucu maddelerden korkmuyordum. Yıllarca mahrum kaldığımdan, dışarıdan yemek söylemek bana ödül gibi gelirdi.

Normal insanlar gibi marketten yiyecek almamamız beni biraz utandırmıştı ama Rachel anneme övgüler yağdırdı, kişine iltifatlar sıraladı, sanki hayatı boyunca yediği en güzel yemekmiş gibi. Açıkçası bir kez daha onun insanları büyüleme ve kendisini sevmelerini sağlama yeteneğine hayran kaldım. Onu sevmemek neredeyse imkânsızdı, ne yaptığını bilseniz bile.

"Tatlı olarak çikolatalı dondurma ister misiniz? Bir yerlerde şu sihirli soslardan olacaktı, hani dondurmanın üzerine döktüğünüzde donan var ya," dedi annem masayı toplarken.

Bizim evde her akşam tatlı yenirdi.

"Teşekkür ederim ama ben almayayım, Bayan Andrews. Çok doydum," dedi misafirimiz.

"Tamam, canım. Ama sen istersin, değil mi Anna?"

Rachel bana baktı. Ben de hayır deyince, annem gittikten sonra bana gülümsedi. Kilo vermek istiyorsam daha az yemem ve daha fazla hareket etmem gerektiğini söyleyerek haftalarca beni yeme alışkanlıklarımı değiştirmeye ikna etmeye çalışmıştı. Helen'm verdiği hapları kullanmaya başlamıştım ki banyo tartısına bakılacak olursa işe yarıyordu. Çok şişman değildim zaten ama Rachel'ın bana onaylayan gözlerle baktığını görünce ne kadar sevindiğimi hatırlıyorum. Birkaç top dondurmadan uzak durmak, bir iki hap yutmak, onun onayını almanın verdiği haz karşısında gayet makul fedakârlıklar gibi görünmüştü.

Bizim evde misafir odası yoktu. Odaların hepsi doluydu, o yüzden Rachel benimle yattı. Benim odamda. Benim yatağımda. Banyoda yan yana dişlerimizi fırçalayıp macunu aynı anda tükürdük ve sırayla tuvaleti kullandık.

Annem her zamanki gibi aşağıda gece haberlerini izliyordu. O zamanlar temizlikten yeni bir televizyon alabileceğimiz kadar kazanmıştı. Bir keresinde bana adımı haber spikeri Anna Ford'dan aldığımı söylemişti, aslına bakarsanız şaka yaptığını sanmıyorum.

Rachel, "Bu gece hava ne kadar sıcak, değil mi?" deyip üzerini çıkarmaya başladı.

Gömleğinin düğmelerini açıp yere düşmesine izin vermesini, ardından sırtına uzanıp sutyenini çözmesini izledim. Hep dantelli yetişkin iç çamaşırları giyerdi. Benim aksime. Bana hiç sıcak gelmiyordu. Bizim ev hep buz gibiydi. Ama annem bizim için odamdaki şömineyi yakmıştı, şimdi arka planda çatırdıyor, tıslıyordu.

Hiçbir zaman kendi vücudumdan memnun olmadım, ta o zamanlar, endişelenecek bir şeyim olmadığında bile. Rachel beni çıplak görmesin diye hızlıca pijamalarımı giydim. Daha doğrusu yarı giyiniktim ki fotoğrafımı çekmek istedi. Üzerinde yalnızca

külotuyla odanın ortasında durmuş tek kullanımlık fotoğraf makinesiyle bekliyordu.

"Neden fotoğrafımı çekmek istiyorsun?" diye sordum. Sorulması gereken en mantıklı soru buydu.

"Çünkü çok güzelsin. Elimde seni böyle hatırlayacağım bir şey olsun istiyorum."

O neredeyse çırılçıplakken bacaklarımın açıkta olduğundan yakınmak tuhaf olurdu, o yüzden fotoğrafımı çekmesine izin verdim. Rachel birden çok fotoğrafımı çektikten sonra makineyi kaldırdı. Onda, bendeki beden algısı bozukluğundan yoktu; külotunu da çıkarıp odamda bu kez sahiden çırılçıplak dolaşmaya başladı. Ateşin ışığı vücuduna dans eden gölgeler düşürürken duvarlardaki posterleri, kitaplığımdaki kitapları uzun uzun inceledi. Bense gözlerimi ondan alamadan yatağımda uzandım. Ta ki Rachel hâlâ çıplak hâlde yanıma girip ışığı kapatana kadar.

Sessizlikte ve karanlıkta bir süre yan yana yattık. Bu sırada alışılmadık biçimde hızlı solumama engel olamıyor, beni duyup tuhaf biri olduğumu düşünmesinden korkuyordum. Ben nefesimi kontrol altına almaya çalıştıkça daha da kötüleşiyordu, öyle ki sonunda astım krizi geçirdiğimden korkmaya başladım. Derken Rachel elini pijama altımın içine soktu ve bu sefer nefes almayı neredeyse tamamen unuttum.

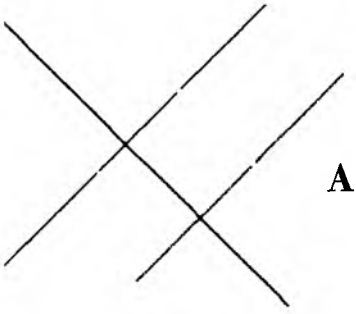
"Şşşt," deyip beni yanağımdan öptü.

Ne kıpırdadım ne de ağzımı açtım. Yatakta öylece yatıp daha önce hiç dokunulmamış yerime dokunmasına izin verdim. Bittiğinde ıslak parmaklarını karnıma silip kolunu belime doladı. Âdeta en sevdiği oyuncağıymışım gibi bana sımsıkı sarılıp kulağıma fısıldadı, sonra da uyudu. Tatlı horultuları garip bir ninni gibiydi.

Ama *ben* gözümü kırpmadım.

Az önce söylediği sözler kafamın içinde devamlı tekrarlarken, neler olduğunu ve neden olduğunu düşünüp durdum:

"*İyiydi*, değil mi?"

Adam

Çarşamba 08:00

Anna'yı bu kadar üzgün görmek hoşuma gitmiyor, böylece onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Ceketimin iç cebinde bir telefon titriyor. Benimki olmadığını biliyorum çünkü benimki elimde. Anna'nın Mini'sinin etrafına toplanan ekibin yanından uzaklaşıp Rachel'ın cep telefonunu çıkarıyorum. Sanırım telefonu arabamın bagajında bulduğumu bir türlü kabullenemiyordum ama ekrandaki mesajı okuyunca inkâr edecek durumum kalmıyor:

Beni özledin mi, sevgilim?

Rachel'ın ölü olduğuna şüphe yok, hayaletlere de inanmam, dolayısıyla geriye tek bir seçenek kalıyor: Bir yerlerde bilmemesi gereken bir şey bilen birisi var.

Telefonu cebime koyup etrafa bakınıyorum. Mesajı gönderen kişi ne tepki vereceğimi görmek için beni izliyorsa ona o zevki tattırmayacağım. Otoparka göz gezdirip Anna'nın ta öbür başta olduğunu görüyorum. Şimdi herkesten biraz uzakta, kendi cep telefonuna bakıyor. Ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırınca göz göze geliyoruz.

"İhtiyacınız olur diye düşündüm, efendim."

Priya'nın birdenbire yanımda bitivermesiyle yerimden sıç-

rıyorum. Tam ona kızacakken elinde kullandığım sigaranın hiç açılmamış paketini görüyorum.

"Neden aldın?" diye soruyorum ama sadece omuz silkiyor.

Genç meslektaşımın bana bakışları beni cebimdeki telefona ölü bir kadından mesaj gelmesinden daha fazla rahatsız ediyor. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de.

"Neyse, teşekkürler," deyip paketi ondan alıyorum.

Hemen açıp bir sigara yakıyor ve derin bir nefes çekiyorum.

Ânında rahatlayıveriyorum, bir de Priya yanımda olmasa...

"Bak, büyük bir incelik etmişsin ama bana bir şeyler alıp durmana ya da bu kadar... düşünceli olmana gerek yok. Burada işimizi yapmak için varız, öyle değil mi? Vakaları çözmek için. Sürekli bu kadar *iyi* olmak zorunda değilsin. İşini yap yeter."

"Rica ederim," diyor doğaçlama nutkumu duymamış gibi. "Bu arada, neşenizi yerine getireceğini düşündüğüm bir gelişme var."

"Nedir?"

"Rachel Hopkins'in telefonu üzerinden çıkmamıştı ya hani, teknik ekipten telefonun sinyalini izlemesini istedim."

Yanlışlıkla sigaradan fazla derin bir nefes çekerek öksürmeye başlıyorum.

"Senden bunu yapmanı istediğimi hatırlamıyorum."

Bir elimle sigarayı içmeye devam ederken diğeriyle de cebime uzanıp Rachel'ın telefonunu kapamaya çalışıyorum.

"İstemediniz, efendim. Ama daha fazla inisiyatif almamı söylediniz. Birkaç dakika önce telefona bir mesaj gitti ve biri o mesajı okudu. Rachel'ın telefonu birinin elinde ve o biri buralarda bir yerde. Çocuklar şimdi sinyal alanını daraltmaya çalışıyorlar. Telefon açık olduğu sürece tam konumunu bulmakta zorlanmayacaklardır."

Anna'ya bakıyor.

"Rachel'ın telefonunun *Anna*'da olduğunu mu düşünüyorsun? Anna'nın bu cinayetlerle bağlantısının olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Priya omzunu silkiyor. "Siz düşünmüyor musunuz?" Sessizliğimi, konuşmaya devam etmesi için davet olarak alıyor. Bir yandan ceketimin cebindeki telefonu kapamaya çalışırken bir yandan da yaşadığım paniği dışarıya yansıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Birinin bu sabah saat beşte okul sekreterliğindeki sabit hattan Anna'nın cep telefonunu aradığını biliyoruz. Ama o sırada *onun* telefonunun nerede olduğunu bilmemize imkân yok. Sabit hattın yanı başından kendini aramış olabilir."

Parmaklarım nihayet aradıkları şeyi buluyor ve Rachel'ın telefonunu kapatıyorum. Sonra kahkaha atıyorum, ne kadar sahteyse kulağa da o kadar sahte geliyor.

"Az kalsın beni yiyordun! Telefonun sinyalini izlettirmen iyi olmuş, aferin, katilin eski karım olduğu esprin de güzeldi," diyorum espri yapmadığını bile bile.

Priya bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra atkuyruğunu savurarak ekibin yanına geri dönüyor. Biri o mesajı bilerek gönderdi ve dahası izlendiğimden eminim. Anna'yı bulmak için etrafa bakındığımda onu hiçbir yerde göremiyorum.

Mini'ye yazık oldu ama camı kırmak zorundaydım. Hem onarılamaz değil ya, tamir ettirildiğinde yeni gibi olur. Benim aksime. Nitekim insanları tamir etmek eşyaları tamir etmekten daha zordur. Planımın başarılı olmasının büyük ölçüde hedef şaşırtmaya bağlı olduğunu fark etmiştim, dolayısıyla arabaya zarar vermek zaruri bir vandalizm eylemiydi. Kimse benden şüphelenmezdi. Böylesi bir davranış, insanların olduğumu düşündükleri kişiye aykırıydı ama ben de onların düşündükleri kişi değildim. Çoğu insan gibi ben de işimden daha fazlasıydım.

Olayların gelişme şeklini ve sonrasında ortalığın karışmasını seyretmek inanılmaz zevkliydi. Hatta kitaplarda okuduğum, televizyonda izlediğim şeylerden bile daha iyiydi çünkü gerçekti. Üstelik yazarı bendim. Fırsatı değerlendirdim – emeklerimin karşılığını kendi gözlerimle gördüm, ellerimle seçtiğim oyuncu kadrosunun tepkilerini heyecanla izledim. İçimde buruk bir his bıraktı.

Ben hep becerikli biriydim çünkü öyle olmak zorundaydım. Elime geçen şeylerden bir şekilde faydalanmasını bilirdim. Mesela sekreterlik odasındaki, öğrencilerden toplanan yasaklı eşyaların bulunduğu kutuda unutulmuş o ses bozucu. Kullanması o kadar basit ve eğlenceliydi ki geri bırakmayıp yanıma aldım. Annemin de hep dediği gibi, birinin çöpü başkasının hazinesidir.

Müdire Hanım'ın odasındaki okulun tiyatro ödülünü de yanıma

aldım ve onunla arabanın camını kırdım. Nedense bana öylesi uygun geldi. Beni kimse görmedi; otopark boştu ve hemencecik halletmiştim. Daha sonra, işlediğiniz bir suçtan paçayı yırttığınızda hissedilen adrenalin patlamasını yaşarken kendimi aynı anda hem yenilmez hem de görünmez hissettim. Ödülü de geri bırakmadım. Oyunculuğum ödülü hak ediyordu doğrusu.

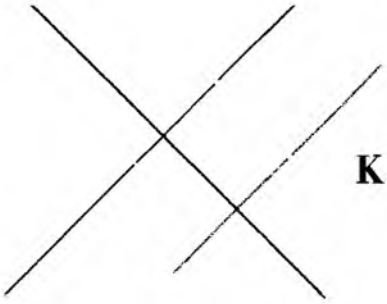
Bütün ömrümü yeni giysiler dener gibi yeni tenler deneyerek geçirmiş, böylece bana en çok hangisinin uyduğunu bulmaya çalışmış, uymayanları değiştirmiştim. Bir kişinin kendisine en uygun olanı bulana kadar kişiliğini değiştirebileceğini herkes bilmez. Küçükken kim olduğumu bilmiyordum, biliyorduysam bile bilmiyormuş gibi davrandım. İnsanlar genellikle olanı değil, görmek istediklerini görürler.

Valizi almamın tek sebebi dikkat dağıtmaktı.

Hayatta hepimiz hep daha fazla zaman kazanmaya çalışırız ama zaman paha biçilmezdir. Gücümüzün yettiğini değil, bize verileni alırız. Zaman, hepimizin bir noktada içine düştüğü bir tuzaktır ama hiçbirimiz ne kadar derine düştüğümüzü bilmeyiz. Bizi bu tuzağa düşüren de en büyük korkularımızdır; ne zaman onlardan korkmayı bırakmaya cüret etsek yeniden sahneye çıkarlar.

Etrafımıza ördüğümüz duygusal duvarlar başkalarını dışarıda tutmak kadar gerçek bizi içeride tutmak içindir de. Ben intikam tuğlalarını birer birer dizerek kendiminkini sapasağlam yapıyorum.

Hepimiz, dünyanın geri kalanına gösterdiğimiz hâlimizin arkasına saklanırız.

Kadın

Çarşamba 08:15

Jack görmese bile ben görüyorum.

O güzel çaylak dedektif, Jack'e abayı yakmış ve artık evli olmamamıza rağmen onları izlemek çok tuhaf. Hatta dürüst olmak gerekirse rahatsız edici ve üzücü. Saf değilim. Biz evleri ayırdığımızdan bu yana Jack'in hayatına farklı şekillerde devam ettiğinin elbette farkındayım ama yine de başka bir kadının ona böyle baktığını görmek hâlâ içimde o kadının gözlerini oyma hissi uyandırıyor. Kimse bakmazken ormana sıvışıyorum. Ormanda, bazen Rachel'la okuldan kaçıp gittiğimiz yere gidiyorum.

Küçük grubumuzun diğer üyelerinin –yani Helen Wang'le Zoe Harper'ın– Rachel'la bu kadar çok zaman geçirmemizi kıskanmaya başladıklarının farkındaydım. Zaten onlar da saklamaya uğraşmıyorlardı ama umurumda değildi. Bir kızla öpüşmek şöyle dursun, daha önce bir erkekle bile öpüşmemiştim ve hayatımda ilk kez kendimi güzel hissediyordum.

Birkaç ay sonra derslerim kötüleşmeye başladı. Rachel'la sık sık birbirimizin evinde kalıyor, okulda olmamız gereken saatlerde ya –yalnızca Rachel'ın alabileceği kıyafetleri almak için– alışverişe gidiyor ya da okulun arkasındaki ormana kaçıyorduk. Rachel'ın beni sevmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya

hazırdım, bir gün benden vazgeçecek diye ödüm kopuyordu. Derken annem kompozisyonumu zamanında yazıp veremediğim için Edebiyat dersinden F aldığımı öğrendi.

Şimdiye kadar bütün dersleri A olan bir öğrenciydim. Annemi ilk kez bu kadar sinirli görüyordum ki bana tam iki hafta ev cezası verdi. On altıncı doğum günümde parti vermeme –kızlardan birkaçını eve çağıracaktım– izin vermişti ama şimdi iptal etmem gerekiyordu. Tabii ki kavga çıkardım.

Rachel bu durumu düzeltebileceğini ve Helen'ın bize yardımcı olacağını söyledi. Ertesi sabah yoklamadan önce Helen'ın yanına koştu.

"Pazartesi günü için olan Edebiyat kompozisyonumuzu bizim yerimize yazman lazım. Sen hep A alıyorsun ve şu anda bizim de A almamız gerek yoksa Anna bir dahaki hafta sonu doğum günü partisini yapamayacak."

Bunları söylerken Helen'ın parlak siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmıştı, ben de bunu delicesine kıskanmıştım.

"Yapamam. Çok işim var," dedi Helen önündeki matematik kitabına bakarak, sınava çalışıyordu.

Rachel kollarını göğsünde birleştirip başını yana yatırdı. İstediğini alamadığı nadir zamanlarda hep böyle yapardı. Sonra Helen'ın kitabını kapattı.

"O zaman planlarını değiştir."

"Yapamam dedim."

Ben St. Hilary'ye başladığımdan bu yana Helen gitgide daha huysuz biri olmuştu. Artık bütün vaktini ders çalışarak ya da okul gazetesi için yazılar yazarak geçiriyordu ve aşırı kilo vermişti. Zayıflama hapları sahiden de işe yarıyor olmalıydı, kaldı ki onu yemek yerken neredeyse hiç görmüyordum.

"Bence bir daha düşün," dedi Rachel en iyi gülümsemelerinden birini takınarak.

Pazartesi sabahı Helen bize kendi yazacağımızdan katbekat daha iyi olduğuna adım gibi emin olduğum iki kompozisyon

uzattığında ağzım açık kaldı. İkisini de farklı el yazılarıyla yazmıştı, biri benimkine diğeri Rachel'ınkine benziyordu.

"Sorun olmadığına emin misin?" diye sordum Helen'a.

"Hak ettiğin notu alacağından şüphem yok," dedi ve başka tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Daha önce ödevlerimi hep yapardım, dolayısıyla bütün bunlar benim için alışılmadık şeylerdi.

"Kompozisyonları kontrol edelim mi?" diye sordum Rachel'a ama o sadece güldü.

"Ne gerek var? Helen öğretmenlerin ne istediğini bilir, bence büyüdüğünde o da öğretmen olacak. 'Bayan Wang.' Şimdiden onu okul toplantılarında müdür koltuğunda otururken hayal edebiliyorum! Sen edemiyor musun?"

Doğru diyordu. Helen hep olağanüstü zekiydi ama yalancıydı da.

Edebiyat dersinin sonunda kompozisyonlarımızı Bay Richardson'a verdik. Gözlüklü, tıknaz bir adamdı, boyu da sabrı da kıttı. Edebiyat hocası değil, edebi kitaplar kaleme alan bir yazar olmak istediğini bütün okul biliyordu. En çok kitapların ilk baskılarını biriktirmesiyle, kepekleriyle ve ergen düşmanlığıyla tanınırdı. Bütün kızlar ondan nefret ederdi. O, sırtı sınıfa dönük hâlde tahtaya yazı yazarken kızlar dolma kalemlerini savurarak mürekkebini adamın gömleğine fırlatırlardı. Rachel ona kompozisyonunu verirken Rachel'a bakışları çok tuhafıma gitti. Yaşlı bir sokak köpeğinin kasabın camındaki kuzu koluna salyalarını akıtarak bakmasını andırıyordu.

Öğle yemeği zili çaldığında herkes kantine doğru giderken Rachel beni karşı istikamete doğru çekiştirdi.

"Gel benimle, sana küçük bir hediyem var ama gizli bir yerde açman lazım."

Elimi tuttu, parmakları kendiliğinden parmaklarımın arasına dolandı. Okulda bir sürü kız el ele tutuşurdu ama Rachel'ın benim elimi tutması kendimi özel hissetmeme sebep olurdu, sanki seçilmiş kişiydim.

Rachel beni tuvalete götürdü ve orada Catherine Kelly'yle karşılaştık. Uzun beyaz-sarı saçları düğüm düğümdü. Teni eskisinden de solgundu ve çenesini kıpkırmızı sivilceler basmıştı. Yarım yamalak kaşları şimdi neredeyse tamamen dökülmüştü – bu kız basbayağı kendini parça parça koparıp atıyordu. Rachel gibi birinin ondan neden hoşlanmadığını anlayabiliyordum, birbirlerinin tam zıddıydılar.

"Bana bak, sürtük, kapıda dur ve kimseyi içeri alma. Eğer alırsan sana kola kutusunda sidik içirmekten daha beterini yaparım."

Catherine'e zorbalık etmesi Rachel'ın sevmediğim tek yanıydı ama bunun için iyi bir sebebinin olduğunu düşünüyordum, ben o sebebin ne olduğunu bilmesem bile.

Rachel beni tuvaletlerden birine sokup kapıyı kapattı.

"Gömleğini çıkar," dedi.

"Ne?"

Catherine bütün konuştuklarımızı duyabilecek mesafedeydi.

"Merak etme, Dumbo ve büyük kulakları dinlememesini söylediğim hiçbir şeyi dinleyemez," dedi Rachel. "Çıkar hadi."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

O zamana kadar odalarımızda ve ormanda oynaştığımız olmuştu ama bunu hep karanlıkta yapmıştık. Rachel'ı hatırlayamadığım kadar çok çıplak gördüysem bile *onun benim* vücudumu görmesinden hâlâ utanıyordum. Ben kıpırdamayınca gülümseyip düğmelerimi kendisi açmaya başladı. Ben de ona izin verdim, tıpkı yapmak istediği her şeyi yapmasına izin verdiğim gibi. Yaptıkları acı verici olsa bile.

Gömleğimi çıkarır çıkarmaz arkama uzanıp sutyenimin kopçasını çözdü. Memelerimi kapamaya çalıştım ama ellerimi itip çantasından siyah dantelli sutyen çıkardı. Daha önce hiç öyle bir şey giymemiştim –iç çamaşırlarımı hâlâ annem alırdı, hepsi beyaz ve pamuklu olurdu ve muhakkak Marks&Spencer'dan alınırdı– bu, ancak bir *kadının* takacağı türden bir sutyendi.

"Bu bir sihirli sutyen! Ben artık diğerlerini takmıyorum, hele bir giy, sen de bayılacaksın," dedi Rachel, en sevdiği oyuncağını giydiren bir çocuk gibi sutyeni üzerime giydirdi.

Daha sonra korktuğum başıma gelerek tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkarıp yeni cicisinin içindeki memelerimin fotoğrafını çekti ve beni tuvaletten dışarı itti. Ben aynadan kendime bakarken Catherine Kelly bakışlarını yerden ayırmadı. Aynadaki yansımam sanki ben değildi.

"Bak ne kadar büyüdüler!" dedi Rachel, sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"N'oldu?" diye sordum.

"Dudakların çatlamış. Olmaz öyle."

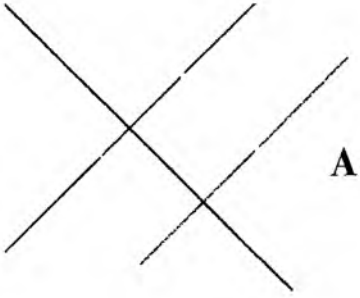
Çantasından çilek aromalı küçük bir dudak nemlendiricisi çıkarıp parmağının ucuyla dudaklarıma sürdü.

"Daha iyi mi?" diye sorunca başımla onayladım. "Bakayım," deyip beni öptü.

Onun sırtı Catherine'e dönüktü ama benimki değildi. Rachel'ın beni öptüğü süre boyunca kızın bizi izlemesi beni aşırı derecede rahatsız etti. Rachel dilini ağzımın içine sokarken birinin bizi izlediğini bilerek put gibi durdum.

"Sen onu kafana takma," dedi Rachel omzunun üzerinden bakarak. "Kimseye söylemeyecek, öyle değil mi sürtük?"

Catherine başını salladı. Rachel beni yeniden öptüğünde bu kez gözlerimi kapatıp ben de onu öptüm.

Adam

Çarşamba 08:45

"Geri dönmen lazım," diyorum Anna'yı ormanda bulur bulmaz.

Onu bulmam zor olmadı. Okulun yakınlarında, tam vadi çanağında haşarı kızların okuldan sonra, bazen de okulu kırarak kaçtıkları bir yer vardı. Orada sigara tüttürür, içki içer ve başka şeyler yaparlardı. Her yeni yılın "havalı" kızları orayı kendi gizli sığınağı zannederdi ama aslında orayı bilmeyen yoktu –hatta benim gibi oğlanlar bile bilirdi– ve tam konumu nesilden nesle aktarılırdı. O küçük açıklığın alametif arikası, üçgen şeklinde bir araya getirilerek oturma alanı oluşturulan üç devrik ağaç gövdesiydi. Şimdi o üçgen oturma alanının ortasında yakın zamanda ateş yakıldığına dair kalıntılar var, kalıntıların etrafı da taşlarla çevrili.

Anna bana hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Nerede olduğunu nasıl bildin?"

"Bana buradan bahsettiğin zamanı hatırladım."

"Bahsettim mi?"

Hayır.

"Başka nasıl bileceğim?"

Kafası karışmış gibi görünüyor. Yüzünde annesinden aldığı ikinci el bir ifade var. Bana eskinden beraber buraya geldiklerini söyleyenin Anna değil Rachel olduğunu gizlediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Biliyor musun, ona benziyorsun," diyorum.

"Kime?"

"Annene."

"Teşekkürler."

Kendini tepenin başındaki evde yaşayan unutkan ihtiyarla karşılaştırdığını görebiliyorum ama benim demek istediğim o değildi. Kasabadaki herkes Anna'nın annesinin bundan yirmi yıl önce ne kadar güzel *olduğunu* hatırlar. Ben onu hep banliyönün Audrey Hepburn'ü olarak düşünürdüm. Henüz genç bir delikanlıyken müstakbel kayınvalideme vurgundum. Şimdiki darmadağınık ak saçları o zamanlar uzun, siyah ve parlaktı, dahası o hayatımda gördüğüm en iyi giyimli temizlikçiydi. Ne var ki, hayat boyu çektiği zorluklar güzelliğini ondan alıp götürdü. Konu güzellik olduğunda yılların kimilerine iyi davranırken kimilerine karşı bu kadar acımasız olması ne tuhaf.

"Gençliğini kastettim. İltifat olarak söyledim," diyorum ama Anna yanıt vermiyor. "Sen iyi misin?" diye soruyorum aptalca bir soru olduğunu bile bile.

Anna başını sallıyor. "Artık iyi miyim değil miyim bilmiyorum."

Anna'nın annesi hep hassas bir konuydu, ondan bahsetmemeliydim.

"Annenin işine karıştığımı düşündüğün için üzgünüm. Haklısın, sağlığının önemli ölçüde kötüye gittiğini sana söylemem gerekirdi. Söylemeye çalıştım da, benim tek istediğim yardım etmekti..."

"Biliyorum. Sorun şu ki annem o evden ayrılmayı hiçbir zaman istemedi, o yüzden şimdi onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum..."

Ona bir adım yaklaşıyorum.

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Buradan neden uzak durduğunu anlayabiliyorum, üstelik burada olmanın seni ne hâle getirdiğini görebiliyorum. Acaba Londra'ya geri mi dönsen?"

Vücut dili birdenbire değişiveriyor.

"Dönmemi çok isterdin, değil mi Jack?"

"Ne demek şimdi bu?"

"Çavuş Patel kaç *yaşında*? Yirmi yedi mi? Yirmi sekiz mi?"

Anna'nın kıskanç biri olduğunu hiç bilmiyordum.

"Aslında otuzlarında." Geçenlerde İK belgesini kontrol etmiştim. "İşinde gayet başarılı ve tipim değil."

"Artık ben olmadığıma göre şimdiki tipin ne peki?"

Gülsem mi onu öpsem mi bilemiyorum ama iki seçenek de uygunsuz görünüyor.

"Sen her zaman benim tipim olacaksın," diyorum, o zaman gülümsememek için kendini zor tutuyor.

"Kan bağışına ihtiyacım olursa aklımda tutacağım."

Kahkaha atıyorum. Karımın ne kadar komik biri olduğunu unutmuşum. Eski karımın. İşte bunu unutmamalıyım.

Arkamızda kalan yola bir saksağan konunca Anna ona doğru selam vermekten kendini alamıyor. Bu, annesinden öğrendiği saçma bir batıl inanç.

"Gel hadi. Her şey yoluna girecek," diyorum ona elimi uzatarak.

Açıkçası elimi tutması beni şaşırtıyor. Parmaklarının benimkilere tam oturmasını her zaman çok sevmişimdir. Birden onu istemsizce kendime çekiyorum, Anna da karşı koymuyor. Sarılma konusunda pek deneyimi olmayan biriyle nasıl sarılırsanız birbirimize öyle sarılıyoruz, acemice. Anna ağlamaya başlıyor ve ben de birdenbire kendimi iki yıl önce o gece annesinin evinde buluyorum. Kızımızın öldüğünü öğrendikten hemen sonra karıma sarılışım gözümde canlanıyor. Aynı anının ona da musallat olduğuna eminim çünkü geri çekiliyor.

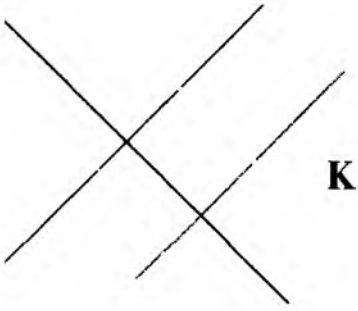
Cebimden temiz bir mendil çıkarıp ona veriyorum, o da gözyaşlarını ve gözlerinin altına bulaşan rimelini siliyor.

"Millet ikimizin birden nereye kaybolduğunu merak edecek," diyorum.

"Affedersin, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorum. Benim de. Sorun yok."

Otoparka doğru yürürken bakışlarımı birkaç dakika önce yere, hemen önümüze konan saksağandan alamıyorum. Saksağan uçup gitmiyor, hatta yaptığı şeyden başını kaldırıp başka tarafa bakmıyor bile ki ne yaptığını ancak yanına iyice yaklaştığımızda görüyorum. Yerdeki ölü saksağanın etini yiyor. Mesleğime rağmen bu görüntü karşısında midem bulanıyor. Saksağanı Anna da görüyor ve o zaman, batıl inancını düşününce, bu görüntünün tek saksağanın aksine güzel haber demek olan iki saksağan olarak sayılıp sayılmayacağını merak ediyorum.

Kadın

Çarşamba 09:00

O görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Bir saksağanın diğerini yediği görüntüyü. Jack'in anneme benzediğimi söylemesi de aklımdan çıkmıyor. Ben benzetemiyorum ama *benziyorsam* bile biz birbirimizden farklıyız. Armudun dibine düştüğü doğru olabilir ama bazen armut düştüğü yerden çok uzaklara yuvarlanır.

Ormanın bu köşesinde olmak bana hep Rachel'ı hatırlatmıştır.

Okulun tuvaletindeki öpüşmemizden sonra içimdeki mutluluğu hiçbir şeyin bozamayacağını sanıyordum. O, arkadaşların en mükemmeliydi ve hiçbir arkadaşlığın bizimki kadar iyi olmadığından emindim. Bütün gün ikimizin de ağzı kulaklarındaydı, ta ki iğrenç Edebiyat öğretmenimiz Bay Richardson bizi odasına çağırana kadar. Beden Eğitimi dersinden çıkarılıp oraya hokey kıyafetlerimizle götürülmüştük.

İçeriye önce beni çağırdılar. Masasının tam karşısındaki sandalyenin ucuna oturdum ve bana kopya çekerken yakalandığımı, dolayısıyla bunu anneme haber vermek zorunda olduğunu anlatırken ağlamaya başladım. Korkarım sözlerimle kendimi savunamadan gözyaşlarım beni ele vermişti.

Bay Richardson, Rachel'la ikimizin aynı kompozisyonu verdiğini söyledi. İkimizden biri diğerinden kopya çekmişti ve kop-

ya çekenin kim olduğunu bulamadığı takdirde ikimizi de cezalandırmak zorundaydı. Sağ eli masanın altında gizliydi, sanki bir şey kaşıyormuş gibi duruyordu ve suratındaki pis sırıtıştan beni ağlarken izlemekten zevk aldığını görebiliyordum. Yine de ağlamama engel olamıyordum, annemin yaptığım şeyi öğrendiğini düşündükçe kahroluyordum.

Sonunda çıkabileceğimi söyleyip Rachel'ı göndermemi istedi. Rachel ağladığımı görünce kötü bir şey olduğunu anladı. En azından onu neyin beklediğini bilsin diye onu uyarmak istedim ve yanından geçerken kulağına fısıldadım.

"Helen bizi kandırmış. Aynı kompozisyonu iki kere yazmış."

Ama Rachel hiç telaşlanmadı.

"Sen canını sıkma," diye fısıldadı bana. "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Git beni gizli yerimizde bekle, birazdan yanına geleceğim."

Orman karanlık ve soğuktu, hele ki üzerimde bir tek tişört ve hokey eteği olduğundan hepten donuyordum. Uzun çoraplarım bile fayda etmiyordu. Ben dünyam başıma yıkılmış gibi hissederken Rachel'ın bana canımı sıkmamamı söylemesi ne kadar saçmaydı. Ama kendime onun her zaman, her koşulda istediğini elde etmeyi *başarabildiğini* hatırlattım. Nitekim, on dakika sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıkageldi.

"Yanında naneli şeker ya da sakız yoktur değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Neyse, sonra alırım. Hem zaten dişlerimi fırçalamam da lazım."

"Neden?"

"Boş ver," deyip bana sarıldı. "Her şey yoluna girdi, artık endişelenmene gerek yok. Verdiğimiz kompozisyonlardan kendimiz yazmamış olsak bile A alacağız ve ailelerimiz hiçbir şey bilmeyecek. Şimdi A aldığına göre annen önümüzdeki hafta sonu doğum günü partini yapmana izin verir belki."

Yüzünü görebilmek için geri çekilmeye çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı.

"Anlamıyorum. Bay Richardson'ı kararını değiştirmeye nasıl ikna ettin?"

"Önemi yok," diye fısıldadı, sonra boştaki elini eteğimin altına soktu.

Parmakları külotumu kenara çekerken diğer koluyla beni tutmaya devam ediyordu. Dizlerim titremeye başlayınca beni yere yatırdı, ben de her zamanki gibi ne istiyorsa yapmasına izin verdim.

Sonrasında, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Cevabımı beklemeden ayağa kalktı, ellerine ve dizlerine bulaşan toprağı sildi, ardından beni ölü yapraklarında üzerinden kaldırdı.

"Bugün eve gitmeden önce Helen'la konuşmam lazım, hadi soyunma odasına dönelim," dedi. "Çantanda sakız var mıydı?"

"İster misin?" diye soruyor Jack bana sigara uzatarak.

Helen Wang'in Rachel Hopkins'i sinirlendirdiği ve sonrasında buna bin pişman olduğu güne dair anılarımdan kabaca çekip çıkarılıyorum. Rachel'la yaptığımız şeyleri hatırlamak yanaklarımın al al olmasına sebep oluyor.

"Almayayım, teşekkürler. Sen de biliyorsun ki benim bağımlılık tercihim sigara değil."

Bizim evde içki bağımlılığımın konusu asla açılmazdı. Jack neden başladığımı ve neden bırakamadığımı anlıyordu. Ne de olsa bu hayatta koltuk değneklerinin her çeşidi mevcut. Yüzündeki yeni ifade tıpkı acımaya benziyor. Ama bana acımasını istemediğim için kendisine iade ediyorum.

"Bütün bu korkunç olaylar senin bölgende yaşandığı için çok üzgünüm. Kasabaya kaçtığında böyle şeyler yaşayacağın aklının ucundan bile geçmemiştir eminim."

"Ben kaçmadım, gönderildim."

Bu, ikimizin de yeniden sapmak istemediği bir yol, dolayısıyla yönümü değiştiriyorum.

"Sanırım uzunca bir süre arabamı kullanamayacağım, değil mi?" diye soruyorum.

"Maalesef. İstersen seni gideceğin yere bırakabilirim."

"Yok, gerek yok. Richard'a mesaj attım bile."

Başını sallıyor. "Söylediğim onca şeyden sonra bile mi?"

"Geçmişte her ne yaptıysa eminim bir sebebi vardır."

"İstersen bana eski kafalı de ama benim kitabımda ağır yaralama hafife alınacak şey değil. Dün gece odana birinin girmiş olabileceğini söyledin. O da Beyaz Kalp'te kalmıyor muydu?"

"Kaldığını biliyorsun. Burada tek otel var zaten ama hayır, o değildi."

"Sana odana birinin girdiğini düşündüren neydi ki?"

Duraksıyorum, ne kadarını anlatmam gerektiği konusunda hâlâ kararsızım.

"Söylersem deli olduğumu düşünürsün..."

"Deli olduğunu biliyorum zaten. Biz on yıl evli kaldık, unuttun mu?"

İkimiz de gülümsüyoruz ve ona güvenmeye çalışmaya karar veriyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

"Okuldan birkaç kızla çekildiğim bir fotoğraf vardı. Dün annemin evinde buldum ve Rachel'ın başına gelenlerden dolayı gece otel odamda o fotoğrafa bakıyordum."

Bana uzun uzun bakıyor, sanki daha fazlasını anlatmamı ister gibi.

"Ee?"

Başımı sallıyorum, söyleyeceklerimin kulağa nasıl geleceğinden endişeliyim.

"Bizim grubun fotoğrafıydı."

"Tamam..."

"Birkaç dakikalığına odadan çıktım ama geri döndüğümde Rachel'ın yüzünde çarpı işareti vardı."

Jack kaşlarını çatıyor ve uzunca bir süre bir şey söylemiyor.

"Fotoğrafı görebilir miyim?"

"Göremezsin. Çünkü arabadan çalınan valizimdeydi."

"Fotoğrafta başka kimler vardı?"

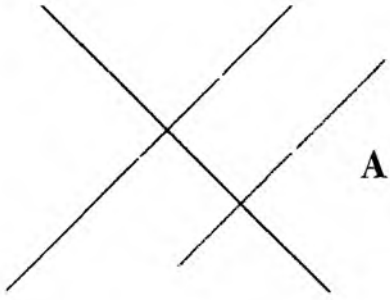
Bunları ona anlatmaktan hâlâ çekiniyorum. Çünkü sarhoş kafayla kendimin yaptığını, sonra da fotoğrafı kaybettiğimi düşünebilir. Öyle olabileceği benim bile aklımdan geçti. Jack yanıma yaklaşıyor. Fazla yakınıma.

"Anna, eğer başı tehlikede olabilecek başka kadınlar da varsa bilmem gerek."

"Ta yirmi yıl öncesinin fotoğrafı. Muhtemelen bir ilgisi yoktur. Ama yine de fotoğrafta olanları söyleyeyim: ben, Rachel Hopkins, Helen Wang, senin tanımadığın bir kız ve bir de..."

"Bir de?"

"Kız kardeşin."

Adam

Çarşamba 09:30

Anna gider gitmez Zoe'yi arıyorum.

Eski karımın kameramanının arabasına binip gitmesini içimde açıklayamadığım bir huzursuzlukla izledim. Anna, ne zamandır olmadığı kadar savunmasız görünüyordu. Bazen onun o sert kabuğunun altında aslında nasıl biri olduğunu unutuyorum. Dünyanın geri kalanına gösterdiği Anna'yla bir zamanlar benim karım olan Anna aynı kişi değil.

Zoe, abisinin birdenbire onun güvenliği ve iyiliği için endişelenmesini komik buluyor. Ama ona neden endişelendiğimi de fotoğrafı da söylemiyorum. Bunun yerine, o üçüncü kez iyi olduğunu *ve de* evin tamamen güvenli olduğunu söylerken sesinin tanıdık tınısını dinliyorum. Ondan anne babamızın eski hırsız alarmını –şifreyi yalnızca ikimizin bildiğinden eminim– devreye sokmasını istedikten sonra telefonu kapatıyorum ve işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Hep Zoe'nin geçmişinin başına iş açmasından korkmuşumdur. Biz gençken kız kardeşim yanlış kişilere bulaşmıştı. Bunu biliyorum çünkü ben de bulaştım.

Bu sabah da uzun ve yorucu bir sabah oldu; bir kez daha patoloğun yolunu tuttum, yeni tutanaklar hazırladım, tecrübesiz bir ekibe uzun uzun brifingler verdim, cevapsız soruların yanı

sıra cevap verilecek sorular üst üste yığılıp durdu. Bir de mesleğimin en kötü tarafı vardı: Bir ebeveyne çocuğunun öldüğünü söylemek. Bu haberin verdiği acıda yaşın önemi yoktur. Herkes birinin çocuğudur, yaşı kaç olursa olsun.

"Kim yapmış?" diye sordu Helen Wang'in annesi, sanki ben cevabını biliyormuşum gibi.

İlle ikram etmek istediği Earl Grey çayına da masanın üstünde ağzı açık duran kurabiye kutusuna da dokunmadan oturma odasında oturdum. Kadının ak saçları tıpkı kızınınki gibi Kleopatra kesimdi ve tertemiz kıyafetleri ondan çok daha genç birinin giyeceği şeylere benziyordu. Bay Wang yoktu, yani artık hayatında değildi. Kadın derli toplu ama sıradan bir evde yalnız başına yaşıyordu. Bizi kapıda görür görmez ağlamaya başlamıştı, sanırım ters bir durum olduğunu çoktan anlamıştı.

Helen'ın okulda ne vaziyette bulunduğuna dair ayrıntıların çoğunu ona anlatmadım ama basında okumasına engel olamam. Çok geçmeden kızının evinde bulduğumuz uyuşturucuları da öğrenir. Manşetleri şimdiden hayal edebiliyorum: *Uyuşturucu Müptelası Müdire.*

Normalde aileye haber verme işini çaylak dedektiflere bırakırım, tıpkı işimde yükselirken benim de yaptığım gibi. Ama Priya'yı en son yolladığımda Rachel'ın kocasını ve cep telefonunu öğrenememiştim. Aynı hataya ikinci kez düşmek istemem.

Benden daha yüksek maaş alanlar bir basın açıklaması daha yapmamı istiyorlar. Yeni gösteriye hazırlanmak bütün öğlenimi alıyor. Gazetecileri okuldan uzak tutmak için basın açıklamasını Surrey Polis Karakolu'nun önünde yapıyorum. Anna'yı da diğer muhabirlerin arasında görüyorum ama bu kez tek soru sormuyor. İçeriye geri döndüğümde, birisi –muhtemelen BBC *News*'te yayımlanan basın açıklamasını izlemek için– odamdaki televizyonu açmış, eski karımı ekranda görüyorum. Sanki dosdoğru bana bakıyor.

Priya iş çıkışı beni içmeye davet edince ilkin ne diyeceğimi biliyorum.

"Teşekkürler ama Blackdown'da kasaba sakinlerinin ya da medyanın her kelimemize kulak misafiri olmaya çalışmayacağı bir yer yok."

"Ben onu düşündüm, efendim. Gözlerden uzak bir yerde, benim evimde bir kadeh bir şeyler içmeye ne dersiniz?"

Yüzümde nasıl bir ifade belirdi bilmiyorum ama Priya'nın yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla pek iyi bir şey değil. Ben cevap veremeden Priya yine konuşmaya başlıyor ve söyleyeceklerinden korkuyorum.

"Sizi aslında sizin için davet etmiyorum –gerçi sizin de bir iki kadeh bir şeylere *ihtiyacınız* var gibi– ama daha çok kendim için davet ediyorum. Bütün bu olanlar benim için... çok yeni ve burada kimseyi tanımıyorum. Şu anda yalnız yaşıyorum, dolayısıyla eve döndüğümde konuşacak kimsem yok. Aslına bakarsanız vahşice öldürülmüş iki kadın gördükten sonra eve yalnız girmeye korkar oldum. Hepsi bu."

Bir süre bana bakıyor, sonra başını eğip kısa tırnaklarını inceliyor, sanki vücudunun geri kalanı gibi onların da düzgün ve temiz olması zaruriymiş gibi. Ben bu kadınlara akıl sır erdiremiyorum. Öte yandan kendimi suçlu hissetmiyorum desem yalan olur. Priya, yerel halkın yabancılara karşı pek de güler yüzlü olmadığı bir kasabada *sahiden* de yalnız. Hem zaten evde beni bekleyen kimsem de yok.

Seçeneklerimi gözden geçiriyor ve sonunda meslektaşımın bana kız kardeşimden daha fazla ihtiyacı olduğuna karar veriyorum. İçimden bir ses eve gidip Zoe'yi kontrol etmemi söylese de daha yüksek bir ses bunu yapmamamı söylüyor. Zoe her zaman kendi başının çaresine bakmıştır. Hem yan yana geldiğimizde tek yaptığımız ya para ya da Netflix'te ne izleyeceğimiz konusunda kavga etmek oluyor. Tıpkı çocukken oyuncaklar ve kumanda için kavga ettiğimiz gibi. Dolayısıyla, Zoe'nin akşam evin ona kalmasını yeğleyeceğinden eminim. Priya'nın davetini kabul edersem bir meslektaşımla dostça bir iki tek atacağım, hepsi bu; gayet normal ve masumane. Üstelik *doğru* olan da bu.

Bir saat ve iki bira sonra Priya mutfakta hamburger ve tatlı patates kızartması yapıyor. Evi kasabanın eteklerinde. Yeni bir ev –kırmızı tuğla duvarları ve PVC pencereleriyle evlerin üst üste olduğu ve hepsinin aynı göründüğü sitelerden birinde– ama gayet güzel. Kiralık tabii ama son moda mobilyalarla döşenmiş ve göze batmayan, nötr renklere boyanmış.

Her yer bal dök yala, ışıklar loş, ortalıkta tek bir fazlalık yok. Yalnız hiç aile fotoğrafı da yok, hatta kişisel hiçbir eşya yok. Daha önce Priya'nın evini merak etmiş olsaydım –ki etmedim– herhalde aklıma Ikea ya da şintz tarzı gelirdi ama yanılmış olurdum. Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlış görünüyor. Bu eve uygun görünmeyen tek şey şık portmantoya astığı eski püskü ceketim, bir de holde çıkardığım ayakkabılarım. Ayakkabıları orada çıkarırken kırk üç numara olduklarını fark edecek diye ödüm kopmuştu.

"Benim gidip unuttuğum bir şeyi almam lazım," diyor bana bir bira daha verirken. "Siz rahatınıza bakın, ben bir çırpıda gider gelirim."

Bu ifade gencecik sesine fazla eski, dahası beni evinde yalnız başıma bırakması açıkçası tuhafıma gidiyor. Sıkılmayayım diye mutfaktaki küçük televizyonu açıyor, ben de bira eşliğinde BBC'de eski karımı izliyorum. Anna bu saatte canlı yayın mı yapıyor yoksa sabahki haberin tekrarı mı anlayamıyorum.

Derken aptalca bir şey yapıyorum. Biradan mı, yorgunluktan mı yoksa ciddi ciddi aklımı oynatmaya başladığımdan mı bilmem ama Rachel'ın telefonunu açıyorum. Bu öğlen sinyalinin izlenmesini durdurmuştum – amir olmanın faydaları. Bu telefonun arabama nasıl girdiğini öğrenmem lazım. Biri beni izliyormuş ve beni tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi hissetmekten yoruldum artık.

Şifresi doğum tarihi –insanlar neden hep bu kadar öngörülebilirler?– ama telefonun kilidi açılır açılmaz pişman oluyorum. Telefonda akıllara durgunluk verecek kadar çok selfie, bilmediğim numaralara ve isimlere gönderilmiş sayısız müstehcen

mesaj var, son e-posta görüşmesini de Helen Wang'le yapmış. E-postanın konusu benim. O gece biz buluşmadan önce gönderdiği son mesajı tekrar tekrar okuyorum:

Jack'in eziğin teki olduğunu biliyorum ama nüfuzlu bir tanıdığın olması işimize yarayabilir. Yine de haklısın, bu gece bitireceğim. Durumu yumuşatmak için onunla son bir kez işi pişiririm, olur biter.

Demek Rachel benden kurtulmayı düşünüyordu ve bunu Helen'a söylemişti.

Ön kapı çarpıyor. Priya mutfağa girmeden telefonu cebime sokuşturuyorum. *Bir çırpıda*'nın belirli bir zaman aralığı yok ama Priya gideli bir saatten fazla oldu. Yani düşündüğümden çok daha uzun. Dahası, bir şey almışa benzemiyor. Bütün ömrümü annemle, kız kardeşimle ve Anna'yla geçirmek bana bir kadına ne zaman soru sorulmaması gerektiğini öğretti. Saat geç ve ikimiz de yorgunluktan geberiyoruz. O yüzden –şüpheyle karışık bir merak duysam da– sormuyorum.

"Görüntüsü de kokusu da leziz, teşekkürler," diyorum Priya önüme bir tabak koyduğunda. Yalan değil, sahiden de harika görünüyor, üstelik en son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum. "Bunu beklemiyordum," diyorum.

"Hint yemekleri mi bekliyordunuz?"

"Tanrım, hayır, benim demek istediğim..."

"Ne? Yemek yapamayacağımı mı düşünüyordunuz?"

Yüzündeki ifadeden benimle dalga geçtiğini görebiliyorum. Alay benim akıcı konuştuğum bir dil ama Priya daha ilk seviyelerde. Bira dilini çözmüşe benziyor, görünüşe bakılırsa birbirimizin yanında daha rahat hareket etmemizi de sağlamış. Priya yanıma oturuyor, biraz fazla yakınıma.

"Abartılacak bir şey değil, alt tarafı Nigella tarifi," diyor.

"Bence Nigella çok özel biri," diyorum sırıtarak, o ise bana her zamanki kibar gülümsemesiyle karşılık veriyor, sanki bir şekilde onu gücendirmişim gibi.

Hep kadınların erkeklere nazaran daha anlaşılması güç olduklarını düşünmüşümdür, şimdi de neyi yanlış yaptığımı me-

rak ediyorum. Nigella'ya özel biri dediğim için bana kızmış olamaz, halkın yarısı o kadına âşık.

Aslında çok tuhaf. Bu geceye kadar Priya'yı hep küçük bir kız çocuğu olarak görürdüm ama kendi evinde, kendi ortamında ne kadar da olgun görünüyor. İşteki hâlinin aksine son derece rahat. Herhalde ben de bundan dolayı kendimi yanında bu kadar rahat hissediyorum. Daha rahat. Muhtemelen fazla rahat.

"Demin nereye gittin?" diye soruyorum kendime engel olamayarak.

Gözleri kocaman açılıyor ve bana âdeta onu korkunç bir şeyle suçlamışım gibi bakıyor.

"Çok özür dilerim..." diyor.

"Niçin?"

"Unuttum, sonra hatırladım, sonra yine unuttum."

Yarısı yenmiş yemeğini bırakarak masadan kalkıyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıyor. Endişelenmeye başladığımı inkâr etmeyeceğim ama çok geçmeden Priya elinde ketçap kutusuyla geri dönüyor.

"Patates kızartmasını ketçapla yemeyi ne kadar sevdiğinizi biliyorum, efendim. Patateslerinizi *her seferinde* ketçaba boğarsınız ama evde ketçap yoktu. Ben de almaya gittim –yemeği tadınca yemenizi istedim– ama sonra unuttum ve..."

Ağlayacakmış gibi duruyor, o zaman bir kez daha kadınların başka gezegenden olduklarına kanaat getiriyorum.

"Priya, yemek harika olmuş. Bunca zahmete girmene gerek yoktu."

"Her şeyin mükemmel olmasını istedim."

Ona gülümsüyorum.

"Öyle zaten."

Nereye gittiğini öğrenince biraz daha rahatlıyorum – aslında yaptığı büyük bir incelik. O da rahatlamışa benziyor. Tabaklarımızı kaldırıyor ve isteyip istemediğimi sormadan buzdolabından iki bira daha alıyor. Evsahibi olarak düşünceli davranmaya mı çalışıyor –biram *bitmişti*– yoksa olayların gidişatı konusunda

endişelenmekte haklı mıyım karar veremiyorum. Saçı yine salık. Gömleğinin en üst düğmesini açmış ve odadan son çıktığında üzerine parfüm sıktığına yemin edebilirim. Biramdan büyük bir yudum alıp bu sorunla doğrudan yüzleşmeye karar veriyorum.

"Bak, Priya, bu akşam her şey mükemmeldi ama yanlış fikirlere kapılmanı istemem."

Şaşırmışa benziyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım, efendim?"

"Hayır ve bana siz demene gerek yok, hele ki evinde oturmuş yemek yiyip bira içerken. Tüh, ben buraya eli boş geldim. Ne kaba herifim..."

"Hiç önemli değil. Gerçekten, Jack."

Adımı söylemesi bile kulağıma yanlış geliyor. Derken haddinden fazla içmiş olabileceğimi fark ediyorum, hele ki eve arabayla dönmeyi planlarken. Buraya gelmem başlı başına hataydı, yarın yeniden yüz yüze gelmeden önce bu durumu düzeltmem gerek.

"Bak, Priya, ben... seninle çalışmayı seviyorum." Yüzü aydınlanınca bu konuşmayı yapmak benim için daha da zorlaşıyor. Kendime, ondan önemli ölçüde büyük olduğumu ve mesele çığırından çıkmadan önce önünü almam gerektiğini hatırlatıyorum. "Ama..." Yüzü düşüyor ve ben de bu konuşmayı laminant parke döşemeye bakarak yapmamın daha kolay olacağına karar veriyorum. "Biz beraber çalışıyoruz. Ben senden çok büyüğüm. Çok güzel ve çok çekici olduğunu düşünsem de..."

Siktir, bu son cümlem cinsel taciz olarak yorumlanabilir.

"...seni *o* şekilde görmüyorum."

İşte. Oldu.

"Çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tanrım, hayır. Hay anasını, öyle mi dedim yoksa?"

Priya gülümseyince pusulam hepten şaşıyor. Onu reddetmem balatalarını mı yaktı nedir?

"Efendim, sorun değil. Gerçekten. *Size* yanlış bir izlenim verdiysem kusuruma bakmayın," diyor. "Sürekli size yemek yapıp

getiriyorum çünkü başkaları için yemek yapmayı severim ama şu sıralar bunu yapacak kimsem yok. Size sigara alıyorum çünkü ihtiyacınız olabileceğini düşünüyorum. Bazen sizi ağzınızın içine bakarak dinliyorum çünkü işinizde harikasınız ve sizden öğrenmek istiyorum. Ama hepsi bu."

Kafam karışıyor ama kadınların üzerimde böyle bir etkisi vardır zaten. Yüzündeki ifadeyi tam olarak çıkaramasam da acıma olduğundan korkuyorum. Birdenbire kendimi aptal, yaşlı ve kuruntulu hissediyorum ki belki de öyleyim: Böylesine genç, zeki ve çekici biri neden *benim* gibi biriyle *ilgilensin* ki zaten?

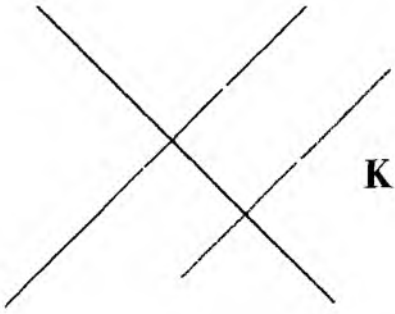
Priya ayağa kalkınca, yumuşacık görünümlü kahverengi teni ve kırmızı tırnaklarıyla ayaklarının ne kadar güzel ve küçük olduğunu ilk kez fark ediyorum. Odayı arşınlayıp iki kadeh ve bir şişe viski –eskiden Anna'yla içtiğimizden– alıyor, sonra gelip yine yanıma oturuyor. Öncekinden biraz daha yakınıma.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyor iki kadehi de neredeyse ağzına kadar doldurarak. "Birlikte uzun yıllar mutlu mesut sürdüreceğimiz *tamamen profesyonel ve platonik* ilişkimize. Şerefe."

"Şerefe," diyorum kadehimi onunkiyle tokuşturarak.

Bir dikişte içiyor –böylesine iyi kalite bir içki tek dikişte içilmez– ama ben de kadehimi bitiriyorum.

Sonra onu öpüyorum.

Kadın

Çarşamba 21:00

Tanrım, içki içmem lazım. En son ne zaman bu kadar uzun süre içmeden durduğumu hatırlamıyorum.

Gün boyu süren yayınların ardından –önce okulun, sonra polis karakolunun önünden canlı bağlantı yaptık, bunun yanı sıra farklı yayın organları için çekimler yapıp haberler hazırladık– yatağıma girmek için can atıyorum. Sabahki haber bültenlerinin yarın kaçta yayına bağlanmamızı istediklerini öğrenmek için merkezi arıyorum, sonra saatleri çantamda bulduğum siyah keçeli kalemle not alıyorum. Bu kalemi nereden bulduğumu hatırlamıyorum ama bugün pek çok kez işime yaradı.

Üşüyorum, dahası sabahtan beri oturmadığımdan ayaklarım koptu kopacak. Sanırım sıcacık stüdyoda masa başında oturup öğle haberleri sunmaya fazla alışmışım. Gün ne ara bitti anlamadım bile. Bir dizinin tüm bölümlerini art arda izlemişim gibi saatler birbirini kovaladı. Hayat bazen yalnızca durmayı bilirsek inebileceğimiz bir hamster tekerleğine benziyor.

Zaman da değişti ve artık anlayamadığım bir şeye dönüştü. Aslında bu değişim kızımın öldüğü gece başladı. Charlotte'u annemin evinde portatif beşiğinde uyurken bırakıp evden çıktığımda, hatta evden çıkar çıkmaz ondan ayrılalı dakikalar değil de saatler olmuş gibi hissetmiştim. Onu orada bırakmayı hiç is-

temiyordum ama Jack doğum günümü dışarıda kutlamamız için ısrar etmişti. Oysa on altıncı yaş günümden sonra doğum günü kutlamanın bir daha asla yapmak istemediğim bir şey olduğunu bilmiyordu.

Ne var ki Jack evden çıkmam gerektiğini söyleyip duruyordu çünkü Charlotte doğduğundan beri pek çıkmamıştım. Anneliğin kullanma kılavuzu yoktu, dolayısıyla kızımızı hastaneden eve ilk getirdiğimizde ne olduğumu şaşırmıştım. Okunması gereken bütün kitapları okumuş, bütün derslere katılmıştım ama bir başka insanın hayatından sorumlu olduğunuzun farkına varmak büyük bir yüktü, hem de benim taşımaya hazır olmadığım bir yük. Olduğumu sandığım kişi bir gecede yok olmuş, yerine yeni, tanımadığım kadın gelivermişti. Nadiren uyuyan, asla aynalara bakmayan ve her ânı çocuğu için endişelenmekle geçen bir kadın. Kendi hayatımı unutmuş, bütünüyle onunkine odaklanmıştım. Onu bir saniyeliğine bile yalnız başına bırakırsam başına çok kötü bir şey geleceğinden korkuyordum. Meğer korkmakta haklıymışım.

O öldüğünden beri zaman hiç anlamadığım şekillerde genişleyip daralıyor. Artık eskisi kadar zamanım yokmuş gibi hissediyorum. Dünya çok hızlı dönüyor, günler yorucu bir bulanıklık içinde birbirini kovalıyor. Ben doğuştan anne olanlardan değildim ama iyi bir anne olmak için elimden geleni yaptım. *Gerçekten* denedim. Annem, bebek doğduktan sonraki ilk ayların en zoru olduğunu söylerdi ama benim başka zamanım olmadı zaten.

İnsanlar "kalbi kırık" tabirini o kadar sık kullanmaya başladılar ki artık anlamını yitirdi. Bense kızımı kaybettiğimde kalbimin sahiden de binlerce parçaya bölündüğünü hissettim ve o zamandan beridir başka hiçbir şeyi hissedemiyor, başka hiçbir şeyi umursayamıyorum. Onun ölümü yalnızca kalbimi kırmadı, beni de kırdı, ben o eski ben değilim artık. Başka biriyim. Ne bir şey hissedebiliyorum ne de birinin sevgisine karşılık verebiliyorum. Sevgiyi ödünç almak geri vermesinden daha kolaydır.

Polis arabama el koyduğundan bugün gideceğim her yere

beni Richard bırakmak zorunda kaldı. Bir muhabirle bir kameramanın birlikte bu kadar vakit geçirmesi gayet normal olsa da benim hoşuma gitmedi. Aramızda bir tuhaflık var. Bir soğukluk. Sebebi Jack'in Richard'ın sabıka kaydı olduğunu söylemesi mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum.

Teknikerler bir kez daha doğru dürüst bir yemek molası vermek isteyince –ben kaşımı kaldırır kaldırmaz hemen sendika lafı geçmişti– akşamüzeri biraz boş vaktim oldu ama aslma bakarsanız ara vermek benim de işime geldi. Sabahtan beri yeni bir gelişme olmamıştı. Kanalın bir önceki saat yaptığım canlı bağlantıyı yeniden yayımlayabileceğini biliyordum, böylece en az iki saatim boşa çıkmıştı.

Ekibin geri kalanı yemek yiyecekleri bir yer aramaya gidince içten içe sevindim. Saatlerdir ormandan canlı bağlantılar yapıyorduk ve bir süre kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı. Onlara yürümek istediğimi söyledim. Richard bana eşlik etmeyi teklif etti ama onunla ormanın kuytu bir yerinde, hatta hiçbir yerde yalnız kalmak istemiyordum. Sonunda anladı ve diğerleriyle gitti.

Onlar gittikten sonra bildik bir patikaya saparak ağaçların arasından anacaddeye doğru yürüdüm. Blackdown'daki bütün yollar ve patikalar anacadden ormana doğru yayılır; tıpkı buruşuk bir yaprağın damarları gibi. Anacadde de yaprağın sapıdır. Bütün kasaba, âdeta yapraklardan ve söylenmemiş yalanlardan oluşan bir çatının altında yaşar. Ormanı oluşturan meşeler ve çamlar geceleri tırnaklarıyla kazıya kazıya, atlaya zıplaya, sürüne sürüne sınırlarından çıkmış, burada yaşayan insanların peşine düşüp gözlerini onlardan ayırmamak adına her birinin evinin önüne kök salmış sanki.

Kendimi, Jack'in şimdilerde Zoe'yle beraber yaşadığı evin arkasında buluyorum. Görümcemle oldum olası anlaşamazdık ama kocam bunun gerçek sebebini hiç bilmedi. O, Zoe'nin benim tanıdığım yönlerini tanımıyor. Aileler genellikle kendi portrelerini geri kalanımızın göremeyeceği renkler kullanarak farklı ışık-

ta boyarlar. Zoe genç bir kızken kötü ve tehlikeli biriydi, muhtemelen hâlâ öyle. Her an patlamaya hazır bir silah.

Jack ve ben yetişkinler olarak Londra'da yeniden karşılaştığımızda ben stajyer muhabirdim, onun soruşturduğu bir cinayetin haberiyle canlı yayına çıkmaya çalışıyordum. Başta onu hatırlamadım ama o beni hemen tanıdı ve onunla bir şeyler içmezsem tavırlarımdan ötürü beni BBC'ye resmî olarak şikâyet edeceğini söyledi. İlk önce bu flörtöz şantajından dolayı gücensem mi yoksa övünsem mi bilemedim. Onu çekici buluyordum –kadın muhabirlerin hepsi buluyordu– ama erkekler benim için kariyerimden sonra gelirdi ve dahası kimseyle ilişki yaşamak istemiyordum.

Sonunda –içeriden bilgi alırım diye düşünerek– onunla tek bir randevuya çıkmayı kabul ettim ama o gecenin sabahına müthiş bir baş ağrısı ve yanımda yatan bir dedektifle uyandım. Kız kardeşini tanıdığımdan ve neler yapabileceğini bildiğimden, bir yanım onunla görüşmeye devam etmek istemiyordu. Gelgelelim, ben bu ilişkinin tek gecelik olduğunu düşünürken kendimi onunla ikinci bir randevuda buldum, sonra bir de baktım bir hafta sonu Paris'teyiz. Bazen Jack'in eskiden spontane ve romantik biri olduğunu unutuyorum. Onunla olmak beni mutlu ediyordu, onu sevmem kendimden daha az nefret etmemi sağlıyordu.

Zoe ilişkimize karşı olan bakışını gizlemekte pek de başarılı değildi. Bütün aile toplanmalarımızda benimle göz göze gelmekten kaçınırdı ve nişanlandığımızda bizi son kutlayan o oldu. Düğümüze gelmedi bile. Düğünden önceki gün Jack'e nörovirüse yakalandığına dair mesaj atıp bir sonraki gün Ibiza'dan fotoğraf paylaştı. Kızımız doğduğunda bize zambak gönderdi ki herkes zambakların ölümü simgelediğini bilir. Jack bunun masum bir hata olduğunu söylemişti ama onun kardeşinin tek bir masum yanı yok.

Jack'le Zoe'nin evine uzun uzun baktım, içerideki kadından nefret ediyor, ondan tiksiniyordum. Derken mutfak kapısının hafif aralık olduğunu gördüm.

Daha sonra, yani biraz zaman kaybettiysem de yola geri döndükten sonra, tanıdık dükkânların ve Blackdown'ı böylesine eşsiz kılan tuhaf görünüşlü eski binaların önünden geçerek yürüyorum. İhtiyacım olan şeyleri almak için zamanımın daraldığını bilerek genellikle Büyük Britanya'nın en güzel anacaddelerinden biri olarak tabir edilen yerde koşturuyorum. Ben doğmadan önce bile burada olan ucuz ama kaliteli giyim mağazasına yol üstünde uğruyorum. Valizim kaybolduğundan yarın üzerime giyecek birkaç parça şey almam lazım. Sıradan bir beyaz gömlek ve son derece demode iç çamaşırları seçip denemeden parasını ödüyorum. Tükenen tek şey temiz giysiler değil, Zoe'nin evine yaptığım ziyaretten sonra şimdi içkiye her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Süpermarketin kapıları kayarak açılıyor –sanki geleceğimi biliyormuş, beni içeri almayı bekliyormuş gibi– ve içeri girince titremeye başlıyorum ama bunun tek sebebi klimalı reyonlar değil. Kendimi ezbere bildiğim yollarda yürüyormuş gibi hissediyorum, zaten alkol reyonu da tıpkı eskisi gibi görünüyor. Burada mini şişeler yok ne yazık ki ama küçük şişe şarap ve viski satıyorlar, ben de şimdi onları çantama doğru tutarak fermuarını kapatabileceğim şekilde içine kaç tane sığdırabilirim diye düşünüyorum.

Kasada sepetime küçük bir paket naneli şeker ekliyorum, başımı kaldırıp baktığımda, olacağı bu ya, kasadaki kadın beni tanıyor. Bakışlarında şu anda kaldıramayacağım yargılayıcı bir ifade var.

İnsanlar her zaman gerçeğin kurgusunda kaybolurlar.

Günümüzde, yaşadığımız hayatları süsleyip püslüyor, dışarıdan nasıl göründüğümüz uğruna bütün gerçeklerimizi parlatıyoruz. Televizyon olsun, sosyal medya olsun fark etmez, bizi ekrandan izleyen yabancılar bizi tanıdıklarını farz ediyorlar. Artık kimse gerçekle ilgilenmiyor, kimse gerçeği "beğenmek," "paylaşmak" ya da "takip etmek" istemiyor. Bunu anlayabiliyorum ama böyle hayal ürünü hayatlar yaşamak tehlikeli olabilir.

Görmediklerimiz bizi incitebilir. Yakın gelecekte insanların on beş dakikalık üne değil on beş dakikalık mahremiyete özlem duyacaklarını düşünüyorum.

"Bugünkü sıkı çalışmalarının ardından kameramanıma ve teknik ekibime küçük bir hediye," diyorum kasiyere, o aldıklarımı okutur okutmaz çantama doldururken.

Benden biraz büyük. Vücudu patates tipli, teni deseniz kendini salmış, gözleriyse eleştirici, tek bakışıyla sizden ne kadar tiksindiğini belli eden türden. Lekeli yüzü gülümsemeye çalışınca ön dişlerinin arasının açık olduğunu görüyorum, bir kuruş sıkıştıracak kadar boşluk var.

"Son zamanlarda anneni gördün mü?" diye sorunca iç geçirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu kasabada herkes herkesin her şeyini biliyor. Daha doğrusu bildiğini sanıyor. Buraya katlanamamamın pek çok sebebinden biri de bu. Kadın cevap vermemi beklemiyor. "Birkaç kez gece geç vakitte sokaklarda bir başına dolaşırken bulmuşlar anneni. Üzerinde incecik geceliğinden başka bir şey olmadan, nerede olduğunu ya da kim olduğunu bilmeden, karanlıkta iki gözü iki çeşme ağlıyormuş. Neyse ki kocan duruma el attı. Kadının ona bakacak *birine* ihtiyacı var. Bana sorarsan bakımevine yerleştirilmeli."

"Teşekkürler ama sormadım," diyerek kredi kartımı uzatıyorum.

Hayırlı evlat olamamam konusunda içkiye olan zaafımdan daha hassas olmuşumdur hep. Az önce söylediği şeyi duyan oldu mu diye omzumun üzerinden etrafa bakıyorum ama neyse ki müşterilerin hepsi kendi derdinde. Keşke herkes öyle yapsa. Bundan yıllar önce bu marketten ilk kez içki aldığım günü dün gibi hatırlıyorum.

Rachel doğum günü partimin içkisiz olamayacağını söyledi. Zeki arkadaşımız Helen'ın az kalsın başımıza açacağı onca dertten sonra hâlâ onu davet etmem gerektiğini düşünmesine hem çok şaşırmış hem çok sevinmiştim. Rachel'ın Helen'ı affetmeyi

tercih etmesinin, onun iyi niyetinin göstergesi olduğunu düşünmüştüm. Sanırım beni bir kişiyi daha davet etmeye iten de oydu; sonuçta bu *benim* partimdi ve ben de iyi olmak istiyordum. Partiye gelecek olan herkese dostluk bilekliği yapmam da bundandı.

Rachel bileklikleri görünce güldü.

"Kendin mi yaptın?"

Başımla onayladığımda bir daha güldü.

"Çok *tatlısın* ama biz *on altı* yaşındayız, on değil." Elini omzuma atıp bileklikleri çöp misali cebine tıkıştırdı. Oysa para verip alamayacağım bu hediyeleri yapmak günlerimi almıştı. Sözlerinin beni ne kadar incittiğini gizleyemedim, o da fark etti. "Özür dilerim. Çok beğendim, gerçekten bak, daha sonra hepimiz onları takacağız ama önce biraz içki almamız lazım, bunun için de paraya ihtiyacımız var. Annenden biraz araklayamazsın, değil mi?" diye sordu.

Kulaklarıma inanamadım, zaten Rachel da şaşkınlığımı fark edince bir daha üstelemedi. Bizim eve giderken yolda onlarınkine uğradık, gardırobunun kocaman kapaklarını açıp içini karıştırırken onu izledim. Rachel yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle bana doğru döndü ve sarı renkli Yardıma Muhtaç Çocuklar kutusunu bana doğru salladı. Okulda yardım toplarken kullandığı kutuydu bu. Kutuyu ters çevirerek yatağının üzerine boşalttıktan sonra dökülen madeni paraları saydı.

"Kırk iki sterlin, seksen sekiz peni," dedi.

"Ama o yardım parası."

"E sen de yardıma muhtaçsın zaten, sorun ne? Hem sana aldığım onca hediyenin parasını nasıl ödüyorum sanıyorsun?"

Cevap vermedim. Bizden çok daha zor durumda olan çocukların parasını çaldığını açık açık itiraf etmesi beni acayip sinirlendirmişti.

"Hadi," dedi elimi tutarak.

İlk kez elini tutmaktan hoşlanmadığımı hatırlıyorum.

"Somurtmayı keser misin? Suratını asınca çirkin oluyorsun," diye fısıldadı, sonra beni yanağımdan öptü. "Yol üstünde mar-

kete uğrayıp içki alacağız, bir iki tek attın mı moralin şıp diye yerine gelir."

Oraya sessizlik içinde gittik.

Rachel'ın diyet 7Up, tekila ve ucuz beyaz şarap şişelerini sepete doldurmasını izlerken bunları nasıl alacağımızı düşündüm, sonuçta ikimizin de yaşı tutmuyordu. Kasaya yaklaştıkça karnıma ağrılar saplanmaya başladı, annemin öğrendiğini düşünmek bile beni hasta etmeye yetmişti.

Derken Helen Wang'i gördüm. O çoktan on altı yaşına basmıştı ve cumartesi günleri markette çalışıyordu. Müdürü çağırmadan içkileri kasadan geçirdi, Rachel da hemen çantasına sakladı. Böylece kimlik göstermek zorunda kalmadık. Kompozisyon olayına rağmen hepimizin hâlâ arkadaş olmasına çok seviniyordum.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordum Helen'a, makyajla kapatmaya çalıştığı ama başaramadığı morarmış gözünü fark ederek.

"Düştüm."

Babam hâlâ bizimle yaşarken annemin yüzü de sık sık bu renge bürünürdü, dolayısıyla Helen'ın yalan söylediğini biliyordum. Ama üstelememem gerektiğini de biliyordum. Tıpkı annemin kapıya çarptığını söyleyip durması gibi Helen da bana gerçeği söylemeyecekti. Herkesten gizlediği bir erkek arkadaşının olabileceğini düşündüm. Kötü bir erkek arkadaş.

Rachel, Helen'a, "Sonra görüşürüz. Çıkışta direkt Annalara gel," diyerek beni çıkışa doğru çekiştirdi.

Annem istemeye istemeye de olsa akşam dışarı çıkmayı kabul etmişti ama biz eve gittiğimizde hâlâ oradaydı. Ne kadar sinirlendiğimi anlaması için bir şey dememe gerek yoktu.

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi biz içkileri sakladığımız torbaları mutfağa koyarken. "Sana küçük bir sürprizim var, gitmeden göstermek istedim."

"Ne?" diye sordum alacağım cevaptan korkarak, beni Rachel'ın önünde utandıracak çocukça bir şey olmamasını diliyordum.

"Kış bahçesinde, git bak," dedi annem.

Orada ne bulacağımdan korkarak evin arka tarafına gittim ama sonra annemin sandalyesinde oturan küçük, gri bir tüy yumağı gördüm.

Rachel, "Yavru kedi!" diye çığlık atıp kış bahçesine koştu, benden daha fazla heyecanlanmıştı.

"Evini temizlediğim kadınlardan birinin çok güzel bir kedisi var, Mavi Rus, son doğurduğu yavruları görünce bu ufaklığı almaktan kendimi alıkoyamadım," dedi annem. "Git kucağına al hadi, o artık senin."

Uzun zamandır kedi istiyordum ama annem kedi bakmanın çok masraflı olacağını söylemişti. Dahası Blackdown'da kediler hep kaybolurdu. Her hafta mağaza vitrinlerinde ve aydınlatma direklerinde yeni bir kayıp ilanı asılı olurdu. Kayıp evcil hayvanlara dair onlarca siyah-beyaz fotoğraf vardı, altlarında kedilerin tanımları, bazen de ödüller yazardı. Annem böylesi bir acıyı kaldıramayacağımı düşünüyordu ama ben yine de kendi kedim olsun istiyordum. Yavruyu incitmekten korkarak dikkatle kucağıma aldım.

"Ona bir isim koyman gerek," dedi annem.

"Kit Kat," diye fısıldadım.

Bir gün kedim olursa diye adını çoktan kararlaştırmıştım.

Rachel kıkırdadı. "Çikolata ismi değil mi o?"

"Bence harika oldu," dedi annem. "İstersen bu gece onunla biraz oyna ama sonra köşedeki kedi kafesine koy. Veteriner, ilk birkaç gece kafeste kalırsa eve alışmasının daha kolay olabileceğini söyledi. Ben şimdi gideceğim ama sizin içki içeceğinizi biliyorum..."

"Anne!"

Yanaklarımın al al olduğunu hissettim.

"...o yüzden buzdolabına atıştırmalık bir şeyler koydum. Çekmecede de cips var, onları yiyin ki mideniz içkiye hazır olsun. İyi eğlenceler, birbirinize ve Kit Kat'e iyi bakın, tamam mı?"

"Siz hiç merak etmeyin," dedi Rachel. "Ne harika birisiniz, Bayan Andrews. Keşke benim annem de sizin gibi olsa."

Bütün yetişkinleri kendisine hayran bırakan o zekice gülümsemesiyle anneme gülümsedi. Annem de ona gülümsedi, sonra beni öpüp gitti.

"Hadi parti başlasın!" dedi Rachel, annem kapıdan çıkar çıkmaz.

O zamana kadar bizim evde o kadar çok kalmıştı ki neyin nerede olduğunu eliyle koymuş gibi biliyordu. Hemencecik annemin eski plak koleksiyonuna koşup –yetmişlerin müziklerine takıntılıydı– bir Carpenters plağını dikkatle kılıfından çıkardı ve gramofona yerleştirdi. En sevdiği şarkı "Rainy Days and Mondays"ti. Şarkıya eşlik ederek mutfağa döndü ve bardaklıktan iki kadeh aldı. Ben hâlâ kediyi tutuyordum, onunla beraber Rachel'ın tuzu bulduktan sonra meyve kâsesinden bir limon almasını ve tezgâhın üzerindeki bıçak standından keskin bir bıçak çekmesini dikkatle izledik.

Tekila Slammer diye bir şeyi daha önce ne duymuş ne de görmüştüm ama çok beğendim. Öyle ki, diğerleri geldiğinde ben çoktan sarhoş olmuştum bile.

Helen kapıdan içeri girer girmez Rachel, "İkramlıkları getirdin mi?" diye sordu.

"Neymiş onlar?" Bilmek istiyordum.

Rachel gülümsedi. "Sürpriz, hem de çok hoş bir sürpriz."

Helen'ın ardından Zoe geldi. Kapıyı açtığımda acayip mutsuz görünüyordu, yanında duran bizden yaşça büyük çocuğa doğru gözlerini devirdi.

"Bu da ne?" diye sordu kucağımdaki yavru kediye bakarak.

"Adı Kit Kat, annemin hediyesi."

"Kedilerden nefret ederim," dedi Zoe suratını ekşiterek.

"Merhabalar, ben Jack," dedi çocuk. Bir şey komiğine gitmişe benziyordu. "Annem Zoe'yi bırakmamı ve son sefer olanlardan sonra her şey yolunda mı diye bir bakmamı istedi."

Son sefer olanlar derken neyi kastettiğini bilmiyordum. Yeni okuluma başlayalı ve kızlarla tanışalı daha birkaç ay olmuştu.

Jack bizden yalnızca birkaç yaş büyüktü ama o çağlarda bir-

kaç yaş birini inanılmaz yetişkin gösterebiliyordu. Elinde arabasının anahtarı, başını kapıdan içeri uzattı. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu, uzun saçlarından mı yoksa küstahça sırıtışından mı bilmiyordum ama ondan hemen hoşlanmıştım. Ne var ki tek değildim.

"Merhaba Jack! Gelsene, bir iki kadeh bir şeyler içeriz," dedi Rachel birden yanımda biterek.

"Teşekkürler ama araba kullanacağım."

"Bir kadehcik?" diye ısrar etti.

Birbirlerine bakışlarından nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"Kola falan içeyim bari," dedi Jack, Rachel'ın cazibesine dayanamayarak.

Açıkçası minicik mutfağımızda bunca insan görmek tuhafıma gitmişti. Babam bizi terk ettikten sonra annem kimseleri eve almaz olmuştu, dolayısıyla şimdi ev gözüme fazla kalabalık görünüyordu. Kapı bir kez daha çalınca herkes şaşırdı, ben bile şaşırdım. Parti henüz doğru düzgün başlamadan, bir kişiyi daha davet ettiğimi unutacak kadar sarhoş olmuştum bile.

Herkes benimle beraber kapıya geldi ve karşılarında Catherine Kelly'yi gördüklerinde şok oldular.

"Doğum günün kutlu olsun, Anna," dedi Catherine, gülümsemiyordu.

Hepimiz ona bakakaldık.

Derken Rachel öne çıkıp kadehini Catherine'in eline tutuşturdu.

"Seni görmek ne güzel, Catherine. Gel bir şeyler iç. Merak etme, bu kez içinde kötü bir şey yok, hem bize yetişmen lazım," dedi kızı içeri çekerek.

Catherine'e iyi davranmasına çok sevinmiştim. Catherine Kelly sahiden de tuhaf biriydi ama ben yine de onu partime davet etmek istemiştim. Çünkü bir önceki hafta başına korkunç bir olay gelmişti. Okul sırasının içinden ölü fare yavruları çıktı. Herkes suçu oraya cips ve gofret istiflemesinde buldu ama yine de ben farelerin oraya nasıl girdiğini bir türlü anlayamadım. Onun

için üzülmüştüm, dahası dışlanan kişi olmanın nasıl bir his olduğunu eski okulumdan biliyor, bu hissi başka kimsenin yaşamasını istemiyordum. Onu doğum günü partime davet ederek neşesini yerine getirebileceğimi düşünmüştüm.

"Size doyum olmaz ama ben artık kaçıyorum," dedi Jack. "Annem gece yarısını geçirmemeni söyledi, Zoe. Yoksa yine ceza alırsın ona göre."

Zoe gözlerini devirdi. Bunu o kadar çok yapıyordu ki sonunda gözlerinin öyle kalacağından korkuyordum.

"Bekle!" Rachel çantasına koşup Kodak marka yeni bir tek kullanımlık fotoğraf makinesi çıkardı. Kutusu bile açılmamıştı henüz, Rachel onu açmak için naylon paketini yırttı. "Gitmeden kızlarla fotoğrafımızı çekebilir misin?"

Jack, "Tabii," deyip elini uzattı.

Rachel makineyi ona verirken parmaklarının birbirine değdiğini görünce yersiz bir kıskançlığa kapıldım.

"Ah, az kalsın unutuyordum..." dedi Rachel.

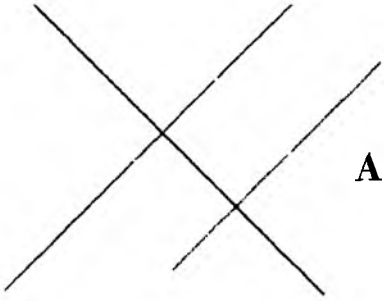
Hepimizi annemin oturma odasındaki çiçekli duvar kâğıdının önüne sıraya dizmeden önce elini cebine attı.

"...biricik Anna'mız bize dostluk bileklikleri yapmış, bence takmalıyız."

Hepimiz bileklikleri taktık çünkü Rachel ne derse o olurdu.

O duvarın önünde, bileklerimizde kırmızı-beyaz dostluk bileklikleri, kollarımızı birbirimize dolamış, sanki yılların dostlarıymışız gibi poz verdik. Rachel'ın tam ortaya yerleştirdiği Catherine Kelly bile fotoğrafta gülümsüyordu; çirkin diş telleri, darmadağınık kıvırcık beyaz saçları ve korkunç kıyafetleriyle ayan beyan ortadaydı.

Bu, dün Rachel'ın yüzüne çarpı atılmış hâlde bulduğum fotoğraftı.

Adam

Çarşamba 23:00

Yolun karşısına geçtiğimde yanlış yola saptığımı fark ediyorum. Çok sarhoşum. Priya'nın evinden evime arabayla gidemeyecek kadar sarhoşum, o yüzden yürümeye karar verdim zaten. Onu öpmemeliydim, biliyorum ama daha ileriye gitmedim. Altı üstü sarhoş öpücüğüydü işte. Olay etmeye ya da büyütmeye gerek yok. Üstelik ağızlarımızdaki viski tadından olsa gerek, onu öperken Anna'yı düşündüm. Ha, pişman mıyım? Değilim. Sabah olacağım ama şimdilik bu gece hissettiklerimin tadını çıkaracağım. Zira zeki ve güzel bir genç kadının beni çekici bulduğunu bilmek harika bir his.

Sebebini irdelemeyeceğim.

Bu gece benden daha genç biriyle vakit geçirmek bana kendimi olduğumdan daha az yaşlı hissettirdi. Priya'nın gelecek planlarını dinlemek kendi geleceğimin değişmez olmadığını anlamamı sağladı. Gençlik bize önümüzde istediğimizi seçebileceğimiz sonsuz yollar olduğunu düşündürür; erişkinlikse yalnızca bir tane olduğuna inandırır. Priya kendi geçmişini öyle açık yüreklilikle anlattı ki dürüstlüğü bulaşıcıydı. Annesinin geçen yıl kanserden öldüğünü ve acısını hâlâ atlatamadığını söyledi. Kadın onu yalnız başına büyütmüş, hem de bunun gibi bir şeyin hiç

hoş karşılanmadığı bir toplumda ama Priya büyürken yanında bir baba figürünün olmasını ne çok istediğini saklamadı.

Herhalde bana kendi kızımı hatırlatan da bu oldu. Ama gerçek şu ki Charlotte bir an olsun aklımdan çıkmıyor. Ondan bahsetmiyorsam bunun tek sebebi hak etmediğimi düşünmem. Anna'yı doğum gününde yemeğe çıkarmak benim fikrimdi, sanırım o yüzden hâlâ olanların benim suçum olduğunu düşünüyorum.

Anna o ay evden neredeyse hiç çıkmamıştı. Doğumdan önce yatak istirahatindeydi, Charlotte'u eve getirdikten sonraysa hiç tanımadığım birine dönüşmüştü. Ama öyle olmaması gerekiyordu, kendisi de iyi değildi zaten. Birdenbire bütün hayatı kızımız oluvermişti ve kimse fazla abarttığını, durup bir adım geri atması gerektiğini görmesini sağlayamıyordu. Ne zaman yardım almasını söyleyecek olsam ortalık iyice karışıyordu.

Charlotte'un yalnızca bir geceliğine annesinde kalmasını ayarlamıştım, hepi topu bir gece kalacaktı işte, güya iyilik yapıyordum. İkisi için de. Ama ertesi sabah Charlotte'u almaya gittiğimizde, annesi kapıyı açar açmaz bir sorun olduğunu anladım. Bebek ondayken içki içmeyeceğine söz vermişti ama Anna da ben de nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorduk. Annesi bir şey demedi ama çok ağlamışa benziyordu. Anna annesini kenara itip içeriye koştu. Ben de hemen arkasındaydım. Portatif beşik bıraktığımız yerde duruyordu, Charlotte hâlâ beşiğinin içindeydi, onu görünce ne kadar rahatladığımı hatırlıyorum. Ama Anna onu kucağına alır almaz küçük kızımızın öldüğünü anladım.

Koşulsuz sevgi diye bir şey yoktur. Aslına bakarsanız Anna'nın annesini suçlamadım. Charlotte'un gece yarısı nefes almayı bıraktığını fark ettikten sonra içmeye başlamış. Paniklemiş. Nedense ambulans çağırmamış, sanırım çocuğun çoktan öldüğünü anladığı için çağırmadı. Zaten adli tıp doktoru da Charlotte'un uykuda öldüğünü, herhangi bir zamanda herhangi bir yerde olabileceğini doğruladı. Ama ben kendimi suçladım. Anna da beni suçladı. Durmak bilmeyen gözyaşları, sessiz kelimelerini yüzüme defalarca vurdu.

Kızımızı ben de onun kadar seviyordum ama yas tutmaya bir tek onun hakkı var gibi gelmişti. Oysa şimdi tam iki yıl sonra, sürekli uçurum kenarlarında sendeliyormuş gibi hissediyorum; devrilmek üzere olan, devrildiği anda etrafındakileri de beraberinde devirecek bir domino taşı gibiyim. O olaydan sonra hayatımda olan hiçbir şey uzunca bir süre bana gerçek gelmedi, hiçbir şeyde anlam bulamadım. O yüzden Londra'dan ayrılıp buraya geri taşındım. Elimde kalanlarla yeni bir aile kurmak için: kız kardeşim ve yeğenimle. Ve bir de Anna'nın isteği üzerine ondan uzak durmak için.

Charlotte'u Blackdown'a gömdük –o sıralar Anna karar verebilecek durumda değildi, o yüzden buna ben karar verdim– ama sanırım benden hâlâ nefret etmesinin sebeplerinden biri de bu.

Kasabanın bir ucundaki Priya'nın eviyle diğer ucundaki bizim evin arasında zifiri karanlık patikalardan ve ıssız kasaba yollarından geçen yarım saatlik bir yürüme mesafesi var ama yürümekten başka seçeneğim yok. Çünkü kasabada taksi yok. Hatta ve hatta Blackdown'da gecenin bu saatinde hiç yaşam belirtisi yok. Derken önüme siyah bir kedi atlayıp yolumu keserek beni yalancı çıkarıyor. Eski karım olsa ürperirdi ama ben batıl saçmalıklara inanmam. Hem söz konusu şanssızlık olunca ben payıma düşenden fazlasını aldım zaten.

Hava buz gibi, uzun süre dışarıda kalmaya kalktığınızda teninizin karıncalanmaya başladığını hissettiğiniz türden yakıcı bir soğuk bu. Dolayısıyla, sigara içmek yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. İşin tuhafı, sadece bir akşamı ekrana bakmak yerine başka bir insan evladıyla konuşarak geçirdikten sonra şimdi sigaraya ihtiyaç duymuyorum bile.

Rachel'la pek konuşmazdık. Kibarca hoşbeş ettikten sonra kibarlıktan uzak bir seks yapardık, o kadar. Birbirimize anlatacak pek bir şeyimiz yoktu, daha doğrusu, anlatacaklarımız ikimizin de duymak isteyeceği şeyler değildi. Tırnaklarına ojeyle yazılan sözcükler aklımdan hiç çıkmıyor: İKİ YÜZLÜ. Charlotte doğmadan önce Anna'yla hep konuşurduk ama sonra konuşmayı

unutuverdik sanki. Bu gece Priya'nın yanında kendimi yeniden gerçek bir insan gibi hissettim.

Ona mesaj atmaya karar vererek telefonumu almak için elimi cebime atıyorum.

Ama elime Rachel'ın telefonu geliyor ve ekranda okunmamış bir mesaj var:

Doğruca eve gitmeliydin, Jack.

Olduğum yerde durup birkaç saniye boyunca sözcüklere bakıyorum. Daha sonra kendi etrafımda tam tur dönerek karanlığa doğru bakıyor, beni takip eden kimse var mı diye görmeye çalışıyorum. Belli ki *birisi* takip etmiş. Kendim kurmuyormuşum. Telefonu yeniden cebime koyup daha hızlı yürümeye başlıyorum.

Bizim sokağa döndüğümde evimizin tamamen karanlık olduğunu görüyorum ama bunda tuhaf bir durum yok; saat geç oldu, dahası kız kardeşim eve dönmemi beklemez zaten. Biz öyle bir eli sürekli diğerinin üstünde olan kardeşlerden değiliz. Zoe'nin birkaç kadeh ucuz şarap içtikten sonra yattığını düşünüyorum, tıpkı çoğu gece yaptığı gibi.

Bahçe kapısından girer girmez anahtarlarımı arıyorum ama karanlıkta bir türlü bulamıyorum. Ön kapıya doğru yolu yarıladığım sırada verandanın ışığı yanıyor, böylece anahtarlarımı koyduğum cebimin içini görebiliyorum ama anahtarlarım orada yok.

Hay aksi, şimdi Zoe'ye kapıyı açtırmak için bütün evi uyandırmak zorunda kalacağım –yeğenimi geri uyutmak bazen çok zor olabiliyor– ama kapının önüne vardığımda buna gerek olmadığını görüyorum. Çünkü kapı zaten açık.

Kısacık bir an vardır, korkunç şeyler olacağını bilseniz bile artık bir şey yapmak için çok geçtir. O kısacık an hem bir saniyeden az sürer hem de bir ömürden uzun gelir; sizse zamanda ve mekânda donakalırsınız, ileriye bakmak istemezsiniz ama geriye bakmak için de artık çok geç olduğunu bilirsiniz. İşte bu da o anlardan biri. Ben böyle anları ömrümde yalnızca bir iki kez yaşadım.

Hemen ayılıyorum.

Beynimin polis olan tarafı bana birilerini aramamı söylüyor ama aramıyorum. Ailemden geriye kalanların hepsi bu evin içindeyken destek gelmesini bekleyemem. Hemen içeri girip alt kattaki bütün odaların ışığını yakıyorum ama hepsi boş. Geriye kalan bütün kapılar ve pencereler kapalı ve kilitli görünüyor. Alarm sistemini kontrol ediyorum ama sanki biri kapamış gibi. Fakat bunu ancak şifreyi bilenler yapabilir.

Evde ne zorla girildiğine ne de arbede çıktığına dair bir iz var; aksine, ortalık sabah çıkarken bıraktığımdan daha temiz ve derli toplu. Dağınıklık yaratmakta çocukların üstüne yoktur ama şu anda alıştığım karmaşa ve kaostan eser yok, her şey yerli yerine konmuş. İçimden bir ses büyük bir terslik olduğunu söylüyor ki yıllar içinde bu gibi durumlarda içgüdülerime güvenmem gerektiğini öğrendim.

Derken fark ediyorum.

Tezgâhın üstündeki bıçak standında küçük bıçaklardan biri yok. Bu sabah da orada olmadığını hatırlıyorum, daha doğrusu dün gece. Dahası, Priya'nın evine gitmeden önce cebimde olduğundan emin olduğum anahtarlarım da tezgâhın üstünde. Belki de burada bırakmışımdır; uykusuzluk yüzünden son birkaç gündür ne yaptığımı hatırlamakta güçlük çekiyorum. Ama sonra fotoğrafı görüyorum. Anna'nın arabasından çalındığını söylediği fotoğraf bu, bundan yirmi yıl önce çektiğimi *hatırladığım* fotoğraf.

Beş kız yan yana dizilmiş, kameraya gülümsüyorlar: Rachel Hopkins, Helen Wang, Anna, Zoe ve şöyle böyle hatırladığım fakat adını çıkaramadığım tuhaf görünüşlü kız. Suratlarında birbirinin aynı gülümseme, bileklerinde birbirinin aynı dostluk bileklikleri var. Ama hepsi bu değil. Fotoğraftaki beş kızdan üçünün yüzüne siyah çarpı işareti konmuş: Rachel, Helen... ve Zoe.

Fotoğrafı elimden attığım gibi –aslında hiç dokunmamalıydım ama artık çok geç– basamakları ikişer ikişer çıkarak üst kata koşuyorum. Önce yeğenimin odasına ulaşıp kapıdan paldır küldür giriyorum ama Olivia sapasağlam yatağında uyuyor. Yastığı

ve odasındaki her şey tek boynuzlu at deseniyle kaplı. O kadar huzurlu görünüyor ki bir anlığına her şeyin yolunda olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra, az önce kopardığım gürültünün normalde onu uyandırması gerektiğini fark ediyorum. Olivia nefes alıyor ama kendinde değil.

Kız kardeşimin odasına koşuyorum ama orada yok. Bütün yatak odalarının kapısı aralık, çok geçmeden hepsinin boş olduğunu fark ediyorum. Yalnızca banyonun kapısı kapalı. Kapının kolunu çevirdiğimde açılmıyor.

Çocukken başımıza gelen bir olaydan ötürü yıllardır bu kapıyı kilitlememiştik, dolayısıyla anahtarın nerede olabileceğini bilmiyorum. Anahtarı gördüğümü bile hatırlamıyorum. Bizim evde kural şuydu; eğer kapı kapalıysa içeriye girmezdik. Kapıyı nazikçe tıklatıp adını fısıldıyorum.

"Zoe?"

Ev o kadar sessiz ki benim söylediğim ve yaptığım her şey bir gürültü koparıyor.

Anahtar deliğinden bakmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim karanlık.

"Zoe?"

Adını daha yüksek sesle söyleyerek tahta kapıyı yumruklıyorum. Yine cevap gelmeyince bu kez geri çekilip kapıyı tekmeliyorum. Kapının menteşelerinden canı acımış gibi bir ses çıkıyor ve kapı pat diye açılıyor. Sonra onu görüyorum.

Kardeşim küvette yatıyor.

Gözlerinden biri açık, duvarda yazan bir şeye bakıyor gibi görünüyor; diğeriyse dikilerek kapatılmış, gözkapağından kalın siyah ipli bir iğne sarkıyor.

Küvetin suyu kıpkırmızı, Zoe'nin kesik bileklerini suyun hemen altında görebiliyorum.

Bununla ne anlatmaya çalışıldığını anlar anlamaz bayılacak gibi oluyorum: Göz yummak.

Normalde yapmam gereken şey kız kardeşimin yanına koşup onu sudan çıkarmak ama yerimden kıpırdayamıyorum. Zoe'nin

başı rahatsız edici bir açıyla yana düşmüş, saçı durgun kanlı suyla aynı renk ve öldüğünü anlamam için nabzını kontrol etmeme gerek yok. Ağzı açık, dostluk bilekliğinin diline bağlı olduğunu kapıdan bile görebiliyorum.

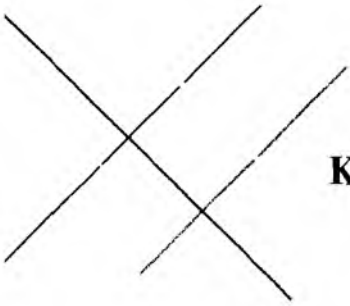
Ayaklarım eşiği geçemiyormuşçasına koridorda kalıyorum. Midem ağzıma geliyor ama geri yutkunuyorum. Polisi aramalıyım ama aramıyorum. Yardım isteyebileceğim bir arkadaş düşünmeye çalışıyorum –şu anda bir arkadaşa ihtiyacım var– ama sonra hiç arkadaşımın kalmadığını hatırlıyorum. Kimse çocuğu ölen çiftle arkadaş olmak istemiyor.

Derken Priya'yı arayarak kendimi şaşırtıyorum.

Bu sarhoş, şoka girmiş hâlimle, meslektaşımın beni umursayan tek kişi olabileceğini düşünüyorum. Telefonu açtığında ona ne dediğimi bilmiyorum ama bir şekilde durumu açıklamış olmalıyım çünkü Priya hemen geleceğini söylüyor. Kız kardeşim ölmeden hemen önce parmağını kalem, kanını da mürekkep gibi kullanarak fayans duvara bir isim yazmış. Ama bunu Priya'ya söylemiyorum. Sesli söylemeye dilim varmıyor.

Sahanlıkta yere çöküyorum. Priya'yı beklerken zaman gitgide yavaşlayarak durma noktasına geliyor, durmayan tek şey damlayan musluğun sesi. Musluk senelerdir damlıyor ama şimdiye kadar beni hiç rahatsız etmemişti. Minik dalgaların kırmızı suyun yüzeyine yayılmasını izlerken bakışlarım ister istemez Zoe'ye kayıyor. Biçimi bozulan yüzüne bakmaya daha fazla dayanamayınca küvetin arkasındaki duvara kendi kanıyla yazdığı isme bakıyorum:

ANDREWS.

Kadın

Çarşamba 23:30

"Anna Andrews, BBC *News*, Blackdown."

Bu gecenin son çekimini de yaptıktan sonra merkezden paydos telefonunun gelmesini bekliyoruz. Nihayet geldiğinde teknikerler çoktan toparlanmış gitmeye hazırlar. Her seferinde, paydos eder etmez Londra'ya doğru yola koyularak Richard'la beni ormanda bir başımıza bırakıyorlar. Bugün çok yoğun geçti ama neyse ki birkaç saati olsun kendime ayırabildim, o birkaç saatte Jack'le Zoe'nin evine gitsem bile. O evi yeniden görmek ve onun içeride olduğunu bilmek bir süreliğine kendimi kaybetmeme sebep oldu. Bazı yanlışlar asla düzeltilemez ve bugün çok uzun bir gündü.

Aslında Richard'la aynı arabaya binmek istemiyorum – nedenini açıklaması zor ama sabahtan beri bir tuhaf davranıyor. Öte yandan Mini'm hâlâ poliste olduğu için başka seçeneğim yok. Yine de titrememe engel olamıyorum, bunu o da fark edince soğuktan olduğunu söylüyorum. Richard'da bir tuhaflık var ama otel beş dakikadan az mesafede, o yüzden fazla üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Arabada sessiziz. Bu gece ikimizin de sohbet etmek ya da bir şeyler içmek isteyeceğini sanmıyorum. Düşünüyorum, düşünüyorum ama bugün onu gücendirecek ne söylemiş ya da yapmış

olabileceğim aklıma gelmeyince aramızdaki bu yadsınamaz gerginliği ikimizin de aşırı yorgun olmasına bağlıyorum. Sıcak bir banyo yapıp ardından minibarla yeniden haşır neşir olmak için sabırsızlanıyorum.

"Ne demek rezervasyonumuz yok?" diye soruyorum resepsiyonist bana boş boş bakınca.

O kadar uzun boylu ki istemeden bile olsa bize tepeden bakıyor. Uzun kahverengi saçını düzgün biçimde Fransız örgüsü yapmış, örgünün ucu genç, ince omuzlarının üzerinden kuyruk misali sarkıyor. Gece mesaisi boyunca tek başına yarım kutu çikolata yemiş, acaba çikolatayı ona biri mi verdi yoksa kendisi mi aldı? Sanki boyunun daha kısa olmasını istermiş gibi hafif kambur duruyor, tıpkı çok uzun süredir güneşe doğru eğilen bir çiçek gibi.

Haber merkezinin bu akşamüzeri bize iki oda ayırttığına eminim. Onay maili aldığımdan da eminim, o yüzden ondan bir daha kontrol etmesini istiyorum. Vücut dili güven telkin etmiyor ve bizi uzun uzun bekletip duruyor. Hiç bu kadar zayıf olduğumu hatırlamıyorum, onun yaşındayken bile, hem de Helen'ın beni içmeye zorladığı zayıflama haplarına rağmen. Ama bu kız sabrım kadar cılız.

"Özür dilerim ama sistemde BBC'den bu akşam için yapılmış bir kurumsal rezervasyon yok," diyor sanki onu sözlü olarak desteklemesini bekliyormuş gibi ekranına bakarak.

Cüzdanımı çıkarıp kredi kartımı masanın üzerine koyuyorum.

"Tamam, iki odanın parasını ben ödeyeceğim, daha sonra merkezden alırım."

Yeniden bilgisayarına baktıktan sonra örgülü başını sallıyor.

"Maalesef tamamen doluyuz. Burada cinayet işlendi. Hatta iki tane. Dolayısıyla kasaba basın görevlileriyle doldu ve tek otel biziz."

"Hadi canım. Bak, saat çok geç oldu ve ikimiz de yorgunluktan geberiyoruz. Birinin bu gece için bize iki oda ayırttığına eminim, o yüzden lütfen bir kez daha kontrol eder misin?"

Richard tek kelime etmiyor.

Resepsiyonistse bitkin görünüyor, sanki işini yapmasını istemem onu yoruyormuş gibi.

"Rezervasyon referans numaranız var mı?" diye soruyor.

O zaman umutlanıyorum. Fakat telefonumu çıkarınca yeni yeşeren umutlarım soluveriyor; şarjım bitmek üzere –yalnızca yüzde beş kalmış– ve şarj aletim bu sabah Mini'den çalınan valizimin içindeydi.

"Telefonum kapanmak üzere, seninkinden bakar mısın?" diyorum Richard'a.

Richard içini çekerek elini cebine sokuyor. Ama sonra yüz ifadesi değişiyor ve bütün ceplerini yoklamaya başlıyor, çantasını arıyor.

"Siktir, telefonum yok..."

"Arabada mı unuttun acaba?" deyip telefonum tamamen kapanmadan önce e-postayı bulmaya çalışıyorum.

Nihayet bulduğumda, kendimi büyük bir zafer kazanmış gibi hissederek resepsiyoniste ekranı gösteriyorum. Resepsiyonist tek parmağını kullandığından, referans numarasını bilgisayarına girmek için olağanüstü zaman harcıyor.

"Bu akşamüzeri sizin için iki oda ayırtılmış..."

"Hele şükür," diyorum ama fazla erken seviniyorum.

"...ama akşam iptal edilmiş."

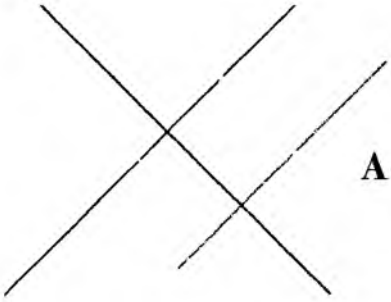
Yüzümde belirmeye başlayan gülümseme düşüyor.

"Ne? Olamaz. Neden? Kim iptal etmiş?"

"Kimin aradığı yazmıyor, sadece rezervasyonun 18:30'da iptal edildiği yazıyor."

Richard kredi kartımı alıp bana veriyor.

"Gel hadi, madem otel dolu, burada durup tartışmanın bir âlemi yok. Saat çok geç oldu ve yarın yine erken kalkmamız lazım. Ben bu geceyi geçirebileceğimiz bir yer biliyorum."

Adam

Çarşamba 23:55

Polis sirenlerinin tanıdık sesini duyduğumda bile banyonun önündeki yerimden kalkmıyor, öylece oturup evin önüne park etmelerini ve aşağıdaki açık kapıdan içeri girmelerini bekliyorum. Priya gelir gelmez kontrolü ele alıyor, dahası akşamleyin beraber içtiğimiz onca biraya rağmen son derece ayık görünüyor. Oysa ne ayakta durabilen ne de düşünebilen ben, meslektaşlarımın eskiden evim olan olay yerine girip çıkmalarını izliyorum.

Yeğenimin odasında ağlamaya başladığını duyunca kendime geliyorum, annesinin cinayeti üzerinde çalışan yabancıların sesine uyanıyor. O bunu bilmiyor tabii, yakın zamanda da öğrenmeyecek. Doktorlar şimdi onu muayene ediyorlar; genel kanıları ilaçla uyutulduğundan yana. Duvardan destek alarak ayağa kalkarken banyoya bakmamaya çalışıyorum. Zoe'nin cesedini henüz kaldırmadılar. Hâlâ kırmızı suyun içinde, duvarda yazan isme bakıyor.

"Acele etme," diyor Priya yardımıma koşarak. "Ben her şeyi hallediyorum. Senin burada olmaman lazım, gidebileceğin başka bir yer var mı?"

Yok.

Olivia artık çığlık çığlığa. Olanları iki yaşında bir çocuğa nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, kendim bile anlamadım ki. Priya

konuşmaya devam ediyor ama benim tek duyduğum, küçücük bir kızın bir daha asla göremeyeceği annesi için ağlaması.

"Sosyal hizmetleri karıştırmak istemeyeceğini düşünerek şimdilik yeğenine bakacak bir komşu buldum, anlaşılan daha önce de bakmış. İmzan lazım ama gerisiyle aile irtibat görevlisi ilgilenecek, olur değil mi?"

Sanırım başımla onaylıyorum ama olur mu olmaz mı *emin* değilim. Ben de yeğenimle gitmek istiyorum.

"Güzel. Burada kalamazsın," diyor Priya aklımı okur gibi.

"Bunu kimin yaptığını bulmam lazım," diye diretiyorum, sesim kulaklarıma yabancı geliyor.

"Biliyorum. Ama belki yarın. Bu gecelik seni başka bir yere götürecek birini ayarlayayım, olur mu?"

"Nereye gideceğimi sanıyorsun? Hem en bariz soruyu neden hâlâ sormadın?"

Priya yalnızca kendini en rahatsız hissettiği zamanlarda yaptığı suratı yapıyor.

"Neden bahsettiğini anl–"

"Bana aptal muamelesi yapma, Priya. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. İçgüdülerin ne diyor? Sence *o* yapmış olabilir mi?"

"*Kim?*"

"Anna! Birbirlerini hiçbir zaman sevmediler. Yoksa neden eski karımın adı duvarda kanla yazılı olsun? Her olay yerine ilk gelen o oldu. Bir ara senin de ondan şüphelendiğini biliyorum. Belki de bunun olmasına engel olabilirdim, eğer..."

Priya bana acıma ve güvensizlik arası bir bakışla bakıyor ve bu da yüzünün çehresini değiştiriyor.

"Çekinme, ne düşündüğünü söyle," diyorum ondan ses çıkmayınca.

"Şey, buraya geldiğinde banyo kapısının içeriden kilitli olduğunu kendin söyledin..."

Şu anda dramatik eslerine tahammül edecek sabrım yok.

"Evet," diye çıkışıyorum.

"Kapının anahtarı küvetin yanında bulundu..."

"İntihar olduğunu mu söylüyorsun?" diye lafını kesiyorum. Priya bana bakmaya devam edince uzayan sessizlik cevabı oluyor. "Kız kardeşim intihar ettiyse bileklerini neyle kesti? Sen ortalıkta bıçak ya da jilet görebiliyor musun?"

Priya omzunun üzerinden olay yerine bakıyor. Ben o tarafa bakmayı kaldıramadığımdan kendi düşüncelerimi anlatmaya devam ediyorum.

"Tıpkı diğer iki maktulde olduğu gibi diline dostluk bilekliği bağlanmış. Bu bilgiyi basınla ya da halkla paylaşmamıştık. Diğerlerini öldüren her kimse Zoe'yi de o öldürdü yoksa Zoe'nin kendi gözünü diktiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben hiçbir şey söylemeye çalışmıyorum, efendim. Ama belki bir başkasıyla çalışıyordu ve işler ters gitti? Ben sadece bana öğrettiğiniz gibi delil toplamaya çalışıyorum."

Telefonunun çalmasıyla birilerinin araya girmesine seviniyor, ta ki araya girenin kim olduğunu görene kadar.

"Emniyet müdürü arıyor," diyor.

"Aç o zaman."

Açıyor, ben de emniyet müdürünün konuşup Priya'nın dinlemesini izliyorum. Telefonu kapatmalarını beklerken sanki yüzyıllar geçiyor ama esasında yalnızca birkaç dakika konuşuyorlar.

"Görevden çekilmenizi istiyor. Üzgünüm, efendim ama bu şartlar altında bence de en doğrusu çekilmeniz olur."

Beynimden vurulmuşa dönüyorum. Ya beraber içtiğimiz içki onu daha cesur yaptı ya da başından beri işimi benden çalacağı anı kolluyordu.

Birisi arkamızdaki olay yerinin fotoğraflarını çekmeye başlayınca dikkatim dağılıyor. Flaş ışığının parlamasıyla yorgun, çökmüş zihnimde şimşekler çakıyor ve birden fotoğrafı hatırlıyorum. Priya'yı önümden iterek alt kata koşuyorum. O da peşimden mutfağa geliyor ve başta fotoğrafın ortadan kaybolduğunu, belki de hiç olmadığını, hayal gördüğümü sanıyorum. Ama sonra gözüme elinde delil torbasıyla kapıya yürüyen biri çarpıyor.

"Dur," deyip torbayı ondan alıyorum.

"Fotoğrafı arıyorsan çoktan gördüm," diyor Priya. "Torbalanmasını ben istedim." Şu anda gözlerindeki bakışı daha önce hiç görmedim. Fotoğrafa, siyah keçeli kalemle üzeri çizilmiş yüzlere uzun uzun baktıktan sonra, olanları onun gözünden görmeye başlıyorum. İstemeden bir adım geri atıyorum. Kafamın içindeki sesler her zamankinden daha gürültülü bir hâl alıyor.

"Bu olaylarla hiçbir bağlantımın olmadığını *biliyorsun*, değil mi?" diyorum ona. Daha birkaç saat öncesine kadar bana duyduğu saygıyı tamamen yitirmişe benziyor. "Bütün gün, *hatta* bütün gece *seninleydim*."

"Teknik olarak bütün gece sayılmaz. Ben bir ara dışarı çıktım. Hatırlıyor musun? Ayrıca beni aradığında evimden çıkalı bir saatten fazla olmuştu. Yardım çağırman neden bu kadar uzun sürdü anlamıyorum."

Oda dönmeye başlayınca hazırlıksız yakalanıyor, düşecek gibi oluyorum. Onu hemen aradığımdan emindim ama belli ki öyle yapmamışım. Herhalde gördüğüm şeyin şokundan olmalı.

"Hadi ama, Priya. Beni tanıyorsun."

"Hayır, efendim. Aslında tanımıyorum. Senin de dediğin gibi, biz sadece meslektaşız. Ekip dışarıdaki çöp kutusunda suç aleti ararken çamura bulanmış kırk üç numara Timberland bot buldu. Tıpkı ormanda Rachel Hopkins'in cesedinin yanında izi bulunan bot gibi. O botlar sana mı ait?"

Kendimi bir tavşan deliğine düşmüş de paralel evrene geçmiş gibi hissediyorum. Priya'nın neden böyle davrandığını anlamıyorum. Aylardır bana kahraman muamelesi yapıyordu, daha birkaç saat önce öpüşmüştük, şimdiyse bana kendi kardeşimin cinayetinde baş şüpheli olabilirmişim gibi bakıyor.

"Bıçağın nerede olduğunu biliyor musun? Bıçak standında olmayanı soruyorum, efendim."

"Lütfen bana 'efendim' demeyi kes. Bak, sanırım biri bana tuzak kurmaya çalışıyor. Eve geldiğimde kızların olduğu fotoğraf buradaydı," diye ısrar ediyorum. "Biri onu buraya koymuş, o

kişi her kimse Zoe'yi öldüren de o. O fotoğraftakiler Rachel Hopkins, Helen Wang, Anna..." sesim titriyor "...ve kız kardeşim."

"Beşinci kız kim?" diye soruyor Priya.

"Adını hatırlamıyorum."

Bana inanmadığı belli –ben bile kendimden şüphelenmeye başlıyorum– ama Priya'yı kendi tarafıma çekmem lazım. O arkasını dönünce panikliyorum.

"Dur. Lütfen. O son kız pek popüler değildi, aslına bakarsan onunla arkadaş olmalarına şaşırıyorum. O fotoğraftaki beş kızdan üçü öldü, dahası kardeşim Anna'nın adını duvara *kanla* yazmış. En azından onu bulmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum ama seninle aynı sebepten olmayabilir, Jack."

Sanırım "efendim" demesini tercih ederim.

"O ne demek şimdi?"

"Senin de dediğin gibi fotoğraftaki beş kızdan üçü öldü. Kalanlardan yalnızca birinin kimliğini biliyoruz. Belki de Zoe, Anna'nın ismini yazarak *uyarı* veriyor, eski karının tehlikede olduğunu söylemeye çalışıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum cevabını bile bile.

"Bence sıradaki Anna olabilir."

Üç numarayı hep sevmişimdir, o yüzden onun en güzel eserim olmasını istedim. Zoe çocuğu yatırmak için yukarıya çıkana kadar bekledikten sonra, ezdiğim uyku haplarını arkasında bıraktığı şarap kadehine döktüm. Doktorum aylardır bana uyku hapı yazıp durduğundan elimin altında bir sürü vardı. Aslında geçen Noel hepsini kendim yutmayı düşündüm. Noel'i onsuz geçirme düşüncesi beni neredeyse öldürüyordu ama sonra fikrimi değiştirdim.

Herkes yaşlanır ama herkes büyümez. Zoe, kendi çocuğu olmasına rağmen yetişkin bir kadının vücuduna hapsolmuş küçük bir kız çocuğuydu. Anne babasına her zaman, her konuda benden daha çok ihtiyacı vardı, dolayısıyla, onlar öldüğünde yolunu hepten şaşırdı. Ne işi vardı ne partneri. Ne bir tutkusu vardı ne de umudu. Yalnızca ebeveynlerinden kalan, parasını ödeyemeyeceği bir evi ve nasıl seveceğini bilmediği bir çocuğu vardı. Bence çocuk için uzun vadede en iyisi bu oldu.

Zoe'nin içkisine ilaç koymadan önce bir yudum aldım. Şarap da onu içen kadın kadar ucuz ve nahoştu, o yüzden şarabın tadında bir farklılık sezeceğini sanmıyordum. Sezmedi de. Kadehle beraber şişeyi de alıp üst kata çıkmasını izledim. Sonra kıyafetlerini çıkardı, küvete girdi, içkisini bitirdi ve gözlerini yumdu.

Onu yeniden çıplak görmek tuhaftı. Memelerinin şekli, omurgası, açıktaki köprücükkemiği... İkimiz de çok daha gençken onu çıplak gör-

müştüm elbette ama şimdi giydiği teni, büyüyüp olduğu kadını görmek tuhaf bir biçimde büyüleyiciydi. Gençken, bildiğimizden daha fazlasını bildiğimizi sanırız. Yaşlandığımızdaysa daha az bildiğimizi. İnsanları, onları ilk tanıdığım hâlleriyle hatırlamak gibi bir huyum vardır. Zoe'yi her zaman küçük bir kız çocuğu olarak hatırlayacağım. Şımarık, bencil ve kötü kalpli bir kız çocuğu.

Banyo yapmaya karar vermesi büyük şanstı, böylece ortalık fazla dağılmayacaktı. Küvete girdikten sonra hareketsiz kalana kadar uzun süre bekledim, öyle ki artık öldüğüne emindim. Ama sol bileğini bıçakla keserken –doğru şekilde, filmlerde gösterildiği gibi değil– Zoe gözlerini açtı. Karşısında beni gördüğüne şaşırmışa benziyordu.

Biraz debelenip çırpındı, öyle olunca küvetin kenarından yere su döküldü. Hem yazık olmuştu hem de gereksizdi. Sonunda ilaçlar onu tamamen uyuşturmuş olmalıydı, zaten çok geçmeden yeniden hareketsizleşti. Sağ bileğini keserken aynı performansı tekrarlamadı ama daha sonra ellerimi lavaboda yıkamak için arkamı döndüğümde erken davrandığını fark ettim. Aynadaki yansımama baktığımda duvara bir şeyler yazıyordu. S harfini yazarken nefes almayı bıraktı, böylece duvardan küvete doğru çirkin çirkin kanlar akmaya başladı. Bazı insanlar hayatta oldukları kadar ölürken de dağınıklardır.

Zoe küçükken kendini yanlışlıkla banyoya kilitlediğinden banyo kapısının iki tane anahtarı vardı. O zamanlar çok yaratıcı bir kızdı; ya oyunlarda yer alır ya resim çizer ya da bir şeyler üretirdi. Sanırım ben de bu yüzden biraz yaratıcı olmaya karar verdim.

Zoe'nin gözleri hâlâ açıktı ama ben insanların bana dik dik bakmasından hiç hoşlanmam.

İnternetten sattığı çirkin yastık kılıflarının yanında dikiş sepetini buldum, sonra kendime bir iğne, bir de kalın siyah ip seçtim. Gözkapağını dikerken biraz kanadı, bu hâliyle kan ağlıyor gibiydi. Ama bu, onun masum kurbanlarına yaptığı şeylerden daha kötü değildi. Benden başka kimsenin bilmediği şeyler.

Anahtarlardan birini banyoda bıraktıktan sonra diğeriyle kapıyı kilitledim. Sonra sessizce aşağıya indim. Kızların fotoğrafını mutfak tezgâhının üzerine koyup Zoe'nin suratına siyah bir çarpı attıktan

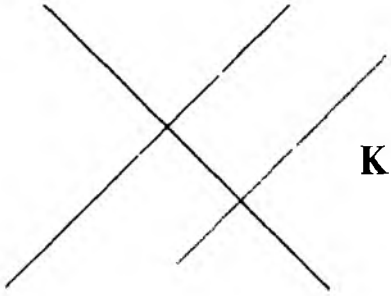
sonra evden çıktım. Alarm sistemini daha önce kapatmıştım, yani o konuda sorun yoktu. Gideceğim yere ormanın içindeki kestirmeden gitmeyi planlıyordum ama bahçenin öbür ucundaki eski kulübe dikkatimi dağıttı. Kulübenin kapısı hafif aralıktı, rüzgârda çarpıyordu. İçeriye baktığımda yerdeki çiziklerin hâlâ orada olduğunu gördüm. Üzerinden yirmi yıl geçmesine rağmen. Zoe'nin onları bu kulübeye nasıl kilitlediğini asla unutamayacağım.

Yardım çığlıklarına aldırmadan onları bu soğuk, ıslak karanlıkta bırakmıştı.

Kim bilir ne kadar korkmuşlardı.

Onlara yaptıklarından sonra Zoe ölmeyi çoktan hak ediyordu.

Kulübenin kapısını kilitleyip orada olanları unutmaya çalıştım.

Kadın

Perşembe 00:15

Karanlıkta ilerlerken Richard arabanın kapılarını kilitliyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyorum, hissettiğim kadar korkmuş görünmemeye çalışarak.

"Bilmem. İçgüdüsel olarak sanırım? Gecenin bir yarısı ormanın içinden geçmek beni ürpertiyor. Seni ürpertmiyor mu?"

Önce cevap vermiyorum.

"Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bildiğini söylemiştin..."

"Evet, bu saatten sonra başka bir otel bulmamıza imkân yok. Karımın ailesinin bu yakınlarda bir evi var, en fazla on dakika sürer. Kayınpederimle kayınvalidem birkaç yıl önce vefat ettiler, ev şu anda emlakçıların 'yenilenmeye ihtiyacı var' dedikleri türden bir yer ama olsun, en azından içinde yatak ve temiz çarşaf var, yedek anahtarı da bende. Ne dersin?"

Diyebileceğim pek bir şey yok. Onu annemin evine götürmek istemiyorum. Öte yandan Londra'ya dönmek istemem çok bencilce olur; oraya varana kadar buraya geri dönme vaktimiz gelir.

"Olur," diyorum, daha uzun bir cevap veremeyecek kadar yorgunum.

Richard koltuk ısıtıcıları çalıştırıyor, radyoyu açıyor ve ne kadar engel olmaya çalışsam da gözkapaklarımın ağırlaşarak kapandığını hissediyorum.

Oysa nerede ve ne zaman uyuyakaldığım konusunda daha dikkatli olmayı öğrenmiş olmalıydım.

On altıncı yaş günüme dair net hatırladığım son şeylerden biri Jack'in beşimizin fotoğrafını çekmesiydi. Sonrası hep biraz puslu.

Jack gittikten sonra daha çok içtik, o kadarını hatırlıyorum. Sonra birbirimizin saçını ve makyajını yaptık. Zoe dikiş makinesiyle yaptığı son kreasyonunun bazı parçalarını denememiz için getirmişti: el kadar elbiseler, dekolteli bluzlar ve kemere daha çok benzeyen mini etekler.

Rachel, Catherine Kelly'nin yüzünü bir tablo gibi boyadı. Kıza yoğun bir makyaj yaptı, kalemle seyrek kaşlarını doldurdu ve sarı kirpiklerinin üzerine sahte siyah kirpikler taktı. Zoe ona elbise verdi, Helen da saçını yaptı. Beyazımsı sarı buklelerini annemin ütü yaparken kullandığı su şişesiyle ıslattıktan sonra saç kurutma makinesiyle düzleştirdi. Bütün düğümleri tarayarak açacak vakit olmadığını söyleyerek birçoğunu kesmişti. Halının üstünün tutam tutam saçla kaplandığını hatırlıyorum.

Catherine'le işleri bittiğinde kız neredeyse tanınmaz hâle gelmişti, değişimi o kadar büyüktü. İnsan hayatı ampule benzer, onları değiştirmek düşündüğümüz kadar zor değildir. Catherine çok güzel olmuştu ve o da bunun farkındaydı, kızlar aynaya bakmasına izin verdiklerinde yüzünde güller açtı.

"Ağzın kapalı gülmeye çalış, kimse o çirkin tellerine meraklı değil," dedi Rachel. Catherine dediğini yaptı. "Bak şimdi ne güzel oldu. Erkekler sana bayılacaklar," diye ekledi, kızın başını hayvan sever gibi okşayarak.

Catherine'in yeni gülümsemesi pek rahat değil gibiydi.

Rachel'ın hangi erkeklerden bahsettiğini bilmiyordum –çevremizde hiç erkek yoktu– ama kıskanç görünmüş olmalıyım ki ojemi benim yerime sürmeyi teklif etti. Ellerimi tutup kırmızı ojeyle tırnaklarıma harfler çizerek bir elime CİCİ diğerine KIZ yazdı.

Ben haddinden fazla içki içmiştim zaten –öyle ki artık oda dönmeye başlamıştı– ama Rachel, Helen ve Zoe biraz daha içki bulmak için mutfağa giderek Catherine'le beni yalnız bıraktılar.

"Geldiğine mutlu musun?" diye sordum Catherine'e.

Catherine bana gözlerini kırpıştırarak baktı, takma kirpikleri yüzünden gözleri daha ağır kapanıp açılıyordu, ona bakarken ne kadar farklı göründüğüne bir kez daha şaşırdım. Derken bana kendisi hakkında hiç bilmediğim bir şey söyledi; başka kimsenin bildiğini de sanmıyordum. Muhtemelen sormadıklarından bilmiyorlardı. O da benim gibi çok içmişti ve cümleleri hıçkırıklarla bölünüyordu.

"Bir ablam vardı, onunla birbirimize böyle makyaj yapardık ama o öldü. Babamın küçük bir teknesi vardı, hafta sonları bazen peşine takılırdık. O hafta sonlarından birinde öldü ablam. Ama öncesinde denize açılmak çok eğlenceliydi ve babam bize bir sürü denizci bağı öğretmişti. Dur bak, göstereyim." Ani ve tuhaf bir hevesle spor ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. "Bu camadan bağı... Bu kropi bağı..." Parmakları o kadar hızlıydı ki anlatamam; seri hareketlerle bağcıkları evirip çeviriyor, birbirinin içinden geçiriyor ve düğüm atıyor, sonra da kaldırıp bana gösteriyordu. Bense onu büyülenmiş gibi izliyordum. "Bu da gerdirme bağı, dostluk bilekliklerini yaparken kullandığın bağın aynısı. Bak bu da izbarço bağı, ben en çok bu bağı severim çünkü ilmeğin ne kadar sıkı olacağını kendin ayarlarsın... Gördün mü?"

Son bağa uzun uzun baktım.

"Ablan nasıl öldü?"

O kadar sarhoş olmasam o soruyu öyle pat sormazdım muhtemelen. Catherine bağcıkları çözüp yeniden ayakkabılarına geçirmeye başladı.

"O sırada denizde olduğumuzdan insanlar hep boğulduğunu sanıyorlar ama ablam astım krizinden öldü. Astım spreyini evde unutmuş. Babam hep kendini suçladı, ablam öldüğünden beri de annemle babam çok kötüler, *bayağı* kötüler. Babam işini kaybetti, tekneyi sattı, evimizse yaşanacak bir yer olmaktan çık-

tı. Sanırım insanlar bu yüzden artık benimle konuşmuyor ya da beni hiçbir şeye davet etmiyorlar. Ama sen ettin. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye fısıldadım.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye sordu.

Kucağımda uyuyan gri kedi yavrusuna baktım. Kit Kat. O kadar sarhoştum ki kucağımda olduğunu bile unutmuştum.

"Elbette," deyip kediyi Catherine'e verdim.

Catherine onu kollarının arasına alıp bebek sallar gibi salladı.

"Hadi, gitme vakti geldi," dedi Rachel üzerinde mantosuyla.

O mantoyu daha önce hiç görmemiştim, kürktü ama muhtemelen sahteydi. Saate bakınca neredeyse on bir olduğunu gördüm.

"Nereye?" diye sordum.

Beni işaret ederek gülümsedi ve şarkı söylemeye başladı.

"Bu gece ormana *gidersen*, büyük bir sürprizle karşılaşacaksın."

"Ben ormana gitmek istemiyorum. Saat geç oldu, hem hava çok soğuk ve..."

Rachel beni duymazdan gelip ninninin sonraki kısmını Catherine'i işaret ederek söyledi.

"Bu gece ormana *gidersen*, kılık değiştirmen lazım!"

Zoe'yle Helen, Rachel'ın arkasında belirdi ve üçü birden gülmeye başladılar.

Gündüzleri ormandan hiç korkmazdım ama geceleri âdeta başka bir şeye dönüşüverirdi. Kötü şeylerin olabileceği karanlık ve tehlikeli bir yere. Güya benim doğum günü partimdi ama benim yapmak istediğim ya da istemediğim şeylerin bir önemi yok gibi görünüyordu. Rachel annemin mutfak kapısının yanındaki askıda asılı fenerini alıp önden çıktı. Bizim arka bahçeden doğruca ormana giden bir patika vardı ve Rachel o patikayı benim kadar iyi biliyordu.

Biz orman zeminini halı misali kaplayan kuru yaprakların üzerinde yürürken çıkan sesi hatırlıyorum.

Soğuğu hatırlıyorum.

Ve gizli, özel yerimiz olduğunu sandığım yerde kütükten oturakların üzerinde oturan dört adam gördüğümü hatırlıyorum. Tam ortada, etrafını beyaz taşlarla çevirdikleri bir ateş yakmışlardı. Ateş titriyor, tıslıyor ve kıvılcımlar saçıyordu.

Bizi görünce hepsi birden gülümsedi.

O adamları tanımıyordum. Olanlardan sonra bile yüzlerini hiç tarif edemedim. O geceye dair bulanık anılarımda hepsi birbirinin aynıydı: kahverengi saçlar, cılız vücutlar, altları mosmor dört çift küçük siyah göz. Bizden yaşça çok büyüklerdi, yirmilerinin sonlarında, otuzlarının başlarında gibi duruyorlardı ve bira içiyorlardı. Bir sürü de içmişlerdi. Ayaklarının dibi ezilmiş bira kutularıyla doluydu.

Başta korktum ama Rachel onları tanıyor gibiydi. Zoe'yle Helen da öyle. Doğruca adamların yanına gidip kucaklarına oturdular.

"Çocuklar, bakın, bu Anna. Aramıza yeni katıldı *ve* nihayet on altı yaşına bastı. Doğum gününü kutlamayacak mısınız?" dedi Rachel.

"Doğum günün kutlu olsun, Anna," dedi adamlar yüzlerinde tuhaf bir gülümsemeyle.

Bir şey onlara komik gelmiş gibiydi.

Rachel bir kolunu omzuma atınca gözüm yine kürk mantosuna kaydı. Bana giydirdiği minicik elbisenin içinde donmamdan olsa gerekti.

"Yeni mantomu beğendin mi?" diye sordu. "Zoe benim için yaptı."

Zoe hep arkadaşları için bir şeyler yapardı: Kalemlikler, yastık kılıfları, minicik elbiseler. Pazarlarda en değişik malzemeleri bulur, annesinin dikiş makinesini ödünç alarak kendi kreasyonlarını yapardı ama daha önce bu manto kadar gösterişli bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Aşırı gerçek görünüyordu. Kürke bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Gelip yeni dostlarımıza merhaba dersen ara sıra giymene

izin veririm," dedi Rachel. "Ne zamandır seninle tanışmayı bekliyorlar."

Beni elimden tutup en yakındaki adamın yanına götürdü. Sonra adamın yanına oturmamı söyledi. Bunu yapmak istemiyordum ama kabalık etmek de istemiyordum. O yüzden tanımadığım adamın yanına oturdum, ter ve bira kokuyordu. Ben titremeye başlayınca ısınmama yardımcı olacağını söyleyerek çirkin eliyle bacağımı okşamaya başladı.

Catherine Kelly yanıma oturdu, o da en az benim kadar ürkmüş görünüyordu.

Derken bir şişe votkanın yanı sıra tuhaf kokulu sigaralar elden ele dolaşmaya başladı. Ateşe daha çok odun atıldı ve dans müzikleri açıldı. Gerçi dans eden olmadığından bana tuhaf gelmişti. Adamların Rachel'a borcu falan olduğunu düşündüm çünkü hepsi cüzdanını çıkarıp ona avuç avuç kâğıt para verdiler. Rachel'ın çantasından çıkardığı hapları görünce onun için para veriyorlar sandım ama adamların parasını ödedikleri tek şey o değildi.

"Birer tane alın," dedi Rachel, Catherine'le yanımıza gelerek.

Avucunun içinde iki küçük beyaz obje vardı. Şekere benziyorlardı ama öyle olmadıklarını biliyordum.

"Ben almayayım, teşekkürler," dedi Catherine, ben de hayır anlamında başımı salladım.

"Bizim grupta olmak *istersin*, değil mi Catherine?" diye sordu Rachel.

Kız ona uzun uzun baktı. Sonra hapı alıp doğruca şişeden içtiği votkayla yuttu.

Rachel, "Sen de yeni dışlanan tip olmak *istemezsin*, değil mi?" diye sordu bana bakarak.

Ben de içtim. Rachel gülümsedi, sonra herkesin içinde beni öptü. Dilini neredeyse ta boğazıma kadar sokmuştu, daha sonra bunu hapı yuttuğumdan emin olmak için yapıp yapmadığını merak ettim. Adamlar bizi izlerken el çırpıp tezahürat yaptılar.

Derken Rachel spor ayakkabılarımı çıkarmaya başladı.

Ne yaptığını soramayacak kadar sarhoştum, üşüyordum ve aptaldım.

Rachel ayakkabılarımın bağcıklarını birbirine bağlayıp bir ağacın tepesine doğru fırlattı. Ayakkabılarım şimdi uzanamayacağım kadar yüksekteki bir daldan sarkıyordu ve herkes yine güldü. Bana bakışları hiç hoşuma gitmedi.

Rachel kulağıma eğilip, "Artık bizden kaçamazsın," diye fısıldadı.

Dans etmek istiyordu, böylece hepimiz dans ettik, ta ki başım dönüp yere düşene kadar. Ben yerde hareketsiz yatarken bile orman fıldır fıldır dönüyor gibiydi. Çamurun, ölü yaprakların üzerinde yatarken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Birdenbire bütün canım çekilmiş, tükenivermiştim. Rachel elbisemin üstünü aşağıya, altını da yukarıya çekti, daha sonra tek kullanımlık fotoğraf makinesinin sesini duyduğumu hatırlıyorum.

Kli-klik. Kli-klik. Kli-klik.

Bir de herkesin gözü önünde beni öptüğünü ve dokunduğunu hatırlıyorum. Hepsi bize gülümsüyordu, hatta Catherine Kelly bile gülümsüyordu, birdenbire, tuhaf bir biçimde ben de sevinçle doldum. O kadar ki, onların bizi izlemesini bile umursamadım. Gözümü bir daha açtığımda Helen'ı adamlardan birinin önünde dizlerinin üstünde dururken gördüm. Adam Helen'ın parlak siyah saçını avcuna dolamıştı. Bir başka adamın eli Zoe'nin eteğinin altındaydı, derken Zoe'nin belden yukarısının çıplak olduğunu fark ettim. Catherine'se yerde baygın yatıyor gibiydi ve adamlardan biri kızın kıyafetlerini çıkarıyordu.

Rachel elini yanağıma koyarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Beni yine öptü ve parmaklarını bacak arama götürdü. Harika bir histi ama sonra vücudumda başka eller hissettim, daha kaba eller, onunkinin yerini alıyorlardı. Gözümü açtığımda daha önce yanında oturduğum adamın bir eliyle mememi sıktığını, diğeriyle de kendini okşadığını gördüm. Derken birinin ağladığını duydum. Başta kendim sandım ama sonra Catherine'i gördüm,

yerde çırılçıplak, yüzükoyun yatıyordu. Üstünde bir adam vardı, bir diğeri de sırasını bekliyor gibiydi.

"Hadi ama, gösterip de elletmezlik yapma şimdi, bari sakso çek," dedi bana dokunan adam. "Doğum gününü seninle kutlamak için tonla para ödedik. Tırnaklarında yazdığı gibi cici kız ol bakayım."

Rachel'ın o sözcükleri ojeyle yazdığı tırnaklarıma baktım.

"Kalk üstümden," diye fısıldadım adama.

"Grubumuzun bir üyesi olmak istemiştin, eh, bizim grubun olayı bu," dedi Rachel beni zaptetmeye çalışarak. "Yeni giysilerinin, saçındaki ışıltının parasını nasıl ödedim sanıyorsun? Büyü artık, Anna. Alt tarafı seks yapacaksın. İlk seferde canın yanar ama sonra alışırsın, güven bana. Rahatlamaya çalış."

Rahatlamak istemiyordum. Adam bacaklarımı açmaya çalışırken korku tüm benliğimi ele geçirdi. Ama sonra korkunun yerini öfke aldı. Adama tokat attım, Rachel'ı ittim ve sendeleyerek ayağa kalktım.

"Benden uzak durun," diye bağırdım ikisine birden.

Adam, "Paramı geri istiyorum," dedi Rachel'a.

"Öbürünü kullan, sana indirim yaparım," diye yanıtladı Rachel, Catherine'e bakarak.

Adamın, diğer ikisinin yanına gitmesini izledim. Artık sıralarını beklemiyorlardı.

Onları durdurmaya çalışmam gerekirdi.

Catherine'in onların ellerinden kurtulmasına yardım etmem gerekirdi. Catherine'in orada olması en baştan benim suçumdu –onu ben davet etmiştim– ama olanlar yüzünden deli gibi korkuyordum.

Kaç tanesi sıraya girdi bilmiyorum. Kıyafetlerimi bulmaya çalışırken bir süre dehşet içinde onları izledim, Rachel'sa o anların fotoğraflarını çekip durdu.

Hiçbir şey yapmadığımı söylemekten o kadar utanıyorum ki.

Çıplak vücudumu kapatacak bir şey bulur bulmaz arkama bile bakmadan eve kadar yalın ayak koştum.

• • •

"Geldik," diyor Richard.

O kadar yorgunum ki uyudum mu yoksa gözlerimi mi dinlendirdim anlamadım. Richard çoktan motoru kapatmış, camdan karanlığa doğru bakınca etrafımızda ağaçlardan başka hiçbir şey olmadığını görüyorum. Arabayı park edeli uzun süre olmuşçasına içerisi buz gibi, derken saatin kaça geldiğini hiç bilmediğimi fark ediyorum.

"Neredeyiz?" diye soruyorum saate bakmak için telefonumu çantamdan çıkarmaya çalışırken.

Ama şarjı tamamen bitmiş; kimseyle iletişim kuramayacak bir vaziyette bu dağ başında kalakaldığımı bilmek paniklememe sebep oluyor.

Richard yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı.

"Karımın ailesinin evine geldik, unuttun mu? Korkma, seni ormana öldürmeye getirmedim."

Kendi esprisine gülüyor ama ben gülmüyorum. Son günlerde yaptığım haberleri göz önünde bulundurunca bana hiç de komik gelmiyor.

"Affedersin, espri anlayışım biraz kötüdür, bilirsin, hem senin gibi ben de çok yorgunum. Araba yolu tam şurada, işaret ettiğim yeri görebiliyor musun?"

"Orada park etmiş araba kimin?" diye soruyorum Richard'a dönerek.

"Karımın."

"*Karının* mı? Burada olacağını biliyor muydun?"

"Hayır, tabii ki bilmiyordum. Sence karımın bir zamanlar onu aldattığım kadınla tanışmasını *ister* miyim? Çok geç oldu, birkaç saat içinde yeniden yayına çıkacağız. Burada ne aradığını bilmiyorum, Londra'da olacağını sanıyordum ama eminim çoktan yatmıştır. İki küçük çocuğumuz var, biliyorsun. Onu görmezsin bile."

"İyi ama buraya neden gelmiş ki?"

"Bilmiyorum. Bu harabeyi satabilmemiz için gelip ailesinin eşyalarını ayıklaması gerekiyordu. Son günlerde Blackdown haberlerden inmediği için sonunda o işi halletmeye karar vermiş olabilir."

"Bu biraz tuhaf geliyor."

"Bak, saat çok geç oldu. Hem aramızda geçenleri bilmiyor bile. Dediğim gibi, çoktan yatmıştır o. Ben hiç ışık görmüyorum, sen görüyor musun?"

Arabanın kapısını açmak için uzanıyor ama ben yine de yerimden kıpırdamıyorum. Kıpırdayamıyorum. İçimde başımın tehlikede olduğuna dair bir his var.

"Üzgünüm, Richard. Yıllar öncesinde kaldığını biliyorum, bitti gitti falan ama yine de karınla tanışma düşüncesi beni rahatsız ediyor."

"Neden bahsediyorsun? Siz zaten tanışıyorsunuz."

Yalnızca bir tanesi kaldı.

Onu buraya, ormanın ortasındaki bu eski eve getirtmenin bir yolunu bulmak başta zorlu bir görev gibi geldi ama sonunda tek bir telefonla hallettim. Zor görünen sorunların çözümü çoğunlukla şaşırtıcı derecede kolaydır.

Artık yorulduğumu itiraf etmeliyim. Ama annemin de dediği gibi, bir şey yapacaksan hakkıyla yapacaksın. Bu işi bitirmeyi planlıyorum çünkü hepsi ölmeyi hak ediyor.

Rachel Hopkins istediğini almak için seksi kullanırdı. O yetmeyince başkalarını kullanırdı. Her şey sınıf arkadaşlarını süsleyip püsleyip yarı çıplak fotoğraflarını çekmesi, sonra bu fotoğrafları yerel publardaki adamlara satmasıyla başladı. Sattığı fotoğraflarda asla yüzler görünmüyordu. Rachel onları, yani yüzlü olanları, şantaj için kenara ayırırdı. Her iki girişiminden de iyi para ve kötü şöhret kazanmıştı ve bu başka şeylere yol açmıştı. Adamlar bir kızdan sıkılınca o da sıkılıyor, ilgi ve alakasını bir başkasına çeviriyordu.

Fotoğrafları daha yaratıcı ve cüretkâr bir hâl almaya başladı. Genç kızları alkol ve uyuşturucuya boğarak sonunda kendi rızalarıyla kıyafetlerini çıkarmalarını, fotoğraflarını çekmesine izin vermelerini sağlıyordu. Kızların gözleri yarı kapalıydı ama bacakları açıktı. Bulduğum fotoğrafların hiçbirinde erkek yüzü yoktu ama bazılarında ellerini gö-

rebiliyordum. Pis parmaklarıyla dokunuyor, avuçluyor, çiziyor, çimdik atıyor ve onları sokmamaları gereken yerlere sokuyorlardı.

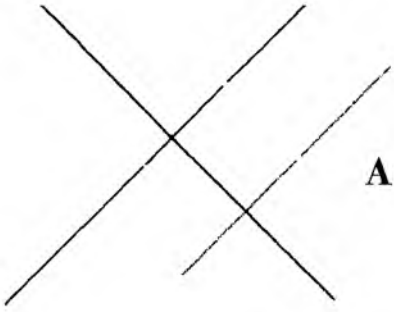
Rachel fotoğrafları bir ayakkabı kutusunun içinde gardırobunda saklıyordu.

Ben onları orada buldum ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.

Hayatım boyunca korkunç şeylere şahitlik ettiğimi anlamalısınız. İnsanlar –kendilerine olduğu kadar başkalarına da– tarifsiz acılar yaşatabiliyorlar, öyle ki hiç görmemiş olmayı dilediğim bir sürü şey var. Polisler ve gazeteciler zalimliğe her gün maruz kalırlar ama o dehşetler sır değildir. Haberlerde yer aldıklarından bütün dünya gerçeği öğrenir ve adalet yerini bulur. Gelgelelim, yıllar önce Blackdown'da olanları bütün dünyanın bilmesine gerek yok. Ama sorumluları cezalandırılmak zorunda.

Diğer kızların hiçbiri Rachel kadar kötü değildi, onları o hâle o getirdi. Ama onlar da Rachel'a izin verdiler. Hayır diyebilirlerdi. Her zaman bir seçenek vardır.

Onlar yanlış olanı seçtiler.

Adam

Perşembe 00:30

Sanırım her şeyi yanlış anladım.

Belki alkolden, belki yorgunluktan, belki de yaşadığım olayın dehşetinden.

Priya, Anna'nın tehlikede olduğunu söyler söylemez haklı olabileceğini fark ediyorum.

Onu bulmam lazım ama nasıl ve nerede bulacağımı bilmiyorum, dahası *herkesin* gözü üzerimde.

Meslektaşlarım bir zamanlar evim olan yere girip çıkarken bana yan yan bakıyorlar. Bir an durup kendimi onların gözünden görmeye çalıştığımda karşıma çıkan manzara hiç de iç açıcı değil. Evde zorla girildiğine dair bir iz yok. Mutfağımdaki bıçaklardan biri kayıp, maktullerin her biriyle bağlantım var ve maktullerin yüzlerinin çizili olduğu –üzeri parmak izlerimle kaplı– bir fotoğraf evimde bulunuyor.

Rachel Hopkins'le olan ilişkim konusunda da öldüğü gece ormanda onunla olduğum konusunda da dürüst davranmadım. Bunları bir tek Zoe'nin bildiğini sanıyordum ama Helen da biliyormuş ve şimdi ikisi de ölü. Anlayacağınız nereden bakarsam bakayım iyi görünmüyor. Ben bile kendimden şüphe etmeye başladım. Küçükken hayali arkadaşım vardı. Yanlış bir şey yap-

tığımda suçu onun üstüne atardım ama çoğu çocuk öyle yapardı. Bu, şu anda masum rolü yaptığım anlamına gelmez.

Kız kardeşimi ben öldürmedim.

Annemle babam öldükten sonra uzunca bir süre hiç ölmemişler gibi davrandım. Hâlâ öyle yaptığım zamanlar olur. Ama Zoe'nin bilekleri kesik ve bir gözü dikilmiş hâlde kanlı suyun içinde yattığı görüntü gözümün önünden gitmiyor. Ne yapmış ya da ne yapmamış olursa olsun, kimse o şekilde ölmeyi hak etmez. Bunu ona yapan kişi canavarın teki, onu bulup cezasını kendim keseceğim. Ama önce Anna'nın güvende olduğunu bilmem lazım.

Onu onuncu kez arıyorum. Yine doğruca sesli mesaja düşüyor, ya telefonunun şarjı bitti ya da kendisi kapattı. Ama onunla on yıl evli kalmış biri olarak Anna'nın telefonunu asla kapatmadığını biliyorum.

Onu bulmam lazım ama arabamı Priya'nın evinde bıraktım. Koridordaki kâsenin içinde Zoe'nin arabasının anahtarını görünce kapıya doğru yöneliyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor Priya, birdenbire önümde biterek.

"Çıkıp biraz hava alacağım."

"Tamam." Başıyla onaylıyor, sonra kenara çekilerek bana yol veriyor. "Fazla uzaklaşma."

Şimdi *o* bile benden şüpheleniyor.

Ön bahçeye çıkıp serin gece havasını hızla ciğerlerime doldurarak iyice ayılmaya çalışıyorum. Sigara yakarken Priya'nın pencereden beni izlediğini görüyorum. Ben ona gönülsüzce el sallayınca perdeyi kapatıp içeriye dönüyor. O gider gitmez Zoe'nin arabasına atlayıp araba yolundan olabildiğince hızlı çıkıyorum.

İlk durağım otel. Ben cam kapıyı çalarken resepsiyonist uyuyor. Başını masanın üzerine koyduğu kollarına yatırmış, halata benzer uzun kahverengi bir örgüsü var. Kapıya daha sert vurmaya başlayınca başını kaldırıp benden tarafa ters ters bakıyor, sonra kalkıp sallana sallana kapıya geliyor. İncecik elinde bir sürü anahtar var ama onları kullanmaya pek gönüllü değil.

"Kapalıyız ve doluyuz."

Sözcükleri cam kapının ardından yavaşça söylüyor, öyle ki dilimizi mi bilmiyor yoksa benim anlamayacağımı düşündüğü için mi öyle yaptı merak ediyorum. Rozetimi gösterince beni içeri alıyor.

"Müşterilerinizden biriyle acil konuşmam lazım. Hayat memat meselesi."

Böyle bir şey istemem bile onu dehşete düşürmüş gibi bakıyor.

"Gecenin bir yarısı insanları uyandırmaya iznim olduğundan emin değilim," diyor alnı çirkin çizgilerle kaplanarak.

"Senin yoktur ama benim var. Adı Anna Andrews."

"Buradaydı!"

Bir yarışma programında doğru cevabı bilmiş gibi sırıtıyor.

"Harika. Hangi odada kalıyor?"

"Hiçbirinde. Otel dolu."

Ben en iyi durumda bile sabırsız bir adamım. Ona bağırmak istemiyorum ama sesimin yükselmesine de engel olamıyorum.

"Anlamıyorum, daha demin burada olduğunu söylemedin mi?"

"Buradaydı. Bir saat kadar önce. Rezervasyonu var sanıyordu ama biri iptal ettirmiş. O yüzden gittiler."

"Gittiler derken?"

"Yanında bir adam vardı. O, gidebilecekleri bir yer biliyor gibiydi."

O aşağılık kameramandan bahsediyor kesin. Onda bir hinlik olduğunu *biliyordum* zaten.

"Teşekkürler, çok yardımcı oldun."

Anna'nın arabasının hâlâ incelemede olduğunu bildiğimden, onunla yolculuk ettiklerini düşündüğüm çirkin mavi ekip aracına bakınarak kasabayı iki kez turluyorum. İlk seferinde kırmızı ışıklarda duruyorum ama ikincisinde durmuyorum. Sonra, aklıma daha iyi bir yer gelmediğinden arabayı annesinin evine sürüyorum. Oraya gitmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama

otel dolu olduğuna göre geceyi orada geçirmeye karar vermiş olabilir.

Kapıyı çalıp ön taraftaki yatak odasının ışığının yanmasını bekliyorum. Anna'nın annesi pek çok şey olabilir ama sağır değil. İçeriden herhangi bir yanıt ya da hayat belirtisi gelmeyince saksının altına bakıyorum ama anahtar yerinde yok. Neyse ki birkaç hafta önce kendi anahtarımı yaptırmıştım; ihtiyacım olursa diye anahtarların yedeğini yaptırmak gibi tuhaf bir huyum var. Hem kayınvalidemin hafızası bu kadar hızlı bozulurken yapılması gereken bir şey gibi gelmişti. Doğru anahtarı bulmam biraz zaman alıyor ama nihayet bulduğumda kapıyı açıp içeri giriyorum.

Işığı yakmamla gördüğüm koliler beni şoka uğratıyor.

Anna'nın annesi ne zaman biri artık taşınma vaktinin geldiğini söylese, "Bu evden ancak ölüm çıkar," derdi. Önceleri onun bu eski evden duygusal nedenlerden dolayı ayrılamadığını düşünürdüm –mesela kocasının anılarından dolayı– ama Anna hep ondan olmadığını söylerdi. Anlaşılan evlilikleri iyi bitmemişti; babası onları terk etmiş ve bir daha asla geri dönmemiş. Ne Anna ne de annesi ondan bahsederdi, evde fotoğrafı bile yoktu. Anna çok uzun zaman olduğunu, babası yolda yanından geçse tanıyamayacağını söylerdi.

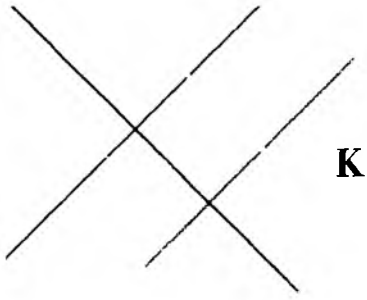
Işığın düğmesine basıyorum ama yanmıyor. Hâl böyle olunca, telefonumun fenerini açıp dağınıklığın arasından evin arka tarafına doğru yürüyorum. Mutfağa varınca duruyorum, ne aradığımı bilmiyorum ama etrafın pisliği beni şok ediyor. Tezgâhın üstü bulaşık dolu. Karanlığa rağmen arka kapıyı ve yerdeki camları fark ediyorum. Birisi içeri girebilmek için camı kırmış.

Üst kata koşup Anna'nın annesinin odasının kapısını açıyorum ama içeride kimse yok. Yatak düzgünce toplanmış ama üzerinde kimse uyumamış. Her şeyi bulduğum gibi bırakmak için kapıyı kapatıyorum. Ardından sahanlıkta geri geri giderek eskiden Anna'nın odası olan odaya giriyorum. Ama orası da boş.

Tam odadan çıkacakken aşağıdaki cam kırıklarının üzerine

çatır çutur basan ayak sesleri duyuyorum. Kapının arkasına saklanıp kıpırdamadan bekliyorum ve birinin ağır adımlarla mutfaktan yemek odasına geçmesini, oradan da yukarı çıkmasını dinliyorum. Ceplerimi yokluyor, gözlerimi kısarak karanlığa doğru bakınıyorum ama kendimi koruyabileceğim hiçbir şey bulamıyorum.

Dışarıdaki her kimse birinci yatak odasının kapısını açtığını duyuyorum –kapı ona karşı koyarcasına gıcırdıyor– daha sonra sahanlıkta bana doğru ilerlerken hazırda bekliyorum. Odaya adımını atar atmaz kapıyı suratına çarpıyor, ardından onu tutup duvara yapıştırıyorum, ondan uzun boyum bana büyük avantaj sağlıyor. Odaya giren kişi yere yığılınca ışığı yakıyorum ve hayatımın şokunu yaşıyorum. Çünkü tanıdığım birini görmeyi hiç beklemiyordum.

Kadın

Perşembe 00:55

"Ne demek karını tanıyorum?" diyorum.

"Sen ciddi misin?" diye soruyor Richard bana inanamayan gözlerle bakarak.

"Ölümüne." Bunu söyler söylemez kelime seçimimden pişman oluyorum.

Richard başını sallayarak gülüyor.

"Vay canına. Nasıl oluyor da başkalarının hayatında neler olup bittiğinden bu kadar habersiz olabiliyorsun? *O kadar* mı benmerkezcisin cidden? Seni yıllardır tanıyorum, seks yaptık, nasıl hakkımda hiçbir şey bilmezsin?"

"Hakkında bildiğim *şeyler* var. Sürekli çocuklarından bahsediyorsun, sonu gelmeyen fotoğraflarına bakıyorum. Karın kim?"

"Cat."

"Cat?"

"Cat Jones. Hani eskiden senin de sunduğun *On Üç Bülteni*'ni sunan kadın. Doğum izni yeni bitti. Hatta soyadlarımız bile aynı, gerçi bizimki sıradan bir soyadı, tıpkı benim gibi."

"*Sen* Cat Jones'la mı evlisin?"

"Aynı klasmanda olmadığımızı biliyorum ama o şekilde söylemene gerek yoktu."

"Bana neden hiç söylemedin?"

"Ben... biliyorsun sandım. Herkes biliyor. Sır değil ki."

Haber merkezinin yarısı ya birbiriyle yatıyor ya da birbiriyle evli, kaldı ki ben ofis dedikodularına yetişmekte hep zorlanmışımdır ama yine de bu dediğine inanmakta zorlanıyorum. Burada olmam *Cat*'in suçu, sırf spikerlik görevini geri aldığı için değil, bütün ekibin önünde benden bu haberi yapmamı isteyen oydu.

Hatta yanlış hatırlamıyorsam bayağı ısrar etmişti, sanki Blackdown'a dönmek istemediğimi bilirmiş gibi. Ama burayla olan bağlantımı bilmesine imkân yok. Kimse bilmiyor. İşten insanlarla özel hayatım hakkında asla konuşmam, sanırım onlarınkiyle ilgili bir şey bilmememin sebebi de bu.

"Cat'le beni biliyor olman lazım," diyor Richard başını sallayarak. "Sapık takipçisi vardı, ilk kızımız doğduktan sonra adamı arka bahçemizde yakaladım. Bütün haber merkezi bu olayı biliyor sanıyordum. Özel mülkümüze girmiş, Cat kızımızı emzirirken fotoğraflarını çekmeye çalışmıştı ama adama birkaç yumruk attım diye *bana* ağır yaralama cezası verdiler. İnanabiliyor musun?"

İnanıp inanmadığımı bilmiyorum. Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Şu anda tek bildiğim o eve girmek istemediğim.

"Telefonundan hızlı bir arama yapabilir miyim?" diye soruyorum.

Garip ve ani bir biçimde Jack'le konuşmak istiyorum.

"Otelde söyledim ya, telefonumu bulamıyorum. Cat muhtemelen buraya geldiğini söylemek için beni aramıştır ama mesajı alamadım. Telefonum ya kayboldu ya da biri çaldı. Yine de şarjım hâlâ yanımda, içeri girince şarjımı kullanırsın."

Arabadan inip etrafından dolaşarak yolcu tarafına geliyor ve kapımı açıyor.

"Geliyor musun yoksa arabada uyumayı mı tercih edersin?"

Cevap vermiyorum ama istemeye istemeye de olsa peşinden eve gidiyorum.

Karanlıkta nereye gittiğimizi görmek çok zor. Biz ölü yaprakların ve dal parçalarının üstüne çatır çutur basarak yürürken

yeni ay önümüzü aydınlatma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyor. Yolu bulmak imkânsız çünkü yıllardır kimse burayı süpürmemiş, bu bahçeyle ilgilenmemişe benziyor. Burası uzun zaman önce terk edilmiş gibi.

"Çok tuhaf," diyor Richard.

"Nedir o tuhaf olan?"

"Bir araba daha var."

Bahsettiği spor arabayı görüyorum ama bir şey demiyorum. Bu yaşadıklarımızın hepsi başlı başına tuhaf zaten.

Patikada ilerlemeye devam ederken evi daha iyi görüyorum. Korku filmlerinden fırlamış bir yere benziyor: Sarmaşıklarla kaplı eski bir ahşap yapı, pencereleri göz şeklinde. Pencerelerin arkası kapkaranlık ama saat de çok geç.

Richard ön kapıyı açıyor ve içeriye giriyoruz. Işık düğmesine basınca çalıştığını görmek biraz olsun içime su serpiyor. Ardından çantasının fermuarını açıp şarj aletini bana veriyor.

"Buyur. Ben gidip Cat'e bir bakacağım, umarım uyandırmamışızdır. Sen rahatına bak, bu harabede ne kadar rahat olabilirsen artık. Dondurucuda yiyecek bir şeyler olacaktı, içecek bir şeyler olduğundan *eminim*; kayınpederim tadilat işlerinden pek anlamazdı ama şarap mahzenine gözü gibi bakardı. Ben birazdan dönerim."

Beni rahat ettirmeye çalışıyor. Otelin rezervasyonumuzu iptal etmesi onun suçu değil; nankörlük ediyorum, ondan özür dilemeliyim.

"Kusura bakma, o kadar yorgunum ki..."

"Önemli değil. Günlerdir arı gibi çalışıyorsun," diye lafımı kesiyor.

Bunu söyleme şekli nedense ürpermeme sebep oluyor.

"Biliyor musun, aslında arılar insanların düşündüğü kadar çok çalışmazlar. Çiçeklerin içine çifter çifter yatıp birbirlerinin ayaklarını tutarak günde sekiz saate kadar uyurlar," diyorum ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Bunu sana kim söyledi?" diye soruyor.

"Annem."

Onu düşünür düşünmez içimi bir hüzün kaplıyor.

"Doğru ya, annenin arı beslediğini unutmuşum," diyor Richard, daha sonra eski ahşap merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboluyor.

Çok tuhaf çünkü ona söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Gerçi yıllar içinde sarhoş kafayla kim bilir daha neler söylemişimdir de unutmuşumdur.

Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmeden bir süre holde öylece dikiliyorum. Duvarda yerinden çıkmış gibi görünen bir priz görüyorum ve elektrik çarpmasını göze alarak telefonumu şarja takmaya karar veriyorum. Telefonumun şarjı dolmaya başlayınca içim de hafiften rahatlamaya başlıyor.

Gördüğüm ilk kapıya doğru gidip eski ve tozlu bir oturma odasına giriyorum. En son 1970'lerde dekore edilmiş –ve de temizlenmiş– gibi görünüyor. Köşede gotik tarzda bir şömine var ama o daha yakın zamanda kullanılmış, dumanı tüten birkaç kütük hâlâ parıldıyor. Sıcağa doğru yaklaşınca gözüm şömine rafındaki gümüş çerçeveli fotoğraflara takılıyor.

Sahiden de Richard'ın, parlak kızıl saçları dümdüz biçimde küt kesilmiş Cat Jones'la bir aile fotoğrafı var. Cat'in güzel, ağır makyajlı yüzüne, iri gözlerine ve kusursuz, bembeyaz gülümsemesine bakıyorum; kocasının yanında, iki küçük kızına sımsıkı sarılarak poz vermiş. Şimdi kızları yeniden görünce, geçenlerde haber merkezine gelen minik kızlar olduklarını fark ediyorum. Dahası, Richard'ın telefonundaki bütün fotoğraflarda onların yüzü vardı. Daha önce fark etmemiş olmak tamamen benim aptallığım.

Çocukların onlarca fotoğrafı var, bir de hiç tanımadığım yaşlı bir çiftin fotoğrafları var, muhtemelen Cat'in eskiden bu evde yaşayan annesiyle babası. Derken aralarında *tanıdığım* bir genç kızın fotoğrafını görüyorum. Uzun, dağınık, kıvırcık, beyaz-sarı saçına, soluk tenine, kepçe kulaklarına, seyrek kaşlarına ve çirkin diş tellerine uzun uzun bakıyorum.

On beş yaşındaki Catherine Kelly de bana bakıyor.

Bir bu fotoğrafa, bir de Cat Jones'un göz kamaştırıcı fotoğrafına bakıyor, ikisinin aynı kişi olduğunu anlayınca bayılacak gibi oluyorum.

İki yüz birbirinden *çok* farklı –belli ki kulaklarını küçülttürmek dışında yüzüne başka şeyler de yaptırmış– ama şuna şüphe yok: Eskiden tanıdığım genç kız büyüyüp şimdilerde tanıdığım kadın olmuş. Fotoğraflardan bana bakan gözler birbirinin aynı.

Catherine ormandaki geceden sonra bir daha St. Hilary'ye gelmedi. Başına gelenleri yalnızca dördümüz biliyorduk ama okulda farklı farklı söylentiler dolanıyordu. İntihar ettiğine dair dedikodular vardı ve ben de dahil bir daha onu gören olmadı.

En azından görmediğimi sanıyordum.

Haber merkezinde ilk tanıştığımızda kim *olduğumu* biliyor olmalıydı. Onun aksine, okuldan sonra ne adımı ne de dış görünüşümü değiştirdim.

Sakin kalmaya çalışıyorum ama bu olanlar tesadüften ibaret olamaz, kaldı ki ben tesadüflere inanmam. Birdenbire paniğe kapılmaya başlıyorum, bu duygu içime dalga dalga yayılıyor, çok geçmeden bütün vücudumu ele geçirerek hareket etmemi, nefes almamı bile zorlaştırıyor.

Buradan çıkmam lazım.

Jack'i aramam lazım.

Titreyen ellerimle çantamın içini kurcalıyorum ama telefonumu bulamıyorum. Derken aklıma holde şarja taktığım geliyor ama koşarak almaya gittiğimde orada yok. Birisi almış. Gölgelerin arasında birinin beklediğini göreceğimi düşünerek arkama dönüyorum ama kimse yok, yalnızım. Şimdilik.

Sosyal güvenlik ağımda o kadar çok delik var ki herkes onları rahatlıkla görebilir. Gerekli arkadaşları edinme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Bununla beraber, böyle bir durumda aramak isteyeceğim tek kişi eski kocam. Cep telefonum elimde olmayabilir ama Jack'in numarasını hâlâ ezbere biliyorum. Oturma odasında eski bir çevirmeli telefon görmüştüm, ben çocuk-

ken bizde de aynından vardı. Odaya geri koşup ahizedeki tozu görmezden gelerek Jack'in numarasını olabildiğince çabuk çeviriyorum. Ama ahizeyi kulağıma tutar tutmaz hattın kesik olduğunu fark ediyorum.

Derken yukarıdan ayak sesleri geliyor.

Birisi gıcırdayan parkelerin üzerinde yürüyerek tam tepeme geliyor ve duruyor.

Muhtemelen *o*.

Belki de beni görebiliyordur.

Öte yandan Richard da olabilir. Belki *o* da bu işin içindedir.

Buradan çıkmam lazım. Nerede olduğumu bile bilmiyorum ama geldiğimiz patikayı takip edersem yola çıkabilirim. Odadan çıkıp kapıya doğru koşuyorum ama oraya varamadan korkunç bir çığlık kopuyor.

Bazen başkalarının bir durum karşısında nasıl tepki vereceklerini kestirmek çok kolay olabiliyor.

Hatta fazla kolay.

Sanırım bunun sebebi hepimizin aynı olması.

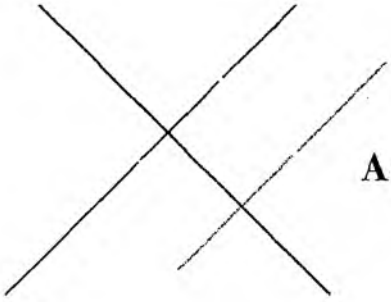
Bizi birbirimize bağlayan, elektrik misali içimizde dolaşan bir enerji var. Hepimiz ampullere benziyoruz. Kimileri diğerlerinden daha parlak yanarken kimileri kayboldüğumuzda bize yolumuzu gösteriyor. Kimileri herhangi bir işe yaramayacak ya da ilgi çekemeyecek kadar sönük.

Kimileriyse patlak.

Hepimiz aynıyız ama farklıyız, karanlıkta parlamaya çalışıyoruz ama bizi birbirimize bağlayan ışık bazen göremeyeceğimiz kadar kısılabiliyor.

Bir ampul yanıp sönmeye başladığında, tamamen patlamadan el atmak gerektiğini düşünürüm.

Zira kimse karanlıkta kalmak istemez.

Adam

Perşembe 01:00

Işığı yakmamın üzerinden saniyeler geçmesine rağmen eski karımın çocukluk odasında yerde iki büklüm duran kişiye hâlâ inanamıyorum.

Kapıyı yüzüne çarptığımdan dolayı Priya'nın burnu kanıyor. Duvara sinmiş, tir tir titriyor ama hâline üzülmek yerine ondan şüpheleniyorum.

"Burada ne arıyorsun?"

"Kız kardeşinin evinden ayrılmamanı söylemiştim. Kendi cinayet soruşturmanda şüpheli konumunda olduğunu anlamıyorsun."

"Anlıyorum, o yüzden suçu benim üzerime atmaya çalışan kişiyi bulmam gerek. Soruma cevap vermedin. Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Seni takip ettim."

Takip edildiğimde *anlarım*. Ben buraya gelirken sokaklar bomboştu; yani yalan söylüyor. Son birkaç günü aklımdan hızlıca geçiriyorum: arabama konulan delil, Rachel'ın telefonuna gelen mesajlar, sürekli izlendiğimi hissetmem. Sonra kıpkırmızı su dolu küvette yatan kız kardeşimi düşünüyorum. Kayıp ev anahtarımın ceketimde olduğundan emindim. Priya'nın holdeki şık portmantosuna astığı ceketimde.

Bu gece durduk yere ortadan kaybolmadan önce anahtarı ceketimden almış olabilir.

"Burada olduğunu bilen kimse var mı?" diye sorduğumda başını sallıyor. "Nereye gittiğini kimseye söylemeden mi çıktın yani? Bir de beni çektikleri soruşturmayı yürüteceksin."

"Senin için endişelendim. Ne yapacağımı bilemedim. *Ben* sana güveniyorum ama kardeşinin arabasının anahtarını alıp olay yerini öyle kaçar gibi terk etmen... Eh, nasıl göründüğünü tahmin edersin. İnsanlar... konuşmaya başladılar. Düşündüm ki seni bulup geri getirirsem..."

"Yine de bu, yerimi nasıl bildiğini açıklamaz."

Yanı başına diz çöküp yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ürkek bir sesle, gözlerini kocaman açarak.

"Korkma. Burnun kırılmış mı diye bakacağım, kıpırdamadan dur."

Sağ burun deliğinden kan akmaya devam ediyor. Başını salladığında özrü ağzından dökülüyor sanki.

"Özür dilerim, efendim. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum."

Ağlamaya başlayınca kendime kızıyorum. Korkudan ödü kopmuş küçük bir kız çocuğuna benziyor ve onu bu hâle getiren benim. Priya'nın benden korkmasını istemiyorum. Gözyaşları bakış açımı değiştirerek farklı bir pencereden bakmamı sağlıyor. Belki de yanılıyorumdur. Kendimi paranoyak bir ihtiyar gibi hissediyorum. Elimi cebime attığımda irkilse de ona temiz bir mendil uzattığımda gülümsüyor.

"Bu olanlarla hiçbir alakam olmadığını *biliyorsun*, değil mi? Öz kardeşime hayatta zarar vermem. *Kimseye* zarar vermem," diyorum. Priya burnuna dokunuyor ve acı içinde irkiliyor. Sessiz imasını alıyorum. "Merdivenden yukarı gelenin kim olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim. Seni asla bilerek incitmem. Diğerlerini öldüren her kimse Anna'yı da öldürmek istiyor olabilir. Buraya onu bulmak için geldim ama ev boştu. Birisi aşağıdaki

kapının camını kırmış. Anna başının tehlikede olduğunu fark edip annesini başka bir yere götürmüş olabilir."

"Onu aramaya çalışmışsındır," diyor Priya.

"Onlarca kez," dedikten sonra kalkmasına yardım ediyorum.

Cep telefonumu bulup Anna'yı bir kez daha arıyorum ama öncekiler gibi yine doğruca sesli mesaja düşüyor. Telefonu ya o kapattı ya da bir başkası.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor Priya. Kafamın içinde küçük bir bomba patlamış gibi hissetsem de tepki vermemeye çalışıyorum. "Üniformalı polislerden biri evinde bulduğumuz fotoğraftaki kimliği bilinmeyen kadını tanıdı. İkisinin de çocuk olduğu zamanlardan tanıyormuş. Adının Catherine Kelly olduğunu söyledi. Bu isim sana tanıdık geliyor mu?"

Gelmiyor ama isimler konusunda hiçbir zaman iyi olmadım.

"Hayır."

"Evliymiş, Londra'da oturduğunu tahmin ediyoruz ama güncel adresini henüz bulamadık. Burada yaşarken ailesiyle beraber Blackdown Ormanı'ndaki bir mülkte oturuyormuş. Orası yüz yıl önce avlak bekçisi kulübesiymiş ama anladığım kadarıyla son zamanlarda harabeye dönmüş. Kadının annesiyle babası ölmüş, ev de o zamandan beri boşmuş."

"Bence gidip bakmaya değer."

"Bence de ama *senin* de dediğin gibi bu artık benim soruşturmam. Eğer gideceksek *beraber* gitmeliyiz."

Açıkçası bunu yalnız başıma yapmak zorunda kalmamama seviniyorum.

"Emredersiniz, amirim," diyorum, gülümsüyor.

İkimiz de aklımızı toparlamaya çalışırken aşağıya sessizlik içinde iniyoruz.

Son basamağa basacağım sırada bir ses duyuyorum.

Mutfakta, evin yan tarafına yaslı küçük sundurmaya açılan ikinci bir kapı var. Anna'nın annesi –hâlâ araba kullanabiliyorken– orayı garaj olarak kullanırdı ama şimdilerde daha çok kiler olarak kullanıyor. Kendi yetiştirdiği organik sebzelerini

sakladığı bir yer olarak. Orada birinin dolandığını duyuyorum, Priya'nın da duyduğundan eminim.

Ona arkama geçmesini işaret edip sessizce kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıp ışığı yaktığımda karşımda bana korkuyla bakan bir çift göz buluyorum. İrice bir tilki havuç çuvalından son bir ısırık daha aldıktan sonra duvardaki küçük delikten kaçıp gidiyor.

Priya gülünce ben de gülüyorum – gerilimi azaltacak bir şeylere ihtiyacımız var.

"Şu da ne?" diye soruyor.

Anna'nın annesinin temizlikçilik yaparken kullandığı eski beyaz minibüse gülümseyerek bakıyorum. Temizliği bırakalı henüz birkaç yıl oldu –o da ısrarlar üzerine– ama minibüsün artık çalışacağını bile sanmıyorum. Yan tarafı yabanarısı resimleriyle kaplı, bir de logo var: *Çalışkan Arılar Profesyonel Temizlik Hizmetleri.*

"Kayınvalidem zamanında kasabadaki evlerin hemen hepsine temizliğe giderdi," diyorum.

"Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," diye yanıtlıyor Priya, eve geri girdiğimizde ortalıktaki kutulara ve dağınıklığa bakarak.

"Bayağıdır hasta," diyorum demans hastalığını kastederek.

"Mutfaktaki kanser ilaçlarını gördüm. Annem de aynı ilaçları kullanırdı ama bir işe yaramadılar." Benim bir şey dememe kalmadan yüzümden anlıyor. "Affedersin, biliyorsun sandım."

Bilmiyordum.

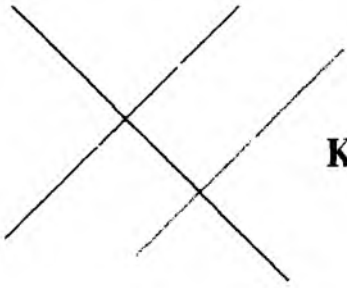
"Artık gitmemiz lazım," diyor ki doğru söylüyor.

Bomboş ve zifiri karanlık sokakta arabaya doğru yürüyoruz. Anna'nın, annesinin hastalığını bilip bilmediğini merak ediyorum, sonra yine nerede olabilecekleri konusunda endişeleniyorum. Aklıma kameraman ve sabıka kaydı geliyor. Telefonumda numarası var, onu derinlemesine araştırdığımdan hakkında bilmediğim pek bir şey kalmadı. Başka bir BBC spikeriyle evli ve çocukları var ama bunlar onu masum yapmaz. Zayıf bir ihtimal ama hâlâ Anna'yla *birliktelerse* ya da Anna'nın nerede olduğunu biliyorsa diye onu arıyorum.

Telefonu çalıyor.

Ama yalnızca hattın öbür ucunda değil, hemen yanımda çalıyor, sanki burada, Anna'nın annesinin bahçesindeymiş gibi.

Etraf önümü göremeyeceğim kadar karanlık olduğundan aramayı sonlandırıp telefonumdaki fener uygulamasını bulmaya çalışıyorum. Nihayet bulup açtığımda, Priya'nın elinde kendisine ait olmayan bir telefon tuttuğunu görüyorum.

Kadın

Perşembe 01:10

Çığlık atanın bir kadın ya da çocuk olmadığına eminim. Richard'dı.

Kafamın içinde de çığlık atan bir ses var. Kendi sesim bana buradan defolup gitmemi söylüyor. Elim kapı kolunun üzerinde ama öylece çekip gidemem. Ya Richard yaralandıysa? Ya ona yardım etme imkânım varsa? Jack haklı, ben hep sorunlarımdan kaçıyorum. Belki de artık durma vaktim gelmiştir. Kendime bunun bir korku filmi olmadığını söyleyerek merdivene geri dönüyorum.

İlk basamağı çıktıktan sonra tırabzana sımsıkı tutunuyorum, sanki düşmeme engel olacak tek şey oymuş gibi. Korkularımla yüzleşmek korkumu azaltmıyor. Yabancı bir kokuyla beraber burnuma dolan rutubet kokusu midemi bulandırıyor ama kendimi yukarı çıkmaya zorluyorum.

"Richard?" diye sesleniyorum.

Ama cevap vermiyor.

Birinci kata çıktığımda kendimi örümcek ağlarıyla kaplı upuzun bir koridorun başında buluyorum. Koridorun iki tarafında da sıra sıra kapılar var, hepsi kapalı, en sondaki kapı hariç. O kapı hafif aralık ve o aralıktan diğer türlü zifiri karanlık olan koridora incecik bir ışık sızıyor. Işığın düğmesine basıyorum ama yanmıyor.

"Richard?" diye bir kez daha sesleniyorum ama yine cevap yok.

Kendimi zorlayarak bir adım attığımda eski parke gıcırdıyor.

Böyle bir yerde büyüdüğümü hayal bile edemiyorum. Lunaparklardaki korku evlerine benziyor ama burası gerçek. Böyle bir evde büyüdüyse, Catherine Kelly'nin okuldayken tuhaf biri olmasına şaşmamalı.

Parkeler ağırlığımın altında gıcırdamaya devam ederken kendime Catherine Kelly'nin Cat Jones olduğunu hatırlatıyorum. Bu senaryoda hiçbir şey doğru gelmiyor. Kafamın içindeki ses bana arkamı dönüp gitmem için bağırıyor yine.

Ama onu dinlemiyorum.

Her adımımı tereddütle atarak yürümeye devam ediyor, koridorun sonundaki kapıya gitgide daha çok yaklaşıyorum. Nihayet vardığımda, birkaç saniye durup kapıyı açacak cesareti toplamaya çalışıyorum. Açtığımdaysa olduğum yerde kalıyorum.

Cat Jones, St. Hilary okul kravatı ilmik misali boynuna geçirilmiş vaziyette tavandaki bir kirişten sallanıyor.

Gözleri kapalı ve üzerinde hâlâ öğle arası haberlerini sunarken giydiği beyaz elbisesi var. Elbisesinin altından görünen bacakları gibi ayakları da çıplak, sanki biri ayakkabılarını almış. Bir ayağı, duvara dayalı bir sandalyenin üzerinde garip bir biçimde dengede duruyor, yarı aralık ağzından da kırmızı-beyaz bir dostluk bilekliğinin yıpranmış uçları sarkıyor.

Cat'in büyüyünce dönüştüğü kadın çok farklı ama bir zamanlar olduğu çocuğun yüzeyin hemen altında gizlendiğini görebiliyorum. Ne aradığımızı bildiğimizde görmesi her zaman daha kolaydır.

Ona doğru bir adım attığımda yerdeki bir şeye takılıyorum.

Richard'mış.

Kanlar içinde yüzükoyun yatıyor. Başına öyle sert vurulmuş ki ensesinde kocaman bir göçük oluşmuş, sırtı da bıçak darbeleriyle dolu.

Elim ayağım kesiliyor.

Ona dokunmaya korkuyorum, kaldı ki ellerim zangır zangır titriyor. Yanına eğilip nabzını kontrol ediyorum. Attığını fark ettiğimde hissettiğim rahatlamayı anlatamam. Richard hâlâ yaşıyor. Ambulans çağırmam lazım ama telefonum kayıp ve bunu ona her kim yaptıysa hâlâ burada olmalı. *Yalnızca evde değil,* bu katta.

Richard çığlık attığından bu yana evden çıkan olmadı.

Bunu yapan kişi odadan çıkmış *olsaydı* yanımdan geçerken görürdüm. Bunu fark edince tüylerim diken diken oluyor. Görmesem bile duyardım, oysa kendi korkum âdeta bütün sesleri bastırmış gibi ev tamamen sessiz. Tavandaki kirişten gıcırdayan bir sarkaç misali ağır ağır sallanan ceset hariç. Keşke o sesi kesebilsem.

Birden taşlar yerine oturmaya başlıyor ve kafama dank ediyor. Cat Jones, Richard'a saldırdıktan sonra kendini asmış olmalı. Gördüklerimden başka bir anlam çıkaramıyorum. Derken telefonumun makyaj masasının üzerinde olduğunu görüyorum, yanında da bir mutfak bıçağı var.

"Yardım getireceğim. Elimden geldiğince hızlı olacağım, dayan lütfen," diyorum Richard'ın kulağına.

Gözlerini açmıyor ama dudakları kıpırdıyor.

"Yaşıyor," diye fısıldıyor.

"Evet, yaşıyorsun, söz veriyorum, hemen döneceğim."

Bir şey daha söylemek istiyor. Dudaklarını oynatmak için uğraşıyor ama çıkan sözleri anlayamıyorum. Acele etmem lazım; fazla zamanı kalmadı.

Ayağa kalkıp Cat'in hemen arkasındaki masanın üstünde duran telefonuma bakıyorum, onu alabilmek için Cat'i geçmem lazım.

Cansız bedeni hâlâ sallanıyor ama çıkan ses görüntüsünden bile kötü.

Gırç-gırç. Gırç-gırç. Gırç-gırç.

Bir yüzüne bir telefonuma bakarak ona doğru bir adım atıyorum.

Richard inliyor, korkunç acılar çekiyor olmalı.

Bir adım daha atıyorum, şimdi telefonuma dokunacak kadar yakınım neredeyse. Cat'in boynundaki kravatın okuldayken taktığımızla aynı kravat olduğunu görüyorum.

Gırç-gırç. Gırç-gırç. Gırç-gırç.

Richard yine inliyor.

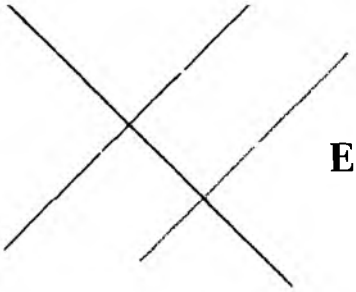
"Kaç."

Bunu fısıldayarak söylüyor ama ben onu gayet net ve açık duyuyorum çünkü sallanma sesi kesildi.

Başımı kaldırıp baktığımda Cat'in kan çanağına dönmüş gözlerinin açık olduğunu görüyorum. Sandalyeyi ayağıyla kendisine doğru çekmiş, şimdi parmak uçlarının üzerinde dengede duruyor. Boynundaki kravattan yapılma ilmiği gevşetmeye başlıyor. Birdenbire okul yıllarımıza gidiyor, bir keresinde bana ayakkabısının bağcıklarını kullanarak gösterdiği denizci bağlarını hatırlıyorum. Zihnim allak bullak, gözümün gördüklerini kendince anlamlandırmaya çalışırken tüm bunların ancak berbat bir şaka olabileceği sonucuna varıyor. İyi ama Cat neden kendini asmış gibi yapsın? Neden kendi kocasına saldırsın?

Acaba ilişkimizi mi öğrendi?

Ben korkudan kaskatı kesilmişçesine yerimden kıpırdayamazken Cat boynundaki düğümü açmaya devam ediyor. Açarken de bana katıksız bir nefretle bakıyor.

Erkek

Perşembe 01:15

Priya önce telefona, sonra bana bakıyor.

"Kameramanın telefonu sende ne arıyor?" diye soruyorum, buna bir cevabının olmasını, benim de o cevaba inanmamı umarak.

"Onun olduğunu bilmiyordum. Arka kapının önünde, cam kırıklarının arasında buldum."

Cevabı varmış ama ben inanmıyorum. Artık inanmıyorum.

Priya yine korkmuş görünüyor, acaba ben de öyle görünüyor muyum diye merak ediyorum. Eğer Priya'nın bu olanlarla bir ilgisi varsa şu anda en mantıklısı uyumlu davranmak olur. Umarım beni Anna'ya götürür.

"Richard buraya gelmiş olmalı," diyorum. "Birisi içeri girebilmek için arka kapının camını kırmış, kesin o yapmıştır. Başka açıklama bulamıyorum. Onda bir haltlar olduğunu *anlamıştım* zaten, keşke içgüdülerime güvenseydim..."

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

İlk kez lafımı kesiyor.

"Yoksa telefonu neden burada olsun?"

"Şu anda sakin kalmalı ve düşünerek hareket etmeliyiz, Jack."

Bana "Jack" diyor, "efendim" ya da "amirim" değil. Derken,

daha önce söylediği bir şey aklıma gelerek diğer tüm düşüncelerimin önüne geçiyor.

"Fotoğraftaki beşinci kız... Az önce onun evli olduğunu söyledin... Kiminle evli?" diye soruyorum.

Priya, Richard'ın telefonunu cebine geri koyup not defterini çıkarıyor ve sayfalarını çevirmeye başlıyor.

"Kameramanın soyadı neydi?" diye soruyor sayfaları çevirmeye devam ederken.

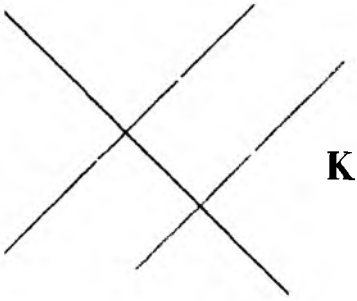
Unuttuğuna inanmıyorum, o hiçbir şeyi unutmaz.

"Jones. Richard Jones," diyorum sesimdeki güvensizliği gizlemeye çalışarak.

Priya sayfaları çevirmeyi bırakıp not defterinde yazanlara bakakalıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Ardından bütün şüphelerimi ondan Richard'a çeviren bir şey söylüyor.

"*Onunla* evli. Beşinci kız Anna'nın kameramanı Richard Jones'la evli."

Kadın

Perşembe 01:20

Cat Jones bana bakmaya devam ederek kravattan yaptığı ilmiği başından çıkarıp yere atıyor. Bir eliyle boynundaki kırmızı çizgileri ovarken diğeriyle diline bağladığı dostluk bilekliğini çözüyor. Bir süre bilekliğe baktıktan sonra bakışlarını yeniden bana çeviriyor. Arkasındaki makyaj masasının üzerinde duran telefonumu kaptığım gibi gerisin geri odadan kaçıyorum. Beyaz elbisesiyle de birleşince, bir hortlağın yeniden canlanmasını izlemek gibi bir şey bu.

Hayatta kalma içgüdüm nihayet devreye giriyor ve koşmaya başlıyorum.

Arkama bakmadan odadan çıkıp gıcırdayan koridordan geçiyor ve merdivenden aşağıya iniyorum. Ancak son basamağa ulaşamadan takılıp düşüyorum, ayağım burkuluyor, paldır küldür yere iniyorum. Hâlâ elimde tuttuğum telefona bakıyorum. Açma tuşuna basıyorum, ekranın ışığı yanınca içimi bir umut kaplıyor. Şarjı arama yapabileceğim kadar dolmuş... ama sinyal yok.

"Anna."

Cat'in adımı söylediğini duyuyorum ama boğuk, cızırtılı bir sesle söylüyor. Hayvansı bir sesle.

Güçbela ayağa kalkıp topallayarak kapıya koşuyorum ama ellerim o kadar titriyor ki bir türlü kapıyı açamıyorum. Arkamda

birinin olduğunu duyabiliyorum. Bakmak istemiyorum, ama kendimi tutamayıp omzumun üzerinden bakıyorum. Cat merdivenin başında duruyor. Âdeta boynu kırıkmış gibi başını tuhaf bir açıyla yana yatırmış. Hiç kırpmadığı gözlerini üzerimden ayırmadan yavaş ama emin adımlarla merdiveni inmeye başlıyor.

Yeniden kapıya dönüp kolu öyle bir çekiyorum ki açılmasıyla yere düşecek gibi oluyorum. Dengemi sağlayıp olanca gücümle koşmaya başlıyor, evden çıkıp ormana dalıyorum. Dallar yüzümü çiziyor, kemikli ellere benzeyen budaklar vücudumu tırmalıyor, yerdeki çalı çırpılarsa ayaklarıma dolanıp duruyor. Yer engebeli ve çamurlu. Ayak bileğimdeki acıya aldırış etmemeye çalışıyorum ama çok geçmeden bir daha düşüyorum. Düşüşüm bu kez daha sert oluyor, yaşlı bir ağaç kütüğüne çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle soluğum kesiliyor ve telefonumu elimden düşürüyorum.

Catherine Kelly bir daha okula dönmeyince intihar ettiğine dair dedikodular yayılmaya başladı. Bu dedikoduları başlatan elbette Rachel'dı. Sanırım olanları başkalarına anlatmamdan korkuyordu çünkü benim hakkımda da dedikodular vardı. Keşke *anlatsaydım*. Ama Rachel benden önce davranıp okul dolabıma uyarı olarak çıplak fotoğrafımı koymuştu. Fotoğrafın arkasına da siyah keçeli kalemle, fotoğrafın çekildiği tarih olan doğum günümle beraber şu notu yazmıştı:

Annen de dahil bütün kasabanın bu fotoğrafın kopyalarını görmesini istemiyorsan çeneni kapalı tut.

Tuttum.

Ama yetmedi.

Bir gün eve geldiğimde annem kış bahçesinde ağlıyordu. Kit Kat kaybolmuş. Annem kediyi bana aldıysa bile en az benim kadar severdi ve onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Babam bizi terk ettiğinde bile bu kadar üzülmemişti. Blackdown'da kedisi

kaybolan herkes ne yapıyorsa biz de onu yaptık. Burada kediler o kadar sık kaybolurdu ki insanlar ne diye bütün kasabaya el yapımı ilanlar asmakla uğraşırdı anlamazdım. Anacaddedeki bütün telefon direkleri daima o ilanlarla kaplı olurdu. Ama işte, insan bu tür şeyleri ancak kendi başına gelince anlıyor.

Sokakları, bütün ormanı aradık, komşulara sorduk, kendi "kayıp" ilanlarımızı bütün kasabaya astık.

Derken eve üzerinde adım yazan bir paket geldi.

Paketin içinden gri kürk süslemeli siyah bir fötr şapka çıktı.

Şapkayı Zoe yapmıştı, yamuk yumuk dikişinden tanıdım. Kürkü de tanıdım.

Bütün midemi boşaltmadan önce banyoya kendimi zor attım.

Neyse ki annem anlamadı. Hasta olduğumu sanarak o gün okula gitmeyip evde kalmama izin verdi. Fakat o evden çıkar çıkmaz üzerimi giyinip ormandaki kestirme yoldan Zoelere gittim. Kapıyı açan olmayınca evin arka tarafına dolandım ama orada da kimse yoktu. İçeri girmeyi kafaya koymuştum ama nasıl gireceğimi bilmiyordum. Bahçenin bitiminde eski bir kulübe vardı, orada işe yarar bir şeyler bulabileceğimi düşündüm.

Kulübeye yaklaştığımda duyduğum kedi bağırtılarını asla unutamayacağım.

Kulübeye asma kilit takmışlardı, kapıyı açabilmek için asma kilidi taşla kırmam gerekti. Nihayet açtığımda ilk gördüğüm şey, ahşap zeminin çiziklerle kaplı olduğuydu.

İçeride hiç yoksa on kedi vardı ve hepsi de açlıktan bir deri bir kemik kalmıştı. Zoe'nin Rachel'a yaptığı kürk mantonun kürkünün sahte olmadığını fark etmemle başım dönmeye, gözlerim kararmaya başladı. Kedilerden bazılarını kasabada gördüğüm ilanlardan tanıdım ve bulmacanın sapkın parçaları tek tek yerine oturarak ortaya çirkin mi çirkin bir resim çıkardı. Zoe milletin kedisini çalıyor, kedinin sahibi kediyi bulana para ödülü vereceğini söylediyse kediyi geri götürüyor, ödül yoksa dikiş projeleri için saklıyordu. Öyle dehşet verici bir şeydi ki bu hayal etmesi bile güçtü. Ama haklı olduğumu biliyordum.

Bütün kediler kaçtı, köşede yalnızca bir tanesi kaldı: Kit Kat.

İncecik kalmış, korkmuştu ve kuyruğunun olması gereken yerde kanlı bir yumru vardı.

Onu kucağıma alıp eve götürdüm, eve giderken yol boyunca gözümün yaşı dinmedi. Sonra onu annem gelene kadar güvende olacağı kedi taşıma çantasına koydum ve odama bir mektup yazmaya çıktım.

Catherine Kelly'nin başına gelenlerden dolayı hayatım boyunca vicdan azabı çektim. Benim yüzümden olduğunu düşünüyordum, o gece onu ben davet etmiştim. İntihar ettiğine dair dedikoduların doğru olup olmadığını bilmiyordum ama ölmeyi hak eden biri varsa o bendim. Annem beni bulduğunda kendini suçlamasın diye o gece olan her şeyi yazdım. Bu işi okul kravatımla bitirmeyi planlıyordum ama yapamadım, yapamayınca da mektubu yırtıp odamdaki şömineye attım.

Sonraki birkaç ay sadece derslerime çalıştım. Girdiğim bütün sınavlardan A aldım ve çok uzaktaki bir yatılı okula burs kazandım. Annem çok üzüldü ama okulun muazzam bir itibarı vardı, o yüzden beni durdurmaya çalışmadı. Ona buradan gitmek istememin asıl sebebini hiç anlatmadım.

Telaş içinde etrafımı yoklayarak ölü yaprakların ve çamurun arasında az önce düşürdüğüm telefonumu arıyorum. Parmaklarım telefona değdiğinde yanlışlıkla ekranın ışığını yakıyorum ve yalnızca tek sinyal çubuğunun olduğunu görüyorum. Hemen rehberi açıp Jack'i arıyorum.

"Aç hadi. Aç hadi. Aç," diye fısıldıyorum.

Açtığında o kadar şaşırıyor ve seviniyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama sonra sözcükler dilimden birbirinin peşi sıra dökülüveriyor.

"Jack, benim. Başım dertte ve yardımına ihtiyacım var. Katilin kim olduğunu biliyorum. Fotoğraftaki beşinci kız Cat Jones admda bir kadın. BBC spikeri ama eskiden aynı sınıftaydık ve çok kötü bir şey oldu. Yirmi yıl önce doğum günümde oldu, sa-

nırım sebebi bu. Bir ev var, nerede olduğunu bilmiyorum ama ormandayım. Sanırım onu öldürdü, sanırım herkesi o öldürdü ve şimdi de benim peşimde. Yalvarırım acele et."

"Bayan Andrews, ben Çavuş Patel. Jack şu anda araba kullanıyor," diyor hattın diğer ucundaki ses.

Öyle rahat konuşuyor ki sanki az önce söylediklerimin hiçbirini duymamış.

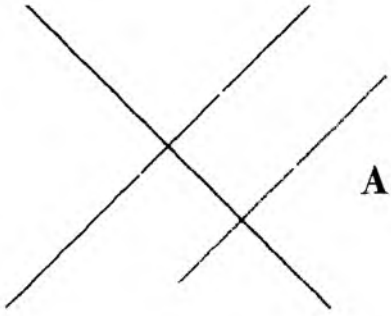
"Jack'le konuşmam lazım, hemen."

Aynı anda hem bağırıyor hem de ağlıyorum. Arkamda bir dal parçası kırılıyor ama dönüp baktığımda tek gördüğüm ürkütücü karanlık ve hayaletleri andıran ölü ağaçlar.

"Sakin kalmaya çalışın," diyor telefondaki ses. "Yoldayız ama konumuzu bilmemiz lazım. Bana bulunduğunuz yerle ilgili bilgi verebilir misiniz? Çevrenizde ne görüyorsunuz?"

Gözlerimi kırpıştırarak yeniden karanlığa doğru bakıyorum ama çevremde ağaçlardan başka bir şey yok. Onlara tam yerimi söyleyemem çünkü kendim de bilmiyorum. Ceketimin koluyla gözlerimi silip arkama döndüğümde bu kez ağaçlardan başka bir şey daha görüyorum.

Beyaz elbisesiyle tam karşımda duruyor.

Adam

Perşembe 01:30

"Anna telefonu kapattı," diyor Priya.

"Ne? Neredeymiş? Ne dedi?" diye soruyorum, gecenin bir yarısı karanlık kasaba yollarında olabildiğince hızlı giderek.

Zoe'nin arabasını aldık. Direksiyon bende olduğunda kendimi daha rahat hissediyorum, ayrıca Priya'ya hâlâ güvenmiyorum. Telefonum çalar çalmaz alıp açtı, sanki benim açmamı istemiyormuş gibi. Gerçi hızımdan dolayı öyle yapmış da olabilir – emniyet kemerini onlarca kez kontrol etti.

"Ormanda olduğunu söyledi," diyor ben bir dönemeci daha dönmem gerekenden çok daha hızlı dönerken arabanın kenarına tutunarak.

"Hadi canım, hem de etrafı ağaçlarla çevrili bir kasabada?" diye çıkışıyorum.

"O ne dediyse onu söyledim."

"Kesin Anna mıydı?"

"Evet."

"Teknik ekibi ara, hemen telefonunun sinyalini izlemeye başlasınlar. Sonra Anna'yı geri ara."

Priya dediğimi yapıyor ama merkezden biriyle yaptığı konuşmada sadece onun söylediklerini duyabiliyorum. Konuşmanın sonuna doğru ses tonu değişiyor.

"N'oldu? Sorun ne?" diye soruyorum telefonu kapatınca ama cevap vermiyor.

Ona bakmak için gözümü yalnızca bir anlığına yoldan ayırıyorum, tekrar yola döndüğümde tam karşımızda bir geyik beliriveriyor. Geyiğin gözleri farın ışığında parlıyor, devasa boynuzları öldürücü görünüyor ama hayvan yerinden kıpırdamıyor. Son anda frene basıp direksiyonu kırıyorum. Ama saniyeler sonra yaşlı bir meşe ağacına çarpıyoruz.

Bir an öldüğümü sanıyorum.

"Tanrım," diyor Priya acıyormuş gibi ensesini tutarak.

"Özür dilerim," diyorum ve zihnen kendimi kontrol ederek yaralanıp yaralanmadığıma bakıyorum ama yaralanmamışım.

"Önemli değil, hâlâ tek parçayım, sen nasılsın?" diyor Priya.

"İyiyim sanırım."

Ayak boşluğuna uzanıyor. Başta kusacak sanıyorum ama o telefonunu alıp Anna'yı arıyor. Ona güvenmeyerek yanlış yaptığıma karar veriyorum. Priya *sahiden* de bana yardım etmeye çalışıyor. Hatta şimdi, ben az kalsın ikimizi de öldürecekken bile.

"Anna'nın telefonu yine doğruca sesli mesaja düşüyor," diyor. "Şarjı bitti herhalde. Ya da telefonu çekmiyor. Ya da..."

"Ya da biri telefonunu kapattı," diye cümlesini tamamlıyorum.

"İyi haber şu ki Google Haritalar'a göre Catherine Kelly'nin eski evi buradan beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Emniyet kemerini açıp yine ensesini yokluyor.

"Yürüyebileceğinden emin misin?" diye soruyorum.

"Bakacağız."

Arabayı orada bırakıyoruz ki içeri göçen kaputla gösterge panelinde yanıp sönen ikaz lambalarına bakınca mantıklı olan bu. Anahtarı almaya ve hatta kapısını kapatmaya bile uğraşmıyorum, kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Priya şaşırtıcı bir biçimde çok hızlı. Büyük ağaçların kapkara dalları arasında bir yol belirleyip o yolda o kadar hızlı ilerliyor ki neredeyse buraya daha önce de geldiğini ve yolu bildiğini düşüneceğim. Her nefe-

simde göğsüm acıyor. Ağaca çarptığımızda ben de direksiyona çarptım, dolayısıyla kaburgalarımdan birini kırmış olabilirim. Hırıltılı nefesimin sesi her adımımda biraz daha yükseliyor.

Priya hemen önümde duruyor.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldıyor.

"Neyi?"

"Sanki biri karşı yönden koşarak geliyor gibiydi."

Omuzlarını dikleştiriyor, duruşu tetikte ve tamamen hareketsiz, tıpkı birkaç dakika önce gördüğümüz ürkek geyiğe benziyor. Ama iri kahverengi gözleri karanlığa doğru bakarken yavaşça bir o yana bir bu yana dönen başı bana daha ziyade bir baykuşu andırıyor. Geceleyin ormanda duyulabilecek sıradan sesler dışında bir ses duymuyorum ama Priya'nın şehir kızı olduğunu hatırlıyorum.

"Bir şey yok," diyorum onu rahatlatmaya çalışarak. "Muhtemelen başka bir hayvandı. Hadi biz devam edelim."

Ceketinin iç cebine uzanıp bir silah çıkarıyor ve emniyet mandalını indiriyor.

"Hayda! Üzerinde neden silah var senin?" diye soruyorum istemsizce bir adım geri atarak.

"Kendimi koruma amaçlı," diyor omzumun üzerinden arkama doğru bakarak.

Ben de arkama baktığımda –bir gözümü elindeki silahtan ayırmamaya çalışıyorum– karanlığın kamufle ettiği eski bir ahşap ev görüyorum. Etrafı çam ağaçlarıyla kaplı, ağaçlar evi istenmeyen ziyaretçilerden koruyorlarmış gibi duruyor. İçeride ışıklar yanarken kapıyla pencerelerin şekli insan yüzüne benziyor, parlak sarı gözleri olan bir yüz.

Eve yaklaşınca Richard'm BBC ekip aracını görüyorum. Dahası, Rachel'ın Audi TT'si de orada.

"Rachel Hopkins'in kayıp arabası değil mi o?" diye fısıldıyor Priya.

"Galiba," diyorum o olduğunu bilerek.

Eve ulaştığımızda Priya tarih öncesinden kalma gibi görünen

giriş kapısına bakıyor. Sonunda korkmaya başladığını düşünüyorum ama öyle değil. Priya silahını yere bırakıp atkuyruğuna uzanıyor ve hep taktığı eski moda tokalarından birini çıkarıyor. Ve kilide sokuyor.

"Yok artık?" diyorum.

"Neden gidip arka tarafı kontrol etmiyorsun?" diyor başını kapıdan kaldırmadan.

O kapıyı açmaktansa çölde kutup ayısı bulma şansı daha yüksek. Kaybedecek vaktimiz yok, o yüzden dediğini yapıp evin arka tarafına dolanıyorum. Perdelerin çoğu kapalı ama içeride kesinlikle ışık yanıyor. Karşıma çıkan bütün kapıları deniyorum ama hepsi kilitli. Sonunda kendimi başladığım yerde, evin ön tarafında buluyorum ama Priya yok.

Etrafımı saran karanlığa bakarak bekliyor, izliyor, kulak kesiliyorum ama Priya burada değil. Derken ön kapının yavaşça gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Hemen arkamı dönüyorsam da başta kapıyı kimin açtığını göremiyorum. Priya olduğunu fark etmemle gergin bir biçimde gülümsüyorum, onun gülümsemesiyse bir tuhaf.

"Cidden mi? Eski saç tokası numarasıyla içeri girmeyi başardın mı?"

"Eski kapı, eski numara," diyor ağır kapıyı itip yalnızca geçebileceğim kadar aralayarak.

Mavi plastik eldivenlerini şimdiden taktığını görünce şaşırıyorum ama öte yandan Priya vakit kaybetmeyi hiçbir zaman sevmemiştir.

Eve girmek için mutfak kapısının camını kırmak zorunda kalmam büyük talihsizlikti; ortalığı dağıtmaktan nefret ederim. Anahtarı yanıma almayı unutmuşum. Normalde evin ön tarafındaki saksının altında yedeği olurdu ama bulamadım, o yüzden başka seçeneğim yoktu. Diğer evlere, arabalara ve kamu alanlarına gizlice girip çıkarken çok daha dikkatliydim. Her seferinde eldiven takıyor, çıkarken arkamı topluyordum, yani kanıtlamak şöyle dursun, kimse oraya girdiğimi anlayamazdı bile.

Kitapları kategorize ettiğimiz gibi insanları da kategorize etme huyumuz vardır: Bir türe tam uymazlarsa onları ne yapacağımızı, nereye koyacağımızı bilemeyiz. Ben her zaman uyum sağlamakta güçlük çektim ama büyüdükçe önemsemez oldum. Bana sorarsanız, herkesle aynı olmak çok abartılıyor.

Elimi cebime atıp son dostluk bilekliğine dokunuyorum. Kimi zaman parmaklarıma dolar, yüzük gibi takardım. Şimdi ondan ayrılmak beni üzüyor.

Hepimiz bir perdenin arkasına saklanırız, burada tek fark perdeyi kimin açtığıdır. Bazıları bunu kendileri yapabilirken bazıları gerçek yüzlerini ortaya çıkarması için başkalarına ihtiyaç duyarlar. O kızlar iyi arkadaşlar değillerdi ve susturulmayı hak ediyorlardı.

Sonsuza dek.

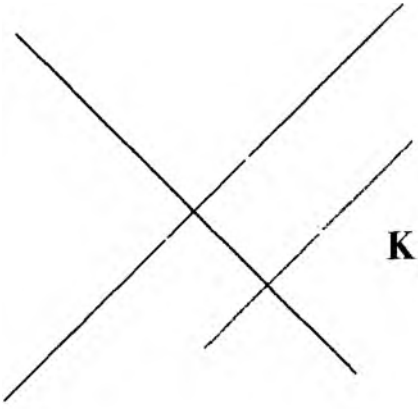
Rachel Hopkins ikiyüzlü orospunun tekiydi. Dışı güzel olabilirdi

ama içi çirkin ve kokuşmuştu – derneklerden para, karılardan kocalarını çalan kibirli, bencil bir Barbie bebek. Onu öldürerek dünyaya iyilik yaptım.

Helen Wang bütün ömrünü olmadığı biri gibi davranarak geçiren yalancının tekiydi. Müdire Hanım uyuşturucu ve akademik takdir bağımlısıydı. Sonucu ne olursa olsun hep en iyisi olmak isterdi ve bir kız okulundan sorumlu olmayı hak etmiyordu.

Zoe canavarın tekiydi. Çocukken bile öyleydi. İstediği olmazsa bütün kıyafetlerini çıkarıp ortalıkta çırılçıplak koşar, sonra kendini yere atıp bağıra çağıra tepinirdi. Bunu yedi yaşına kadar yapmıştı ama yalnızca evde yapmıyordu. Blackdown'daki herkes onun öfke nöbetlerinden en az bir tanesine şahit olmuştur. Korkunç bir çocuktu, büyüyüp aşağılık bir kadın oldu, hayvanlara çektirdiği eziyet cezasız kalamazdı. Kötü bir şey olduğunda Zoe hep göz yumardı.

Diğerine gelince, eh, hepsi hak ettiğini yaşadı ve bana göre o da onlardan farksız. Ne yapıp ne yapmadığı umurumda değil. Ormandaki gecenin üzerinden uzun yıllar –tam yirmi yıl– geçmiş olabilir ama o gece o da oradaydı.

Kadın

Perşembe 01:30

Karşımda dikilen kadına bakarken zaman duruyor.

Korkum önce rahatlamaya, sonra da şaşkınlığa dönüşüyor.

Üzerinde arı işlemeli beyaz bir gecelik, ayaklarında da eski bir çift arı şeklinde ev terliği var. Ormanın ortasında. Gecenin bir yarısı. Başta rüyada olduğumu sanıyorum ama karşımdaki kadın gerçek görünüyor ve en az benim kadar korkmuşa benziyor.

"Anne? Burada ne işin var?"

Bilmiyormuş gibi kafasını sallarken küçücük ve yaşlı görünüyor. Sanki düşmüş gibi yüzünde ve kollarında çizikler var. Onu birinin dinlediğinden korkarcasına omzunun üzerinden arkasına baktıktan sonra ağlamaya başlıyor.

"Biri mutfaktaki camı kırıp içeri girdi. O kadar korktum ki ne yapacağımı bilemedim. Ben de saklandım. Sonra ormana kaçtım ama sanırım peşimden geldi," diye fısıldıyor.

Tir tir titriyor, dahası onu hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ayak bileğim çok fena, üzerine basamıyorum.

"Peşinden kim geldi? Eve giren kimdi?"

"Atkuyruğu olan kadın. Bahçe deposunda saklanıyordum ama onu gördüm."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu söyledikleri doğru mu yoksa

demans hastalığının semptomları mı onu bile bilmiyorum. Jack, birkaç kez üzerinde geceliğiyle Blackdown sokaklarında gezerken bulunduğunu söylemişti, marketteki kadın bile söyledi ama ben ikisine de inanmadım. Bazen inanmak istemediğimiz şeylere inanmamayı seçeriz. Ben bunu hep yaparım; pişmanlıklarımı aklımın en ücra köşesindeki kutulara saklar, yaptığım kötülükleri unutmayı seçerim. Tıpkı annemin bana öğrettiği gibi.

Gelgelelim, olanları reddetmek gerçeği değiştirmez.

Rachel Hopkins'in öldüğü gece buradaydım.

Ormandaydım.

Trenden indikten sonra platformda yürüdüğünü gördüm. Trenin çıkardığı sesi hatırlıyorum çünkü her nedense bana fotoğraf makinesinin sesini hatırlatmıştı.

Kli-klik. Kli-klik. Kli-klik.

Spikerlik işimi kaybettikten sonra eve gidip içmeye başladım. Ama sonra bıraktım. Mini'ye binip alkolmetreme üfledim. Kehribar rengine döndüğünü hatırlıyorum ama bu hâlâ araba kullanabileceğim anlamına geliyordu. Blackdown'a geldim çünkü doğum günüm olmasının yanı sıra o olayın da yıl dönümüydü ve *onu* görmek istiyordum.

Kızımı, Rachel'ı değil.

Kızım öleli tam iki yıl olmuştu ve ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Onu buraya gömmek Jack'in fikriydi, bu yüzden ondan hâlâ nefret ediyorum ama Blackdown mezarlığının manzarası çok güzel. Kilise bir tepede, en yakın otoparksa istasyonda. Kızımın mezarına ancak ormandan yürüyerek gidilebiliyor. Orada birkaç saat karanlıkta oturup ona yaşasaydı anlatacağım masalları anlattım. O gece Rachel kendi arabasına binmek üzere benimkinin yanından geçerken ona bir şey demediğim için hâlâ vicdan azabı çekiyorum. Eğer onunla konuşsaydım belki de ölmeyecekti.

Daldığım melankoliden uzakta bir ses duymamla sıyrılıveriyorum. Catherine Kelly'nin beni hâlâ takip edip etmediğini bilmiyorum ama bekleyip görmek gibi bir niyetim yok. Hem

kendimi hem de annemi bu ormandan çıkarıp güvenli bir yere götürmem lazım.

"Gel, anne, gitmemiz lazım. Hava çok soğuk ve... burası çok tehlikeli."

"Eve mi geliyorsun, bir tanem?"

Bu soruyu büyük bir sevinçle soruyor.

"Evet, anne."

"Ah, harika. On dakikaya kalmadan eve varırız. Sonra demliği ocağa koyar, bize ballı çay yaparım, tıpkı senin sevdiğin gibi."

"Evle aramızda sadece on dakika mı var?" diye soruyorum.

Annem kendinden emin bir biçimde bir grup ağacın arasını işaret ediyor. Bana göre –özellikle de geceleri– bütün ağaçlar birbirine benzese bile ona inanıyorum. Annem unutkan olabilir ama bu ormanı kendinden iyi tanıyor. Elini tutuyorum, benim elime kıyasla ne kadar küçük olduğu beni şaşırtıyor, sonra olabildiğince hızlı yürümeye başlıyoruz. Her yaprak hışırtısını, her dal çatırtısını duyuyor, elimde olmadan sürekli omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Ama etraf o kadar karanlık ki biri *sahiden* orada olsa bile, bizi takip ediyor olsa bile göremem.

"Bence o biliyor," diyor annem, belli ki aklı yine gitti.

"Eve varana kadar elimizden geldiğince sessiz olmaya çalışalım, tamam mı?" diye fısıldıyorum.

"Rozeti vardı, o yüzden onu içeri almak zorunda kaldım."

"Kimi?"

"Kadını işte, o biliyor, ben şimdi ne yapacağım?"

Annem bir ses duymuş gibi omzunun üzerinden arkasına bakınca daha da geriliyorum. Sessizlik içinde ilerlemeye devam ederken sözlerini aklımda tekrarlamadan edemiyorum. Atkuyruğu ve rozetten bahsetmesi aklıma Jack'le beraber çalışan kadın dedektifi getiriyor. Az önce Jack'in telefonuna bakan da oydu.

"Ne biliyor, anne?"

"Sanırım babanı öldürdüğümü biliyor."

Birinin bizi kovaladığının farkındayım ama ayaklarım işlevini yitiriyor ve yerimden kıpırdayamıyorum.

"Okuldan gelip beni Noel ağacının altında bulduğun günü hatırlıyor musun?" diye soruyor annem. Ben cevap vermeyince anlatmaya devam ediyor. "Baban bir iş gezisinden erken dönmüştü. Sarhoştu ve sebepsiz yere beni dövmeye başladı, aslında tek sebebi yıllardır buna izin vermemdi. Sen doğduktan sonra beni dövmeye başlamıştı ama senin için onunla kalmak zorundaydım, senin için ve para için. Çünkü kendi param yoktu, düzgün bir iş bulmamı sağlayacak niteliklerim yoktu. Kendime, sen büyüyüp okulunu bitirene kadar dayanabileceğimi söyledim. Ama o gün beni o kadar fena dövdü ki öleceğimi sandım. Yetmedi, beni sana zarar vermekle tehdit etti. İşte o zaman gözüm döndü ve ilk kez ben de ona vurdum. Meğer aynı zamanda son kezmiş çünkü öldü."

Sözcüklerini algılayamıyorum, çok fazlalar. Hepsi aklımın içinde karman çorman oluyor ve ben onları sıraya dizip mantıklı cümleler hâline getiremiyorum. İnsanlar, sevdikleri kişilerde yalnızca görmek istediklerini görürler. Kendi zihinlerinde onlara yeniden şekil vererek onları olmasını *istedikleri* kişilere dönüştürürler. Ama annemin bu söylediği gerçek olamaz. Benim annem katil değil. Ona bunları demans ya da ilaçları söyletiyor. Öte yandan Cat Jones'un Catherine Kelly olması *gerçek* ve şu anda ormanda beni arıyor.

Annemi iki elinden tutarak çekmeye çalışıyorum. Ama göründüğünden daha güçlü, yabanarısı terliklerini yere sımsıkı bastırıyor.

"Sen babamı öldürmedin, öldürseydin cesedini görürdüm. Sadece aklın karıştı," diyorum ama o yerinden kıpırdamayı reddederek öylece yüzüme bakıyor.

"Dökme demir Noel ağacı standıyla yüzüne vurdum. Ölene kadar da vurmaya devam ettim, böylece bana çektirdiği acıları sana çektiremeyecekti. Sonra onu bahçeye gömdüm. Tam bostanın altına, sonraki baharda da üzerine havuç ve patates ektim. Evden hiç taşınmazsam sıkıntı olmaz, onu asla bulamazlar diye

düşündüm. Ama bence o kadın biliyor. Madem gerçekler bir şekilde ortaya çıkacak en iyisi benden duyman."

Kafamın içinde birbiriyle çatışan duygularım sıvı cıva misali gitgide büyüyerek yeni bir şekil alıyor. Ona inanmak istemiyorum ama sanırım inanıyorum. Yıllar önce ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun buradan bir an evvel gitmemiz lazım.

"Anne, burası güvenli değil, eve dönmeliyiz."

"Ya orada bizi bekliyorsa?"

"Kim?"

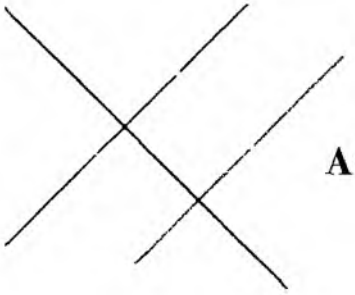
"Bilen kadın."

Etrafımdaki ağaçlar eğilip bükülmeye, bulanıklaşmaya başlıyor. Bayılacak gibi oluyorum.

"Anne, eve gelen kadının rozeti olduğunu söyledin. Rozetin üzerinde ne yazdığını hatırlıyor musun? Gözünün önüne getirmeye çalış."

Çocuk gibi gözlerini sımsıkı yumarak şimdiki zamanda sık sık unuttuğu geçmişe dönmeye çalışıyor. Sonra gözlerini açıp fısıldıyor:

"Priya."

Adam

Perşembe 01:35

"Priya, anahtarsız kapı açmayı nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Priya omzunu silkiyor, o sırada silahının hâlâ elinde olduğunu fark ediyorum, sonra ağır tahta kapıyı arkamdan kapatıyor.

"İnternette bir video izlemiştim, çok da zor değil."

"Az önce yaptığın şeyin yasal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Anna'yı bulmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz, efendim?"

Cevap vermiyorum. İçinde olduğumuz eve bakınmakla meşgulüm. Korku filmi setine benziyor: Gotik mobilyalar, eski duvar kâğıtları, gıcırdayan parkeler ve koridorun ortasında geniş mi geniş, süslü bir merdiven. Dahası hepsi toz ve örümcek ağı kaplı. Kolay kolay korkan biri değilimdir ama burası insanın içini ürpertiyor.

Priya'nın peşi sıra holün sonuna doğru gidiyorum, ikimiz de olabildiğince sessiz yürüyoruz, derken karşımıza kocaman bir oturma odası çıkıyor. İçerideki mobilyalar Windsor Kalesi'nden ödünç alınmış gibi, duvarlardaki eski aydınlatma armatürleriyse yanıp sönüyor. Şömine rafının üzerindeki fotoğraflara bakıyorum ama fotoğraflardaki yüzlerin hiçbiri tanıdık değil. Derken

şöminenin yanındaki alet takımına çarpıyorum ve aletler taş zemine paldır küldür devrilecekken son anda tutuyorum.

"Bence ayrılalım," diyor Priya. "Ben buradaki odaları kontrol ederken sen de üst kata bak."

"İyi fikir. Şunu da yanıma alayım," diyorum demir maşalardan birini elime alarak.

Merdivenleri çıkarken temkinli davrandığımı söylemem az kalır. Şayet Zoe'yi ve diğerlerini öldüren kişi buradaysa geldiğimi görmesini istemiyorum. Hızlı hızlı alıp verdiğim soluklar dışında ev tamamen sessiz. Direksiyona çarptığım göğsüm hâlâ acıyor ama canımı sıkan tek şey o değil. Yıllar içinde içgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve içimden bir ses bana burada bir terslik olduğunu söylüyor.

Kırmızı halı kaplı gösterişli koridora şöyle bir göz atınca bu kattaki bütün kapıların kapalı olduğunu görüyorum, koridorun en sonundaki kapı hariç. İçlerinde ne bulacağımı bilmediğimden her seferinde kalbim ağzımda atarak bütün odaları tek tek kontrol ediyorum. Odaların çoğu –toz, kir ve örümcek ağlarını saymazsak– tamamen boş ama içlerinden biri tertemiz, tertemiz olmasının yanı sıra orada hiç ummadığım şeyler görüyorum. Odada pembe çarşafları olan yan yana iki yatak var, bir gece lambası da duvarlara ve tavana hareketli yıldızlar yansıtıyor. Yastıkların üzerindeki oyuncak bebekleri, küçük masanın üzerindeki iki su bardağını ve *Kırmızı Başlıklı Kız* kitabını görünce anlıyorum: Bu gece burada çocuklar varmış ama şimdi yoklar.

Kendi kızımı düşünmemeye çalışarak odadan sahanlığa çıkıp koridorun en sonundaki kapıya yöneliyorum. Oraya doğru attığım her adımda parkeler daha da gıcırdıyor. Beni oradan uzak durmam için uyarıyor gibiler. Bu ülkenin polisleri olarak hepimizin siyah taşıması gerekmediğine sevinsem de demir maşa pek de bu duruma uygun bir savunma aracı değil. Kapıya yaklaşınca duraksıyorum, sonra beklenmedik bir sürprizle karşılaşmamak için kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Ama yine de o beklenmedik

sürprizle karşılaşıyorum. Kameraman ölmüş. Kafası sert bir cisimle ezilmiş hâlde kanlar içinde yerde yatıyor.

Bir süre adama bakakaldıktan sonra gölgelerin arasında kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ediyorum.

"İndir silahını."

Arkamı dönüyorum, Priya kapıda.

Parkelerin o kadar gıcırdamasına, evin geri kalanının tamamen sessiz olmasına rağmen geldiğini hiç duymadım. Başta onu görünce rahatlıyorum. Ama sonra –kendini koruma amaçlı taşıdığını söylediği– silahını fark ediyorum, bana doğrultmuş.

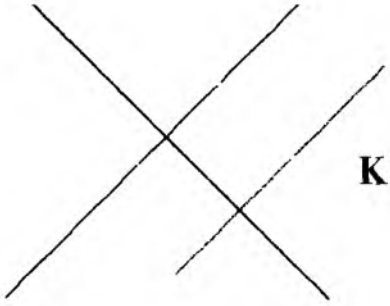
"Priya? Ne yapıyorsun?" Önce yerdeki ölü kameramana, sonra elimdeki demir maşaya bakıyor. "Hey, dur bir dakika..."

"Sana silahını indir dedim, elindeki silahı yere bırak ve şunu tak."

Gözünü üzerimden ayırmadan boştaki eliyle cebine uzanıp bir kelepçe çıkarıyor.

"Priya, ne düşündüğünü bilmiyorum ama..."

"Bu son şansın," diye lafımı kesiyor. "Bir daha söylemeyeceğim."

Kadın

Perşembe 01:40

Annem artık beni duymuyor gibi, o yüzden bir daha soruyorum.

"Polis kadın eve ne zaman geldi ve ne istiyordu?"

"Pek çok kez geldi. Sorular sordu."

"Ne hakkında?"

Elimi sıkarak gözlerimin içine bakıyor.

"Senin hakkında."

"*Benim* mi?"

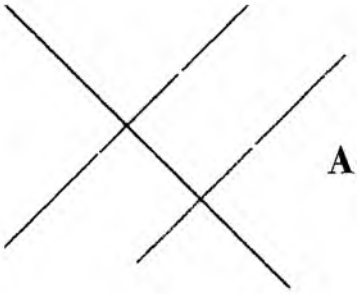
Birine yanıldığını söylerseniz size kulaklarını tıkar. Ama haklı olduğunu söylerseniz sizi akşama kadar dinler.

"Tamam, anne. Sana inanıyorum ama şimdi eve dönmemiz lazım."

Annem başıyla onaylıyor ve ağaçların arasından eve doğru yürümeye devam ediyoruz. Engellerle dolu bir orman zemininde onu peşimden olabildiğince hızlı çekiştiriyorum. Devasa kökler ve devrilmiş ağaçlar karanlıkta fazlasıyla tehlikeli olabilir ama Cat Jones da öyle. Hâlâ peşimizde olmasından korkuyorum.

Her adımda telefonumu kontrol ederek çekiyor mu diye bakıyorum, çektiği anda Jack'i arayacağım. Ama sonra Priya Patel'in Jack'in yanında olduğu aklıma geliyor.

Artık kime güveneceğimi bilmiyorum.

Adam

Perşembe 01:40

"Priya, böyle durumlarda kime güveneceğini bilmek zordur ama..."

"Ben ciddiyim, efendim. Silahınızı indirin."

Bir kez daha önce Richard Jones'un yerde yatan cansız bedenine, ardından elimdeki demir maşaya bakıyor. Durumun onun gözünden nasıl göründüğünü fark edince kaçmak istiyorum.

"Ben yapmadım!"

"Silahı yere bırakın."

"Priya, ben..."

"Buraya kadar, efendim. Anna'nın telefonunun sinyalini teknik ekipten izlemesini istediğimde, birinin dün Rachel Hopkins'in telefonu için istediğim sinyal izleme talebini iptal ettirdiğini söylediler. Az önce sizin iptal ettirdiğinizi öğrendim. Çöp kutunuzdan Rachel Hopkins'in cesedinin yanında bulduğumuz ayak iziyle eşleşen botlar çıktı, maktullerin hepsiyle bağlantınız var ve dahası, Helen Wang'in öldüğü gece okulun otoparkında sizinkine çok benzeyen bir araba gördüğünü söyleyen görgü tanıkları var."

"Nasıl göründüğünü biliyorum ama..."

"Tesadüf diye bir şey yoktur. Bunu bana ilk iş günümde siz öğretmiştiniz."

"Biri bütün suçu üzerime yıkmaya çalışıyor..."

"Kim?"

"Bilmiyorum!"

Telefonunu çıkarıyor.

"Destek ekip yolda, teknik ekip de şimdi iki telefonu birden izliyor. Rachel'ın telefonu yeniden açılmış. Aramamı ister misiniz?"

Bir tuşa basıyor ve saniyeler sonra cebimdeki telefon çalmaya başlıyor. Zil sesinin gürültüsünü bastırırcasına sesimi yükseltiyorum.

"Evet, telefon bende çünkü biri arabama koymuştu. O zamandan beri esrarengiz mesajlar alıp duruyorum. Aklını çalıştır, Priya. Fotoğraftaki beşinci kız Catherine Kelly. Catherine meğer Cat Jones'muş, bu kadın Anna'yla çalışan bir spiker, yerde ölü yatan adamla evli ve bu lanet olasıca ev onun evi. Haklısın, tesadüf diye bir şey yoktur, peki o zaman Cat Jones nerede?"

Priya duraksıyor ama sonra yüzü yine değişiyor.

"Lütfen silahınızı yere bırakın, efendim."

Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı bana hâlâ "efendim" demesine gülerdim. Katilin hâlâ dışarıda olduğunu, Anna'nın hâlâ tehlikede olduğunu biliyorum ama içine düştüğüm bu durumdan nasıl kurtulacağımı kestiremiyorum. Derken gözüme bir şey takılıyor. Karanlıkta bir ışık beliriyor ve pencereden uzakta birinin hareket ettiğini görüyorum. Pencereye yaklaşmaya çalışınca Priya öfkeleniyor.

"Jack Harper, seni cinayet şüphesiyle tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsin. Burada söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil..."

"Dışarıda biri var. Ağaçların arasından görebiliyorum."

"Muhtemelen destek ekiptir..."

"Buraya bu kadar hızlı gelemeyeceklerini ikimiz de biliyoruz. Bak, nasıl göründüğünün farkındayım ama sana katilin hâlâ dışarıda olduğunu söylüyorum. Anna'nın hayatı tehlikede ve ben onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Sen şimdi ister

beni vurursun, istersen de bütün bunları yapanı yakalamama yardım edersin."

"Sana inanmak istiyorum ama artık inanabileceğimi sanmıyorum. Sanırım ne yaptığının farkında değilsin ama bu yapmadığın anlamına gelmez," diyor.

"Beni *tanıyorsun*, Priya ve gerçeği söylediğimi içten içe sen de biliyorsun."

Silahını indirmiyor ama gözlerinin yaşardığını görebiliyorum. Sonucunun ne olacağını bilmeden kapıya doğru bir adım atıyorum. Tek düşüncem Anna. Onu bir kere yüzüstü bıraktım, bir daha bırakamam.

Tam yanından geçecekken Priya irkiliyor. Üzerime silah doğrultulduğunda ne yapmam gerektiğine dair eğitim almıştım, yani ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama iş o raddeye gelsin istemiyordum. Priya'nın bileğini o kadar hızlı kavrıyorum ki tepki verecek vakit bulamıyor. Ama tetiğe basıyor, bense onu tutup delik açtığı duvara yapıştırıyorum. O yere yavaşça yığılırken geri çekiliyorum. Gözleri kapalı, başını çarptığını görebiliyorum ama yaşayacak. Destek ekip birazdan burada olur, onunla ilgilenirler. Ama benim onları bekleyecek vaktim yok.

"Özür dilerim," diye fısıldadıktan sonra evden çıkıp ormana doğru yola koyuluyorum.

Yılın bu zamanında ormanda olmaya bayılıyorum.

Buradaki seslere, kokulara, çığlıklara.

Bilhassa karanlığa.

Herkesin dünya fazla gürültülü bir hâl aldığında kaçıp saklandığı bir yeri vardır; burası da benim yerim.

Ölü yaprakların çatırtısından, serin kasaba havasını solumaktan ve de hayatınızın bir ânından diğerine doğru yolculuk ettiğinizi bilmekten daha tatmin edici ne olabilir? Bazen gideceğiniz yerden ziyade bir yere gidiyor olmanızın daha önemli olduğunu düşünürüm. Sadece varış noktanıza odaklanmamalı, yolculuğun tadını çıkarmayı bilmelisiniz.

İnsanlar sık sık "başarmanın" nasıl bir his olduğundan bahsederler ama yola koyulmak bir yere varmaktan çok daha değerlidir. Eğer fazla erken başarır ya da fazla erken varırsanız işte o zaman gidecek başka yeriniz kalmaz. Başarı da tıpkı sevgi gibidir – kıymetini herkes bilmez, ona sahip olanlar bile. Dahası, yaşamak daima ileriye bakmak, yola devam etmektir. Asla arkanıza bakmayın çünkü o zaman kendinizi kaybolmuş hissedebilirsiniz.

Ben de şimdi kendimi kaybolmuş hissediyorum çünkü onu bulmak için fazla zamanım kalmadı.

Planım çoğunlukla tıkır tıkır işledi. Rachel'ın arabasını birkaç gün önce buraya bırakmıştım. O arabayı sürmek çok keyifliydi, hem bu-

rası onu saklamak için ideal bir yere benziyordu. Daha önce hiç spor araba kullanmamıştım. Bu bana yapamadığım diğer şeyleri hatırlattı; başkalarının muhtemelen kıymetini bile bilmediği şeyler. Ben küçükken durumumuz iyi değildi, dolayısıyla sahip olduğum her şey için çok çalışmak zorunda kaldım. Zordu ama bence bu sayede daha güçlü biri oldum.

Artık başladığım işi bitirme vakti geldi, bunun için de onu herkesten önce benim bulmam lazım. Şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı.

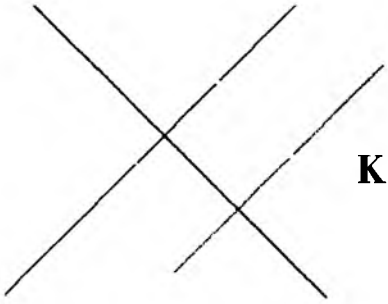
Nasıl yapacağınızı bildiğinizde birini bulmak çok kolaydır, bulunmak istemeyenleri bile elinizle koymuş gibi bulursunuz. Polisler ve gazeteciler insanların izini sürerken hemen hemen aynı araçları kullanırlar. Birini bulmanın yanı sıra o kişi hakkında bütün bilgilere sahip olmanın ne kadar kolay olduğunu bilseniz şaşırırsınız. Kimsenin bilmesini istemedikleri şeyler bile gün yüzüne çıkar.

Mesleğim işimi çok kolaylaştırdı.

İnsanlar benim gibi insanlara güvenirler.

Ama benim gerçekte kim olduğumu, neler yaptığımı ve neler yapabileceğimi bilmiyorlar.

Bu yolculuğun başında hepsini öldüreceğimi söylemiştim ve öyle de yapacağım.

Kadın

Perşembe 01:45

"Her şey yoluna girecek, anne," diyorum kendi yalanımın tek kelimesine inanmayarak.

Derken uzaktan silah sesine benzer bir ses geliyor.

Annemin bakışlarından onun da duyduğunu anlıyorum.

"Acele etmemiz lazım, doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" diye soruyorum onu çekiştirerek.

"Sanırım," diye fısıldıyor. Başımızın tehlikede olduğunu nihayet fark etmeye başlamış olmalı.

Birkaç adım atmamıza kalmıyor, birinin arkamızdaki ormanda koştuğunu duyuyorum. Gece o kadar sessiz ki dalların çatırtısı ağaçlarda yankılanıyor. Ne kadar uzakta olduğunu kestirmek de bu karanlıkta bir şey görmek de imkânsız ama gittikçe yaklaştığını biliyorum. Birazdan olacaklara dair olasılıklar aklımda hızla ileri sarıyor. Hiçbiri iyi değil.

Ondan koşarak kaçamayız.

Şu anda en mantıklısı saklanmak olur.

Annemi de beraberimde çekerek yere eğiliyorum.

"Kusura bakma, anne ama kıpırdamadan durman ve sessiz olman lazım. Anlaştık mı?" diye fısıldıyorum.

Anlamış gibi başıyla onaylıyor. Derken koşma sesi az ilerimizde kesiliyor. Nefesimi tutarak, arkasını dönüp diğer yöne

doğru koşması için dua ediyorum. Ama duam kabul olmuyor. Gelen her kimse gittikçe yaklaşıyor. Kendimi ve annemi savunabilmek adına bir taş ya da en olmadı bir sopa bulmak için etrafımı yokluyorum ama elime hiçbir şey gelmiyor. Vazgeçmeyi ne kadar istemesem de yolun sonuna gelmiş olabilirim.

Derken ağaçların arasında parlayan fener ışığını görüyorum ve ışığın bizi bulması uzun sürmüyor. Başta ışık gözümü aldığından oradaki kişinin kim olduğunu göremiyorum.

"Anna?" diyor bir ses karanlıktan.

Elimi gözlerime siper edip baktığımda, uzaktaki kişiyi tanımamla gözlerime yaşlar dolması bir oluyor.

Eski kocamı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Anna? Sen misin?" diye sesleniyor.

"Evet! Jack, şükürler olsun, geldin!"

Jack gülümseyerek ağaçların arasından bize doğru geliyor. *Güvendeyiz.* Yaşadığım rahatlamayı sözcüklerle anlatamam. Jack'in bizi buradan çıkaracağından ve her şeyin yoluna gireceğinden eminim artık.

Derken Jack'in arkasında bir karaltı görüyorum.

Jack neye baktığımı görmek için arkasını dönüyor ama çok geç.

Silah sesi bütün ormanda yankılanırken Jack yere yığılıyor.

Bir saniyeliğine, belki iki, belki de üç, etraf sessizliğe gömülüyor, öyle ki hayat bile şimdi ne olacağını görmek için duruyor âdeta. Ama sonra hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor. Annemi ayağa kaldırıp kelime dağarcığımda kalan son kelimeyi kullanıyorum.

"Koş."

Annem koşmaya başlıyor, ben de koşuyorum ama doğru yöne mi koşuyoruz hiç bilmiyorum. Annem yaşına göre çok hızlı, burkulan bileğimden dolayı da benden daha çabuk. Arkamızdaki her kimse bize yetişmek üzere, sesinin yakından geldiğini duyabiliyorum. Ağaçların arasında aceleyle koşarken dallar ve yapraklar suratıma suratıma vuruyor. Ay ışığı yer yer ağaçları

delip geçse bile ormanın zemini çoğunlukla karanlık olduğundan sürekli takılıp sendeliyorum. Annemi gözümün önünden ayırmamaya çalışarak arkasından koşuyorum ama çok geçmeden arayı açıyor. Korku öyle bir şey ki insanı koşucu yapabiliyor.

Artık onu göremediğimi fark edince duruyorum. Ona seslenemeyecek kadar korkuyorum. Dikkat çekmek istemiyorum, o yüzden ne tarafa gideceğimi bilmeden etrafımda dönüyorum. Kayboldum. Derken onları duyuyorum. İçgüdülerim bana diğer yöne koşmamı söylese de annemle başka bir kadının birbirlerine bağırdıkları yöne doğru koşuyorum. Tiz seslerinin ne dediğini tercüme etmek imkânsız, eşzamanlı çığlıkları sözcüklerini anlaşılmaz kılıyor. Yanlarına vardığım anda annemin yere düştüğünü görüyorum. Cat Jones annemin başında dikiliyor, elinde kanlı bir bıçak var. İri gözleriyle bana bakıyor, sonra başını sallayıp ağlamaya başlıyor.

"Hayatımı mahvettin," diyor bana isterik bir sesle.

Bıçak hâlâ elinde, bana doğru bir adım atıyor. Konuşamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Tek yapabildiğim yerde yatan çaresiz anneme bakmak.

"Dostummuşsun gibi davrandın," diyor Cat hıçkırıklarının arasında, gittikçe yaklaşarak. "Çocukluğumu mahvettin. Peşimden Londra'ya geldin. Kim olduğumu bilmiyormuşsun gibi davranınca ben de öyle davrandım. Ama sonra benden işimi çalmaya kalkıştın. Kocamı çalmaya kalkıştın, şimdi de..."

Arkamdan bir silah sesi daha geliyor. Birisi bizden tarafa doğru ateş ediyor ama dönüp baktığımda karanlıktan başka bir şey göremiyorum. Yeniden önüme döndüğümde Cat yok. Annemin yanına koşuyorum ve hâlâ hayatta olduğunu görünce sevinçten ağlıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor ama geceliğinde ve ellerinde kan var.

Kolunun altına girerek onu ayağa kaldırıyorum ve arkamızda çatırdayan dalların sesinden olabildiğince hızlı kaçmaya çalışıyoruz. Birdenbire kendimizi yolda bulup orada bir de araba

görünce halüsinasyon gördüğümü sanıyorum. Şoför koltuğunun kapısı açık, dahası anahtarı bile üzerinde, sanki birisi arabayı buraya bizim için bırakmış. Ama sonra arabanın yaşlı bir meşe ağacına çarptığını fark ediyorum.

Annemi yavaşça yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağlıyorum, sonra kendim de arabaya biniyorum. Annem karnındaki yaraya bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyor ama şimdi öncekinden daha çok kanaması var.

"Çalışacak mı?" diyor.

"Göreceğiz."

Motoru çalıştırmayı başarınca içimi bir umut kaplıyor. Vitesi geriye takıyorum ve araba yavaşça ağaçtan uzaklaşıyor. Sonra vites değiştiriyorum, tam gazı kökleyeceğim sırada uzakta siren sesleri duyuyorum. Anneme bakıyorum, o da duymuş.

"Yardım geliyor gibi, bekleyelim mi?" diye soruyorum.

Umut dolu yüz ifadesi birdenbire dehşete dönüşüyor ve annem çığlık atıyor.

Baktığı yere bakınca nedenini anlıyorum.

Cat Jones arabanın önünde, farların ışığında tıpkı bir hortlağa benziyor.

Beyaz elbisesinde kan, elinde bıçak, yüzünde gözü dönmüş bir ifade var.

Her şey çok hızlı gelişiyor.

Düşünecek vakit yok.

Ondan kaçacağım diye acele ederken vites değiştirdiğimi unutarak gaza basıyorum. Araba büyük bir gümbürtüyle Cat'e çarparak onu ağaçla kaputun arasına sıkıştırıyor.

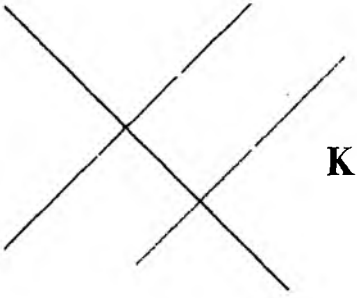
"Aman Tanrım!" diye fısıldıyorum. "Ne yaptım ben?"

Yıllar bir anda eksiliyor ve bundan yirmi yıl öncesine, ormandaki o geceye dönerek karşımda o geceki Catherine Kelly'yi görüyorum. Böylesine bir intikam planı hazırladığına göre hepimizden delicesine nefret etmiş olmalı. Başına gelenler yüzünden kendimi suçlamadan edemiyorum ve kapıyı açıyorum.

Annem, "Arabada kal," diyor ama onu duymazdan geliyorum.

Cat'in gözleri kapalı. Ağzının bir kenarından kanlar akıyor ama hâlâ ona yardım edebilirim belki. Kendimi zorlayarak yaralı bedenine yaklaşıyorum ve nabzını kontrol etmek için uzanıyorum.

Birden Cat'in gözleri açılıyor. Bir eliyle bileğimi yakalarken diğeriyle de bıçağı havaya kaldırıyor. Kaçmaya çalışıyorum ama tırnaklarını etime batırarak beni kendine çekiyor. Bıçak ağır çekimde yüzüme doğru gelirken gözlerimi yumuyorum. Derken bir silah daha patlıyor. Arkamı dönüp baktığımda Priya Patel'in arabanın arkasında durduğunu görüyorum, silahını hâlâ bize doğru tutuyor. Yeniden Cat'e döndüğümde beyaz elbisesi kırmızıya boyanmış. Gözleri hâlâ açık ama bu kez öldüğünü biliyorum.

Kadın

Cuma 14:30

Gözümü açtığımda Jack'i hastane yatağımın ayakucunda dikilirken buluyorum.

"Anlaşılan ziyaret saatlerini kaçırmışım ama beş dakikalığına uğramama izin verdiler," diye fısıldıyor.

"İyisin," diyorum.

"Elbette iyiyim, basit bir omuz yarasının beni durdurabileceğini mi sandın?"

Hastanelerden nefret ederim. Burkulan ayağım ve vücudumun büyük bölümünü kaplayan çizikler dışında gayet iyiyim. Hatta yatağı boşa meşgul ettiğimden endişe ediyorum ama doktorlar ısrarla beni yirmi dört saat burada tutmak istediler. Jack elimi tutuyor ve aramızda sözsüz bir konuşma geçiyor. Birini ne diyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığınızda sözcüklere ihtiyaç duymazsınız.

"Annem..."

"İyi, bana güven," diyor. "Yarasına dikiş atıp başka bir odaya aldılar. Olanları düşününce gayet iyi durumda hatta." Duraksıyor. "Aslında bir şey daha var. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, belki sen biliyorsundur bile ama ben bilmiyordum. Anneni buraya getirdiklerinde tıbbi kayıtlarında bir şey çıktı."

"Demans hastalığını diyorsan, eskisinden çok daha kötü durumda olduğunu biliyorum..."

"O değil. Benden duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm ama annen kanser. Birkaç ay önce teşhis koymuşlar. Bana, şey, *bize* neden söylemedi bilmiyorum. Belki de kendisi bile tam olarak anlamadı. Ama burada çalışan iki farklı doktorla görüştüm, ikisi de kötü huylu olduğunu doğruladı. Çok üzgünüm."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annemle aram ergenlik yıllarımdan beri pek iyi değil ama yine de benden böyle bir şeyi gizlemesini kabullenemiyorum.

"Muhtemelen seni endişelendirmek istemedi ya da belki de unuttu – artık ne kadar sık karıştırdığını sen de gördün," diyor Jack aklımı okumuş gibi.

Ormanda babamla ilgili söylediği şeyi unutmadım.

Şimdi üzerine biraz düşünme fırsatı bulmuşken, annemin bundan yıllar önce babamı sahiden de öldürmüş olabileceğine inanıyorum. Babam şiddete eğilimli bir adamdı, annem onu öldürmüşse bunu beni korumak kadar kendini kurtarmak için de yapmıştır. Sır saklamakta iyi olan tek kişi annem değil. Ben de iyi sır saklarım, nitekim kimselere anlatmayacağım sırlarım var. Jack'e bile.

"Priya'ya ne olacak?"

"O yalnızca yapması gerekenleri yaptı."

"Seni vurdu, Jack."

"Beni vurduğunu biliyorum. Omzumdaki delik de bunu kanıtlıyor zaten. Ama onun yerinde olsaydım ben de aynını yapardım. Hem Priya senin ve annenin hayatını kurtardı."

"Priya demişken... Annem eve gelip sorular sorduğunu söyledi."

"Öyleyse bile sadece işini yapıyordu. Cat Jones izini kaybettirmede ve başkalarını suçlu göstermede çok iyiydi ama evinde onu cinayetlerin her biriyle ilişkilendiren kanıtlar bulundu; bu kanıtların arasında sizden ne kadar nefret ettiğini detaylarıyla anlattığı eski günlükleri de var. Özellikle de senden. Arkadaşıy-

mışsın gibi davrandıktan sonra ona ihanet ettiğini düşünüyormuş. Priya onu annene saldırırken görmüş, dahası Cat sana zarar veremeden yetişmesi büyük şanstı. Bıçağı hâlâ bulamadılar –ki üçünüzün de Cat'in elinde gördüğünüzü düşününce inanılacak gibi değil– ama olayın olduğu yerde orman karış karış aranıyor, yakında bulunacaktır. Adli tıpçılar dört saldırıda da aynı suç aletinin kullanıldığını düşünüyorlar, ben de cinayetleri tek başına işlediğinden eminim."

Aklım almıyor.

Catherine Kelly'nin büyüyüp Cat Jones'a dönüşmesi bir şey, okulda ona zorbalık yapan kızlara karşı böylesine korkunç bir intikam planı hazırlaması bambaşka bir şey. İnanması çok zor ama herkes inanıyor gibi. Jack'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedince dalgınlığımdan sıyrılıyorum.

"Zoe için çok üzgünüm," diyorum.

Yüzü düşüyor, bakışlarını kaçırıyor.

"Sen nereden biliyorsun? Henüz basına açıklanmadı..."

"Doktorlarla hemşireler de en az gazeteciler kadar dedikoducular. Onlar konuşurken duydum."

Başıyla onaylıyor.

"Yeğenime annesinin öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sen harika bir babaydın, aynı şekilde harika bir dayı olduğundan şüphem yok. Olivia senin gibi bir dayısı olduğu için çok şanslı. Kolay olmayacak ama üstesinden geleceğine eminim."

Gözlerime bakamıyor ama ikimizin de kızımızı düşündüğünü biliyorum.

"Çok düşündüm ve Londra'ya geri dönmeye karar verdim," diyor. "Burada kalmak istemiyorum. Annemlerin evini satıp büyük şehre geri taşınacağım ama belki yarı zamanlı çalışırım, böylece Olivia'yla ilgilenecek vaktim olur. Henüz tam bilmiyorum ama..."

"Kulağa biliyormuşsun gibi geliyor."

"Eh, ondan başka kimsem kalmadı."

O taşınmaktan bahsedince aklıma bir şey geliyor.

"Annem hakkında haklıydın; daha fazla yardıma ihtiyacı var, özellikle de artık ne kadar kötü durumda olduğunu biliyorken. Özür dilerim, seni dinlemem gerekirdi."

"Vay canına, bunu kayda alabilir miyim lütfen?" diyor ve ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

Özrüm biraz yavandı ama Jack yine de kabul ediyor. Eğer sevdiğiniz birinin affına açsanız, ağzınıza bir parmak bal çalması yeterli olur.

"Şu bahsettiğin bakım köyüne bakacağım ve parasını kendim ödemeye çalışacağım. Böylece annem evi satmak zorunda kalmayacak çünkü en çok ona üzülüyordu," diyorum.

"Bahçesiyle arılarından mı vazgeçemiyor?"

Kısacık bir anlığına duraksıyorum.

"Aynen öyle."

Jack elimi tutuyor, onun elimi tutması bana o kadar iyi geliyor ki anlatamam. Son derece basit bir hareket ama beni ağlatıyor. Fakat üzüntüden değil, mutluluktan.

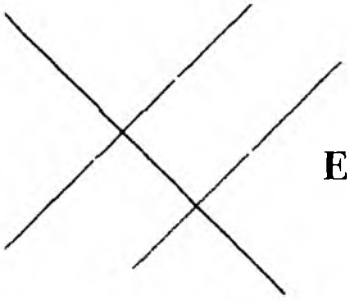
"Belki birbirimize yardım edebiliriz," diyor.

"Çok isterim."

"Biliyorsun, ben..."

"Biliyorum."

Beni sevmekten hiç vazgeçmediğini söylemesine gerek yok. Hislerimiz karşılıklı.

Erkek

Cuma 14:45

Anna elini tutmama izin veriyor, sonra ağlamaya başlıyor.

Anna'yı hastane yatağında görmek bana kızımızın doğduğu zamanı hatırlatıyor. Sanki yıllar, yaralar, acılar, hepsi birden yok oluyor ve birden geri dönüyoruz. Belki başladığımız yere değil ama hayatımız altüst olmadan önceki bir yere.

Gerçek şu ki, kulağa bir planım varmış gibi gelse bile bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyorum. Ama belki de bilmeme gerek yoktur. Belki de hayatın hepimiz için bir planı vardır zaten. Korku, acı ya da kalp kırıklıkları yüzünden ondan kaçtığımızda kayboluyoruzdur. Charlotte'un ölümü bizi paramparça etti, buna şüphe yok. Ama bazen, bir şey parçalandığında parçalarını toplayıp yeniden tamir edebilirsiniz. Sadece biraz zaman ve sabır gerektirir.

Bunun ne anlama geldiğini kestiremediğimden Anna'nın elini bırakıyorum. Anna parmaklarını fazla sıkı tutarak canını yakmışım gibi eline bakıyor, o zaman belki de hep öyle yaptığımı düşünüyorum. Günlerdir uyumadım, o yüzden yanlış bir şey söyleyerek ya da yaparak durumu ikimiz için de daha fazla güçleştirmek istemiyorum.

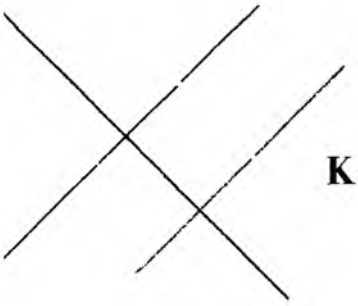
"Ben artık gideyim," dediğimde Anna şaşırıyor. "Ziyaret saati geçti, unuttun mu? Kuralları çiğnedim zaten."

Anna başıyla onaylıyor ama aslında ne düşündüğümü biliyor. Hep bilirdi. Orada bulacağı şeyden korkar gibi gözlerime bakmaktan kaçınıyor. Sonra son bir soru soruyor. Son derece basit ama bir o kadar da anlam yüklü bir soru.

"Sonra yine gelecek misin?"

"Elbette geleceğim."

Onu alnından usulca öpüp arkama bakmadan odadan çıkıyorum. Cevap vermeden önce düşünmedim bile ama bu, verdiğim cevabın doğru olduğu anlamına gelmez.

Kadın

Cuma 15:00

Jack'in gidişini seyrettikten sonra gözyaşlarımı silip yatağın yanındaki kırmızı düğmeye basıyorum. Birkaç dakika içinde orta yaşlı bir hemşire bana bakmaya gelince seviniyorum çünkü kaybedecek vaktim yok. Kadının kısacık saçları, iri yeşil gözleri var, bol bol sürdüğü göz kalemi hafiften akmış. Yaka kartındaki fotoğraftan en az on yaş büyük görünüyor.

"Bir sorun mu var?"

"Hastaneden çıkmam lazım."

Aklı sözlerimi algılamaya çalışırken yüzü öylece kalakalıyor.

"Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Patronluk taslayan ses tonu yüzünden ona karşı olan hoşnutsuzluğum biraz daha artıyor.

"Muhtemelen değildir ama ben yine de çıkacağım. Her şey için teşekkürler ama gerçekten gitmem lazım. Kendi rızamla çıktığıma dair bir form imzalamam falan gerekiyor mu?"

Bu ilk değil, dolayısıyla ne yapacağımı biliyorum. Hastanelere –ölümün ve çaresizliğin kokusuna– katlanamıyorum, dahası vakit kaybetmeden yapmam gereken şeyler var.

"Ben gidip doktoru çağırayım," diyor.

Beklerken yatağa uzanıyorum. Şüphesiz, doktor beni kal-

mam için ikna etmeye çalışacak ama nafile. Bir kere karar verdim mi bir daha kimse beni kararımdan döndüremez. Kendim bile.

Hem şu an *sahiden* de bir şeyler içmeye ihtiyacım var.

Hemşire gözden kaybolur kaybolmaz yatağımın yanındaki dolaba uzanıp çantamı alıyorum. İçinde hiç içki kalmadığını biliyorum ama aradığım şey içki değil zaten.

Hepsini öldüren bıçağın hâlâ orada olduğunu görünce seviniyorum.

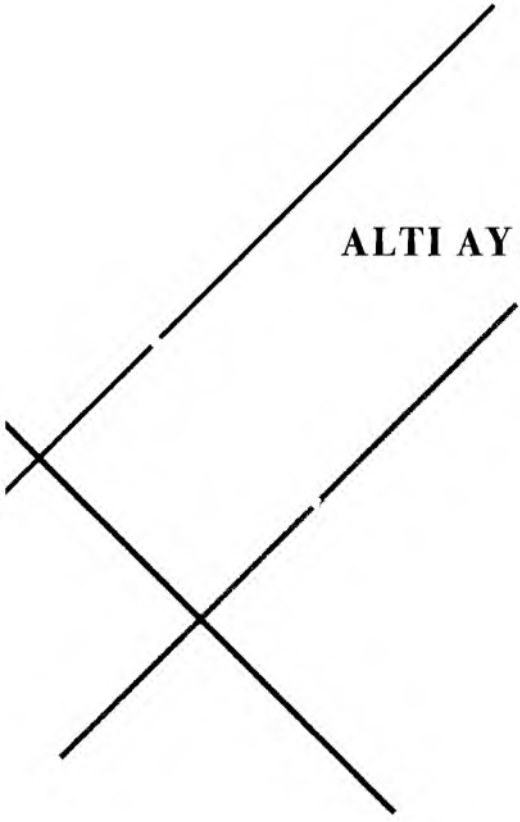
İnsanların anlattıklarıma inanması için kendimi kurban gibi göstermem önemliydi ama gerçekler ortada. Rachel'ın öldüğü gece ormandaydım, Helen öldürülürken okuldaydım, Zoe'nin öldüğü gün evdeydim ve Richard başına ağır bir cisimle vurularak öldürülürken oradaydım. Cat Jones'un vurulmadan önce arabayla ağaç arasına sıkışması planda yoktu ama işime yaradı. Tesadüf diye bir şey yoktur ama yine de herkes bana inandı.

Hastanede o kadar inandırıcıydım ki neredeyse kendim bile inanacaktım.

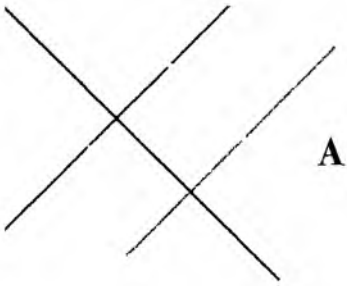
En tehlikelisi de kendimize söylediğimiz yalanlardır. Sanırım bunu içgüdüsel olarak yaparız. Kendini koruma, DNA'mızın temel parçalarından biridir. Bizler doğuştan yalancılarız; bazen noktaları bilerek yanlış birleştirir, sonra da ortaya çıkan görüntü anlamlı bir şeymiş gibi davranırız. Kendimize arzu ettiğimiz hayat hikâyeleri uydurur, böylece çevremizdekilere daha güzel bir fotoğraf sunarız. Dürüstlük her zaman daha az sıradan bir yalana karşı kaybeder. Hem gerçek fazla abartılıyor. Elindekiyle idare etmektense yenisini uydurmak çok daha iyidir.

Hayali dünyalar yalnızca çocuklar için değildir. Tıpkı ayakkabılarımız gibi, biz büyüdükçe kendi hakkımızda anlattığımız hikâyeler de büyür. Biri üstümüze küçük gelmeye başladığında yenisini uydururuz.

Ben ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım.

ALTI AY SONRA

Adam

Bir başına çocuk büyütmek düşündüğümden daha zormuş ama üstesinden geliyorum. Sanırım. Şöyle böyle. İlk haftalarda komşulardan ve iyiliksever yabancılardan çok yardım aldım. Kız kardeşimin onu götürdüğü kreş ve çeşitli dersler sayesinde yeğenimi benden çok daha iyi tanıyan insanlar vardı. Çok yardımcı oldular olmasına ama yine de zordu. Neyse ki gitgide kolaylaşıyor ve artık yeni normalimize alışmaya başlıyorum.

Zoe'nin cenazesinden sonra ilk iş annemlerin evini sattım. Kolay olmadı; alıcılar, küvette birinin öldürüldüğü bir kasaba evine pek de hevesli yaklaşmadılar açıkçası. Ama sonunda –ederinden çok daha düşük bir fiyata– bir kentsel dönüşüm şirketine satıldı. Şirketin evi yıkacağından şüphem yok ama olsun. Bazen yeniden başlamak tek seçenektir.

İşyerim de çok anlayışlı davrandı. Beni refakat iznine ayırdılar, sonra da Londra'da yarı zamanlı bir pozisyona başvurmama izin verdiler. Bu pozisyonun, eski amirimin sırf benim için açtığı yeni bir pozisyon olduğundan şüphelenmiyor değilim. İnsanlar en çok da tanıdıkları birinin başına kötü bir şey geldiğinde anlayışlı davranırlar. Bunun sebebi, düşüncesi bile korkunç olan şeyler arkadaşlarımızdan ya da ailemizden birinin başma geldiğinde, bizim başımıza da gelebileceğini fark etmemizdir.

Blackdown'dan bu kez temelli ayrılmam gerektiğini biliyordum ve benim yerime Nitelikli Suçlar Ekibi'ne amirlik edecek harika birini buldukları için çok seviniyorum. Priya'nın harika bir iş çıkaracağından şüphem yok, hem zaten bu terfiyi hak ediyordu.

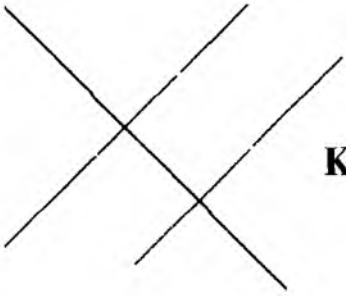
Elbette, her şey bu kadar güllük gülistanlık değil.

Çok karanlık günler yaşadım ve ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak şeyler gördüm.

Ama kaybettiklerimi düşünmemeye çalışıyorum.

Şimdilik tek yapabildiğim günübirlik yaşamak ve elimde kalanlara sıkı sıkıya tutunmaya çalışmak.

Bazen ne çok şeye sahip olduğumuzu hatırlamak için bir sürü şey kaybetmemiz gerekir.

Kadın

"Bugünkü ana başlıklarımızı tekrar hatırlayalım. Eski başkan Beyaz Saray'dan ayrıldığından bu yana ilk kez halk arasında görüntülendi; biliminsanları, arıların neslinin on yıldan az bir sürede tükenmesi tehlikesine karşı uyarıyor; son olarak, birazdan sizlere bu sabah Edinburg Hayvanat Bahçesi'nde doğan pandanın fotoğraflarıyla veda edeceğiz. Dilerseniz BBC News Channel'da daha fazlasını izleyebilirsiniz ancak *On Üç Bülteni* ekibi olarak şimdilik bizden bu kadar, hoşça kalın."

Kameraya gülümseyip kâğıtlarımı masaya vurarak küçük kırmızı noktanın sönmesini bekliyorum. Canlı yayın biter bitmez toplantı odasına geçip ekip bugünkü programla ilgili konuşurken onları kibarca dinliyorum. Ait olduğum yere, öğle haberlerinin spikerliğine döndüğüm için çok mutluyum. Eskiden kim olduğunuz kimsenin umurunda değil; önemli olan şimdi kim olduğunuz. Bir insanın önceki hâlleri, tıpkı dünün haberi gibi kolayca unutulur gider. Buradakiler sahiden de benim vekil ailem ama olanlardan sonra gerçek bir ailem de olduğunu hatırladım.

Kısa toplantı biter bitmez çantamı alıp kapıya koşuyorum – bugün günlerden cuma, anlayacağınız buradan bir an evvel çıkmaya can atan tek kişi ben değilim. Zaman kaybetmemek için taksiye biniyorum. Evim artık eskiden olduğu yerde değil,

o yüzden artık evime yürüyerek gidemem. Son zamanlarda evin bir yer değil, daha ziyade bir kavram olduğunu düşünmeye başladım. Size tavsiyem, hiçbir şey için erken karar vermeyin. Durup bir nefes alın, düşünün, plan yapın. Eğer gerçekten isterseniz değiştiremeyeceğiniz şey yoktur.

Waterloo yakınlarındaki daireyi satıp Kuzey Londra'da küçük bir ev aldım. Artık Thames'in güneyinde değil kuzeyinde yaşamak zaman zaman tuhafıma gidiyor ama yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı. Ve de bahçeli bir eve. Bir de yeni SUV'um için garaj yoluna... Mini'yi de sattım.

Taksinin parasını ödedikten sonra verandaya doğru yürürken tek bir saniyeyi bile boşa harcamamak için anahtarımı çıkarıyorum. İçeri girince kapıyı kapatıyorum ama arkamda ayak sesleri duymamla olduğum yerde kalakalıyorum.

Evde biri var.

Ama sorun değil çünkü zaten olması gerekiyor.

"Anna, Anna, arılar yaşıyor, gel de bak!"

Yeğenim beni elimden tutarak mutfak penceresine doğru çekiştiriyor. Minik bahçemize, işaret ettiği beyaz tahta kutuya bakıyorum. Annemin evinden bir tek arı kovanını aldım. Bana onu hatırlatacak bir şey.

Arıları Blackdown'dan Londra'ya getirtmek için bir uzman ekip tutmam gerekti. Bunun için en doğru zamanın arıların kış uykusuna yattığı kış mevsimi olduğunu söylediler ama yine de –aldıkları onca paraya rağmen– arıların yaşayacağına garanti vermemişlerdi.

Şimdi ilkbahar. Aradan altı ay geçti; dallarda kiraz çiçekleri, evimde küçük bir kız çocuğu, eski arı kovanının çevresinde de bariz bir hareketlilik var. Sürü olacak kadar çok değiller belki ama tahta çıtaların arasında dans eden epey bir karaltı görmek mümkün. Yaşamlarını baştan ayağa değiştiren bir yolculuk yaptılar; zorlu ve tehlikeli bir yolculuktu bu ama hayatta kalmayı başardılar. Şimdi yepyeni bir evde yepyeni bir hayata başlıyorlar. Tıpkı bizim gibi.

Jack elinde bavulla mutfağa giriyor.

"Gelmişsin!" deyip beni yanağımdan öpüyor.

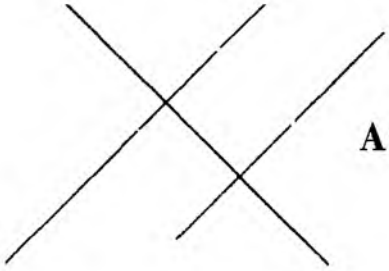
Arılar için olduğu kadar bizim için de ilk günler. Jack'le Olivia daha birkaç hafta önce yanıma taşındılar. Jack Londra'da yeni bir işe girdi, hâlâ polis ama bu kez yarı zamanlı ve ofisten çalışıyor. Birlikte o kadar çok vakit geçiriyorduk ki geriye bir tek aynı evde yaşamamız kalmıştı. Şimdi Jack'le yeniden aile gibiyiz. Kimse öz kızımızın yerini tutamaz ama Olivia çok güzel bir çocuk ve onun yetiştirilmesinde rol almaktan gurur duyuyorum.

"Trafiğe kalmak istemiyorsak acele etmemiz lazım," diyor Jack.

"Ben hemen gidip eşyalarımı alayım o hâlde," diye yanıtlıyorum.

Kapıda durup onlar camın ardındaki arıları birbirlerine gösterirken onları izliyorum. Hep birlikte bu şehirde kendimize küçük bir cennet yarattık. Önceden olanların artık bir önemi yok. Ben yapmam gerekenleri yaptım.

Unutmayı seçmek, hatırlamayı seçmekten çok daha az acı vericidir.

Adam

Bugün Blackdown'a gitmek benim seçimim değildi. Nitekim oraya dönme düşüncesi bile ruhumu daraltıyor. Ama Anna için önemli olduğunu biliyorum, hem fazla uzun sürmeyecek zaten. Kısa bir süreliğine uğrayıp oradan Dorset ve sahile doğru yola devam edeceğiz. Baş başa bir hafta sonu geçireceğiz; Anna, ben ve öz kızımız gibi sevdiğimiz yeğenimiz. Olivia sahile bayılıyor.

Başından beri Anna'yla yeniden barışmak istiyordum.

Bazen, korkunç bir şey olduğunda insanlar birbirlerinden uzaklaşabiliyorlar. Biz bunu daha önce tecrübe ettik ama bu seferki olay bizi birbirimize yaklaştırdı.

Arabada yanımda oturan Anna'ya baktığımda ömrüm boyunca sevdiğim tek kadını görüyorum. Onu bir kere üzdüm, bir daha asla üzmeyeceğim. Artık her şeye sahibiz. Hayalini kurduğumuz her şeye ve daha fazlasına. Onu mutlu etmek ve korumak için ne gerekiyorsa yaparım.

Ne gerekiyorsa.

Annesinin Blackdown'daki eski evinin önüne park ediyorum. Anna, yüzünde apaçık görünen korkuya rağmen içeriye yalnız girmekte ısrar ediyor. Evin önüne "kiralık" tabelası kondu bile, yarından itibaren görücüye çıkacak. Sanırım Anna her şeyin yo-

lunda olduğundan emin olmak ve bir zamanlar evi olan bu yere veda etmek istiyor.

Son birkaç hafta sonu buraya yalnız başına gelip annesinin eşyalarını topladı ve evi yeniden dekore etti. Hatta birkaç ay önce arka bahçeyi bile temizledi; arıları, bahçe deposunu, saksıları vesaire hep kaldırdı. Daha sonra annesinin bostanlık olarak kullandığı yerin üzerini taşla kaplayarak avluya çevirdi. Ve bunların hepsini kendi başına yaptı. Neden birini tutup yaptırmadığını asla anlayamayacağım.

On dakika kadar bekledikten sonra acele etmesini söylemek için peşinden içeriye gidiyorum.

İçerisi hâlâ boya kokuyor. Mutfak baştan aşağıya yenilenmiş, sadece mutfak da değil, ev genel olarak tanınmaz hâlde. Anna'yı evin arka tarafında, annesinin çok sevdiği küçük tahta banka oturmuş yeni bahçeyi izlerken buluyorum. Koyu gri taşlardan oluşan yuvarlak avlunun tam ortasında yine yusyuvarlak bir süs var. Süsün üzerine arı şekli oyulmuş. Soğuğa dayanıklı birkaç saksı bitkisi ortama renk katarken yeni ekilmiş çim ormana doğru uzayıp gidiyor.

"Çok güzel olmuş," diyorum mutfak kapısını arkamdan nazikçe kapatarak.

Anna omzunu silkerken gözünden akan yaşı sildiğini görmemiş gibi yapıyorum.

"Kiralık konut piyasası için böylesi daha iyi. Kiracılar için ilgilenmesi daha kolay olacak az bakım isteyen bir bahçe," diyor.

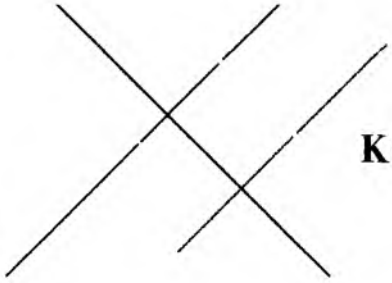
"Kesinlikle. Harika bir iş çıkardın."

"Ama işte artık bizim evimiz gibi görünmüyor."

"Görünmemeli zaten. Bundan böyle burada başka bir aile yaşayacak. Ama burası senin için her zaman özel kalacak, bunu hiç kimse değiştiremez. Bak, annen için de o kadar değerliydi ki satmak zorunda kalmadı."

"Haklısın, saçmalıyorum. Altı üstü birkaç sıra tuğla."

"Geçecek, söz veriyorum," diyorum onu alnından öperek. "Hem artık senin yeni bir evin var, Olivia ve benimle birlikte."

Kadın

Annemin evinden taşınacağı hiç aklıma gelmezdi.

Hep eski evimizden ayrılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylerdi ama bunun asıl sebebini öğrenince ne yapmam gerektiğine hemen karar verdim. Aslında başta ona inanmamıştım, ta ki bostanı kazıp kemik parçaları bulana kadar. Ama şimdi kimse bahçede bulmaması gereken bir şeyi bulamayacak, en azından ben hayatta olduğum sürece bulamayacaklar. Olanların üzerini yepyeni bir avluyla kapatarak geçmişi sonsuza dek gömdüm.

Bundan dolayı pişmanlık duymuyorum.

Babam başına geleni hak etti, annemse bunu kendisi için olduğu kadar benim için de yaptı. Sevdiklerimizi korumak adına yapacaklarımızın sınırı yoktur.

Jack'in annemi yerleştirdiği yaşlı bakım köyü çok güzel bir yer. Küçük bir servete mal olmadı değil ama Waterloo'daki dairenin satışından biraz param kalmıştı, böylece ona orada yer ayırtabildik. Ev artık kiralanmaya hazır olduğundan ondan gelecek kira da aylık ödemelerini karşılayacaktır. Kaldı ki annemin kanseri kötü huylu. Şu anda pek çok bakımdan iyi durumda ve şimdiye kadar gördüğümden daha mutlu ama doktorlar fazla vaktinin kalmadığını söylüyorlar.

"Vay canına!" diyor Olivia arka koltuktan.

Bu, en sevdiği sözcüklerden biri ve upuzun araba yolunda ilerlerken karşımızdaki manzara için de çok uygun.

Küçük çeşmeleri ve birbirine uyumlu renklerde çiçeklerden oluşan tarhların arasına yerleştirilmiş sade aydınlatmalarıyla ortak bahçeler kusursuz görünüyor. Resepsiyon beş yıldızlı bir otel gibi, dahası içeride birçok restoranın yanı sıra bir kütüphane, bir yüzme havuzu ve bir de spa bulunuyor. Annem giriş kattaki bir dairede kendi başına kalıyor ama daha da önemlisi Blackdown Ormanı'na bakan tamamen kendine ait bir bahçesi var. Bu kez vadinin öbür tarafından bakıyor ama olsun.

"Merhaba anne," diyorum ona sımsıkı sarılıp parfümünün bildik kokusunu içime çekerek.

Annem gayet iyi görünüyor, kilo bile almış. Derken saçlarını yaptırdığını fark ediyorum, giysileri de eskiden olduğu gibi tertemiz ve ütülü. Artık *onun* temizliğini yapan birisi var, hâlâ buna alışabildiğini sanmıyorum. Sonuçta yıllarını başkaları dışarıdaki işlerini hallederken onların evine gidip pisliklerini temizlemekle geçirdi. Bizim evi boşaltırken eski yatak odasında bir çekmece dolusu anahtar buldum; anlaşılan onda kasabadaki hemen her evin anahtarı vardı.

Bir başkası da günde iki kez ilaçlarını içirmeye geliyor ama annemin ilaçlarını düzenli aldığından şüpheliyim. Her odada acil durum düğmeleri ve kabloları var, dolayısıyla kendini kötü hissederse ya da bir şeye ihtiyacı olursa hemen yardım alabiliyor. İsterse restoranda yemek yiyebiliyor, isterse de kendi yemeğini kendisi yapabilmesi için kapısına tarif kartlarıyla beraber taze, organik yiyecekler getiriyorlar. Annemi buraya taşınmaya ikna etmek kolay olmadı, kendi bahçesini ne kadar özlediği de ortada ama bence yeni hayatına yavaş yavaş da olsa alışmaya başlıyor.

Daire nötr tonlarda ve minimal tarzda döşenmiş ama annemin kendi evinden getirdiği birtakım eşyalar da var. Evet, on beş yaşıma ait fotoğraflarım var ama aynı zamanda Jack ve Olivia'yla çekildiğim daha yakın tarihli bir fotoğrafım da var, o fotoğrafı görmek beni mutlu ediyor. Annem artık beni ergenlik

yıllarımdaki hâlimle görmeyi bıraktı. Bana baktığında şimdiki hâlimi görüyor ve beni yine de seviyor. Ebeveynler gençliklerini çocuklarını anlamaya çalışmakla harcarken çocuklar da yetişkinliklerini ebeveynlerini anlamaya çalışmakla harcarlar.

Annem bize çay yapmak için ısrar ediyor. Mutfağına gidiyor, ardından çekmecelerin ve mutfak dolaplarının açılıp kapandığını duyuyoruz. Tabaklarına konan fincanların ve porselene çarpan demir çay kaşıklarının çıkardığı o tanıdık sesler çok hoşuma gidiyor. Eski demliğinin ocakta kaynamasını bekliyoruz, demlik kaynayıp da öttüğünde istemsiz bir biçimde ürperiyorum.

Annem birkaç dakika sonra güçsüz parmaklarının arasında titreyen şık bir gümüş tepsiyle geri dönüyor. Sıkılabilir şişede organik balın yanında bir sürahi sütle bir kâse şeker getirdiğini görünce gülümsüyorum. Annem iyi gidiyor ama hâlâ kafasının karıştığı zamanlar oluyor.

"Arılar yaşıyor!" diye haykırıyor Olivia balı görünce. Ona *Ayı Winnie* hikâyeleri okuduğumuzdan arılara ve bala takmış durumda. "Arıların artık bizimle beraber Londra'da yaşıyor, Andrews Nine. Biliyor musun, bugün kovandan çıktılar!" diyor anneme sevinçle.

"Yolculuğu sağ atlatabilmişler mi?" diye soruyor annem bana bakarak.

"Evet, anne."

"Kovanın içindeki bıçağı buldular mı?" diyor.

Hastaneden çıktıktan sonra bıçağı kovana saklamıştım; başka nereye koyacağımı bilemedim. Ama annemin onu orada bulacağını bilmeliydim, elini arı kovanına daldıracak kadar deli birini tanıyorsam o da annemdi. Neyse ki herkes demans yüzünden saçmaladığını sanıyor.

Gülümseyip, gelirken yanımızda getirdiğimiz pastayı kesmek için masadaki bıçağı elime alıyorum.

"Hayır, anne, bıçak burada, bak. Arıların bal sürmek için bıçağa ihtiyacı yok, o işi kendileri halledebiliyorlar, öyle değil mi?

Şimdi, kim bir dilim çikolatalı pasta ister?" diye soruyorum büyük beyaz pastane kutusunu açmaya koyularak.

"Ben!" diye bağırıyor Olivia.

Annem incecik bir dilim istiyor ki aslında onu bile yemek istemediğini görebiliyorum. Kutusundan çıkarıp kendi ellerimle yapmış gibi davranmalıydım, o zaman satın alındığını ve içinin zehirli katkı maddeleriyle dolu olduğunu düşünmezdi.

"Saçını atkuyruğu yapan kadın yine beni görmeye geldi," diyor çatalını bırakırken.

Benim çatalımsa, hissettiğim kadar endişeli görünmemeye çalışırken havada kalıyor.

"Priya'yı mı diyorsun? Dedektif olan?" diye soruyorum.

"Evet. Bana soru sormayı pek seviyor."

"Priya neden annemi görmeye gelsin ki?" diye soruyorum Jack'e ama o endişelerimden bihaber, omzunu silkiyor.

"Priya iyi kızdır. Onca yaşanandan sonra gelip iyi misin diye bakmak istemiştir muhtemelen," diyor anneme.

"Bence de öyledir," diyorum annemi rahatlatmaya çalışarak.

Ama bana inanmadığı belli. Dahası, ben de kendime inanmıyorum.

Annem gülümsüyor ve yemediği pastayı bırakıp çayını alıyor, sonra çayına biraz daha bal ekliyor.

"Benim için endişelenmenize gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Her öykünün en az iki farklı yüzü vardır; seninki ve benimki, bizimki ve onlarınki, erkeğinki ve kadınınki.

Ama ben hep kendiminkini tercih ederim.

Gelgelelim, gerçekte olanları başka kimsenin bilmemesi en hayırlısı olur. Kaldı ki bana kimse inanmaz zaten. Kimse demans hastası ufak tefek bir ihtiyarın cinayet işleyebileceğinden şüphelenmez.

Aslında demans hastası falan değilim. Yıllar içinde unuttuğum bir şey olduysa, unutmayı seçtiğimdendir. Ama kanser olduğum doğru. Yani öyle ya da böyle o eski evden ayrılacaktım ve bir başkası oraya taşınarak bahçeme gömdüğüm geçmiş hatalarımı bulacaktı.

İnsanların yıllar önce kocama yaptığım şeyi öğrenmeleri ihtimaline bile katlanamıyordum. Birinin hakkında kötü bir şey duyuldu mu o kötü şey insana bal gibi yapışırdı ama ben öyle hatırlanmak istemiyordum. Ben hayatımın çoğunu iyi biri olarak, iyilik yaparak geçirmiştim. Kocam kötü bir adamdı ve ben yaptığım şeyi hep nefsi müdafaa olarak gördüm, cinayet olarak değil. Elbette her şeyin daha farklı olmasını isterdim ama özür dilemekle vicdan azabı çekmek aynı şey değildir. Ben yaptığım şey için özür dilemiyorum, sadece kimsenin bilmemesini istedim, o kadar.

Kocamı bostanın altına gömmek çok zekice bir fikir gibi gelmişti. Oraya bakmak kimsenin aklına gelmezdi. Bir gün patates toplarken

alyansını bulmuştum. O evden asla ayrılamamamın sebebi oydu ama Anna'nın o işi hallettiğini biliyorum.

Yıllarca, Anna'nın ne yaptığımı içten içe bildiği için daha on altısında evi terk ettiğini sandım. Babasını öldürdüğüm günün akşamüzerinde beni kanlar içinde, çamura bulanmış hâlde bulmuştu. Ertesi yıl okulu bitirir bitirmez Blackdown'dan ayrılmaya karar verdi ve bir daha da geri dönmedi. Bunun için hep kendimi suçladım; babasını ondan aldığım için benden nefret ettiğini düşündüm.

Kendimi tek evladımın fotoğraflarına bakarak avuttum, birkaç yıl sonra da onu televizyonda izleyerek yetinmeye çalıştım. Hayatında ben yokken çok mutlu ve sağlıklı görünüyordu. O yüzden nadir ziyaretleri ve seyrek telefonlarıyla idare etmeyi bilip ne zaman benimle iletişime geçse minnet duydum.

O gecelik Charlotte'a bakmam Jack'in fikriydi, böylece Anna'yı doğum gününde dışarı çıkarabilecekti. Torunumla neredeyse hiç vakit geçirmemiştim, dolayısıyla Anna kabul ettiğinde havalara uçtum. Bunun bizi yeniden birbirimize yakınlaştıracağını düşünüyordum; artık onun da bir evladı vardı ve anneliğin nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Ama Charlotte öldü. Benim hatam değildi fakat yine de Anna'nın beni suçladığını hissediyordum.

O günden sonra yeniden içmeye başladım. İçki beni uyuşturuyor, acımı unutmamı sağlıyordu. Kasabadakiler sarhoşluğumu demans sanınca aklıma bir fikir geldi. İyi bir fikir. İşte bu iyi fikir Jack'i bana geri getirdi ki aynını Anna'ya da yapmasını, onun da bana acıyarak eve geri dönmesini umdum. Tek yapmam gereken unutkanmış gibi davranmak ve birkaç gece üzerimde gecelikle sokaklarda dolaşmaktı. Ama Jack doktora görünmem için ısrar etti. Kanser olduğumu da öyle öğrendim ama bunu ne ona ne de bir başkasına söyledim.

Evi boşaltırken Anna'nın odasını en sona bıraktım. Oraya hiç ellememiştim, giderken bıraktığı gibi duruyordu. Dolayısıyla, o gittiğinden beri kullanılmayan şöminenin çevresinde kurum görünce şaşırdım.

Temizlik malzemelerimi alıp bacanın içinde biriken kurumu temizlemeye koyuldum. İşte o sırada kirli, imzalı ve de yırtılmış bir mektup şöminenin içine düştü. Bir süre öylece bakakaldıktan sonra Anna'nın

tanıdık el yazısıyla yazılmış mektup parçalarını bir araya topladım. Belli ki yakmaya çalışmış ama parçalar baca deliğine takılmıştı. Yere diz çöktüm ve parçaları yapboz misali birleştirdim.

İntihar notuydu.

Kaç kere okudum bilmiyorum ama pencerenin dışında gündüz geceye dönerken düşüncelerim de bir o kadar kararırdı.

Anna on altıncı yaş gününün gecesinde olan korkunç şeyleri bir bir anlatmıştı ve okuduklarım karşısında hem iğrenmiş hem de öfkeden deliye dönmüştüm. Helen Wang ona uyuşturucu vermiş, Rachel Hopkins onu erkeklerle yatmaya zorlamış, Zoe Harper da olanları kimseye anlatmaması için uyarı olarak kedimizin kuyruğunu kesmişti.

Yıllar yıllar önceydi ama o geceyi hatırlıyordum.

Eve pek sık misafir almazdık ama hepsinin arkadaşı olduğunu düşünerek Anna'yı o St. Hilary'li kızlarla yalnız bırakmayı kabul etmiştim. Yavrum o kadar hevesliydi ki hayır diyememiştim. Bir hafta boyunca her akşam her biri için dostluk bilekliği yapmasını izlemiş, hatta ona kendi dikiş sepetimden kırmızı-beyaz ip vermiştim.

O gece çekildikleri fotoğraf hâlâ duruyordu. Rachel, partiden birkaç hafta sonra annesinin evini temizlerken bir kopyasını da bana vermişti. Daha doğrusu, Anna'ya vermemi istemişti. Bir sebepten ötürü aralarının bozulduğunu biliyordum –normalde birbirlerinden ayrılmazlarken artık hiç görüşmüyorlardı– ama yine de fotoğrafı Anna'ya verdim. Ertesi gün çöp kutusunda buldum. Hiçbir şeyi atamamak gibi bir huyum var; doğum günü kartları olsun, günlükler olsun, fotoğraflar olsun hep saklarım, o fotoğrafı da sakladığıma sevindim.

O fotoğraftakilerin hepsini tanıyordum.

Dahası nerede oturduklarını da biliyordum, hepsinin evini temizlemiştim.

Artık çalışmıyor olabilirdim ama anahtarları duruyordu, kaldı ki insanlar kapı kilitlerini nadiren değiştirirler. Biricik yavrumun Blackdown'ı terk etmesinin asıl sebebini sonunda öğrenmiştim. Onların yüzünden gitmişti, benim yüzümden değil.

O hâlde bedelini ödeyeceklerdi.

Sadece onlar da değil.

Jack, kızları öldüğünde Anna'yı terk etmişti ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Ama Rachel Hopkins'i istasyondan takip edip de ikisini Jack'in arabasında sevişirken gördüğümde ondan daha çok nefret ettim. Ve o ânda, bana karşı hep iyi olmasına rağmen kızımı terk ettiği ve o orospuyla yattığı için cezalandırılması gerektiğine karar verdim.

Aslında bütün cinayetleri onun üzerine yıkmayı planlıyordum. Hatta ormanda giymek için Timberland botlarını bile almıştım. Benim ayağıma çok büyüktü elbette ama ucuna biraz pamuk sıkıştırarak bu sorunu çözmüştüm, hem böylece kendi ayakkabılarım pislenmemişti. Daha sonra arabasına ve evine deliller yerleştirmeye, her fırsatta onu takip etmeye başladım. Kestirmeden başarıya ulaşmak zordur ama ormanı avucumun içi gibi bilmem sayesinde kasabanın bir ucundan diğer ucuna hızlıca ve fark edilmeden gidebiliyordum.

Ama sonra onları –yani Jack'le Anna'yı– beraber gördüm, aralarında hâlâ bir şeyler olduğu aşikârdı. Sadece birinin onları yeniden birbirlerine doğru itmesi gerekiyordu, o kadar.

Anna'nın otel odasına girdiğimde –orayı yıllarca temizlemiştim– yatağında uyurken küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Etrafındaki içki şişelerini görmek beni çok üzmüştü ama onu anlıyordum. Benim uyuşturucu tercihim de hep alkoldü. Eskiden yaptığım gibi üzerini sıkıca örttüm, çöplerini topladım ve yatağının başına bir şişe su bıraktım. O bilmese de onunla ilgilenmek bana iyi gelmişti. Anna bana kanadı kırık bir kuşu anımsatıyordu. Onu iyileştirmek istiyordum. Eğer planım işe yararsa özel hayatını olduğu kadar iş hayatını da düzeltecektim.

O kızların arasında kasabayı terk eden tek kişi Catherine Kelly'ydi. Nerede olabileceğine dair bir ipucu bulmak amacıyla ailesinin ormandaki evine girip de fotoğrafların arasında tanıdığım bir haber spikerinin yüzünü görünce gözlerime inanamadım. Üstelik Anna'nın işini çalanla aynı spikerdi.

Rachel'ı öldürmek kızımı bana geri getirmişti.

Helen'la Zoe'yi öldürmek onu yanımda tutmamı sağlamıştı.

Cat Jones'u öldürürsem Anna On Üç Bülteni*'ndeki işine geri dönebilecek, ben de küçük kızımı her öğlen televizyonda seyredebilecektim.*

Anna bu yılki doğum gününde beni iki gözü iki çeşme aramış, spi-

kerlik işini kaybettiğini söylemişti. Ben pek bir şey demeyince sanırım anlamadığımı düşündü. Ama anlamıştım. Ayrıca beni aradığı için çok mutlu olmuştum. Yıllar sonra ilk kez yardımıma ihtiyacı vardı ve bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. İşte o zaman geçmişte onu üzen insanları cezalandırarak ona daha mutlu bir gelecek verebileceğimi fark verdim. Hepsini öldürmek zorundaydım. Bütün bunları onun için yaptım.

Cat Jones'tan Blackdown'a gelmesini istediğimde hemen geldi. Esasında ona gönderdiğim mesajın kocasından olduğunu sandı. Richard'la Anna ormanda çekim yaparken Richard'ın açık arabasından telefonunu çalmıştım. Sonra o telefondan karısına mesaj atmıştım. Mesajda şunlar yazıyordu:

Bundan yirmi yıl önce ormanda o adamlarla ne yaptığını biliyorum. Fotoğrafları gördüm, korkarım çok yakında BBC'deki herkes görecektir. Evliliğimizi kurtarmak istiyorsan bu akşam çocukları alıp annenlerin evine gel, konuşalım.

Cat Jones'un gönderdiği mesajları, bütün aramalarını ve sesli mesajlarını görmezden geldim. Sahiden de birkaç saat sonra güzel yüzünde endişeli bir ifadeyle ve yanında iki küçük kız çocuğuyla ormandaki eski eve geldi.

Gerisi kolaydı. Cat çocukları yatırdıktan sonra onları aldım. Çocuklara asla zarar vermezdim ama Cat bunu bilmiyordu. Çocukların yataklarında olmadığını fark edince evin altını üstüne getirdi. Bütün bu süre boyunca da kocasının adını bağırıp durdu, sanki çocukları o almış gibi. Ancak ebeveyn yatak odasına varınca sustu. Oraya birkaç eski fotoğraf, bir de not bırakmıştım:

Richard gelmeyecek, çocukların bende. Kocan yirmi yıl önce ne yaptığını bilmiyor, bilmesine de gerek yok. Hiç kimsenin bilmesine gerek yok... tabii eğer yapman gerekeni yaparsan. Yatağın üstündeki fotoğrafları yok edeceğim, çocuklarını kocana vereceğim,

tek yapman gereken tavandaki kirişten sarkan okul kravatıyla kendini asman. Eğer polisi ya da herhangi birini ararsan çocuklarını asla bulamazsın. Sen dediğimi yapmayı ne kadar geciktirirsen çocuklarının tehlike altında olduğu süre de o kadar uzayacak. Ne olursa olsun, onları bir daha asla göremeyeceksin ama kendini öldürürsen sana söz veriyorum yaşayacaklar.

Cat telefonunu çıkardı ama çalışmıyordu. Bu evde telefonun çekmeyeceğini ve onun kızlarını asla bırakmayacağını biliyordum. Bir süre odada volta atmasını dinledim, sonra yeniden kızlarını aramaya koyuldu. Nihayet bulamayacağını kabullenince notu ve Rachel'ın çektiği fotoğrafları alt kattaki şöminede yakıp yatak odasına geri döndü. Dediğimi yapıp yapmayacağından emin değildim ama çoğu anne kızları için ne gerekiyorsa yapardı. Ben yapmıştım.

Catherine'in kendini öldürmesini istiyordum çünkü o zaman herkes cinayetleri onun işlediğini düşünecekti. O kızların ona yaptıklarından sonra çok iyi sebepleri vardı. Yatağın altına saklanıp bekledim, ne olur ne olmaz diye bıçağım da elimdeydi. Yaptığı her şeyi –sandalyeyi yerleştirmesini, üstüne çıkmadan önce ayakkabılarını çıkarmasını, ağladığını– duyabiliyordum ama göremiyordum. İlmiği boynuna geçirmesi epey uzun sürdü ama sonradan fark ettim ki o arada düğümü değiştirmişti. Meğer denize açıldıkları zamanlarda babası ona düğüm atmayı öğretmiş.

Benim bildiğim kadarıyla her şey plana uygun ilerliyordu. Catherine'in sandalyeyi altından çektiğini ve o boşlukta sallanırken kirişin gıcırdadığını duydum. Ama beklenmedik bir anda kocası –şu kaypak kameraman– çıkageldi, hâl böyle olunca onu da öldürmek zorunda kaldım. Cat'in tavandan sallandığını görünce kız gibi çığlık attı. Arkasına dönüp beni göremeden onu bıçakladım. Sonra makyaj masasının üzerinde gördüğüm dökme demir kâğıt tutucuyla başına vurdum. Onun burada olmaması gerekiyordu. Keza Anna'nın da öyle. O yukarı çıktığında yine saklanmak zorunda kaldım. Otel rezervasyonlarını iptal ettirmemin tek sebebi eve, yanıma geleceğini düşünmemdi. Benim tek istediğim buydu. Anna'nın eve gelmesiydi.

Kocasını öldürdükten sonra Cat'e baktım. İlmik hâlâ boynundaydı, gözleri kapalıydı, dolayısıyla onun da öldüğüne emindim. Ama kendisi iyi bir oyuncuymuş. Çocuklarını korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırmış, tıpkı benim gibi. Ben fark etmeden yüzümü görmüş olmalı çünkü kısa süre sonra beni tanıdı.

İtiraf etmeliyim ki ormanda onunla karşılaşınca çok korktum. Cat, Anna'ya ve polislere ne yaptığımı söyleyebilirdi. Ama bunun yerine deli gibi bağırıp çağırmaya başlayarak kızlarının yerini sordu. Ben söylemeyince de beni kendi bıçağımla bıçakladı. Kızları elbette iyiydi. Sadece biraz uyku hapı vermiştim, ardiyede uyuyorlardı, zaten polisler de çok geçmeden onları buldu. Ben canavar değilim, bir çocuğa asla zarar vermem.

Bazen Anna'nın, babasının yanı sıra o kızları da öldürdüğümü bildiğini düşünüyorum. Yoksa neden Catherine'in ormanda düşürdüğü bıçağı alıp çantasına koysundu ki? Sanırım bıçağı tanımıştı. Zira bıçağı Jack'in evinden, onlara düğün hediyesi olarak verdiğim bıçak setinden almıştım.

"Ne yapıyorsun?"

Olivia'nın odama girmesiyle daldığımı fark ediyorum. Aklım zaman zaman başka yerlere gidiyor ama bunun sebebi demans değil, yaşlılık. Doktorların verdiği ilaçları içmiyorum, onları alıp tohum misali toprağa gömüyorum. Vaktim geldiğinde edebimle öleceğim ama öncesinde değil. Priya Patel'in bana sorular sormaya gelmesinin iyilikle bir alakası yok. Tesadüf de değil, tesadüf diye bir şey yoktur. Yarım kalan her mesele tamamlanmalıdır, yoksa ileride sorun yaratır.

Çocuk yanıma gelip kucağıma oturuyor. Yaptığım dostluk bilekliğine bakıyor.

Kırmızı-beyaz ip parçalarını avucumun içine saklarken her zamanki gibi tenimdeki yaşlılık lekelerine ve derimin kâğıtsı görüntüsüne şaşırıyorum. Daha sonra bilekliği eskiden Anna'nın olan ahşap mücevher kutusunun içine koyuyorum. Olivia'nın yine de gördüğünün farkındayım. Çocukların gözünden hiçbir şey kaçmaz.

"Çok güzelmiş," diyor.

"Güzel, değil mi?" diyorum.

"Benim için mi yaptın?" diye soruyor arsızca sırıtarak.

"Hayır, tatlım, başka birine yaptım, bir dahaki ziyaretinde vereceğim."

Olivia üzülmüşe benziyor.

"Üzülme, sana da bir hediyem var."

Dolaptan yabanarısı kostümünü çıkardığımda sevinçten çığlık atıyor. Yatak odamdan fırladığı gibi oturma odasından bahçeye koşuyor ve etrafta dört dönüyor, onu izleyen Jack'le Anna da pek keyifli. Kostümü burada verdikleri dikiş kursunda kendim diktim. İğne ve iplikle aram çok iyidir.

"Çalışkan arılarımı özledim," diyorum Olivia'ya, onu kapıdan izlerken.

Olivia gülüyor, dans ediyor ve aynı cümleyi tekrarlayıp duruyor.

"Ben bir çalışkan arıyım! Ben bir çalışkan arıyım! Ben bir çalışkan arıyım!"

Ama sözcükleri benim kulaklarımda bambaşka bir şeye dönüşüyor.

Mutlu aile. Mutlu aile. Mutlu aile.

Onlara doğru gülümsüyorum çünkü sonunda hep istediğim şeye kavuştum.

TEŞEKKÜRLER

Kitaplar yazarları için çocukları gibidir, aralarında ayrım yapamazsınız ama bu kitabı ayrı bir seviyorum. Birazdan bahsedeceğim mükemmel insanlar olmasaydı bu kitabı yazamazdım.

Bana şans veren ve hep en doğru şeyleri söyleyen temsilcim Jonny Geller'a sonsuz teşekkürler. Temsilcilik zor zanaat, üstelik düşündüğümden çok daha karışık. Bir insanın birden fazla role bürünmesini gerektiriyor: Okur, editör, menajer, terapist, vekil ebeveyn, patron ve arkadaş. Hepsinde de harika olduğun için sana çok teşekkür ederim.

Mükemmel temsilciler bulmak zordur, dolayısıyla ben iki tane bulduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Mary Poppins edebiyat temsilcisi olmaya karar verseydi ICM'deki Kari Stuart olurdu. Kari'ye, her konuda (aslında tam olarak olmasa da) mükemmel olduğu için teşekkür ederim. Kitaplarımı tüm dünyaya sattıkları için Kate Cooper ve Nadia Mokdad'a teşekkür ederim. Onlar sayesinde, küçük bahçe depomda yazdığım hikâyeler yirmiden fazla dile çevrildi. Bu olsa olsa sihirdir, dolayısıyla onlara sonsuz minnettarım. Gelmiş geçmiş en iyi ajans olan Curtis Brown'daki herkese ama bilhassa da Ciara Finan'a çok teşekkür ederim.

Hayalini kurmaya bile cüret edemediğim bir rüyamı gerçekleştirdikleri için Josie Freedman ve Luke Speed'e binlerce kez teşekkür ederim. Onların sayesinde karakterlerimin ekranda hayat bulmasına tanık oldum. Çıkış romanıma inandıkları için Sarah Michelle Gellar, Ellen DeGeneres ve Robin Swicord'a çok teşekkür ederim. İnanılmaz heyecan verici bir yolculuktu.

Yayıncıların her çeşidi mevcuttur, ben en iyileriyle çalıştığım için çok mutluyum. Olağanüstü editörüm Manpreet Grewal'e

sonsuz teşekkürler. Editörler yalnızca düzeltme yapmazlar, her işe koştururlar. Nitekim Manpreet de tam bir Wonder Woman'dır. Ayrıca Lisa Milton, Janet Aspey, Lily Capewell, Lucy Richardson ve HarperCollins'teki tüm HQ ekibine teşekkürü bir borç bilirim. ABD'deki Flatiron Books'un aynı şekilde muhteşem ekibine ve bilhassa da Christine Kopprasch, Amy Einhorn, Conor Mintzer, Bob Miller, Nancy Trypuc ve Marlena Bittner'a sonsuz teşekkürler. Dünya genelindeki diğer bütün yayıncılarıma kitaplarıma gözleri gibi baktıkları için çok ama çok teşekkür ederim.

Kitapçılara ve kitaplarımın okurlarımın eline ulaşmasına yardımcı olan diğer herkese teşekkürler. Düzenlediği masalsı lansman için Londra'daki Hatchards'a ve kitaplarımı Amerika'da gördüğüm ilk ânı unutulmaz kılan New York'taki The Mysterious Bookshop'a özellikle teşekkür ederim. Günlerimin çoğunu köpeğim ve dizüstü bilgisayarımla bir bahçe deposunda geçirdim, dolayısıyla şimdi hikâyelerimin dünyayı dolaştığını görmek benim için her zaman özel olacak.

Okurları olmadan yazarlar bir hiçtir. Benim kitaplarıma bu kadar güzel yaklaşan tüm bloggerlara, bookstagramlara (paylaştığınız fotoğraflara bakmaya bayılıyorum) kütüphanecilere, kitap eleştirmenlerine ve gazetecilere sonsuz teşekkürler. Umarım hikâyelerimden zevk almaya devam edersiniz, desteğiniz için sizlere sonsuza dek minnettar olacağım. Kamerayla harikalar yaratan Brian Grant'a ve İngiltere'deki polis sisteminin işleyişi hakkında bana nice tavsiyeler veren Lee Farby'ye özellikle teşekkür ederim, eğer bir hata varsa benimdir.

Dostlarıma, ailem oldukları için teşekkür ederim. Bu yıl benim için çok zor bir yıl oldu, kaldıramayacağımı sandığım acılar yaşadım. Ama bana omuz veren herkese çok teşekkür ederim, siz kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Sonuncusu ama en önemlisi olarak Daniel'a teşekkür ederim: İlk okurum, en iyi arkadaşım, en iyi her şeyim.

ALICE FEENEY

Muhabir, haber editörü ve yapımcı olarak görev yaptığı BBC News'te on beş yıl çalıştı. Şimdilerde eşi ve köpeğiyle birlikte Surrey kırsalında yaşıyor ve polisiye-gerilim romanları yazmaya devam ediyor.

Kapak Fotoğrafları: Ön kapak, Car on Road © Jan Karan; Arka kapak, forest © eberhard grossgasteiger